

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SCOTT REINTGEN

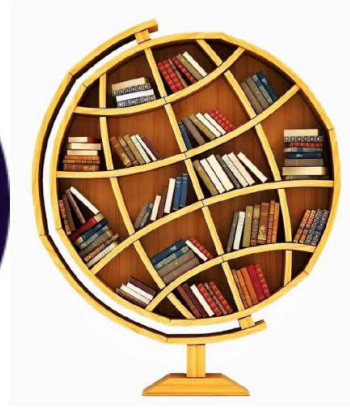

KARANLIKTA

BİR

KAPI

YAYIN NO: 2421

Karanlıkta Bir Kapı

Scott Reintgen

Orijinal Adı: *A Door In The Dark*

Yayın Yönetmeni: Yusuf Tan

İngilizceden Çeviren: Duygu Yazıcı

Editör: Yeliz Üslü

Kapak Tasarımı: Dilan Kaya

Sayfa Tasarımı: Rumeysa Sarı

1. Basım: Eylül 2023

ISBN: 978-605-304-877-0

Sertifika No: 43949

Karanlıkta Bir Kapı

© 2023, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti

A Door In The Dark

© 2023, Scott Reingten

Kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemis yayinlari.com – www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

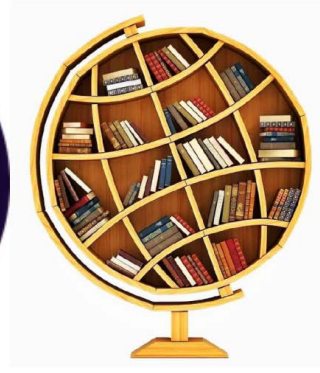
SCOTT REINTGEN

KARANLIKTA BİR KAPI

İngilizceden Çeviren: Duygu Yazıcı

ARTEMİS YAYINLARI

*Bu hikâyenin yirmi farklı versiyonunu,
farklı karakter isimleriyle duyan ve “Hey, sana bir şey
okuyabilir miyim?” diye odaya her girişimde beni sabırla
dinleyen eşim Katie için.*

GİRİŞ

Ren birkaç saniye boyunca orada iki büklüm halde durdu, göğsü inip kalkıyordu. En küçük bir hareket bile midesi- ni altüst etmeye yetiyordu. Tekrar kusmayacağından emin olana kadar bekledi. Sonra atkısını burnunun üzerine çekti ve geri dö- nüp karanlık manzaraya baktı.

Timmons solmak üzere olan bir çiçeğe benziyordu. Toprakta diz çökmüş ve yüzünü ellerine gömmüştü. Tüm vücudu kont- rolsüzce titriyordu. Theo bir elini dev bir ağacın dibine dayamış, ayakta durmaya çalışıyordu. Onlara sırtını dönmüştü. Arala- rındaki orman zemininde yatan şeye bakmamaya çalışıyordu. Ren'in gözleri de aynı noktaya kaydı.

Ancak zemindeki şey yerine Avy'ye baktı. Avy, sırtüstü yat- mış, kalın ağaç dallarıyla kaplı gökyüzüne bakıyordu. Göğsü inip kalkıyordu. Ren, onun geçit büyü- sü aktif hale gelmeden önce bir sersemletici tarafından vurulduğunu hatırladı. Muhte- melen etkisi artırılmıştı. Büyünün şimdi iki tonluk bir örs gibi hissettirdiğinden emin gibiydi.

Sadece Cora sakin kalmayı başarmıştı. Doğal olarak. Herkes panik içindeyken tıp öğrencisi ne yapacağını bilirdi. Ren onun kemik kalınlığındaki köklerden oluşan labirentte ilerleyişini iz-

ledi. Cora hayati belirtileri kontrol etmek için diz çöktü ve hiç istifini bozmadan, “Ölmüş,” dedi.

Söyledikleri Ren’in sonunda tekrar görüntüye odaklanmasına sebep oldu. Artık bunu görmezden gelemezdi. Clyde Winters ormanın zemininde garip bir açıyla yatmıştı ve son derece ölü görünüyordu. Cora çantasını karıştırdı. Küçük bir tıbbi malzeme seti çıkardı. Aletlerinin birbirine çarpma sesi sonunda Theo’yu arkasını dönmeye zorladı. Tek koluyla ağzını sildi.

“Kes şunu. O, Winters Hanesi’nin vârisi. Test kadavrası değil.”

Cora hazırlıklarını sürdürürken durakladı. Orman gölgelerle kaplı olsa da Ren, kızın yüz ifadesini net bir şekilde görebiliyordu. Theo’ya Clyde’in şu anda tam olarak bir kadavra olduğunu söylemek ister gibiydi. Bunun yerine isteksizce onaylayarak başını salladı.

“Haklısın. Sadece... Şimdiye kadar gördüğüm hiçbir ölüme benzemiyor... Nedenini düşünürsek...”

Ren, Theo’nun yüz ifadesindeki sertliği gördü. Müdahale etmeye karar verdi.

“Şimdi olmaz, Cora. Önce nerede olduğumuzu öğrenmemiz gerek.”

Avy sonunda doğruldu. Birkaç kez gözlerini kırptırdı. Clyde’in yerde yatan cansız bedenini görünce, iki elini de kendini savunurcasına havaya kaldırdı. “Ben... Bunu ben yapmadım. Yemin ederim! Mümkün değil...”

Nedense onun bu itirazı Timmons’ı konuşmaya dahil etti.

“Sana orada büyü yapmamanı *söylemiştim*. Şuraya bak. Clyde’in başına gelene bak!”

Avy başını salladı. “Ben tek bir büyü bile yapmadım. Ben de bunu söylüyorum. Ben yapmış olamam. Ben hiç büyü kullanmadım...”

Kısa bir sessizlik oldu. Öğürme, sarsılma ya da hıçkırma yoktu. Ormanın bir gölge gibi etraflarını sarmasına yetecek kadar uzun bir süreydi. Şiddetli bir esinti dalları mızrak gibi birbirine çarptırdı. Ren giderek azalan kuş cıvıltılarını ve daha büyük yaratıkların uzaktan gelen boğuk seslerini duydu. Grup tedirgin bir şekilde etrafına bakındı. Sessizlik, bu yerin -her neredeyse- onlar için de bir tehdit olduğunu hatırlatmıştı. Ren, kendini hiç bu kadar savunmasız hissetmemişti. İçlerinden birinin çoktan ölmüş olması da durumu kolaylaştırmıyordu. Bu düşünceyi daha karanlık bir düşünce takip etti.

Ve içimizden biri onu öldürdü.

1. BÖLÜM

Rüzgâr, kalabalığın arasında kurt gibi sinsice ilerliyor, dişlerini açıkta kalan boyunlarına ve çıplak ayak bileklerine geçiriyordu. Ren kapüşonunu kafasına geçirip gözlerini yere çevirdi. Gene de rüzgâr, bulabildiği her delikten girip kendine ziyafet çekiyordu. Rüzgâr estikçe sırada bekleyen herkesin birbirine daha da sokulmasında söze dökülmeyen bir yoldaşlık vardı. Ren her ayın ilk günü Balmerick kampüsündeki yatakhanesinden ayrılır ve Aşağı Bölge’de sıra beklemeye giderdi.

Bu yeri artık ezbere biliyordu. Yürüyüş yolundaki taşların desenlerini. Onlarca yıldır gelip geçen botların, taşların kenarlarını nasıl yuvarladığını. Her zaman kapalı olan pencere sıralarını. Hatta kendisiyle birlikte sırada bekleyen, bu özel sihirli eve gönderilmiş diğer insanları bile.

Güneş ışığı ayazı hafifletebilirdi ama Aşağı Bölge’nin bu bölümünde güneş ışığı yoktu. Ne bu saatte ne de Ren kendini bildi bileli. Ren yukarı bakmaktan kendini alamadı.

Doruk büyülü bir şekilde havada asılı duruyordu. Çocukken, bu, Ren için mucizevi bir şeydi. Hayranlığı, işin içindeki gerçek büyü teorilerini incelediğinde daha da artmıştı. Proctor ailesi için bulutların içinde parıldayan binalardan oluşan koca bir böl-

ge yaratmak hiç de kolay bir iş değildi. Ren'in en sevdiği kısım Balmerick Üniversitesi'nin yerinin değiştirilmesi olmuştu. Bina-
nın temellerinin oldukça karmaşık olduğu kanıtlanmıştı. On-
larca yıllık büyü kalıntısı, duvarları az çok hassas hale getirmiş-
ti. Aşağı Bölge'de bulundukları yerden hoşnut oldukları ortaya
çıktı. Büyücülerden oluşan bir ekip, her bir kayayı gökyüzünün
aslında yeryüzü olduğuna ikna etmek için gerçeklik değiştirme
büyüleri kullanmıştı. Ren onların yeraltında taşlara yalan söyle-
yerek saatler geçirdiklerini hayal etmekten hoşlanıyordu.

“Önüne bak, canım.”

Ren irkildi. Sırada bir boşluk oluşmasına neden olmuştu. İki
adım atınca eski yerine döndü. Konuşan kadına bir bakış attı.
Onun kim olduğunu fark etmeden önce bir özür dilemeye hazırды.

“Sloan teyze.”

Sloan, Ren'in gerçek teyzesi değildi. Annesi tek çocuktı, tıp-
kı Ren gibi. Ama apartmanlarında yaşayan her kadın teyzesiydi.
Her erkek de amcası. Diğer çocukların hepsi kuzendi, ta ki flört
edecek ve görünmeden nerede gizlice öpüşebileceklerini bulacak
yaşa gelene kadar. Sloan teyze üçüncü katta oturuyor, limanda
çalışıyordu.

“Küçük Monroe,” dedi Sloan teyze. “Annen nasıl?”

“İyi. Güçlü, mutlu ve inatçı.”

Sloan güldü. “Eminim öyledir. Vardiyalarımızın değişmesin-
den nefret ediyorum. Onunla oturup birlikte birkaç el baron oy-
namayalı çok uzun zaman oldu. Neredeyse dört yıl kadar. Agnes
de her zaman çok iyi vakit geçirirdi. Bugünlerde yalnız olması
çok üzücü.”

Baron, Ren'in annesinin sevdiği ve sırayla oynanan bir kart
oyunuydu. Yedi farklı desteden oluşur ve kazanan genellikle en
çok hile yaparak kaçmayı başaran kişi olurdu. Ren, Sloan teyze-

nin söylediklerinin altında gizlenen diğer imaları sessizce kenara not etti. Ses tonunu olabildiğince doğal ve kibar tuttu.

“Ona selamınızı iletceğim.”

Sloan başıyla onayladı. “Onun için sırada beklemen çok nazik bir davranış.”

Teyzesi, Ren’in bileğinde asılı duran bileziği işaret etti. Dikkat çeken bir parçaydı. Ejderha ateşinde dövülmüş demirden küçük bir halka. Metalin derinliklerinde yanan kor ateşin parıltıları dışında simsiyahtı. Ren’in babası bunu annesine düğün hediyesi olarak almıştı. Kimsenin iradesine boyun eğmeyen kadına, demişti. Ve annesinin, babasının içinde uyandırdığı ateşe de bir göndermeydi.

Sloan çene çalmaya devam etti. “... benim oğlanlar. Benim yerime sırada bekleyemeyecek kadar meşguller. İkisi de Peckering’in atölyesinde işe girdi. Geçimlerini sağlıyorlar. İşlerin nasıl olduğunu bilirsin canım. Ya da bilirdin. Bulutların arasında yaşamaya ve... eğitim almaya gitmeden önce.”

Al işte. Mahallenin en sevilen dedikodusu. Ren, diğerlerinin, onun Balmerick gibi bir özel okula nasıl girdiğini hep merak ettiklerini biliyordu. Monroe’ların sakladıkları ne tür bir numaraları vardı? Yüzüne karşı her zaman başarısını överlerdi ama annesinin ve kendisinin arkasından neler söylediklerini çok iyi biliyordu. *Çok büyük hedefleri var, değil mi? Elleri boş dönmesi kaçınılmaz.*

Sıra ilerledi. Ren bunu konuşmayı sonlandırmak için bir bahane olarak kullandı. Gözlerini ileri dikti ve sıra kendisine gelene kadar sabırla bekledi. Karşısında bir çift kapı açık duruyordu. Kapıların ait olduğu bina eğik ve bakımsızdı, tek bir amacı vardı. Bir hükümet yetkilisi bir masada oturuyordu. Saçları geriye taranmış, gözleri titiz bir hesaplamayla kısılmıştı. Ren bir adım öne çıktığında belli belirsiz başını salladı.

“Büyü taşıyıcısı mı?”

ken tüm tarihleri ezberlemişti. Halkının –Delvealıların- bu topraklara ilk ayak bastığı yılı ezbere söyleyebilirdi. Halkının tarihindeki kayda geçmiş ilk büyüü yapan kadının ve ham büyüü kitlelere dağıtılabilecek bir forma çeviren dönüştürme işlemini icat eden bir grup büyücünün adını biliyordu. Her ilkokul öğrencisi gibi o da bir gün Kathor’a dönüşecek olan topraklara ulaşmak üzere doğu kıyısından yola çıkan dört geminin adını ezberlemişti.

Ayrıca büyü işleme tesisleriyle ilgili tüm modern teori ve komploları da okumuştı. Bir yazar, şehirlerinin altında sonsuz büyü kaynağı olduğunu ve en zengin beş ailenin nüfusun geri kalanını kontrol altında tutmak için bir kıtlık sorunu yarattığını iddia ediyordu. Bir diğeryse şehirdeki kaynağın neredeyse tükendiğini ve bittiğinde toplumun tamamen çökeceğini iddia ediyordu. Ren, Balmerick’teki soylular ve vârislerle vakit geçirdikten sonra ilk iddianın doğru olma ihtimalinin çok daha yüksek olduğundan şüphelenmeye başlamıştı.

İç kapı tok bir sesle kapanırken Ren kızın, sahip olduğu en değerli iki eşyayla birlikte gözden kayboluşunu izledi. Yüzüne bile bakmayan muhasebecinin, o eşyaların her birinin içinde taşıdığı büyüleri bilse nasıl tepki vereceğini merak etti. Ya da duruşuna ve konuşmasına mükemmellik katmak için harcadığı onca zamanı bilse. Ama adamın tek gördüğü, başka bir zavallı büyücüydü.

“Kenara çekilebilirsin. Yardımcım birazdan dönecek.”

Ren adamın dediğini yaptı. Ensesinde bir kaşıntı hissetti. Bir lanetin yankısının fısıltısı. Eşyalarını beklerken hep burada dururdu. Sağ omzunun arkasındaki dar ve düz sokağın, hayatının sonsuza dek değiştiği o yere kadar uzandığını biliyordu. Burada her durduğunda, o tarafa bakmamak için kendini tutmaya ça-

lışırdı. Ve her seferinde başarısız olurdu. Sloan teyze muhasebeciyle konuşmak için yaklaştığında Ren o ok gibi dar sokağa baktı.

Sokak, uzaktaki kanal köprüsünü görüyordu. O zamanlar henüz tamamlanmamış olan bu köprü, babasının dönüp ona el salladığı yerdi. Ren, babasını beklerken oturduğu tahta bankı gördü. Bazen hâlâ orada olduğuna inanamıyordu. Sanki kendi anılarından çağırdığı bir yadigâr gibiydi. Sonra tıpkı o gün olduğu gibi ayaklarının altından kayan toprağın sesini duyduğunu hayal etti. Ve babasının düşmeden önce son bir kez arkasına nasıl baktığını da. Tüm hayatı bir nefesten daha kısa bir sürede değişmişti.

Kız geri dönmüş, iki eşyayı da uzatmış duruyordu. Ren onlarda yeni bir parıltı gördüğünü hayal etmekten hoşlanıyordu ama gerçekte tamamen aynı görünüyorlardı. İki eşyayı da aldı ve görevli kız masanın arkasındaki yerine geri döndü. Ren sıraya bir kez göz attı.

Herkes bekliyordu. Büyü taşıyıcılarını yeniden dolduracaklarını ve omuzlarındaki yükleri çözecek büyüler yapacaklarını biliyordu. Bir başka zorlu günü daha atlatmalarını sağlayacak güç veren büyüler. Sloan teyze çorbalarına biraz büyü katmayı severdi. Diğerleri torunlarını ustaca büyülerle eğlendirirdi. Bu düşünce onu neredeyse kiskandırıyordu. Günlerine renk katmak için büyü kullanmak. Öte yandan kendisi, önümüzdeki birkaç haftayı elindeki kısıtlı kaynakla yepyeni büyüler yaratmaya çalışarak geçirecekti. Hiçbir şeyi kendi hayatları kadar etkileyici bulmayan insanları etkilemek için elinden geleni yapacaktı. Ren son bir kez baktı, asasını kemerinin halkasına yerleştirdi ve yürümeye başladı.

2. BÖLÜM

Aşağı Bölge bir düzine küçük semte bölünmüştü. Ren, kalabalık pazar yerlerinin kuzeyindeki Stepfast Sokağı'nda büyümüştü. Son dört yıldır Balmerick kampüsünde yaşıyor olsa da burası her zaman evi olacaktı. Giderek artan kalabalığın arasından geçerek annesinin yaşadığı binaya giden yola saptı. Terk edilmiş bir taştan daha fazlası olduğunu gösteren parlak boyalı kapıları olan kasvetli, kare bir yapıydı. Binanın en ucundaki inci mavisi kapıya yöneldi. Kapı gıcırtılı menteşelerinden sallanıyordu ve nedense sesi hatırladığından daha da kötüydü. Sağ tarafındaki merdivenlerden çıktı ve annesinin ikinci kattaki kapısının kilitsiz ve açık olduğunu gördü.

“İnanılmaz derecede güvenli bir hareket anne...”

İçerisi sessizdi. Mutfak aynı zamanda yemek odası ve oturma odasıydı. Bir duvarda açık raflar ve yarısı paslanmış bir ocak vardı. Mutfağın bir köşesinde Monroe ailesinin bütün yemeklerinin yendiği katlanabilir bir masa duruyordu. Bir iki adım atınca oturma odasına ulaşıldı. Babasının yaptığı diz hizasındaki masa, annesinin diktiği minderlerle çevriliydi. Ren masanın üzerine bırakılmış üç çay fincanı gördü. Bunun bir ziyaretçi işareti değil, daha çok geçen zamanın bir göstergesi olduğunu

biliyordu. Fincanlardaki lekeli çay poşetlerinin renk değişimleri, orada ne kadar zamandır öylece durduklarını gösteriyordu.

Ren işe koyuldu. Minderleri düzenledi. Fincanları yıkadı. Sağa sola atılmış kıyafetleri düzgün bir şekilde katladı. Sonra büyüye sıra geldi. Annesinin yaşam kalitesini iyileştirirken, yüksek lisans çalışması için ihtiyaç duyduğu alıştırma tekrarlarına yetecek kadar büyü yapmak hassas bir dengeydi. Birinci sınıfta kalıcı büyülerle ilgili her şeyi öğrenmişti ve o zamandan beri bunları birkaç değerli ockley'den tasarruf etmek için kullanıyordu.

Temizleme büyüsü, Aşağı Bölge'nin az ışık alan yaşam alanlarında yaygın olan küflenmeyi önlüyordu. Tüm kapı ve pencerelerin erveleri boyunca uzanan büyülü mühürler zararlı böceklere karşı koruma sağlıyordu. Her büyü zaten hali hazırda mevcuttu -en son yaptığı zamandan kalma, yoğun ve durgun bir şekilde- ancak her biri ayın ilk günü geldiğinde işe yaramaz hale geliyordu.

Bunları yenilemek, eski bir matarayı temizleyip tekrar taze suyla doldurmak gibiydi. Standart büyü işini bitirdikten sonra, tüm o büyülerin birbirine geçen kısımlarını aldı ve kendi icadı olan bir uzun ömür büyüsünü bu kısımların arasına kattı. Büyü etkisini gösterdi ve her şeyi bir örgü gibi görünmez bir şekilde birbirine bağladı. Odanın en ucundaki iki kapıdan biri açıldığında Ren alnındaki teri siliyordu. Annesi kendi yatak odasından değil, Ren'in odasından çıkmıştı.

"Ayın ilk günü," dedi lafı dolandırmadan. "Neredeyse unuttuyordum. ay?"

Agnes Monroe oldukça güzel bir kadındı. Hayat, fiziksel bedenine boyun eğmesi için her türlü sebebi vermişti ama o yılların ve acıların izlerini bir zırh gibi üzerinde taşıyordu. Teni Ren'inkinden bir ton daha koyu, oldukça esmerdi. Limandaki

vardiyalar boynundan aşağıya doğru uzanan çillerin oluşturduğu kümeleri ortaya çıkarmıştı. Bazen balık kasaları taşırdı, kolları bu iş yüzünden güçlü ve kaslıydı. Ağzının etrafındaki derin kırışıklıklar sık sık ve yüksek sesle gülen bir kadını işaret ediyordu. Ya da en azından bir zamanlar gülmek için pek çok nedeni olan bir kadın.

“Hayır, teşekkürler,” dedi Ren. “Derse geç kalacağım. İşler nasıl?”

“İş işte. Sen nasılsın? Görüşmeler iyi gidiyor mu? Bir umut var mı?”

Annesi çay almak için yanından geçerken Ren’i bir yanağından hafifçe öpecek kadar durakladı. Annesinin ocağı yakmasını izlerken midesi düğümlendi. Balmerick’e gitme kararı, beş büyük aileden birinin gözüne girme umuduna dayanıyordu.

Kathor şehri belli bir hiyerarşiye sahipti ve eğer önemli bir şey yapmak istiyorsa Ren’in onların arasında bir mevki kazanması gerekiyordu. Yüksek lisans öğrencisi olarak ilk yılının ikinci dönemi mülakatlarla dolu olmalıydı, işe alanlar tüm sınavlarından nasıl bu kadar yüksek not aldığını öğrenmeye can atmalıydı ama sadece daha küçük aileler ilgi göstermişti.

Ta ki düne kadar.

Danışmanı, Ren’in odasının önüne bir not bırakmıştı. Ren’in bu sabah Shiverian Hanesi ile bir görüşmesi vardı. Bir konum elde edene kadar bu haberi annesiyle paylaşmayı düşünmüyordu. Sahte umut, Agnes Monroe’nun çok iyi bildiği bir duyguydu.

“Kayda değer bir şey yok.”

Annesi bir fincan uzattı. “Anlamıyorum. Sen sınıf birincisisin.”

“Teknik olarak beşinciyim.”

“Beşinci,” diye tekrarladı annesi. “Yüzlercesi arasından. Ve ailelerinin onlara sunabileceği kaynakların hiçbirine sahip değilsin.”

Ren sayıları biliyordu. Annesinin iddiası doğru olsa bile, sayıların hatırlatılmasından her zaman nefret ederdi. En eski aileler altı nesildir Kathor'daydı. Ren'in annesi ve babası daha Ren'in yaşlarındayken güney Delvea'yı terk etmişlerdi. Diğer pek çokları gibi onlar da büyüyen bu yeniçağ kentinin sunduğu olanakların cazibesine kapılmışlardı. Kathor ilk yerleşim yerlerinin yerini almış, ticaret ve büyü'nün merkez üssü haline gelmişti. Babası şehrin limanına ilk indikleri günü anlatırdı. Bir çift hayalperest, derdi babası, ama sonunda ailesinin hayallerinin yıpratıcı vardiyalara ve kötü yaşam koşullarına indirgendiğini biliyordu. Babası sadece bir kere hayattan daha fazlasını talep etmişti ve o tek seferde de öldürülmüştü.

“Halletmeye çalışıyorum, anne.”

“Tatlım, biliyorum. Sana kızgın değilim. Onlara kızgıyım. Adaletsizliğe. İşte bu yüzden büyüden vazgeçtim. Toplantılarımızda bundan bahsediyoruz, biliyorsun. Buna gönüllü bağlılık deniyor. Ne zaman büyü kullansak, onların bizim için kurduğu sisteme boyun eğiyoruz...”

Ren bunların hepsini daha önce de duymuştu. “Onlar” üzerine kurulu herhangi bir sohbet, Agnes Monroe'nun böylesine erken bir saatte konuşması için tehlikeli bir konuydu. Her zaman babasının ölümüne kadar varan bir konu. Ren annesinin büyüü bırakma kararını asla sorgulamamıştı ve annesinin şehrin elit kesimine karşı duyduğu hoşnutsuzluğu paylaşıyordu ama bu eşitsizliklerle başa çıkmak için daha akılcı bir yaklaşımı tercih ediyordu. Annesi komploları ve vahşi spekülasyonları yeğliyordu.

“Dört yıl boyunca kendimi kanıtladım. Her şey yoluna girecek. Endişem yok.”

Sesinin kararlılığı bir merhem görevi gördü. Annesinin omuzlarındaki gerginliğin gevşediğini hissetti. Annesi arkasını döndü, çay fincanını karıştırmaya başladı. Ren'in gitmesi gerekiyordu. Shiverian Hanesi ve onların çeşitli iş ilişkileri hakkındaki notlarını gözden geçirmek için en azından bir saati olsun istiyordu. Ama annesini burada, sabahın mahzun ışığında bırakma fikrinden nefret ediyordu. Birkaç gün içinde Timmons'la birlikte tatil için geri döneceğini hatırlamak ona biraz iyi geldi.

“Neden benim odamda uyuyordun?”

Annesi arkasına baktı. “Bilmiyorum.” İkisi de bir süre sessiz bir şekilde birbirlerine baktılar. Sonra annesi isteksizce gerçeği söyledi. “Sanırım orada onun hayaleti daha az var.”

Babasının ölümünden sonraki ilk birkaç yıl içinde Ren yanına gider ve annesinin yüzünü okşardı. Onu kendine çeker ve çocukken kâbus gördüğünde annesinin ona her zaman fısıldadığı şeyi fısıldardı. *Hiçbir karanlık uzun sürmez.* Ama şimdi Roland Monroe'nun ölümünün üzerinden on yıl geçmişti. Karanlık bulutlar hâlâ ikisinin de üzerindeydi. Ren, onları bu bulutların altından çekip çıkarana kadar bu karanlığın var olacağını biliyordu.

Annesinin eli, Ren'in bileğine, bir zamanlar kendisinin taktığı demir bileziğin üzerine yerleşti.

“Ben bir Monroe'yum,” diye fısıldadı Ren babasının sözlerini. “Ve bir Monroe daima dik durur.”

Annesi onun kolunu sıktı. Ren onu orada çayını yudumlar-ken bıraktı.

Dışarıda, Kathor şehri yorgun uzuvlarını esnetiyor, yeni bir günün ışıltılı davetine hazırlanıyordu. Halka açık mummyolu geçidine ulaşana kadar tepesinde güneş ışığını hissetmedi. Gömleğini pantolonunun içine sokmadan ve bileziğini ters çevirmeden

önce sıcaklığın tadını çıkardı. Sade kahverengi hırkasını şık bir ekose ceketle değiştirdi, sonra çantasından orman yeşili bir kravat çıkardı ve gömleğinin yakasının altında ustaca düğümledi. Aşağı Bölge’de onu bir züppe gibi gösterecek ama Balmerick’e uyum sağlamasına yardımcı olacak tüm küçük ayarlamaları yaptı.

Gözleri bir kez daha Doruk’a kaydı. Binalar o boş gökyüzünde ne kadar da parlak görünüyordu. Bu parlaklık aşağıdan bakınca daha çok belli oluyordu. Bazen kampüste dolaşırken, arkadaşlarıyla konuşurken ya da derslere girerken, Balmerick’in gerçek evi olduğunu hissetmek çok kolaydı. Okulun böyle bir etkisi vardı. İnsanı yavaşça rahatlığa alıştırıyordu. Ancak aşağıdan bakıldığında, dört yıl boyunca politikalarıyla uğraştıktan ve üst kademelere tırmandıktan sonra bile nereye ait olduğu gerçeğini görmek daha kolaydı.

İşini ne kadar sakince yaptığının bir önemi yoktu. Hiçbir telkin ya da meditasyon, okuldaki gerçek durumunu her düşündüğünde hissettiği paniği tamamen bastıramazdı.

O bir fareydi.

Balmerick ise şahin.

3. BÖLÜM

Ren'in sınıf arkadaşları kendilerini Doruk'a götürmesi için büyüülü at arabaları kiralayabiliyordu. Diğerlerinin lüks villalarında kişisel geçitleri vardı. Hatta birkaç ailenin ejderhaya benzer bir yaratık olan wyvern'leri bile vardı. Ren'le birlikte halka açık mummyolu geçitleri için sırada bekleyen insanlar çok daha meşgul insanlardı. Özel teslimatlar yapan dükkân işletmecileri ve daha az ilgi çekici işlerle ilgilenen ücretli elemanlar.

Mummyolu istasyonunun iç kısmı dört bölüme ayrılmıştı. Her biri, ortalama bir insanın iki katı genişliğinde olan taş girintilerdi ve göz hizasındaki taşlara birbirinin eşi resimler monte edilmişti. Her resim, Balmerick'in ön kapılarının hemen dışında bulunan, Doruk'un ana meydanındaki büyük çeşmeyi gösteriyordu.

Görselleştirme için. Eğer kendinizi bir yerde göremiyorsanız, oraya gitmeniz mümkün değildir.

Ren, seyahat büyüü için en güvenli yöntemin, gidilecek yerin fiziksel bir parçasını yanında taşımak olduğunu biliyordu. Daha ikinci sınıftayken, Aşağı Bölge'deki diğer insanlar için ibretlik bir hikâyeye dönüşmediğinden emin olmak için ana avludan ot parçaları toplamıştı. Tekrar ve alışkanlığın onu ışın-

lanmanın olumsuz sonuçlarından korumak için fazlasıyla yeterli olduğu ortaya çıkmıştı. Ren bu geçidi yüzlerce kez kullanmıştı.

Her resmin altında bir sıra mummyolu mumu vardı. Hepsi hazır alevlerle titriyor, en küçükten en büyüğe doğru sıralanıyordu. Mumun kalınlığı bir insanın ne kadar uzağa gidebileceğini belirliyordu. Uzun mesafeli yolculuklarda bir mumun iki ya da üç saat boyunca yanması gerekebilirdi. Doruk'a gitmek içinse birkaç dakikalık yanan alev ve odaklanmış meditasyondan fazlası gerekmezdi.

Seyahat istasyonlarını yenilemekle görevli rahibe odanın diğer ucunda durmuş, yaşlı bir beyefendiye yardım ediyordu. Ren'in hemen yanına, yere bir kutu fazladan mum bırakılmıştı. Omzunun üstünden baktı -kimse yoktu- ve elini aşağı uzattı. Ödünç aldığı mum, çantasının içinde kayboldu. Bazı malzemeler bursu tarafından karşılanmıyordu. En küçük şey bile işine yarardı.

Ren yeniden odaklandı. Girintide yarı yanmış bir kibrit vardı. Onu ikinci en kısa mumun fitiline doğru tuttu ve mumu ilk yakan rahibeyi taklit etti. Tercih edilen yöntem mumu kendisinin yakmasıydı ama Ren -ve çoğu modern büyücü- hareketi taklit etmenin büyülü bir bağlantı kurmak için fazlasıyla yeterli olduğunu biliyordu.

Sonra resme baktı. Seyahat etmek görselleştirmeyi gerektiriyordu. Gözleri çeşmenin parlak akıntılarını, taşlardan oluşan mükemmel çemberi ve etrafını saran ağaçları taradı.

Büyünün son aşaması her zaman en sevdiği kısım olmuştu. Az önceki görselleştirmeyi zihninde sabitleyerek işaret parmaklarını sakince seçtiği mumun üzerine götürdü. Bazı insanlar mumun kendi kendine sönmesini tercih ederdi; büyüyü başlatmanın en güvenli yolu buydu. Diğerleri ise eğilip hızlı bir nefes-

le üfleyerek söndürmeyi severdi. Ama Ren'in babası bu şekilde yapmıştı, o da bu şekilde yaptı.

Parmaklarını birbirine bastırdı. O kısa ve tatmin edici yanmayı hissetti, sonra alev kayboldu. Kıvrılan dumanın kokusu daha burun deliklerine ulaşmadan, Ren bekleyen hiçliğin içine çekildi. Bu ani boşluğa hiçbir zaman tam olarak alışamamıştı. Mumyolunda seyahat etmek onu hep ufacık hissettirirdi, sanki sonu olmayan bir mağaranın ağzında duruyormuş gibi.

Zihni genişleyen labirentlerden geçerek karanlığa doğru ilerledi. Yüzyıllar boyunca pek çok büyücü mumyolunda seyahat ederken ortadan kaybolmuştu. Bazıları çok uzağa gitmeye çalışmıştı. Bazılarının ise büyü başlamadan hemen önce dikkatleri dağılmıştı. Ren zihnini tamamen boşaltmanın en iyisi olduğunu biliyordu. En iyisi büyüünün kendi yolunu çizmesine izin vermektir.

Ne de olsa büyü, yolunu biliyordu.

Ayakları meydanda yere bastı. Uzakta villaların çevrelediği geniş bir yol vardı. Doruk, aşağıdaki şehirden tamamen farklı değildi. Burada da binalar birbirine yapışık, uzun ve gösterişsizdi, her biri diğerinden aynı uzaklıkta duruyordu. Aradaki temel fark, burada bütün bir binanın tek bir aileye ait olmasıydı. Ren ders çalışmak için bir arkadaşının evine ilk kez gittiği günü hâlâ hatırlıyordu. Tüm binanın sadece bir aileye ait olduğunu ve onların da burayı sadece ara sıra kullandıklarını öğrenmek Ren için ikinci şok olmuştu.

Balmerick ilk şokuydu.

Kömür karası bir dizi kale, sağ tarafındaki bulutları yarmış, eğik kuleleri yalın bir şekilde yükseliyordu. Mükemmel bakımlı çimler dağınık binaları birbirinden ayırıyordu. İthal meşeler kesişen yollara gölge düşürüyordu. Bir grup öğrenci,

sınıflar arasında mekik dokuyordu. Ren dört yıldır buradaydı ve hâlâ bu kapılarda her durduğunda savaş alanına girmiş gibi hissediyordu.

Ren, Balmerick'in beklediği kişiliğe büründü. Kendini zihinsel olarak hazır hissettiğinde esneyen kapılardan geçip görüşmesine gitti.

Danışmanı Profesör Agora'ydı. Yuvarlak bir konferans salonunda Büyü Etiği dersi veriyordu. Kathor'un genç elitlerinin birer zorbaya dönüşmesini engellemek onun göreviydi. Ren, onun birkaç nesil önce kaybedilmiş bir mücadeleyi sürdürdüğünü düşünse de ondan hoşlanıyordu.

Ren geldiğinde Agora odanın arka tarafında bir işle meşguldü. Çayları doldururken buhar bulutları yükseldi. Odayı bir kahve dükkânı gibi hissettirmeyi severdi. Şehir sakinleri olarak büyük önem taşıyan meseleleri tartışıyorlardı. Agora, ince yapılı, zeytin tenli, başının tepesi kelleşmiş bir adamdı. Sakalını ustalıkla keser ve moda uygun düğmeli yelek koleksiyonunu göstermek için hiçbir fırsatı kaçırmazdı. Bugünün yeleği mavi-yeşil ejderha pullarını andırıyordu. Pencereden süzülen ışık, parlak kumaşla her buluştuğunda göz kamaştırıcı desenler oluşturuyordu.

"Ren. Sonunda geldin. Güzel. Nasıl hissediyorsun?"

Ren yerine oturdu. "Hazırım. Çalışmam gereken birkaç not daha var ama kendimi hazır hissediyorum."

"Çok iyi. Görüşme Lucas Shiverian ile olacak. Özgeçmişini, tavsiye mektubumu ve gerekli tüm evrakları gönderdim. Standart sarmal büyüünün yeni bir versiyonu üzerine yaptığın araştırmayla ilgilendiklerini belirttiler."

Ren notlarını gözden geçirdi. Lucas, Shiverian Hanesi'nin şu anki yönetici neslinin en genciydi. Muhtemelen kardeşler arasında en az güçlü olanıydı ama bunun bir önemi yoktu. Birincil

aile soyundan biri tarafından işe alınmak harika bir başlangıç noktası olabilirdi.

Beş ailenin her biri Kathor'un kuruluşunda ayrı bir rol oynamıştı. Hatta bazıları ailelerinin bu yeni topraklardaki konumunu yansıtmak için yeni soyadları bile almıştı. Brood'lar taktiksel savaş konusunda yetenekliydi. Proctor'lar şehrin inşasını ve organizasyonunu üstlenmişlerdi. Winters ailesi ilk doktorlar ve rahiplerdi. Ve Graylantian çiftçileri, zamanla tüm nüfusu besleyen mahsulleri yetiştirdiler.

Ancak Shiverian ailesi her zaman büyü konusundaki hünerleriyle tanınmıştı. Pek çok akademisyen, Kathor'u küçük bir liman kasabasından modern çağın en büyük ekonomik gücüne dönüştüren belirleyici faktörün onlar olduğunu savunuyordu. Mevcut büyü sistemindeki büyülerin yarısı Shiverian ailesi tarafından icat edilmişti ama Ren onların en karmaşık büyülerinden bazılarının kilit altında tutulduğunu biliyordu. Gizlilikleri Kathor'a dünya meselelerinde sürekli bir üstünlük sağlıyordu ve Shiverian'lar bu avantajı korumak için çok çalışıyorlardı. Onlarla çalışmak Ren'e sadece büyük hedefleri için mükemmel bir zemin sağlamakla kalmayacak, aynı zamanda onlarla yapacağı işten zevk almasını da mümkün kılacaktı.

İyimserliği Agora'nın son sözünü duyunca biraz sarsıldı.

Üzerinde çalıştığı sarmal büyü çok umut vericiydi. Standart hali daha geniş bir kategori olan bağlama büyülerine giriyordu. Sarmallar bir büyüü başka bir büyüye bağlamak için kullanılan en popüler yöntemdi; farklı büyüleri etkili bir şekilde birleştirerek daha bütünlüklü bir hale getiriyordu. Kullanıcının zekice, çok amaçlı büyüler yaratmasına olanak tanırıdı.

Kullanımda olan versiyonla ilgili tek sorun, bir kez yapıldığında büyüünün bağlı kalmaya devam etmesiydi. Aslında zaman

geçtikçe bağ daha da güçleniyordu ve küçük seviyeli bağların gevşemesi veya kopması genellikle yıllar alıyordu. Kendi geliştirdiği versiyonda varlıkları ya da büyüleri kısa süreliğine bağlayan bir sarmal vardı. Esas büyük buluş, diğer iki büyüün arasına zamansal bir tılsım eklediğinde ortaya çıkmıştı. İşe yaramasını sağlayabilirse bu büyük bir ilerleme olacaktı ama sorun da tam olarak buydu.

“Sarmal büyü araştırmam henüz tamamlanmadı. Hâlâ erken test aşamasındayım. Yan etkileri devre dışı bırakmadım ya da yüksek seviyeli büyülerle uğraşırken büyüün yaratacağı etkiyi hesaplamadım. Düzgün bir öneri hazırlamam için bile aylar geçmesi gerekecek.”

“Bunu Lucas Shiverian’a söyleme,” diye yanıtladı Agora. “Ona ilerleme kaydettiğini söyle. Bu kişi, büyük ailelerden birinin önde gelen vârislerinden biri. ‘Test’ ya da ‘tamamlanmamış’ gibi kelimeler kullanamazsın. Bu tarz insanlar kolayca sıkılır. Her zaman bir ilerleme hissi uyandır. *Yeni ve çığır açıcı* bir şeyin eşiğindesin. Büyüyü çözen bir beş yıl daha sürse de önemli değil. Sadece hâlihazırda yaptıkları işe yeni bir bakış açısı katabilecek birini işe aldıklarını hissetmek istiyorlar.”

Ren başını salladı. “Ona yalan söyleyeceğim. Tamam. Başka?”
Agora ona tereddütlü bir bakış attı.

“Ne? Ne var?”

“Bilgini dikkatli kullan. Şimdiye kadar eğitim verdiğim en zeki öğrencilerden birisin ama Lucas Shiverian senin sınıf arkadaşlarından biri değil. Ya da senin akranın değil. Kendisinin senden üstün olduğuna inanıyor. Göz kamaştırmadan parlamalısın. Anlaşıldı mı?”

“Mükemmel ol, ama bu onun şartlarına göre olsun. Anlaşıldı.”

“Kesinlikle. Haydi, sen çalışmaya devam et. Ben koridora göz kulak olurum ve geldiğinde sana haber veririm. Bunu yapabilirsin, Ren. Hemen döneceğim.”

Ren araştırmasının sayfalarını çevirdi. Soyağacı tablosu görüşeceği kişi hakkında ayrıntılar sunuyordu. Yaşı, eşi, çocukları. Bu notları sessizce inceledikten sonra onun adını mahkeme kayıtlarındaki iş dosyalarıyla karşılaştırdı. Ailede kimin hangi projeyi imzalamaktan sorumlu olduğunu gösteren kamu kayıtlarına baktı. Ailenin kıyı ticaretiyle bağlantılı tüm kayıtlarda görüşeceği kişinin adı geçiyordu. Daha yoğun Tusk nüfusuna sahip kuzey limanlarında çok iş yaptığını gördü. Hatta onların bazı dini geleneklerine saygı duyduğuna dair bir not bile vardı ki bu da onu daha agnostik Delvealılar arasında benzersiz kılıyordu. Bir görüşmede din konusunu açmanın uygunluğunu tartıyordu ki kapı gıcırdadı.

Ren başını kaldırdığında Agora'nın içeriye baktığını gördü.

“Her an burada olabilir.”

Ren derin bir nefes aldı ve notlara baktı. Bekleyiş dayanılmaz hale gelene kadar çalışmaya devam etti. Dosyalarını kapattı ve odanın diğer tarafına geçti. Koridora bakan tek bir cam bölme vardı. Agora yalnızdı. Ve volta atıyordu. Sessizce yerine döndü.

Bakanın bakış açısına bağlı olarak zamanın nasıl yavaşladığı ya da hızlandığına dair teoriler vardı. Bazı ejderhaların bir zamanlar zamanın dışında var olduğu söylenirdi. Bazılarının en sevdikleri anları sürekli olarak yaşadıkları ve şimdiki zamanın sadece zoraki bir farkındalığını hissettikleri iddia ediliyordu. Ren şu anda onlarla bir yakınlık hissediyordu. Sanki bir kum tanesi kum saatinin çatısına yapışmış, düşmemek için direniyor ve odanın dışında hiçbir şey hareket etmiyordu. Agora tekrar döndüğünde bu yanılsama bozuldu. Yalnızdı.

“Geç kaldı ama kısa süre içinde burada olacağından eminim. Biraz daha çay ister misin?”

Ren başını hayır anlamında salladı. İçeceğine bal karıştıran Agora'nın kaşığının tıngırtısını duyabiliyordu. Köşedeki saat za-

manı gösteriyor, saniye kolu dairesel çerçevenin etrafında acımasızca ilerliyordu. Ren sırtı dik ve hazır bir şekilde oturdu. Görüşmenin gerçekleşmeme ihtimaline inanmayı reddediyordu.

Kapı nihayet açıldı. Gelen kişi çökük omuzlu ve sert çeneli orta yaşlı bir adam değildi. Percie James'ti, zayıf ve çelimsizdi, onlara bakıyordu. "Çok mu erken geldim?"

Ren titreyen ellerini masasının altına sakladı. Saate bir göz attığında ders saatinin yaklaştığını gördü. Lucas Shiverian bir saatten fazla gecikmişti. *Gelmeyecek*. Agora yavaşça ilerledi.

"İçeri gel Percie. Sevdğin o koyu kantaron çayından biraz daha var. Geçen seferden kalan birkaç poşet yaz zambağı da var..."

Arkasından birkaç öğrenci daha içeri girdi. Agora ortalığı toparlama işine girişti. Sınıfın geri kalanı yerleşirken kupalar ve koltuklar yüzünden büyük bir telaş yaşandı. Ren'in danışmanı onun yanında kısa bir süre durakladı. Sesi fısıltıdan daha alçaktı.

"Bir hata olmalı. Dersten sonra kontrol edeceğim. Yeniden bir randevu ayarlarız. Moralini bozma, Ren."

Ren hiçbir şey söylemedi. Artık buna alışmıştı. Ne kadar parlak bir öğrenci olduğu önemli değildi. Notlarının sınıfının en iyisi olması da önemli değildi. Tek gördükleri, Aşağı Bölge'den gelen bir kızdı. Pasaklı, aptal ya da daha kötüsü. Onların yanıldığını kanıtlamak zorundaydı. Bir şekilde.

.

4. BÖLÜM

Diğer öğrenciler yerine oturdu. Bazıları çeşitli ailelerin armalarını okul ceketlerine daha yeni dikmişlerdi. Sanki Ren'in adresini bulamadığı bir kulübe üyeydiler.

“Bir hikâyeye başlayalım,” diyordu Agora. “Hepiniz Marcus'u tanıyorsunuz.”

Konuşurken ağır ağır daireler çizerek her öğrenciyi süzüyordu. Ren onun kendisiyle göz göze gelmekten kaçındığını fark etti. Temas kurmakta başarısız olduğu için mi utanmıştı? Yoksa tanışmaya değer bulmadıkları bir öğrencinin hakkını savunduğu için mi?

“Marcus tarihteki en büyük kılıç üreticilerinden biriydi, değil mi? Silahlarının her biri bir öncekinden daha ünlüdür. Koursuzca işlenmişlerdir. Yıllar boyunca pek çok öğrenci yetiştirdi ama en ünlüsü Rowan'dı. Bu ismi biliyor musunuz?”

Ren evet anlamında başını salladı ama Agora konuşmaya devam edince cevap vermekten kurtuldu.

“Rowan, neredeyse on yıl boyunca Marcus'un yanında çalıştı. Zanaatında o kadar gelişti ki ustasından daha iyi olduğunu düşünmeye başladı. Bunu kanıtlamak için Marcus'a meydan okudu. ‘İkimiz de birer kılıç yapalım. Sonra onları nehre getirelim. En keskin kılıç kazanır.’ Marcus kabul etti.

“Her ikisi de kılıçlarını yapmak için zaman harcadılar. Belirlenen tarihte Straywhite Nehri’nin kıyısında buluştular. Tarafsız bir hakem de onlara katıldı. İlk Rowan başladı. Yarattığı kılıcı nehre daldırdı. Kılıcın kesemediği hiçbir şey yoktu. Akıp giden yapraklar ikiye bölündü. Büyük kütükler parçalandı. Nehrin kendisi bile kılıcın dokunuşuyla ikiye ayrılmaya başladı.”

Agora’nın en ilginç ve büyüleyici özelliği, anlattığı hikâyelerde kendini kaybetmesiydi. Bağırır, fısıldar ve ellerini büyük hareketlerle sallardı. Alnından her zaman ter damlardı. Uzun derslerde kollarının altında büyük ter lekeleri oluşurdu. Ren onun bu heyecanının bir tür kalkan olduğunu düşündü. Ön sırada yarı uyuklayan Percie’yi ya da arkası dönükken Mat Tully ile bir şeyler hakkında homurdanan Clyde Winters’ı görmezden gelmenin bir yoluydu bu.

“Tatmin olan Rowan kılıcını geri çekti. Kazandığını biliyordu. Az önce sergilediği keskinlikle başka bir kılıç nasıl boy ölçüşebilirdi ki? Sırada Marcus vardı. Kendi kılıcını nehre daldırdı. Sürüklenen yapraklar geliyor, ama son anda kılıcın sağına ya da soluna savruluyorlardı. Aynı şey geçen kütükler ve birikintiler için de geçerliydi. Kılıcının beklediği yere her ulaştıklarında, son saniyede kılıcın etrafından dolanıyorlardı. Rowan izledi ve bekledi. Hakem öne çıktı.”

Agora kendi kendine gülümsedi.

“Kimin kazandığına dair yirmi satır yazmanızı istiyorum. Başlayın.”

Alnındaki teri silmek için benekli bir mendil kullandı. Çantalarından masalara taşınan malzemelerin gürültüsü duyuldu. Bazıları gözlerini devirdi. Percie yanındaki arkadaşına doğru eğildi ve hikâyenin ne hakkında olduğunu sordu. Ren kızın hangi armayı taşıdığını daha önce fark etmemişti. Pençelerinin arasında bir dizi inci tutan bir şahin: Shiverian Hanesi.

Ben mülakata bile giremezken sen nasıl işe alındın?

Sinirlenen Ren işe koyuldu. Agora'nın sorusunun cevabını biliyordu çünkü tüm tarihsel kayıtları okumuştı. Şimdi bunu başka bir bakış açısıyla yeniden ele alması gerekiyordu. Etik profesörünün en çok hoşuna giden şey buydu. Bakış açısındaki küçük bir değişiklik her seferinde yüksek not getirirdi. Otuz dakika sonra Agora bir kez daha ders alanına geldi.

“Peki, kim kazandı?”

Ren cevabı ilk veren olmamayı öğrenmişti. Bir başkasının neredeyse doğru olan cevabını düzelterek etkilemek her zaman daha kolaydı. Clyde Winters elini tembelce havaya kaldırarak konuyu açtı. Ren onun büyük bir imparatorluğun ikinci sıradaki vârisi olduğunu biliyordu. Ailesi şehirdeki tüm tıp sektörlerini tekelleri altında tutuyordu. Katedrallerin çoğunu yönettiklerinden bahsetmeye bile gerek yoktu. Kathor'a giden ilk gemilerdeki tek doktor olan atalara sahip olmanın faydaları bunlardı.

“Rowan kazandı,” dedi Clyde. “En keskin kılıç yarışmasıydı. Pyras teorisi en basit cevabın çoğu zaman doğru cevap olduğunu savunur. Rowan bu meydan okumayı en basit haliyle kazandı.”

Agora diğerlerine katılmaları için işaret etmeden önce başıyla onayladı. Percie, Clyde'in cevabını düzeltmek için çok hevesli bir şekilde bu fırsata atladı. Shiverian Hanesi tarafından işe alınmış olması onları bir nevi rakip yapmıştı.

“Ama durum öyle değil. Kazanan Marcus oldu. Ne de olsa onun kılıcı masum olanı kesmedi. Bir şeyde en iyi olmak yeterli değildir. Eğer kullanılan silah ya da kaydedilen ilerleme daha büyük bir faydayı gözetmiyorsa, bu sadece toplumu yanlış yöne götürür.”

Agora, “*Age of Reason*'dan neredeyse doğrudan bir alıntı,” diye yanıtladı. “Başka fikri olan var mı?”

Ren sonunda elini kaldırdı. Öğretmeni başıyla onaylayarak ona söz verdi.

“Percie’nin cevabı çok yaygın olsa da bence bu sorunun Faydalılık Etkisi’ne nasıl dayandığını görmek ilginç. Kabul edilebilir bir sonuç, hakemin gelecekteki tüm sonuçların kabul edilebilir olacağını varsaymasına neden olur. Kılıcın her zaman masumları koruyacağına inandığını düşünelim. Bu inanç kulağa harika geliyor, ancak bu safça bir varsayım. Sorun şu ki, kılıcın ahlaki sistemi ancak Marcus’un ahlaki sistemi kadar kapsamlı olabilir. Nehirde yüzen yapraklar masumdu ve bu nedenle kılıcı onları kesmedi. Kimse bir yaprağın ahlaki masumiyetine karşı çıkmayacaktır.

“Ama kılıcı kullanan kişi bir düşman askerini öldürmeye kalkıştırsa ne olur? Cinayet ahlaka aykırıdır. Tabii savaşta kendinizi savunmuyorsanız. Peki ya girdiğiniz savaş ahlaksız bir nedene dayanıyorsa? Ya da savaştığınız kişi kendi çocuğunuzsa? Kılıcın, kendi ahlaki sistemimizin bile tamamen masum ya da suçlu olarak kategorize etmediği birtakım kararlar vermek zorunda kalacağı pek çok senaryo vardır. Ki kılıç, kaçınılmaz olarak başarısız olacaktır, çünkü kendisini kullananın ahlakına dayanmaktadır. Bu durumda Rowan’ın kılıcını tercih ederim. O bir silah ve başka bir şeymiş gibi davranmıyor.”

Ren’in cevabını sessizlik izledi. Agora çayını yudumlarken Percie hâlâ Ren’in kendisine hakaret edip etmediğini anlamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Ren ilk kez hiçbirinin ne düşündüğünü umursamıyordu. Şimdiye kadar sınıftaki itibarını büyük bir titizlikle korumuştı. Görmezden gelinemeyecek kadar etki yaratmış ama hedef haline gelecek kadar da abartmamıştı. Belki de yanlış yapmıştı. Belki de sadece hor görülmesine yetecek kadarını yapmıştı. Onların dikkatini çekecek kadar değil.

En zengin soylular maiyetlerini oluşturmaya başlamıştı ve Ren sessizce geride bırakılıyordu. Percie’nin arması bunun kanı-

tıydı. Yakında tüm iyi mevkiler elden gidecekti. Küçük ailelerden birinden iktidara yükselmek, Ren'in başarmayı umduğu şey için çok uzun zaman gerektiği anlamına gelirdi. Önemli insanların dikkatini çekmeye ihtiyacı vardı.

Agora parmağını kaldırarak, "Devam," dedi. "Bu haftanın odak noktası artan güç ile ahlaki zorunluluklar arasındaki ilişki olacak. Sayfa yetmiş üçü açalım..."

Cesurca bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti.

5. BÖLÜM

Ders sona erdiğinde, Agora olayı takip edeceğine ve vârisin yokluğunun nedenini öğreneceğine söz verdi. “Shiverian’larla tekrar görüşeceğim. Ben bunu yaparken, Brood’lar hakkında ne düşünüyorsun? İşe alım sürecinin başlarında bir görüşme teklif etmişlerdi. Ailenin düşük seviyeli bir kuzeni ama bu bir başlangıç olur. İhtiyacın olan tek şey bu, Ren. Bir başlangıç noktası. Kapıdan içeri girdikten sonra sınır yoktur.”

Ren çoktan başını iki yana sallamaya başlamıştı bile. “Teşekkür ederim Profesör, ama hayır. Brood Hanesi dışında herhangi bir aileyi tercih ederim.”

Ren odadan çıkarken Agora bir kez daha özür diledi. Büyü Etiği’nin bitişinin en azından Ren’in Devlin Albright’ı gün içinde ilk kez gördüğü zamana denk gelmesi bir lütuftu.

İkisi birkaç aydır çıkıyorlardı. Çok ciddi bir şey değildi ama kesinlikle hoş bir dikkat dağıtıcıydı. Devlin bir tüccarın en küçük oğluydu. Sadece yakışıklı olmakla kalmıyor, aynı zamanda üst düzey ailelerden hiçbiri Ren ile sözleşme yapmaya yanaşmazsa potansiyel bir yedek seçenek oluşturunuyordu.

Devlin’in ailesi de diğer aileler kadar zengindi ama servetlerini yeni kazanmışlardı. Babasının yaptığı ticaret, on yıldan

kısa bir süre içinde statülerini yükseltmişti. Ren'in onunla çıkmayı hazmedebilmesinin tek nedeni, Albright'ların evinin hiçbir yerinde şatafatlı portrelerin asılı olduğu bir koridor olmamasıydı. Ayrıca Devlin'in taştan yontulmuş gibi kusursuz görünmesi de cabasıydı.

Koyu renk saçları vardı, yanlardan yukarı doğru ve düzgün kesilmişti. Yeşil gözleri sanki bir Citadel kuyumcusu tarafından açık kahverengi yüzüne çakılmış gibi derindi. Devlin bugün çok dar yakalı bir gömleğin üzerine lacivert yün bir hırka giymişti. Ren, onun her zaman düğmelerini boğazına kadar iliklemesini seviyordu.

Devlin bu sabah özellikle düşünceli görünüyordu. Brightsword Birliği'ndeki savaş eğitimi beklediğinden daha zorlu geçmişti. Ren, onu uyarmaya çalışmıştı. Brightsword, hükümetin askeri koluydu. Şehir vergileriyle desteklenen bir şehir muhafız birliğiydi. Zengin aileler tarafından işe alınan ve muhafaza edilen orduların aksine, tüm askerleri işe alacak kadar paraları yoktu. Bu da eğitim sürecinde mümkün olduğunca çok adayı elemek istedikleri anlamına geliyordu. Devlin yine de başvurmuştu çünkü Brightsword'un hizmet edilebilecek en asil yer olduğunu düşünüyordu. Ren, birliğin on yıllardır doğru dürüst bir savaşa girmediğinden bahsetme zahmetine girmemişti.

Ren ve Devlin eğitim başladığından beri birlikte çok daha az zaman geçirir olmuştu. Ren buna aldırmamıştı çünkü eğitimin diğer sonucu da aynı derecede ödüllendiriciydi. Elini bu ödüllerden birine, Devlin'in özenle şekillenmiş göğsüne koydu ve ona bir merhaba öpücüğü verdi.

"Günaydın. İyi görünüyorsun."

Devlin başını salladı. "Sonunda kutsal koruma kalkanı sorunu çözebildim. Etik dersi nasıldı?"

Binanın arka tarafına, ana avluya açılan çift kapının olduğu yere doğru yürümeye başladılar. Ren ona mülakattan bahsetmemişti ve şimdi bunu sadece Agora'nın bilmesinden memnundu. Bu, ona acıyacak daha az insan olduğu anlamına geliyordu. Acınmaktan nefret ederdi.

“Yani, bilirsin işte, büyülü kılıçların ahlaki sonuçlarını tartıştık.”

“Marcus ve Rowan tartışması mı?”

Devlin bir yaş daha büyüktü ve Ren'in şu anda aldığı derslerin çoğunu almıştı. İlişkilerinin bir başka avantajıydı bu. Devlin, kendi ders notlarını aktarma konusunda isteksizdi. Bir şövalye olmak için eğitim almanın bir yan etkisi de dürüstlüktü. Ren'in, notlarını ödünç alma isteğini hile yapmak olarak görmüştü ama biraz iknaya o zamandan beri pek çok yararlı tavsiye vermişti.

“Eski bir hikâye,” diye onayladı Ren.

“Peki, sence meydan okumayı kim kazandı?”

“Marcus'un kılıcının hikâyede anlatılandan daha sorunlu olduğunu savunmak için Faydalılık Etkisi'ni kullandım. Agora'dan tam not aldım. Doğal olarak.”

Devlin'in sırtmasını bekliyordu ama yüzünde başka bir duygunun yansımasını yakaladı.

“Ne?”

Devlin omuz silkti. “Yok bir şey. Zekice.”

Ren, bunun zekice olduğunu biliyordu ama neden Devlin'in bu konuda bu kadar tuhaf davrandığını bilmiyordu. Yine de onu bir tartışmanın içine çekmenin anlamı yoktu. Devlin son birkaç haftadır stres altındaydı. Kutsal kalkanı bir eğitim seansı sırasında çatlamıştı. Kutsal kalkanlar son derece karmaşık büyülerdi. Bir kalkan büyüsü, devam eden bir büyüme büyüsüne bağlanır ve bir destek tılsımıyla örülürdü. Büyü sahibi başkaları-

na “asil bir niyetle” davrandığı sürece, büyü zaman içinde daha da güçlenirdi. Devlin, öğrenciler için son derece yaygın olsa da kalkanındaki erken çatlaktan utanmıştı.

Dışarıda onları güneş ışığı karşıladı. Güzel hava Balmerick’in açık avlusuna yayılmış bir manzarayı da beraberinde getirmişti. Örtülerin üzerinde oturan alt sınıf öğrencileri, boyunlarını güneşlendirmek için atkılarını bir kenara bırakmışlardı. Kısa süreli büyü pratikleri yapanlar vardı. Ren, okulun anıt heykellerinin yanında gezinen bir çift cehennem köpeği yavrusu bile gördü, çatalı dilleri mutlulukla sallanıyordu. Günün geri kalanını bir arşiv odasında büyü pratiği yaparak geçirmeye niyetli olması utanç vericiydi.

“Dışarı çok güzel,” diye belirtti.

Devlin yine omuz silkti.

Eğitimdeki bir şövalyeyle çıkmanın bir başka olumsuz yanı buydu. Karamsarlık genellikle esrarengiz olmak anlamına gelirdi. Ve esrarengiz olmak sıkıcı olmaya doğru giden kaygan bir yokuştur. Devlin ona döndüğünde, daha sonra çalışmaya gelmek isteyip istemediğini sormak üzereydi. Daha huzursuz görünmezdi. Sanki yaklaşan andan kaçmak için kendi bedeninden kaçmaya çalışıyor gibiydi.

“Bak Ren, konuşmamız gerek.”

Ren bir kaşını kaldırdı. “Konuşuyoruz.”

“Bu... bu... bak. Eğlenceliydi ama artık...”

Bir çift genç kız yanlarından geçerken sözlerini yarıda kesti. İkisi de Devlin’e çaktırmadan baktı ama o fark etmemiş gibi yaptı. Cesaretleri Ren’in kendine gelmesine yardımcı oldu.

“Gerçekten *benden* ayrılmak üzere misin?”

“Bak. Senin yaptığın bir şey değil...”

“Yanlış bir şey yapmadığımın gayet farkındayım Devlin.”

Devlin'in dudakları kıvrıldı. Ren'in daha önceki cevabına karşılık olarak verdiği aynı tatsız bakıştı bu.

“Devam et,” dedi Ren, sesindeki kızgınlığı engelleyemeyerek. “Sunabileceğin herhangi bir açıklama olmadan yollarımızı ayırmak istemem. Brightsword Birliği'nin sloganı bu, değil mi? Bulduğundan daha iyi bırak?”

Devlin'in çenesi kasıldı. “Peki, Ren. Gerçeği mi istiyorsun? Benim için çok baştan çıkarıcısın. Biz... ben rahatsız oldum. Yaptığımız şeylerden. Eğitim generalimden tavsiye istedim. Kutsal kalkanımdaki çatlağa bizim yaptıklarımızın neden olmuş olabileceğini düşündü. Bazı söylentilere dayalı kanıtlar var...”

Ren duyduklarına inanamıyordu. Devlin'le evlenmeyi hiç düşünmemişti ama Devlin'in ilişkilerini batıl inanca dayalı bir konuşmayla bitirmeye çalışması saçmalığın da ötesindeydi.

“*Neyin kanıtı*, Devlin? Uzun süren bir öpüşme sonrasında bir şövalyenin kutsal kalkanını kırdığına dair hiçbir şey okumadım. Ah, ve *faaliyetlerimizin seni rahatsız ettiği* kısmı hatırlamaya çalışıyorum. Çünkü hatırlayabildiğim kadarıyla o sırada olan biten her şey konusunda *oldukça rahat* görünüyordun.”

Devlin'in dişleri gerçekten de kuvvetle birbirine çarptı. “Sesini alçalt.”

“Özür dilerim. Kulaklarımda çınlayan *kendini beğenmişlik* sesi yüzünden zar zor bir şey duyabildim. Bunun nasıl sonuçlanacağını sanıyordun? *Saflığını* korumak için mi benden ayrılıyorsun? Bunu sana söylemekten nefret ediyorum Devlin ama son birkaç aydır yatay pozisyonda takıldığım kişi kendim değildim.”

Devlin, tahmin edilebilir bir hızla utançtan kızgınlığa geçiş yaptı. “Ve tüm bu olanlarda payım olduğu için pişmanlık duyuyorum. Yaptığın şey için kendini kötü hissettiğinden şüpheliyim. Aramızdaki fark bu, Ren. Senden ayrılmaya karar verdiğimde ne olduğunu bilmek ister misin?”

Ren'in elleri titriyordu. Önce Shiverian Hanesi tarafından yüzüstü bırakılmıştı. Ve şimdi Devlin gibi basit bir yaratık bile onu terk mi ediyordu? Ren olur da ayrılırlarsa ne söyleyebileceğini yüzlerce kez prova etmişti ama pratik yapmak gerçeklerden farklıydı. Yakınlarda oturan insanları görmezden gelmeye çalıştı, onların konuşmalarını dinlemek uğruna sessizliğe gömülmüşlerdi.

“Bir tahminde bulunayım,” dedi sonunda. “Sanırım kutsal kalkanın kendi kendini iyileştirdi. Aslında bu durum, Thurman'ın *Altın Yıllar*'da yaptığı ve genç şövalyelerde iyileşme için kesin zaman çizelgelerinin yaklaşık iki hafta olduğunu gösteren çok daha kesin bir çalışmayla uyumlu olmasına rağmen, bu olayı aldığın rastgele bir kararla yanlış bir şekilde ilişkilendirdin. O kitap ayrıca kalkan çatlaklarının acemi askerlerde yaygın olduğunu da açıklıyor. Zaten sana o kitabı vermemin tek sebebi de buydu. Sanırım okumaya fırsat bulamadın. Ama her şeyi daha iyi yapanın, senin fikrini değiştirmen olduğunu düşünmene sevindim.”

Devlin üçüncü kez yüzünü buruşturdu. Ren onun konuşmasını bekledi. Tüm bunların gerçek nedenini duymak üzere olduğunu biliyordu. “Sen her zaman haklısın,” dedi Devlin. “Ne olursa olsun. Sen hep haklı olmak *zorundasın*. Bu çok yorucu.”

Bu son cümle Ren'e bir darbe gibi çarptı. Namusuyla ilgili eleştirilere maruz kalabilirdi ama çok okuduğu için kendinin küçük görülmesine izin veremezdi. Başarılı bir araştırma yapmak günah değildi.

“Bak ne diyeceğim, Devlin? Büyünün ışığı seninle olsun.”

Onun yanından geçip gitti.

“Marcus,” diye seslendi Devlin arkasından. “Doğru cevap Marcus. O kılıcı yaparak doğru olanı yapıyordu. Herkes doğru cevabın bu olduğunu bilir.”

Ren dayanamayıp geri döndü.

“Öyle mi? Gerçek hikâyede Marcus, Rowan’ı öldürdü çünkü Rowan’ın kılıcı daha iyiydi. Ama eminim sen, kendini beğenmiş bir hıyar olduğun için kendini daha az suçlu hissetmeni sağlayacak peri masalına inanacaksın.”

Onu orada bıraktı, uzakta çanlar çalıyordu. Ren mücadeleyi kazandığına inanmak için yanıp tutuşuyordu.

6. BÖLÜM

Ren'in öfkesini boşaltmak için uygun bir hedefe ihtiyacı vardı. Doğruca arşiv odasına gitti. Balmerick'in dört bir yanına dağılmış yedi tane arşiv odası vardı ama o hep aynı odayı kullanırdı. Kampüsün kuzeydoğu köşesinde, Doruk'a daha iyi bir atmosfer sağlamak için güneydeki düzlüklerden taşınmış benekli çamlardan oluşan bir korunun içinde saklıydı. Ağaçların büyük dalları bir katedralin kemerleri gibi eğilmişti. Kule odasında geçirdiği zaman Ren'in herhangi bir şeye tapınmaya en çok yaklaştığı an olduğu için uygun bir görüntüydü.

Arşiv odasının kapısı bir yamacın içine çapraz olarak yerleştirilmişti. Taş bir merdiven yardımıyla karanlığa doğru iniyordu. Aşağıya ulaştığında geçit daraldı. Adımlarına rehberlik edecek meşaleler yoktu. Bu kadar aşağıda karanlık, canlı bir şeye dönüşmüştü. Hareketine karşılık olarak ilk lambalar yanana kadar mahzenin soğuğu karşısında titredi.

Taş duvarlardan parlak ışık huzmeleri uzanıyordu. Ren ileriye doğru yürüdükçe tüm oda bu ışıkların yumuşak parıltısıyla doldu. Hafif bir enerji uğultusu duyuldu. Bir arşiv odasına ilk kez adım attığı âni hâlâ hatırlıyordu. Öğretmeni bu odaların büyüü etraflarındaki havada görünür kılmak için tasarlandığını ve

büyücülere büyü çalışmaları için güvenli bir ortam sunduğunu anlatmıştı. Büyücüler burada büyü arşivleri için yeni büyüler öğrenip arşivleyebiliyorlardı. Ren o zaman olduğu gibi şimdi de elini uzattı ve parmak uçlarının neredeyse katı haldeki zerrecikleri sıyrmasına izin verdi.

Bu kıtaya gelmeden önce Ren'in ataları olan Delvealıların hiç büyü gücü yoktu. Tusk halkının da öyle. Her iki grup da ancak buraya, bir zamanlar ejderhaların yaşadığı bu topraklara yelken açtıklarında yeni bir güç keşfetmişlerdi. Ren ne zaman bir arşiv odasına adım atsa, tarihin izini sürmekten kendini alamıyordu. Eğer üç yüzyıl önce doğmuş olsaydı, büyüsüz bir hayat yaşayacaktı. İki yüzyıl önce doğsaydı, sadece en acemi büyüler kullanılıyor olacaktı. Bir yüzyıl önce ise modern, yapılandırılmış büyü sisteminin temel taşını oluşturacak keşifleri beklerken yabani büyüler yapıyor olacaktı.

Ama o bu çağların hiçbirinde doğmamıştı. Büyü tarafından ve büyü için yapılmış bir odaya girebildiği bir zamanda yaşıyordu; herkesin her seferinde bir büyü yaparak büyü arşivini geliştirebildiği bir zamanda. Toplum onun konumundaki insanları sınırlamak için elinden geleni yapsa bile, Ren kaderin bu küçük hediyesi için her zaman minnettardı. Ne de olsa en sevdiği büyüler olmadan bir hayat düşünemezdi.

Dar geçit genişleyerek tek bir odaya dönüştü. Mekânın tam kalbinde iki küçük kule bekliyordu. Biri bel hizasındaydı, diğeri ise omuzlarına kadar geliyordu. Her iki kule de bir kitap yığının-dan daha büyük değildi. Ren'in zihninde bir dizi bilgi hızla geçit törenine dönüştü. Ortalama bir insanın yeni bir büyüde ustalaşmak için kaç deneme yapması gerektiğini ve tarihteki en büyük büyücülerin öldüklerinde sahip oldukları büyü sayısını biliyordu.

Biliyordu... Biliyordu... Biliyordu...

Sen hep haklı olmak zorundasın. Bu çok yorucu.

Devlin'in sözleri onu tekrar vurdu. Bu sefer daha sertti. Başka bir nedenden dolayı ayrılığı görmezden gelebilirdi ama Devlin'in sözleri beklediğinden daha fazla canını yakmıştı. Bu sözler başka şüpheleri de uyandırmıştı. Eğer Devlin onun zekâsını yorucu buluyorsa, belki başkaları da buluyordu. Agora'nın odasının dışındaki boş koridoru hayal etti. Belki de onun hakkındaki fısıltılar Shiverian'lara kadar ulaşmıştı. Belki de herkes onun her şeyi bilen ama hiçbir özelliği olmayan biri olduğunu düşünüyordu. Belki de asla işe alınmayacaktı.

Ren öfkeyle çantasının askısını omzundan indirdi. Odanın karşısına geçti ve uzun kulenin ön bölmesini açtı. İçinde tek bir mum vardı. Fitili yaktı ve dikkatle aleve baktı. Bu özel mumun amacı meditasyondur. Ustalaşmak istediği büyüünün adımları dışında diğer tüm düşünceleri susturma çalışmasıydı. Büyünün tamamını gözünde canlandırırdığında bölmeyi kapattı. Dönerek annesinin bileziğini ikinci kulenin tepesine yerleştirdi. Eğer başarılı olursa, yeni büyü kendini bileziğin hafızasına yazacak ve Ren'in zaten etkileyici olan büyü arşivinin kalıcı bir parçası haline gelecekti.

Sen hep haklı olmak zorundasın. Bu çok yorucu.

"Kapa çeneni. Sadece kapa çeneni."

Ren derin bir nefes aldı.

Tusk halkı büyüünün bir soru olduğuna inanırdı. Büyücü sorar ve büyü bir cevap verirdi. Çoğu Delvealı bunun bir irade meselesi olduğunu düşünürdü. Güçlü bir zihin görünmez dünyayı istediği şekle sokabilirdi. Ren büyüünün daha çok bir dansın ilk adımları gibi hissettirdiğini düşünüyordu. Sanki elini uzatmış, görünmez bir partnerin o ilk davetkâr dokunuşu kabul etmesini bekliyordu.

"Enerji dağıtma büyüü," diye bağırdı boş odada. "Deneme on üç."

Etrafını saran büyü şekil aldı. Ren, değiştirdiği büyüünün karmaşık adımlarını düşünerek ayaklarını yere bastı. Belirsiz ve uzak ışıktaki havada bir cismin şekillendiğini gördü. Mızrak benzeri nesne doğrudan göğsüne nişan alıncaya kadar döndü, sonra da hızla karanlığı yardı. Ren'in sağ eli içgüdüsel olarak havaya kalktı.

İlk katman cismin ucu için bir yakalama noktasıdır.

Avuç içi büküldü, parmakları açıldı.

İkinci katman enerjiyi dağıtır. Ona tek bir doğrudan yol yerine yüzlerce yol sunar.

Bileğini hızlı bir hareketle döndürdü.

Üçüncü katman bu gücü daire çizmeye zorlar ve sonra dördüncü...

Ama Ren'in hareketleri biraz fazla yavaştı. Cisim onun yarattığı büyü duvarına çarptı. Gücü, oluşturduğu çember tarafından dizginlenerek dışa doğru dağıldı ama büyüünün dördüncü ve son katmanını çağırmayı başaramamıştı. Büyülü nesneyi zararsız bir şekilde arkasındaki toprağa yönlendiren büyüüyü.

“Sanırım ben öldüm,” dedi karanlıkta bir ses.

Ren gülümsemekten kendini alamadı. Timmons Devine ağır adımlarla yaklaşıyordu. En iyi arkadaşı ve Balmerick'teki tek güvenilir müttefikiydi. Sahte mızrak sağ omzunun hemen altına saplanmıştı. Boşta kalan eliyle büyüye dokundu ve ışık tekrar odadaki diğer girdaplara karıştı. Timmons yüzünde acıma ifadesiyle yaklaştı. Ren kaşlarını çattı.

“Ciddi misin? Çoktan duydun mu?”

Timmons gülümsedi. “Avlunun ortasında ona kendini beğenmiş hıyar dedin.”

Ren yüzünü buruşturdu ve ikisi de gülmeye başladı. Timmons gelip Ren'i kucakladı. En iyi arkadaşı neredeyse bir baş

daha uzundu ve her zaman bir bahçeden geçiyormuş gibi kokardı. Gümüş beyazı saçları bir harpın telleri olabilecek kadar ince görünüyordu. Ren göğsündeki düğümlemiş öfkenin bir anlığına da olsa çözöldüğünü hissetti. Timmons ona iyice bakabilmek için geri çekildi.

“Şövalyeler aşkına. Tüm bu şatafat, altındaki çürümeyi görmeyi daha da kolaylaştırıyor. Daha iyisini yapabilirsin.”

Ren başını salladı. “Biliyorum. Bu arşiv odasıyla evlenmeye karar verdim bile. Çok daha iyi bir talip.”

“Ve muhtemelen Devlin’den daha ilgi çekici bir sohbet arkadaşı.”

Ren yine güldü. Arkadaşı onu dikkatle izliyordu.

“Sadece Devlin değil,” dedi. “Bugün bir görüşmem vardı.”

Timmons bir kaşını kaldırdı. “Hangi aileyle?”

“Shiverian.”

“Tanrım, Ren. Neden bana söylemedin? Bunu geçen hafta konuşmuştuk. Tek ihtiyacın olan onlara kim olduğunu göstermek için bir fırsattı. İşte beklediğimiz fırsat buydu. Nasıl geçti?”

“Geçmedi. Ekildim. Kimse gelmedi.”

Timmons şoke olmuş görünüyordu. Ren’i bir kez daha kucakladı. “Onların kaybı, canım. Bir sonraki muhteşem büyüyu icat ettiğinde, onlar için daha da büyük bir kayıp olacak. Sen devam et. Üzerinde çalıştığın şeyde sana yardım edeceğim. Sadece bu seferlik.”

Arkadaşı arkadaki duvara doğru çekildi ve oturdu. Ren dönerek tekrar alıştırma büyüsunü hazırladı. O ve Timmons ikinci sınıftan beri en iyi arkadaşlardı. Yolları birkaç derste ve eve dönmek için okulun mummyolu geçidini kullanırken kesişmişti. Her ikisi de okula burslu olarak devam ediyordu. Ren, Kathor’daki devlet okullarından sınav puanları nedeniyle seçilmişti. Tim-

mons ise dünyadaki en nadir ve en çok aranan genetik özelliklerden birine sahip olduğu için seçilmişti.

O bir güçlendiriciydi.

Güçlendiriciler, büyüünün gücünü artırmak için doğal bir yetenekle doğarlardı. Her büyük aile onun gibilere ilgi gösterir ve bu süreçte ağızlarının suyunu akıtmamak için kendilerini zor tutarlardı. Timmons kampüse geldiği ilk günden beri takip ediliyordu. Şehrin kurucuları yalvaracak kadar alçalmayacakları için hiçbir aile alenen muhtaç görünmek istemiyordu ama gizlice hepsi ona hediyeler bırakıyordu. Özel dokuma ipliğinden yapılmış yüksek kaliteli elbiseler. Altından işlenmiş küçük biblolar. İkinci ya da üçüncü oğullarıyla evlenmesi için teklifler. Timmons gibi güçlü bir varlığı ailelerine çekmek için her şeyi yapıyorlardı. İkisinin Ren'in işe alınmasını nadiren konuşmalarının nedeni de buydu. Deneyimleri arasındaki uçurum zaman zaman Ren'in kaldıramayacağı kadar büyük oluyordu.

Ren tekrar yerine yerleşirken, arkadaşının damarlarında bekleyen gücü hissedebiliyordu. Büyü yeniden şekillenerek uzakta başka bir cisme dönüştü ve nişan aldı. Timmons bir kanal gibi hareket ediyordu. Ren'in tek başına boşa harcamış olabileceği büyüüyü Timmons topladı ve iyice biletti. Onun varlığı büyüünün yapılmasını inanılmaz derecede kolaylaştırdı.

Ren, mızrağa dönüşmüş cisim henüz yarı yoldayken dört adımı da tamamlamıştı. Silahın ucu yakalandı. İvmesi dar bir küre içinde daire çizdi. Ve sonra hayali mızrak tam arkasında yere saplandı. Tam da istediği gibi.

“Kusursuz,” diye seslendi Timmons. “Yine de seni sadece görünüşün için bile işe alırdım.”

Ren buna güldü ve alnındaki teri koluyla sildi.

“Büyümü güçlendirmek için her zaman yanımda olmayacaksn.”

“Hayır, ama bir büyüü kullanmak o büyüü en baştan öğrenmekten daha kolaydır. Şimdi tek yapman gereken pratik yapmak.”

“Çok doğru. Bu da yeni evlendiğim bu arşiv odasında daha fazla zaman geçireceğim anlamına geliyor. Sanırım birlikte çok mutlu bir hayat yaşayacağız.”

Timmons, “Bu... çok acıklı,” diye karşılık verdi. “Acıklı demişken, sanırım seni toplumsal bodrumdan çıkarmanın en iyi yolu bir partiye katılmak.”

Ren arkadaşına doğru yürüdü. “Hayır.”

“Ve bu gece bir parti var.”

“Timmons, hadi ama...”

“Ve az önce sana yaptığım iyiliğe karşılık, benim de katılmak zorunda olduğum bir partiye gelmenin adil olacağını düşünüyorum.”

“Ev ödevim var.”

“Aslında, ders programını kontrol ettim. Hiç ödevin yok.”

“Sınavlar...”

“Daha yeni bitti. Bir sonraki sınavlara neredeyse beş hafta var, Ren! Ara vermek üzereyiz.”

“Devlin orada olabilir.”

“Onun kendini böyle bir eğlence anlayışının dışında gördüğünü söyleyebilirim.”

Haklı olduğu bir nokta vardı. Ren sızlandı. “Gitmek zorunda mıyım?”

“Ren Monroe. Yakın zamanda senin gelecek beklentilerini tartışmadık mı? Şimdiye kadar şehrin seçkinlerinin yüzüklerini ve kışkılarını gerektiği gibi öpmeyi başaramadığın konusunu tartışmadık mı? Burada Shiverian Hanesi’nin korkakça ilgisizliğinin-

den yakınmıyor musun? İşte sana birkaç el sıkma ve insanlara yürüyen bir ders kitabından fazlası olduğunu hatırlatma şansı.”

“Ah,” diye cevap verdi Ren. “Yürüyen bir ders kitabı mı? Gerçekten mi? Beni böyle mi görüyorsun?”

“Ben böyle olmadığını biliyorum ama onlar bilmiyor. Partiye gel. Gülümse, iç ve yanıldıklarını kanıtla. Sınıfımızın en zeki kızının başarısız olmasına izin vermeyeceğim. Beş büyük aileden birinde bir yeri hak ediyorsun. Bunun için çabalamanın ve savaşmanın zamanı geldi.”

Ren homurdandı. “Kafam karıştı. Bu beni daha iyi hissettirmek için mi? Yoksa bana bir iş bulmak için mi?”

“İkisi de,” diye yanıtladı Timmons. “Dedikleri gibi, bir taşla iki kuş.”

Ren içten içe odasının rahatlığında kaybolmak ve yalnız kalmak istiyordu. Yine de Timmons ona birçok kez yardım etmişti. Ve bazı sosyal adımlar atma konusunda haklıydı. Bu gece bir iş bulamasa bile, dışarı çıkıp düzgün bir içki içmek güzel olabilirdi.

“Tamam.”

Timmons bir çığlık attı. “Pekâlâ. Seni yalnız bırakacağım. Çalışmaya devam et. Ha, bir de belki partiden önce bir banyoya mı girsen? Sadece bir fikir.”

“Kokuyor muyum?”

“Ter ve nefret gibi.”

Ren güldü. “Sonra görüşürüz. Ve yardımın için teşekkürler.”

Timmons omzunun üzerinden el salladı ve merdivenlerden yukarı doğru gözden kayboldu. Ren döndüğünde annesinin bileziğindeki parlayan ışığı gördü. Yeni büyüünün içinde depolandığının bir işaretiydi bu. Metali bileğine geçirdi ve ayaklarını yeniden ayarladı.

“Enerji dağıtma büyü,” diye seslendi. “Değişiklik denemesi bir.”

Ren’in en sevdiği andı bu. Somutlaşmanın eşiğinde bir fikir. Büyü için kullanılan ve dönüştürülen bilgi.

7. BÖLÜM

Theo Brood yüzyılın partisini vereceğine söz vermişti. Bu, üniversitenin en şımarık kişinin ağzından çıkan cazip bir davetti. Ren hariç herkes için. Ren bundan daha fazla korkamazdı. Theo'yla hiç tanışmamıştı çünkü Balmerick'te geçirdiği süre boyunca soyadı Brood olan herkesten bilinçli olarak uzak durmuştu. Theo'nun ailesi tanınmış ve kötü şöhretliydi. Ren'in onları küçümsemek için kendine göre nedenleri vardı ama Doruk'un tertemiz sokaklarında ilerlerken Timmons hiçbir itiraz kabul etmedi.

"Bu sadece bir parti, Ren."

"Theo Brood'un partisi olduğunu söylemedin."

"Bunu nasıl bilmezsin?" diye yanıtladı Timmons. "Haftalardır herkes bundan bahsediyor. Bu da doğru yerde olduğunu gösteren bir başka işaret. Eğer kimse sana bu partiden bahsetmediyse, bu gece kurmayı planladığımız bağlantılar konusunda ciddi bir eksikliğin var demektir."

Ren, Timmons'ı ön taraftaki girişe giden güzel taş merdivenlere kadar takip ederken şakaklarında soğuk ter damlaları oluştuğunu hissetti. Arkadaşı müzik ve gürültünün çekimine kapılmıştı, en rahat yaşam alanına dönen bir yaratık gibiydi.

Ren kütüphanenin üst katlarını tercih ederdi.

“Her neyse, senin Brood’larla sorunun ne?”

“Benim onlarla bir sorunun yok.”

“Gerçekten mi? O zaman neden Brood adını her söylediğimde bütün yüzün buruşuyor?”

Ren kaşlarını çatarak ona baktı.

“Gördün mü? Tam olarak bu. Şu surat. Onlarda bu kadar yanlış olan ne?”

Her şey, diye düşündü Ren. Keşke onlarda neyin ters olduğunu sen de bilseydin. Cevabını daha mantıklı bir şeye dönüştürdü. Timmons’ın ondan bekleyebileceği türden bir cevap.

“Ticari yöntemleri yüzyıllardır yağmaya dayalı. Sefer Savaşları’nda diğer dört ailenin *toplamından* daha fazla esir aldılar. Soyağaçları Kathor tarihindeki en kötü tiranların bir listesi gibi. Ve en kötü suçlarının hepsi eski tarihli değil. Landwin Brood on yıl önce Aşağı Bölge kiracılarının arazilerine el koymak için sahte sözleşmeler yaptı. Sonra da tüm bu insanları kanalın nakliye tersanelerinde çalıştırma sözünden caydı. Ben sadece... Brood’ları sevmiyorum. Asla da sevmeyeceğim.”

Timmons başını salladı. “Tanrım, Ren. Eğer bir aile arayışının merkezinde ahlak varsa, katılmaya değer bir aile bulabileceğinden emin değilim. Kurucu ailelerin her birinin birkaç pisliği var. Sence neden dünyanın en güçlü şehrindeki en güçlü insanlar onlar? İpucu: Hepsi süper cömert falan oldukları için değil.”

Ren bunun doğru olduğunu biliyordu. Tüm kurucu aileler yozlaşmıştı; sadece Brood’lardan hoşlanmamak için kendine göre nedenleri vardı. Hiç kimseye yüksek sesle söylemediği nedenler. Kalabalık giriş kapısına doğru ilerlerken Ren sessizliğini korudu. Herkesin elinde bir içki vardı. Clyde Winters,

Timmons'ı kolundan yakaladığında ilk kalabalığın arasından sıyrılmış villanın içlerine doğru ilerliyorlardı.

“Hey! Senin için bir hediyem var! Birkaç dakikanı ayırabilir misin?”

Arkadaşı omzunun üzerinden özür dileyen bir bakış attı. “Hemen döneceğim,” dedi. Ren cevap vermeye başladı, sonra Timmons'ın Clyde'la birlikte en yakın koridorda gözden kayboluşunu şaşkınlıkla izledi. Yeni terk edilmiş olan Ren, görünürdeki tek rahatlatıcı yeri, çalışanların olduğu bir açık bar aradı. Biraz fazla lüks bir yerdi ama en azından içecek bir şeyler bulabilirdi.

Ren büyük kalabalıklardan kaçarak hemen daha loş bir çalışma odasına yöneldi. Burası çok daha sessizdi. Bulabildiği en ücra köşeye oturdu ve Brood ailesinin günahlarını saymaya başladı. Zengin olmanın günah olduğunu hiç düşünmemişti ama Brood ailesinin parayı nasıl kazandığını biliyordu. Mali durumlarını düzeltmek için babası gibi adamları feda etmişlerdi. Üstelik yaptıkları cezasız kalmıştı. Bildiği her şey -yaptığı tüm araştırmalar- evin gösterişli zenginliğine sert bir ışık tutuyordu.

Her kitap rafı ilk baskılarla doluydu. Kontrol etmek için birkaç tanesini karıştırdı. Her mobilya parçasının üzerinde temizlik büyüğü olduğunu hissetti. Dağınık minderlerin üzerine bir konfor büyüğü yapılmıştı. Çalışma odasının kapsından ileri doğru baktığında Balmerick'in buzdan bir heykelini gördü. Eğimli çatısı çeşitli içecekler için donmuş kanallara dönüştürülmüştü. Kathor'un çeşitli vârisleri kendi aralarında eğlenirken o köşeden neşeli şarkılar yükselip alçalıyordu. Ren içkisinden bir yudum aldı ama bu bile sinir bozucuydu.

Hizmetçi bardağına üç küp koymuştu. Şimdi onların dönüşmesini, minyatür balerinler görünümüne bürünmelerini izliyordu. Bardağını en yakındaki lambanın ışığına tuttu. İçeceği kö-

pürüyordu ama büyüünün başlangıcını görebilmesi için yeterince herraktı. Üç minyatür, bardağın dibinde daireler çiziyor, bir oraya bir buraya dönüyorlardı. Ren onların uyumlu sıçrayışlarını hayranlıkla izledi. Bu durum sinir bozucuydu çünkü böyle bir büyüü yapmanın, aylık büyü bütçesinin yarısına mal olacağını biliyordu.

İçkisini yudumlarken kazara en yakındaki gruptan biriyle göz göze geldi. Kırmızı suratlı Mat Tully sırtarak ona baktı, bir kez göz kırptı ve diğerlerinden ayrıldı.

“Ren Monroe mu? Bir partide mi? Ne büyük bir onur. Şerefe! Ve tatilin şerefine!”

Ren kadehini onun kadehiyle tokuşturmak için kaldırdı. “Şerefe. Planın var mı?”

Mat beceriksizce koltuğa Ren’in yanına oturdu. Ren onun oturuş şeklinden bunun kalıcı bir durum olmadığını anladı ve rahatladı. Kendini bu sohbetten çabucak uzaklaştırmanın yollarını düşünüyordu ki burada bulunmasının tüm amacının bağlantılar kurmaya çalışmak olduğunu hatırladı.

“Tatil boyunca meşgul olacağım,” diye cevap verdi Mat, göğsünde yeni dikilmiş bir ambleme dokunarak. “Winters ailesi beni bugün resmi olarak işe aldı. Eser satın alma uzmanı olacağım. Büyülü eserler. Daha dini Tusk uygulamalarına dayanan yeni tıbbi teknikler geliştirmekle ilgileniyorlar.”

Ren’in gözleri armaya kaydı. Bu onu şaşırtmamalıydı. Mat Tully her gün Büyü Etiği dersinde Clyde Winters’la birlikte oturuyordu. Onu kampüste Clyde Winters’ı eğitilmiş bir fino köpeği gibi takip ederken görmüştü. Ama bu, onun *Mat Tully* olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Sınıflarında yüz otuzuncu sıradaydı. Test puanları Ren’in test puanlarıyla aynı kefeye konamayacak bir çocuktı. Kendisinin tanışma görüşmesi için reddedildiği

gün, o, büyük ailelerden biri tarafından seçilmiş ve işe mi alınmıştı? Bunu düşünürken bile elleri titremeye başlamıştı.

“Tebrıklar” diye mırıldandı.

“İyi bir başlangıç noktası.” Mat omuz silkti. “Peki ya sen? Seçeneklerin neler?”

“Seçeneklerimi açık tutuyorum.”

Bunu diğer arkadaşlarına ve annesine söylemekten bıkmıştı. Öğretmenleri de sık sık soruyordu. Mülakatlar nasıldı? Onun için en iyi teklif hangi aileden gelmişti? Heyecan verici sözleşme teşvikleri var mıydı? İşe alınmadığını öğrendiklerinde hep çok şaşırılmış görünüyorlardı. Her konuşmanın sonunda ellerinden gelen her şeyi yapmayı teklif ederlerdi. Balmerick’te söz vermenin oldukça basit bir şey olduğu kanıtlanmıştı. Sözler rüzgâr gibiydi. Mat Tully’nin yeni armasına bakarken, kendini hiç akla gelmeyecek bir şeyi yapmaya zorladı – onu etkilemek.

“Biliyor musun, Tusk dini uygulamalarını her zaman ilginç bulmuşumdur.” Lisans öğrencisiyken yazdığı ödevleri hatırlamaya çalışıyordu. “Delvea inanç sistemine getirilen gerçekten benzersiz bir yorum. Tüm bu dönüşüm kavramı. Bunu oldukça büyüleyici buluyorum.”

Mat Tully içkisinden gergince bir yudum aldı. “Öyle mi? Dönüşüm?”

“Şey, evet. Delvealılar olarak bizim temel dini tezimiz ‘Tanrı her şeyi yarattı ve anlamamız için bize bıraktı’ kavramıdır. Ancak Tusk halkının çoğu Tanrı’nın kelimenin tam anlamıyla etrafımızdaki dünya olduğuna inanıyor. Okyanuslar, dağlar ve hepsi; tüm dünyayı Tanrı’nın Bedeni olarak adlandırıyorlar. Bu yüzden de bu kıtaya Kalp Ülkesi diyorlar. Bizim gibi Delvea değil.”

Mat Tully kendini içkisinde boğmaya fazlasıyla hazır görüyordu. Bu konuda hiç çalışmamış olduğu çok açıktı. Bu da

Tusk dini uygulamalarının modern tıp büyüsunü nasıl etkileyebileceği konusunda profesyonel araştırmalara başlamak üzere olan biri için oldukça iyi bir başlangıç noktasıydı. Ren devam etmemek kendini için zor tutuyordu. İlgili diğer araştırmalar zihninde hızla canlanıyordu. Kalp Ülkesi. Tusk'lar buraya böyle diyordu çünkü buranın tanrılarının gerçek kalbi olduğuna inanıyorlardı, kısmen de büyüyü keşfettikleri tek yer olduğu için bu ismi vermişlerdi. Tusk halkı ayrıca buranın bilinen dünyaların tam merkezi olduğuna inanıyordu...

Ama Mat'in yüz ifadesi, o gün daha önce Devlin'in yüzünde gördüğü ifadenin bir kopyasıydı. *Sen hep haklı olmak zorundasın.* Dilini hafifçe ısırđı, tüm o çok çalışarak öğrendiğı gerçekleri yuttu ve onun yerine kendini gülümsemeye zorladı.

"Her neyse. Oldukça etkileyici bir konu. Bir ara seninle bu konu hakkında daha fazla konuşmak isterim. Winters Hanesi'nde herhangi bir açık pozisyon duyarsan, seve seve bu fırsatı değerlendiririm."

Mat içkisinden bir yudum daha aldı. "Doğru, evet, elbette. Yani, eminim ki benim yardımına gerek kalmadan sen kendine uygun bir iş bulursun. Belli ki kitaplardan anlıyorsun. Sınav sonuçların da çok iyi. Bizim sınıfta ilk on beşte falan değil miydin? Şimdiye kadar kurduğun bağlantıları kullanırsan, endişelenecek ne var ki?"

Endişelenecek çok şey var. Tam anlamıyla her şey. Ve ben beşinci sıradayım, hatırlatırım.

Belli ki Mat'i etkileme çabası başarısız olmuştu. Ren sadece başını sallamakla yetinince, konuşmaya verilen ara Mat'in koltuktan kalkması için yeterli oldu. Bardağını bir kez daha Ren'in bardağına dokundurdu ve ona iyi tatiller diledi.

"Açık pozisyonlar için gözümü dört açacak ve bir şey çıkarsa sana haber vereceğim."

Ren, Mat'in ses tonundan bunun bir sonuç vermeyeceğini anlayabiliyordu. Yine de ona teşekkür etti ve diğer sınıf arkadaşları odanın içinde dönüp dururken sessizce içkisinin kalanını bitirdi. Timmons'ı bulmayı düşündü. Ren'in bu partiye gelmesinin tek nedeni oydu. Onsuz sesler çok gürültülü, kahkahalar çok boş, ışıklar çok parlaktı.

Dünyanın herhangi bir yerinde olmayı tercih ederdi.

8. BÖLÜM

Ren üçüncü içkisini içmiş, aynı kanepeye oturmuş, diğer öğrencilerin küçük gruplar halinde gözünün önünden geçip gitmelerini izliyordu. Yüzlerini, isimlerini, sınav notlarını biliyordu. Sanki tüm öğrenciler villanın içinde toplanmıştı. Ortam havasız ve çekilmezdi.

En azından müzik vardı.

Sağ tarafındaki balkondan yumuşak ezgiler geliyordu. On yedi telli bir enstrüman, yıldızlardan oluşan bir fonun önünde duruyordu. Üç müzisyen enstrümanın kıvrımlı iskeletinin etrafında standart pozisyonlarını almıştı. Biri çalgının sapını, diğeri gövdesini çalıyor, sonuncusu ise telli çalgıya ait bacakların yanında oturuyordu. Çalarken şarkı söylüyorlar, sesleri melodinin içinde karışıp gidiyordu. Ren'e bir nehirde yüzüyormuş hissi veriyordu. Bir yanı umutsuzca uzaklara gitmek istiyordu.

En başta partiye gelmeyi kabul etmesinin tek nedeni onu kurtardı. Timmons sonunda girişte görüldü. Odanın içinde attığı her adımda farklı bir baş dönüyordu. Ren'in en iyi arkadaşı her zaman stil sahibi olmuştu. Bu gece yüksek belli siyah bir eteğin içine sokulmuş beyaz yakalı bir gömlek giymişti. Etek, kemer kullanmak yerine dekoratif bir dış korseye bağlıydı. Güç-

lendirilmiş siyah kumaş kafes gibi bölüm bölümdü, böylece beyaz gömlek altından görünüyor ve Timmons'ın belinin etrafında kareli bir desen oluşturunuyordu. Ren'in kampüste gördüğü bir görünüm değildi bu ve kıyafetin özellikle onun için tasarlandığından emin gibiydi. Timmons hiç istifini bozmadan kanepeye çöktü ve burnunu buruşturarak Ren'e baktı.

“Neden lavanta gibi kokuyorsun?”

Ren bir yastığı dürtükledi. “Astarına sokuşturulmuş çiçekler var.”

“Kuşkusuz. Sinirlendiğini anlayabiliyorum. Tekrar özür dilerim. Clyde ısrar etti. Ayrıca, tuvaleti kullanmazsan iyi olur. O zaman *gerçekten* sinirlenirsin. Bir canlı taş heykel görevlisi var. İşim bittiğinde bana bir havlu verdi.”

“Canlı taş heykel görevlisi mi?” Ren inanamayarak sordu. “Onların kullanımı hakkında bir kural yok mu?”

Büyüyle hayat bulan nadir bulunan bir taş. Ren, şehirdeki en iyi demircilerin, bir tanesini başarıyla yapmak için en az bir yıl sürekli çalışması gerektiğini biliyordu. Ayrıca her otuz heykelden sadece birinin gerçekten canlandığını da biliyordu. Geri kalanlar atılıyordu. Paha biçilmez bir heykeli havlu dağıtmak için kullanmak ona küfür gibi gelmişti.

Timmons başıyla onayladı. “Heykeller sadece ‘şehri ya da şehrin çıkarlarını savunmak için’ harekete geçirilebilir. Sanırım Theo Brood’un bu gece kışını düzgünce silmeden gitmesi riskini göze alamayız.”

Ren burnundan soludu. Sesin keskinliği birkaç kişinin bakışlarını üzerine çekti ama umurunda değildi. Kaderinde çok geçmeden onların saflarına katılmak olsa bile, Timmons'ın soy-luların kuyusunu sessizce kazmasına yardım edeceğine her za-

man güvenilebilirdi. “Toplandın mı?” diye sordu Ren. “Monroe evi buradan biraz daha kötü olacak.”

Timmons umursamaz biçimde elini salladı. “Toplanacak ne var ki? Tatil için senin evine gelmemin tek amacı, tüm zaman boyunca aynı rahat kıyafetleri giyebilmem.”

“Özel dikim bir kıyafet giyerken modayı umursamıyormuş gibi mi yapıyorsun?”

“Aynen öyle,” diye güldü Timmons. “Beni uyardığın için teşekkürler, seni sersem. Winters ailesinden bir hediyeydi. Mülakatlar için mükemmel. Ve ara sıra düzenlenen dans partileri için.”

Ren omzundaki fırfırlarla oynadı. “Sana yakışmış.”

Timmons aniden sessizliğe gömülmeden önce, “Öyle umuyorum,” diye cevap verdi.

Bakışları Ren’in omzunun üzerinden bir şeye sabitlenmişti. Ren, göz ucuyla bakınca orada kimsenin olmadığını gördü ama arkadaşının gözleri gittikçe büyüdü. İrislerini renklendiren küçük kırmızı çizgileri fark etmesi bir ânını aldı. Ölmekte olan alevler gibiydiler. Demek bunun için arka odaya gitmişti.

“Ciddi misin Timmons? Ne kadar aldın?”

Timmons tembelce gülümsedi. “Birazcık. Omzunda bir gremlin var.”

“Çok güzel. Ona selamımı söyle.”

Timmons sesini fısıltıya kadar alçalttı. “Selam söylüyor.”

Sonra kendi kendine kıkırdadı, gözleri odanın geri kalanında dolaştı. Belli ki bir doz ejderha nefesi almıştı. Ren ikinci sınıftayken bir kez denemişti. Hoş olmayan bir deneyimdi. Nefes, etraflarındaki görünmeyen dünyayı aydınlatıyordu. Büyülü çizgiler ve başka boyutlardan yaratıklar. İçen kişinin dünyayı bir zamanlar ejderhaların gördüğü gibi görmesini sağlıyordu. Gerçi

bu konuda bazı tartışmalar vardı. Birkaç uzman, kullanıcıların ejderhaların avlarının dikkatini dağıtmak için kullandıkları illüzyonları gördüklerine inanıyordu. Kimse bundan emin değildi çünkü bu kıtanın ilk sakinleri olan ejderhaların soyu çoktan tükenmişti.

“Nasıl yapıldığını bilseydiniz,” dedi Ren, “bir daha asla kullanmazdınız.”

Halüsinojen, toprağa gömülmüş ejderhaların bedenlerinden elde ediliyordu. Bu bedenlerin çürümesi sonucu ortaya çıkan zehirli dumanlar toplanıyor ve rafine edilerek solunabilir bir duman haline getiriliyordu. Yok oluşu yudumlamak gibiydi. Timmons ise sadece gülümsedi. “Kitaplık yanıyor.”

“Yazık olur. Bunlar ilk basımlar.”

İkisi de odaya bakarken sessizlik uzadı. Devlin’in sesinin Ren’in kulağına çalınmasına yetecek kadar sessizdi. *Sen hep haklı olmak zorundasın. Bu çok yorucu.* Dikkatle bastırıldığı duygular yüz ifadesine yansımış olmalıydı çünkü Timmons beklenmedik bir şekilde kolunu ona doladı.

“Hadi dans edelim.”

Sarhoş olmasına rağmen arkadaşı oldukça ikna ediciydi. Ren, daveti kabul etmeden önce içkisinden son bir yudum aldı. Gece ilerledikçe ve dansçı kalabalığı arttıkça müzisyenler daha hızlı ritimler çalmaya başlamıştı. Timmons kendine yol açtı, ilerlerken bakışları üzerinde topladı. Balkonda kendilerine bir yer açtıklarında, arkadaşı küçük daireler çizerek döndü, siyah eteği sallanıyor ve ayın ışığını yakalıyordu.

Ren gülümsedi, ritme ayak uydurarak dans etti. Arkadaşı gibi dikkatleri üzerine çekemeyecekti ama ayaklarını yere vurmanın verdiği belli bir tatmin hissi vardı. Timmons’ı birkaç kez etrafında döndürdü, neşeyle güldü ve müzik dışında her şeyi unuttu.

Kalabalığın çoğalması uzun sürmedi. İnsanlar etraflarına üşüştü. Timmons ellerini başının üzerine kaldırarak bu ekstra ilgiye kendini kaptırmakta gecikmedi. Ren tam ara vermeyi öne-recekti ki müzik durdu. Herkes dönüp baktı.

Theo Brood salona giriş yapıyordu.

Şimdiden iyice dağılmış görünüyordu. Yakası gevşemişti ama Ren bunu kendi elleriyle yapmadığını tahmin ediyordu. Barda-ğın dengersiz bir şekilde kaldırdı ve sıvıyı en yakındaki genç ada-mın üzerine döktü. Parlak saçları solgun alnına doğru kıvrılıyor-du. Ren onun o kadar yakışıklı göründüğünü düşünmüyordu ama bu, Brood'un sanki dünya onun ellerinin altındaymış gibi sırtmasını engellemedi.

“Millet!” Theo kelimeyi bağırarak söyledi. “Geleneksel parti numaramın zamanı geldi de geçiyor. Geçen yılı hatırlıyor musu-nuz? Kingston’a o enfes ejder kanatlarını vermiştik?”

Bu sözler sevimsiz kahkahalarla karşılandı. Ren bunun zor-lama olup olmadığını asla anlayamadı. Birbirlerini gerçekten komik buluyorlar mıydı? Yoksa gelecekteki işverenlerine şirin görünmek için mi gülüyorlardı? Birkaç öğrenci, anatomik büyü dersinden tanıdığı bir başka çocuğun omzuna vurdu.

“Bu gece öyle zekice bir büyü sergileyeceğim ki valinin mü-fettişleri kapımızı çalacak!”

Theo sendeleyerek ilerledi. Ren, kalabalığın ona yol açmak için ne kadar çabuk ikiye ayrıldığına inanamıyordu. Bu görün-rü kendi anılarını harekete geçirdi ve bu ânın ikizi olabilecek bir anla bağlantı kurdu. Ren o zamanlar çok daha gençti. Başka bir kalabalık, başka bir Brood’a yol vermek için ikiye ayrılmış-tı. Theo’nun babası Landwin. Onun gururlu adımlarını, geniş omuzlarını, kendini beğenmişliğini hâlâ gözünde canlandırabi-liyordu. Kanalin korkuluklarında Ren’in yanına gelmiş, enkaza

ve aşağıdaki cesetlere bakmış, sonra o gür sesiyle sağlık görevlilerini çağırmıştı...

Ren midesi bulanmadan önce bu anıyı bir kenara itti. Theo Brood balkonun kenarına ulaşp bekleyen müzisyenlere eliyle işaret edince safrasını yuttu.

“Çekilin oradan! Hadi şimdi! Kenara çekilin!”

Üç müzisyen itaat etmeden önce birbirlerine baktı. Destek kayışlarını çözdüler ve koltuklarından kayarak devasa enstrümandan uzaklaştılar. Hepsi sessizlik içinde dışarı çıktı. Ren, en yaşlı müzisyenin sürekli arkasına bakmasını izledi ve on yedi telli enstrümanın onlara ait olduğunu tahmin etti.

Şu âna kadar.

Theo Brood, solgun parmaklarını cilalı tahtada gezdirdi. Ren, onun atalarının savaşarak isim yaptıklarını biliyordu. Genişleme Çağı boyunca yüzlerce büyü baronu paha biçilmez yeraltı kaynaklarını aramak için yola çıkmıştı. Brood’lar, bir gün Kathor’a dönüşecek olan kıyılara yanaşan dört gemiden birinde bulunuyordu. Onların ve diğer kurucu ailelerin dünyadaki en değerli büyü kaynağını keşfetmeleri tamamen şanstı.

Tüm aileler kendi rollerini oynadı. Diğerleri büyüü açığa çıkarıp asıl şehri inşa ederken, Brood’lar kapılarını çalacak kadar cesur olan herkesin burnunu kana buladılar. Kuzeydeki çiftçi kabileleri yok etme yöntemleri onun savaş mahkemesine çıkmasına neden olmuş olsa da Theo’nun büyükbabası yaşamı boyunca Kathor’un topraklarını iki katına çıkarmıştı. Daha sonra babası binlerce insanı evlerinden eden kanal sistemini tasarlayacaktı. Theo’nun da kendisine ait olmayan şeyleri sahiplenme konusunda aynı yeteneği miras aldığı açıktı.

“Sevdiğiniz bir şarkı var mı?” diye seslendi arkasını dönerek. “Herhangi bir şey?”

Ren'in çenesi gerildi. Theo'nun ne planladığını bilmiyordu ama bunun partinin geri kalanından çok daha sevimsiz olacağını hissetmişti. Birkaç çocuk "Beatrice'in Şarkısı"nı çalması için bağıırıyordu. Theo şakayla karışık güldü ama onun gibi bir prens, büyük gösterisi için asla bu kadar alçalmazdı. O ânın yaşanmasına izin verdi, kalabalığı kışkırtmaktan mutluydu.

"*Kış Kaçamağı!*" diye seslendi biri.

Theo da bunu duyunca harekete geçti. "Tatilden önce mü-kemmel bir şarkı. Gelin! Dinleyelim!"

Kalabalık, Theo'nun kollarını sıvayışını izledi. On yedi telli enstrüman neredeyse onun kadar uzun ve ondan iki kat daha genişti. Geleneksel bir piyanodan biraz daha büyüktü. Avuçlarını tahtaya dayadı ve büyü hayat buldu. Diğer öğrenciler ilk dalga-nın kendilerine çarptığını hissettiklerinde sarhoşça bir tezahürat koptu. Ren, dalganın nasıl oluştuğuna dikkat edebilecek kadar ayık olan tek kişiydi.

Büyüyü sezme konusunda her zaman iyi olmuştu. Bu bir aşinalık ve örüntü meselesiydi. Bir büyüyü bir arşiv odasında yeterince tekrarlırsanız, havadaki şeklini ezberleyebilirdiniz. Yetenekli bir büyücünün duyuları bu örüntülere uyum sağ-lamaya başlardı. Ve balkondaki hiç kimse Ren'den daha fazla pratik yapmamıştı. Theo bir hafıza büyüü kullanıyordu. İlk büyüün üzerine ikinci bir büyü eklerken Ren'in fark ede-mediği ve üzerinde daha fazla durmaya fırsat bulamadığı bir örüntüsü vardı.

Bağlantı büyüü mü? Theo, enstrüman ile bina arasına bir çizgi çekerken bağlantıyı zar zor izleyebildi. Sonra üçüncü ve son bir katman daha. İlk başta bunun basit bir havaya kaldırma büyüü olduğunu düşündü ama izlerin belirgin bir eğrisi vardı...

"Bunu yörünge büyüüyle birleştirmiş," diye fısıldadı Ren.

Onun ne yapmaya niyetlendiğini anlayınca nefesini tuttu. Müzik önce gelmişti. Theo gülümseyerek kendisini bekleyen kalabalığa döndü ve bir orkestra şefi gibi elleriyle işaret etti. Enstrüman kendi kendine çalmaya başladığında birkaç kişi nefesini tuttu. Ren büyüüyü şimdi görüyordu. Bir insan yerine bir nesneye göre ayarlanmış bir hafıza büyü. En son “Kış Kaçamağı” nı çaldığı zamanki hareketlerini hatırlıyordu. Ne kadar akıllıca, güzel ve işe yaramaz bir büyü.

Ama bu sadece başlangıçtı. Nakarata ulaştığında, on yedi telli enstrüman havada süzüldü. Önce yukarı, parmaklıkların üzerine, sonra da gecenin içine. Ren bakışlarını büyüden ayırıp hâlâ kalabalığın arkasında duran ve yüzlerinde aynı dehşet ifadesini taşıyan müzisyenlere baktı.

Geri döndü. Theo şimdi şarkı söyleyerek kalabalığa liderlik ediyordu. Detone bir sesle şarkı söylüyor, sözleri istediği gibi değiştiriyordu ve Ren her geçen saniye tiksintisinin arttığını hissediyordu. Enstrüman, düşme mesafesi artık birkaç katı geçene kadar süzölmeye devam etti. Arkadaki küçük, bakımlı çimenliği geçmişti. Şimdi yolu onu Doruk’un sınırının ötesine taşıyordu.

Eğer enstrüman düşerse, aşağıdaki şehre çakılacaktı.

Ren, on yedi telli enstrümanın takip etmesi gereken yolu izledi. Theo’nun büyüüyü ilk başlattığı yere geri dönene kadar yörüngede döneceğini tahmin etti. Zekice bir büyü.

Ama... bir şey hariç.

Ren, havadaki izleri takip etti. Büyü her zaman bir iz bıraktı. Zihinsel elleri aradığı izi buldu. Gürültülü koro daha da yükselirken, izi takip etti ve sonunda Theo’nun hatasını gördü. Theo on yedi telli enstrümanı asıl binaya bağlamamıştı. Hedefini birkaç santimle kaçırmıştı. Düzgün yapılsaydı bu bağ dayanabilirdi. İşe yarayabilirdi. Yine de beceriksizce ve sarhoşça

nişan almıştı. Asıl bağlantı, tamamen estetik amaçlı olan metal bir çerçeveye tutturulmuştu. Ve çerçeve şimdiden bükülmeye başlamıştı.

Ren'in gözleri tekrar enstrümana kaydı. Ne kadar uzağa giderse, çekim o kadar güçleniyordu. Mantık ve matematik bundan sonra ne olacağını belirliyordu. Timmons'a doğru uzandı. Arkadaşı herkesle aynı ritimde el çırpıyordu. "Yere yat!"

Ren'in çılgılığı tek uyarıydı. Arkalarındaki çerçeve nihayet yerinden çıkarken büyük bir metal şangırtısı duyuldu. Her iki taraftaki camlar görünmez bir güç darbesiyle paramparça oldu. Çılgılıklar yankılandı. Metal çerçeve binadan tamamen ayrılırken kalabalığın çoğu eğildi. Çerçeve başlarının üzerinden gürültüyle geçti. Theo, büyüünün başarısız olmasını donuk gözlerle izledi. Çerçeve onu bir nefesten daha az bir farkla ıskaladı. Ve on yedi telli enstrüman yere düştü. Herkes izlemek için balkonun kenarına yığıldı. Ren'in zihni olası büyülerle dolup taştı.

Havaya yükseltme büyüü? Hayır, çok fazla momentum.

Bir enerji patlaması? Hayır, bu daha geniş bir potansiyel hasar alanı yaratırdı.

Üçüncü büyüü, yani tüy ağırlığına çevirme büyüünü düşündüğünde, on yedi telli enstrüman bulutların arasında kaybolmuştu. Ren'in tüm vücudu hareketsiz kaldı. Aşağı Bölge'yi hayal etti. Daha o sabah yürüdüğü sokakları... Enstrüman, Peckering'in atölyesine mi düşecekti? Annesinin yaşadığı bina gibi bir binaya mı? Bu yükseklikten bir elma düşse birinin kafatası parçalanabilirdi. On yedi telli bir enstrüman büyüklüğünde bir alet...

Bir çarpışma sesi duyamayacak kadar yukarıdaydılar ama Ren korkulukta durmuş, kimsenin ölmemesi için sessizce dua ediyordu. Aşağı inip ne tür bir hasar meydana geldiğini öğren-

mek için yanıp tutuşuyordu. Diğer herkesin de aynı şeyi yapmasını bekliyordu. Kapılara doğru çılgınca bir koşuşturma olmasını umuyordu. Bunun yerine Theo Brood, sessizlik içinde toplananlara döndü. Yıldızlı omuzlarını silkti ve kadeh kaldırdı.

Ren ilk kez birini öldürmek istiyordu.

“Gelecek yıl daha iyi bir şarkı seçmeye!”

Ve kalabalığın geri kalanı da aynı şekilde bağırdı.

9. BÖLÜM

Sabahın ışıkları Balmerick kampüsüne vuruyordu. Timmons'ın sağ salim eve döndüğünü gördükten sonra Ren, gecenin geri kalanını yurt odasında volta atarak geçirmişti. Halka açık mummyolu geçitleri tatil nedeniyle kapalıydı ve Balmerick'in özel geçidi -Ren'in normalde eve gitmek için kullandığı geçit- o sabah geç saatlere kadar çalışmayacaktı. Aşağı Bölge'ye inip Brood'un verdiği zararı kontrol etmesinin hiçbir yolu yoktu.

Şimdiyse taş yürüyüş yollarında yürümek yerine kampüsün kalbindeki el değmemiş çimenliklerden geçiyordu. Balmerick'te geçirdiği iki yılın sonunda, avluyu benek benek kaplayan sabah çiyinin büyümlü olduğunu öğrenmişti. Bu çiy çoraplarını ıslatmazdı çünkü yönlendirici büyümlü estetik amaçlıydı, işlevsel değil. Doruk'taki tüm hava koşulları koruyucu büyümlü filtreleniyordu. Balmerick öğrencilerinin ince pelerinli omuzlarına yağmur yağdıysa, bunun tek nedeni müdürlerin buna izin vermesiydi.

Ren çalışacak bir sınavı olmasını isterdi. Kafasını meşgul edecek herhangi bir şey. Normalde bu saatte doğrudan kütüphaneye giderdi. Bunun yerine, avlunun ortasındaki küçük kalabalığa katıldı. Burada sabah gazetelerinin her zaman teslim edildiği

pirinç bir kutu vardı. *Kathorian*'ın bir sayısı çoktan gelmişti. Sıradaki yerini aldı ve kendi kopyasını almak için bir mid harcadı.

Felaket haberi gazetenin ön sayfasındaydı.

Ren makaleyi okumak için kütüphanenin yakınında bir bank buldu. Theo Brood'dan hiç söz edilmiyordu. En az elli görgü tanığı, onun on yedi telli enstrümanı villanın yükseltilmiş büyümlü bariyerlerinin üzerinden büyüleyerek çıkarışını izlemişti. Makaleyi yazan gazetecinin suçluyu bulamamış olmasına inanamıyordu. Bu düşünce Ren'in sinirlerini bozmuştu. Brood'ların skandaldan kaçınmak için para harcadıkları ilk olay değildi bu. Hatta Doruk'tan neredeyse hiç bahsedilmemişti, sanki geçen bir bulutun içinden bir enstrüman düşmüş gibiydi. Kimse ölmemişti.

En azından Ren'in tam olarak güvenmediği bu makaleye bakılırsa. On yedi telli enstrümanın bir çayevinin çatısına düştüğü iddia ediliyordu. On iki kişi yaralanmıştı. İkisinin durumu kritikti. Makale, yerel hastanenin müdahale sürelerine ayrıntılı bir şekilde değiniyordu. Aynı zamanda binanın altyapısı hakkında da şüpheler ortaya atıyordu, sanki çatının gökten düşen ahşap bir meteora dayanabilmesi mümkünmüş gibi. Ren makaleyi okumayı bitirdiğinde midesinin bulandığını hissetti. Okulun taş yürüme yollarının her tarafına "Theo Brood suçludur" yazmak istiyordu.

Bunun yerine gazeteyi çantasının içine yerleştirdi. Her zamanki saygılı öğrenci Ren, kütüphanenin dışındaki programını kontrol etmeye gitti. Ana program oradaki duvarda asılıydı. Altın çerçeveli harflerle siyah bir fon. Öğrenciler çoktan toplanmış, son derslerinin iptal edildiğini ve tatilin erken başlayacağını onaylandığını görmeyi umuyorlardı. Panonun sol tarafında profesörlerin isimleri yer alıyordu. Bir sonraki sütunda dersler

listeleniyor, son sütunda ise güncellemeler yer alıyordu. İptaller, ev ödevleri, toplantı yerleri ve daha fazlası.

Ren panoya bakarken isimler yeniden sıralandı. Şu anki profesörlerin hepsi en tepeye doğru yükseldi. İlgili dersler bekleme yerlerine geçti. Yansıma büyüünün hoş bir versiyonuydu bu. Orada duran her öğrenci, programlarına göre farklı bir düzenleme görecekti. Ren'in derslerinden üçü iptal edilmişti ve her birinin üzerinde çalışılması gereken konularla ilgili profesörlerin küçük notları vardı. Dördüncü ve son dersinde istemsizce homurdanmadan önce ödevleri not aldı.

Agora - Büyü Etiği - Normal saatler.

Güncelleme profesörünün el yazısıyla yazılmıştı. Bir bağlama büyüü, profesörün kişisel kara tahtası ile ders programı panosunda görünen bölümü birbirine bağlamıştı. Büyü birkaç yıl önce, bir grup asi öğrenci, profesörlerinden birinin yarı kobold olduğunu öne sürmek için bir bölümü değiştirdiğinde biraz değiştirilmişti. Ren, Agora'nın güncellemesini değiştirebilmeyi diledi. Bir dersi asarak bu başarısını mahvetmek istemeyecek kadar uzun süredir derslere mükemmel bir şekilde devam ediyordu ama akranlarının ahlaki başarısızlıklarını tartıştıkları bir odada bulunmak isteyeceği son şeydi.

Diğer öğrenciler programlarını kontrol ederken, Ren dün geceki hikâyenin fısıltılı sohbetler içerisinde gezindiğini duydu.

"Duydun mu..."

"... iyi ki olmamış."

"... zarar yok, neyse ki."

Bütün günün böyle geçeceğini biliyordu. Balmerick'in çoğu, Theo Brood'un partisinin kötü geçmesi fikrine sıritacaktı. Neredeyse öldürmek üzere olduğu kişileri hiç dikkate almayacaklardı. Dersi asacak cesareti olmadığını ve Timmons'ın zaten başla-

yacak ilk mummyolu geçidi seferi için uyanmayacağını bilen Ren kütüphaneye yöneldi.

Sonraki birkaç saati aynı paragrafları tekrar tekrar okuyarak geçirdi, hiçbir şey hatırlamıyordu. Dışarıda bir hareketlilik vardı. Bir tane wyvern çağrılmıştı. At arabaları, biri binmek için bir tanesine işaret edene kadar başlarının üzerinde yavaş daireler çizerek dönüyorlardı. Ren onların dönen tekerleklerinin Balmerick'in karanlık binalarının omuzları üzerinden kaybolmadan önce güneşin ilk ışıklarını yakalayışını izledi.

Dersin başlama saati geldiğinde bu bir lütuftu.

Her zamanki yerine oturdu. Agora bu sabah ılık çalmıyordu. Çayları sessizce, dalgın bir şekilde hazırladı. Derse başladığında sınıf dolu olmaktan çok uzaktı. Percie ve diğer birkaç kişi dersi asmayı tercih etmişti. Sadece sekiz öğrenci vardı.

“Pekâlâ. Tatilden önceki son dersimiz.”

Sınıfta tur attı, giderken malzemeleri dağıttı. Önüne birkaç boya kalemiyle bir eskiz defteri koyarken Ren sıkıntısını gizlemeye çalıştı. Bunlar ilkokuldayken zaman geçirmek için kendisine verilen malzemelerdi.

“Bugün çok basit bir çalışmamız var. Yeni bir konudan bahsetmiyorum bile.”

Ren'in midesi sıkıştı. Agora'nın ses tonunda şaşırtıcı bir sertlik vardı.

“Bana bir canavar resmi çizin.”

Clyde Winters bıyık altından mırıldandı. Mat Tully kan çanağına dönmüş gözlerini devirdi. Ren rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Aklına bir yüz geldi. Onun portresini çizip bu işi bitirebilir miydi?

“Yaratıcı olun,” dedi Agora. “Eminim bir iki kitap okumuşsunuzdur. Belki bir sınıflandırma dersi almışsınızdır? Ya da

Quarry Hall'daki sanat sergilerini gezmişsinizdir? Devam edin. Bana bir canavar çizin.”

Ren boş bir sayfayı açtı. Boya kalemleri bu işi çocukça hissettiriyordu. Birkaç başlangıç noktası düşündü. Theo Brood'un yüzüne sahip pençeli bir yaratık. Kıvrık dişli ve pullu, büyük bir ejderha. Sonunda, hayali bir şey üzerinde çalışmaya koyuldu. Kıvrık boynuzları, keskin dişleri ve gölgeli bıçaklar gibi pençeleri olan bir hayvan. Kürkünü kasıtlı olarak setinde bulabildiği Theo'nun altın buklelerine en yakın renkte boyadı. Başka hiç kimse bağlantıyı kuramayacak olsa bile, bu sinsi numarayı yapmak tatmin ediciydi.

Ren diğerlerine göz ucuyla baktı ama onların işi ciddiye mi aldıklarını yoksa sadece meşgul görünmeye mi çalıştıklarını anlayamadı. Yaptığı hayvan korkutucu olmaktan çok orantısızdı. Ama Ren çalışmaya devam etti. Her bir pulu renklendirmek, pençeleri gölgelendirmek için zaman ayırdı. Herkes kendi işine odaklanmıştı ve diğerlerine pek dikkat etmiyordu. Ren, Agora çayını bırakıp ortadaki çembere doğru yürüyene kadar canavarının kenarlarını tekrar gözden geçirdi.

“Görelim bakalım.”

Herkes çizimlerini havaya kaldırdı. Çok çeşitli sanatsal yetenekler ve sonuçlar vardı. Mat Tully'nin resmi, gözleri olan bir damla gibi görünüyordu. Clyde Winters düzgünce çizilmiş bir şahinle onu şaşırttı, öldürmek için aşağı doğru süzülürken kanatlarını açmıştı. *Eskiz çalışmaları konusunda klasik eğitim almış olmalı.*

Geri kalanlar pençelerin ve çarpık suratların bir karışımıydı. Birkaçı efsanelerdeki insana benzeyen yaratıkları seçmişti. Ren, Agora'nın, okulun çoğu ara tatil için ayrılmışken neden hâlâ burada olduklarını ve eskiz çizdiklerini açıklamasını bekledi.

“İkinci adım basit. Bu neden bir canavar?”

Agora, ellerini uzatıp davetkâr bir tavırla odaya baktı. İlk olarak Clyde atladı.

“Pençeler. Dişler. Sivri dişler.”

Agora onaylayarak başını salladı. “Bunlardan çok görüyorum. Ren’in yarattığını ele alalım. Pençeleri var. Keskin dişleri var. Peki ya bu yaratık evcilleştirilmişse? Güçlü bir hayvana benziyor, değil mi? Belki çiftçilerin arabalarını çekiyordur. O zaman gerçekten bir canavar olur muydu? Sırf pençeleri var diye?”

Clyde cevap verdi, “Eğer o pençeleri çiftçinin çocuğunu parçalamak için kullandıysa, elbette.”

“İlginç. Dolayısıyla, mesele sadece pençelerin varlığı değil. Kullanım şekli. Ren’in canavarı, sulama hendekleri kazsa ya da tırpana benzeyen parmaklarını tarlaları temizlemek için kullansa rahatsız olacağımızı sanmıyorum. Başka ne var?”

Ren etrafındaki diğer çizimlere baktı.

“Yırtıcılar,” dedi. “Biz ‘canavar’ kelimesini diğer türleri avlayan şeylerle ilişkilendiririz. Bir tür olarak bizi avlayan her şeyin özellikle farkındayız.”

“Bu tartışma için ortak bir başlangıç noktası, ancak bu tanım, bakış açısına dayanıyor. Tavuklara karşı oldukça canavarca davranıyoruz, değil mi? Onları yetiştiriyoruz, kesiyoruz ve yiyeceğiz. Tavuklar da gagaladıkları böcek ve sineklere dev canavarlar gibi görünüyor olmalı. Ve böcekler... Yani, düzeni anladınız. Eğer ‘yırtıcı’ bizim tek tanımımızsa, bu, konuşmayı kimin başlattığına bağlıdır. Çok değişken bir tanım.”

Mat Tully elini kaldırdı. “Canavar olmanın korkutucu olmak anlamına geldiğini sanıyordum.”

Agora çizimleri tekrar gözden geçirdi.

“Ve çizimlerinizde bu düşüncüyü destekleyen kanıtlar var. Yaratıkların şekilsiz doğası. Çok fazla göz. Büyük dişler. Bu ilginç

bir durum çünkü dünyamızdaki en üst düzey yırtıcılar simetri ve güzellikleriyle tanınırlar. Örneğin ejderhaların hayat bulmuş büyük değerli taşlara benzediği söylenir. Su perileri şarkıları ve sallanmalarıyla yoldan geçen denizcileri cezbeder. Hiç, bir vayanın gözlerini gördünüz mü? Küçük galaksilere benziyorlar. Çok az yırtıcı bugün çizdiklerimiz kadar kabadır. Yırtıcıların çoğu güzelliklerini cezbetmek için kullanır.”

Ren, Theo’ya karşı gösterilecek tavrı gördü. Yaptıklarından dolayı muhtemelen hiçbir sonuçla karşılaşmayacak olan parlak bir çocuk. Agora bir süre öylece durdu ve sessizliğiyle diğer yanıtları cesaretlendirdi. Brood’un adını asla yüksek sesle söylemeye cesaret edemeyeceğini fark etmek Ren’i rahatsız etti. Eğer bu duyulursa, yakmayı göze alamayacağı köprüleri yakmış olacaktı. Bu da düzgün bir ailede iş bulma şansını tamamen yok ederdi. Ama metaforlar bu noktada işe yarayabilirdi. Elini kaldırdı.

“*Yırtıcı* çok basit bir tanım. Peki ya doğada kendilerine biçilen rolün ötesinde hareket eden yaratıklara ne demeli? Clyde’in şahini buna iyi bir örnek. Tarladan bir fare kapsa, iki kere düşünmeyiz. Ama bir gün ormandayken onu bir fareye işkence ederken görseydik? Fareyi yakaladığını, bıraktığını ve tekrar yakaladığını... Eğlenmek için taşların üzerine bıraktığını. Ya sadece avlanmıyor, neden olduğu acıdan zevk alıyorsa? Bu korkunç olurdu.”

Agora’nın gözleri parladı. “Bunu biraz daha aç.”

“Belki de canavar, tasarımının parametreleri dışında hareket eden bir şey için kullandığımız tanımdır. Şahinler hayatta kalmak için avlanır. Bu kabul edilebilir. Peki, yemeğine işkence eden bir şahin? Bu canavarlıktır. Aynı prensibi insanlara da uygulayabiliriz. Bir savaşçının savaşta rakibini öldürmesi bir şeydir. Masum bir çocuğun kafasını taşla ezmesi ise bambaşka bir şeydir. ‘Canavar’, dünyadaki amacının farkında olan ve amacına

uygun olmayan bir şekilde hareket etmeyi seçen her şey için geçerli olabilir.

Parti gösterisi için bir çayevinin üzerine iki tonluk bir enstrüman düşürmek gibi.

Agora ile aralarında sözsüz bir anlaşma oldu. Bugün ikisi de aynı kişiden bahsediyordu. Ve ikisi de onun adını söyleyecek kadar cesur değildi. Ren, profesörünü suçlamadı. Onların dünyası böyle işliyordu. Onun yerine profesör, okudukları metinle ilgili bazı teorik bağlantılar kurarak tartışmayı tamamladı.

Agora, “Tatilden sonra makalelerinizi bekliyorum,” diye bitirdi. “İki görüşten birini seçebilirsiniz. Birincisi, dünyamızda hiç canavar olmadığı. İkincisi ise dünyamızdaki her şeyin bir canavar olduğu. Kaynaklarınızı belirtin. En az üç parşömen dolusu. Tatilden sonra teslim edilecek. Çıkabilirsiniz.”

Ren sessizliğinin suçluluğunu omuzlarında hissederek sınıfın geri kalanının dışarı çıkmasını izledi. Sınıftan çıkarken, konuşacak gücü mü yoktu, yoksa sadece bunu yapacak iradesi mi, emin değildi. Bu iki kavramı birbirinden ayıran çizgi oldukça ince görünüyordu. Yine de bu çalışma aklını karıştırmıştı. Balmerick’te geçirdiği zamanın çoğunu her eylemini ve sözünü büyük bir dikkatle tartarak geçirmişti. Her zaman en az riskli seçeneği seçmişti. Belki de geleceğinde daha doğrudan bir rol üstlenmenin zamanı gelmişti.

Bazı canavarlar diğerlerinden daha sessizdir.

Dışarıda çan sesleri bir saatin daha geçtiğini haber veriyordu.

10. BÖLÜM

Balmerick'in halka açık mummyolu geçidi yakında kullanılabilir olacaktı. Ren o yöne doğru ilerlerken kampüsteki diğer herkes ana avluya doğru yürüyordu, gösterişli arabaları hazırlanmış ve onları bekliyordu. Brood'un hatası şimdiden eski bir haber gibi görünüyordu. Duyduğu her konuşma tatil hakkındaydı:

"Nereye gidiyorsun?"

"Yine mi Oft Adaları?"

"Kuzey eteklerine gidiyoruz. Babam sadece..."

Ren'in göğsünde çalkalanan tüm öfke, okulun özel mummyolu sisteminin önündeki ağaç korusuna ulaştığında buz kesti. Bu mummyolu, koyu renkli duvarları olan ve yayılan dalların arasına gizlenmiş bodur bir binanın içindeydi. Gölgede bir yere oturdu ve Timmons'ı bekledi. Bu geçit, Doruk'a gelmek için kullandığı halka açık geçitten farklıydı. Tek tek mumlar yerine, mummyolu odasında düzenli aralıklarla aktive olan bir büyü vardı, böylece yirmi kadar kişi aynı büyü dalgasını kullanarak seyahat edebiliyordu. Bu büyü, tüm bilindik adımları taklit ediyordu -gideceği yeri gözünde canlandırmak, bir mum yakmak, alevi söndürmek- ama Balmerick'in öğrencileri için her şeyi daha ko-

lay hale getirmek amacıyla yol gösterici bir büyü de içeriyordu. Diğer öğrencilerin çoğu burayla hiç ilgilenmiyordu. Ren ve Timmons'a düzenli olarak katılıp bu odayı kullanan sadece iki sınıf arkadaşı daha vardı.

Ren beklerken arkadaşlarından ilki önünden geçti. Cora Marrin herhangi bir kalabalığın içinde gözden kaçacak kadar kısa boylu ve sessizdi. Ren, kızı kampüs çevresinde hiç görmemesinin bir nedeninin de bu olduğunu düşündü. Bir tarafı diğerinden biraz daha uzun, alnından aşağıya doğru düzensiz bir şekilde uzanan bir dizi zarif perçem dışında koyu renk saçlarını kısa kesmişti. Ren kızın açıkta kalan kaşının üzerinde yeni bir piercing gördü, üzerinde küçük, sevimli bir kehribar taşı vardı. Teni soluk bir zeytin rengindeydi. Ren onun okulun morgunda, yeraltında epeyce zaman geçirdiğini biliyordu. Bu aynı zamanda kızın neden kış mevsimine uygun giyinmiş görüldüğünü de açıklıyordu. Kalın bir pantolon, kıvrık yün atkı ve baldırlarına kadar inen ekose, orman yeşili bir palto. Ren kadavraları sakladıkları odaların her zaman kış gibi hissettirdiğini düşündü.

Yıllar içinde Cora'nın şehrin kuzeyindeki bir çiftçi kasabasında büyüdüğünü öğrenmişti. Cerrahi pratiğinin çoğunu evlerinin yakınındaki ormanda hayvanları keserek kazanmıştı. Şimdi tıp öğrencisiydi, tıpkı Ren gibi burslu olarak buradaydı, çünkü anatomik büyü konusunda inanılmaz derecede yetenekli olduğunu kanıtlamıştı. Kız mum odasına girmeden önce tipik utanç tavriyle el salladı.

Ara sıra bir araya gelen ekibin dördüncü üyesi, Cora'nın tam tersiydi. Avy Williams, köşeden kasıla kasıla geldi, kendine özgü sırtışı geniş yüzünü çoktan sarmıştı. Teni parlak ve esmerdi ve her zaman bir parıltısı varmış gibi görünürdü. Güneş ışığında neredeyse bronz gibi görünüyordu. Ren bu parıltının kısmen

güreş maçlarından önce sürdüğü yağdan kaynaklandığını biliyordu. Avy bir dövüş için akla gelebilecek her türlü avantaja zaten sahip olsa bile, arenada güreşirken az da olsa avantaj sağlayan cildi kayganlaştırmak yasaldı.

Avy, oyunlarda dereceye giren en genç kişiydi. Bu performans ona, Kathor'un diğer üniversitelerini atletizm ve düelloda yenmekle övünen Balmerick için yarışmak üzere tam burs kazandırmıştı. Sporcuların çoğunun giydiği geleneksel düğmeli hırkayı giymiş ve sağ göğüs cebine Balmerick'in sembolik kufelerini dik-tirmişti. Ren, hiçbir spor dalını yakından takip etmiyordu ama Avy'nin bu yıl yenilgisiz olduğunu biliyordu. Bu hiç de şaşırtıcı değildi. Devlin gibi bir heykel bile onun yanında oyuncak bir asker gibi kalıyordu.

Avy, ünlü bir güreşçi olmadan önce Ren onu hep ilk erkek arkadaşı Pree Williams'ın daha genç ve ahlaki açıdan çok daha az gelişmiş kardeşi olarak düşünmüştü. Avy'yi küçüklüklerinden beri tanıyordu ve onun ruh halinin değişken olduğunu biliyordu. Bir an bir şakaya gülerken, bir sonraki an birinin kafasını duvara çarpmaya hazır olurdu. Büyülü düelloları mı yoksa yumruk yumruğa kavgaları mı daha çok tercih ettiğini söylemek zordu, çünkü her ikisine de bolca karışıyordu.

Balmerick değerli sporcusunun bu yönünü gizli tutmaya çalışıyordu. Onu kovmaktan kaçınmak için her şeyi yaparlardı. Yine de bazen örtbas etmek zor oluyordu. Sağ gözü geçen yıl yasadışı bir büyüyle tahrip olmuş, bu da onu koyu bir yara izi ve çocuksu yüzünün ortasında erimiş bir göz çukuruyla baş başa bırakmıştı.

“Ren Monroe. Bana bilmediğim bir şey söyle.”

Bu sözleri ona hep aynı neşeli ses tonuyla söylerdi. Ellerini kalçalarına koyup Ren'den yeni bir bilgi vermesini beklerken

Ren de ona gülümsüyordu. Bu yıllardır oynadıkları bir oyundu ve Ren'in bu durum için her zaman sakladığı birkaç tane bilgi olurdu.

“Tarihte kayıtlara geçen ilk taşıyıcının bir meme ucu halkası olduğunu biliyor muydun?”

Avy'nin kara kaşları havaya kalktı. “Yok artık.”

“Pryor adında bir adam halkayı alternatif aktiviteler için kullanırken, çektiği acının kendi büyüsunü metalin içine ve metal boyunca aktardığını fark etti. Çoğunlukla bu alternatif aktivitelerden daha fazla zevk almak amacıyla bu halkanın içine büyü depolamaya başladı.”

Avy buna sıırttı. “Herkesle söylemesine şaşırdım.”

“Söylemedi. Bu bilgi onunla birlikte yok oldu ve taşıyıcılar yaklaşık on yıl sonra keşfedildi, ama yol gösterici teoriler ortaya atıldıktan sonra, bir tarihçi yönlendirilmiş büyüünün diğer örneklerinin izini sürdü ve Pryor'un hikâyesinin, şeyden hoşlanan insanlar için yazılmış bir kitapta yer aldığını keşfetti.”

“Alternatif aktiviteler.” Avy yine sıırttı. “Belki de daha sık okumalıyım.”

Ren de ona gülümsedi. Arkadaşlıklarının her zaman boca-ladığı nokta burasıydı. Avy, büyüünün ince noktalarıyla ilgilenmezdi. Derinlemesine tartışmalardan hoşlanan türden bir insan değildi. Ren de onun egzersiz rutinlerini ya da son şehir turnuvasının sonuçlarını umursamazdı. Aynı semtte oturuyorlar ve Aşağı Bölge'de büyümenin getirdiği tüm anıları paylaşıyorlardı. Kanal bölgesinde yapılan koşular ve pazar tezgâhlarından gizlice alınan turtalar gibi. Bunun dışında çok az ortak noktaları vardı. Bu yüzden, Avy'nin sesini kasıtlı olarak alçak tutarak yaklaşması sürpriz oldu.

“Tanıdıklarından yaralanan var mı?”

Ren başını iki yana salladı. “Bilmiyorum ama sanmam. Annem çayevine gitmeyi yıllar önce bıraktı. Muhtemelen evdedir. Uyuyordur. Ya senin?”

“Pree bir not gönderdi. Kuzenlerimizden biri enkazdaymış. Birkaç dikiş atılmış ama hayati tehlikesi yokmuş. Ancak hâlâ iyileşmemiş bir kişi var.”

Ren kaşlarını çatı. “Makalede iyileşme beklendiği yazıyordu.”

Avy soğukkanlılıkla, “O makalede söylenmeyen çok şey vardı,” diye cevap verdi. “Kadın bir şarapnel parçasıyla yaralanmış. Şehrin en iyi doktorları onun tedavisiyle uğraşıyor ama durumu çok ağır.”

Ren sadece başını sallayabilirdi. Sessizlik uzayınca Avy yüzündeki o kocaman sırtışı geri takındı. Bu, nadir görülen bir kendini bölümlere ayırma yeteneğine sahip olduğunun bir işareti miydi, yoksa Balmerick’in içine yerleştirdiği bir savunma mekanizması mı olduğundan emin değildi. Yeterince uzun süre gülmüşünde tüm adaletsizlik biraz daha hafifmiş gibi gelirdi.

“İçeride görüşürüz,” dedi Avy.

Ren’in gözleri Timmons’dan bir iz var mı diye avluyu taradı. Geçit odasına birlikte girmeyi tercih ettikleri saatlerdi. Mumyolunu kullanmadan önce erkenden yerleşmek her zaman işe yarardı. Yatışmış sinirler sorunsuz yolculuk demekti. İki kişi köşeyi döndüğünde huzursuzlanmaya başlamıştı. Ren’in nefesi kesildi. Theo Brood, Clyde Winters’la birlikte ona doğru yürüyordu.

Kısa bir an için Clyde’in, Agora’nın dersinde olanları Theo’ya anlattığını düşündü. Belki de Ren’in yorumlarını, niyetlendiği gibi bir eleştiri olarak algılamıştı. Theo da onunla yüzleşmeye geliyordu. Ren zihninde bir açıklama yapmaya çalıştı ama iki çocuk ona bakmadılar bile. İçindeki öfke yeniden canlandı. Okuldaki en nüfuzlu iki asilzade karşısındaydı. Gerçek hedef-

lerine ulaşmak istiyorsa etkilemesi gereken insanlar bunlardı. Lucas Shiverian gibi onlar da genç kıza doğru bakma zahmetine bile girmemişlerdi.

Theo akşamdan kalma gibiydi. Gözleri çökmüş, teni solgundu. Saçını taramayı ve kravatını düzeltmeyi başarmıştı ama hepsi o kadar. Öte yandan Clyde hayat doluydu ve sırtıyordu.

“Hepsine el koyduğuna inanamıyorum,” diyordu. “Zalimce, dostum.”

Theo homurdandı. “İşin en ilginç yanı, onları ne zaman aldığından bile emin değilim. Gecenin bir yarısı üç at arabasını nasıl gizlice çıkarırsın? Yaşlı adam çok becerikli, hakkını vermeliyim.”

“Daha önce hiç... kullanmamıştım...” Rüzgâr ağaçlardaki aralıklardan ıslık çalarak Clyde’in söylediği her kelimeyi çalıyordu. “... nasıl... biliyor musun?”

Theo omuz silkti. “Sadece bir mum yakıyorsun.”

Ren’in midesi sıkıştı. Adımlarının onları mummyolu odasının girişine götürmesini izledi. Zihni olasılıkların, tüm neden ve sonuçların izini sürdü. Bir gece önce olanlarla Theo’nun kayıp at arabaları hakkında söylediklerini zihninde birleştirdi. Onun gibi şımarık bir prensin elinden bu kadar değerli bir şeyi almaya cesaret edebilecek tek bir kişi vardı: Kendi babası.

Ve anlaşılan bu da onun cezasıydı. Eve gitmek için Balmerick mummyolu geçidini kullanmak. Şımarık çocuk, okulun yardıma muhtaç öğrencileriyle seyahat ederek dersini alacaktı. Ren’in göğsü sıkıştı. Yanındaki yosunlu taşlardan gelişigüzel otlar kopardı ve onları ceketinin cebine soktu. Timmons nihayet nefes nefese ve darmadağınık bir halde geldiğinde Ren’in nabızı hâlâ hızlı atıyordu. Arkadaşı okul ceketini çıkarmış, yerine beyaz-gri çizgili, yakası oldukça geniş bir gömlek giymişti. Gömleğin her iki kolunda da şık pirinç düğmeler vardı ve Timmons bunlara

uygun ince bir piriñç kolye takmıştı. Dağınıklık onun için sadece kampüsten geçerken gömleğinin ucunun pantolonundan ık-mış olması anlamına geliyordu. Ren düzeltmesine yardım etmek için etrafında döndü.

“Üzgünüm, geciktim.”

Ren başını salladı. “Önemli değil. Misafirlerimiz var.”

Timmons kaşlarını çattı. “Evinizde mi?”

“Hayır. Geçit odasında.”

“Kim?”

“Balmerick’in en iyi iki çocuğu. Gel hadi. Gidip merhaba diyelim.”

Ren o kapıdan karanlığa doğru yürüdü, düşünceleri kafasında dönüp duruyordu.

11. BÖLÜM

Grup mummyolu odası, Ren'in kampüsteki en sevdiği yerlerden biriydi.

Balmerick, toplu taşıma yapan bir kurum değildi. Öğrencilerine asla sade bir seyahat mumu verip onları gösterişsiz bir şekilde yolculuğa göndermezdi. Bunun yerine geçit odalarını zarif bir güzellikle tasarlamışlardı. Sonuç, Kathor'un ve çevresindeki bölgelerin mükemmel ölçekli bir balmumu modeliydi. Geniş bir oyuncak kaleye benziyor ve odanın neredeyse tamamını kaplıyordu. Mahallelerden ve pazar meydanlarından uzanan mumlar görünüyordu. Tüm oda bir grup geçidi olarak işlev görüyordu. Herkes kendi evine en yakın olan mumu yakıyor ve zamanı önceden belirlenmiş olan büyü dalgasının tüm alevleri söndürüp onları oradan alıp götürmesini bekliyordu.

Tahta sandalyeler balmumu modelin etrafında çember oluşturuyordu. Ren dört yılı aşkın bir süreyi Timmons, Cora ve Avy ile birlikte bu odada oturarak geçirmişti. Zaman zaman başka konuklar da oluyordu, ama dördü başlıca kişilerdi. Bazen sessizce bekler, sınavlar arasında ders çalışırlardı. Diğer zamanlardaysa en sevmedikleri profesörleri tartışırlardı. Dördü de Balmerick'te-

ki diğer herkesle asla aynı olamayacakları gerçeğiyle birbirlerine bağlı kader arkadaşlarıydılar.

Ren içeri girdiğinde, her zamanki rahatlıklarının iki davetsiz misafir tarafından bozulduğunu gördü. Avy ve Cora mumlarını yakmışlardı bile. Cora'nın haritanın en ucunda parlıyordu. Avy, Kathor'un güney ucunda, Ren'in annesinin çalıştığı iskeleye yakın bir yerde yaşıyordu. Sandalyesinde oturmuş, kocaman kollarını kavuşturmuştu. Eğer bakışlar öldürebilseydi, Theo Brood'un boynu çoktan boydan boya kesilmiş olurdu.

Bir bakış Cora'nın bu yeni gelişmeyi sindirmeye çalıştığını gösterdi. Kampüste dün geceki partiye gelmiş olma ihtimali en düşük olan kişilerden biri Cora'ydı. Kızın kazadan haberi olmaması mümkündü. Yine de gerginliği hissedecek kadar zekiydi. Ren, onun tırnaklarını kemirdiğini gördü.

Theo ve Clyde sanki odada yalnızlarmış gibi konuşuyorlardı. Gelir gelmez, bulundukları alanın sahibi gibi davranmaları çok tipikti. Theo'nun ayakları havadaydı, modaya uygun şekilde giyilmiş botlarının topuklarını balmumundan yapılmış minyatür kanala gömüyordu. İki çocuk aynı mahallede mum yakmışlardı. Evleri Yukarı Bölge'de yer alıyordu. Ren, bu ismi, kökenini araştırdığı ilk andan beri sinir bozucu bulmuştu. Aşağı Bölge'nin kuzeyinde değildi ve fiziksel olarak ondan daha yüksekte de değildi. Sadece orada yaşayan insanların daha fazla parası olduğu için ve daha üstün kabul edildiklerinden bu isim verilmişti. Her iki çocuğun da Güvenli Liman bölgesinde, yani zengin mahallelerin en zengininde yaşadığını gördü. Balmerick'te geçirdiği süre boyunca, halka açık geçidi kullanan hiç kimse, şehrin o bölgesine gitmek için bir mum bile yakmamıştı.

Ren, balmumu modelin etrafında ters yönde döndü ve mum yakma çubuklarından birini aldı. Uzayan alevi Stepfast Sokağı'nın

yakınındaki pazarlardan birini çevreleyen her zamanki mumuna dokundurdu. Timmons bu hareketi taklit ederek mekânla kendi bağlantısını kurdu ve aynı mumu yeniden yaktı. Fark edilmemek için elini çabuk tutmaya çalıştığı belliydi ama ihtiyatlı olmak onun yeteneklerinden biri değildi. Clyde'ın gözleri parladı. Timmons'ın karşısında oturmuş olduğunu görünce sııttı. .

“Timmons. Dün gece eğlendin mi? Kaliteli mal, değil mi?”

Timmons'ın yanakları kızardı. “İiydi. Teşekkürler.”

Ren, arkadaşını arka odaya çağırmanın Clyde olduğunu unutmuştu. Bu da partide ona nefes çektirenin Clyde olduğu anlamına geliyordu. Sürpriz bir kaynak değildi. Winters ailesi servetini daha yasal ve geleneksel ilaçlardan kazanmıştı. Sosyetik oğullarının, ticaretlerinin yan dallarına erişimi olduğunu hayal etmek zor olmazdı.

“Bu sabah hâlâ kıvılcımlar görüyordum,” dedi Clyde. “Bunu açık bir davet olarak kabul edebilirsiniz.”

Theo kısık gözlerle bu konuşmayı izledi. Yaptığı son hatayla bu kadar yakından alakalı bir konunun açılmasından mı hoşlanmamıştı yoksa küçümsemesinin başka bir kaynağı mı vardı, bilinmez. Theo, Ren'i bakarken yakalayınca, karşılığında hızlı bir bakış attı. Onun Ren'e ilgisizmiş gibi bakması kıza bıçak gibi saplanmıştı. Öfke yine göğsünde kabarmaya başladı. Ne söyleyebileceğini, dikkatlerini nasıl çekebileceğini düşünürken Avy araya girdi.

“Ayaklarını balmumundan çeker misin?” diye sordu, kolları hâlâ kavuşturulmuş halde.

Theo o tarafa baktı. Avy, iyi tanınan biriydi. Hatta ünlüydü. Ama bu, aynı çevrelerde bulundukları anlamına gelmiyordu. Theo, “Geçidin hâlâ gayet iyi çalışacağından eminim,” diye cevap verdi. “Bot olsun ya da olmasın.”

Avy oturduğu yerde doğruldu. “Bu saygısızlık.”

Theo gülümsedi ve yüzündeki ifade öylesine kendini beğenmiş bir hal almıştı ki Ren onun yüzündeki ifadeyi silmek için en etkili büyüünün ne olabileceğini düşündü.

“Kime karşı saygısızlık? Modeli yapan balmumu işçisine mi? Adı Gothen. Aile dostumuz. Seni temin ederim ki alınmayacaktır. Ayrıca balmumuna gerçekten zarar vermem mümkün değil. Çünkü büyü.”

“Bu bize saygısızlık,” diye düzeltti Avy. “Botunun ucu. Babamın hâlâ her gün çalıştığı değirmene dokunuyor. Ayaklarını modelden çekersen memnun olurum.”

Ren, Theo’nun gözlerindeki o imtiyaz sahibi kızgınlık parıltısını gördü. Birinin ona bir şey yapmasını emretmesine alışık değildi. Ayrıca Avy’den korkmadığını da fark etti. Ondan korkmamasının nedeni onu bir düelloda yeneceğinin garanti olması değil, Avy’nin ona karşı kılını bile kıpırdatması halinde Brood ailesinin altın parmaklarının bir hareketiyle çocuğun geleceğini karartacak olmasıydı.

Bir an sonra Theo ayağını düzeltti. Botunun ucu hafifçe sola kaydı. Topuğu kanalın ortasına yerleşti. Ren tamamen hareketsiz kaldı. Bu bir tesadüftü. Tamamen tesadüf. Ama çocuğun topuğunun girdiği yeri biliyordu. Dün sabah bir ara sokağa bakmış ve tam da o noktayı görmüştü. Kanalı boydan boya geçen köprüyü. Hayatının en karanlık gününde küçük bir kız olarak durduğu yer. Tam konuşacaktı ki Theo, Avy’ye doğru başını salladı. Gözleri parlıyordu.

“İşte. Şimdi ayaklarım kanalda. Babamın inşa ettiği kanalda. Umarım bana ait olan bir alana ayağımı daldırmamdan şikâyetçi olmazsın.”

Ve sanki sorun çözülmüş gibi tekrar Clyde’a döndü. Ren içgüdüsel olarak bir elini beline kaydırды, parmakları asasının sapı-

na yerleşti. Avy'nin şakaklarındaki damarların nabız gibi attığını görebiliyordu. Cora, Avy'e doğryu eğildi ve aceleyle bir şeyler fısıldadı. Ren onun Avy'ye sakın olması için yalvardığını tahmin etti. *Sakın yemi yutma. Buna değmez.*

Ama Avy Willams'ın fazlasıyla üzerine gidilmişti. O, şampiyon bir güreşçiydi. Geçimini diğer dövüşçüleri alt ederek sağlıyordu. Muhtemelen düşman hatlarına tüm gücüyle saldırmak için eğitiliyordu. Onun gibi çocuklar bu tür ihlallere göz yummazdı. Ayağa kalktı.

“Bahse girerim hep böyle konuşuyorsundur. Eminim bunun için kimse sana tokat atmamıştır. Dün gece yaptıklarının da yanına kâr kalacağına bahse girerim.”

Hepsi onun, çemberin etrafında yürümeye başlamasını izledi. Çocuklar birbirlerinden yarım ay, en fazla on iki adım uzaktaydı. Theo ayağa kalktı. Ren onun iki elinin de farklı taşıyıcılara gittiğini gördü. Biri narin, şık görünümlü bir asaydı. Diğeri ise kalçasındaki halkadan sarkan benekli bir zincirdi.

Başının üzerinde, odanın ışığı dalgalandı. Bu, mummyolu geçidinden gelen bir işaretti. Ren bunun, büyüünün önlerindeki birkaç dakika içinde devreye gireceği anlamına geldiğini biliyordu. Herkesin yerlerine oturması ve sakinleşme sürecine başlaması gerekiyordu. Büyü dalgası gelip yaktıkları mumları söndürmeden önce kendilerini gitmek istedikleri yerin görüntüsüne odaklamaları gerekiyordu.

Theo esasını kaldırarak, “Sana zarar vermek istemiyorum,” dedi.

Avy parmağıyla cansız gözünü işaret etti. “Senin gibi biri benim gibi birine ne yapabilir ki? Senin gibi aptalları daha önce topuğumun altında ezmiştim...”

Clyde koruyucu bir tavırla Theo'nun yanına yaklaştı.

“Ciddi misin, Avy? Gerçekten bursunu kaybetmek istiyor musun?”

Avy’nin çemberin etrafındaki istikrarlı ilerleyişini durdurabilecek tek şey buydu. Orada durmuş, kocaman göğsü kabarmış, okullarındaki en güçlü vârislerden ikisiyle dövüşmenin eşiğindedeydi. Ren, diğer çocukların muhtemelen güçlü büyülere sahip olduklarını biliyordu ama böyle dar bir alanda? Avy’nin onlara ulaşması düşünülemez bir şey değildi. Ulaşırsa neler olacağını hayal etmek de zor değildi.

Ve Ren hayatının geri kalanının sona erebileceğinin farkındaydı.

“Avy,” diye seslendi odanın öbür ucundan. “Buna değmez.”

Bütün gözler ona çevrildi. Ren, diğerlerini görmezden geldi. Gözleri, Avy Williams’a kilitlenmişti. Her zaman kendi göğsünde kilitli tuttuğu duygunun ikizi olan kabaran öfkeyi görebiliyordu. Öfke gözlerinde ve ellerinin kıvrımlarındaydı. Duvarları kana boyamak istiyordu ve Ren onu suçlamıyordu. Kısa bir tereddüitten sonra Avy parmağını Theo’ya doğru uzattı. Kelimeleri soluk soluğa söyledi.

“Onları öldürebilirdin. Kuzenim oradaydı. O çayevinde. Bir gün tüm bunların hesabını vermek zorunda kalacaksın...”

Kırmızı bir ışık patlaması cümlesine son noktayı koydu. Avy’nin ayakları yerden kesildi ve arka duvara çarptı. Cora ezilmemek için zar zor yana eğildi. Clyde’in asasının ucu aynı renkte bir ışıkla parladı. Timmons ona bağırdı.

“Aklını mı kaçırdın sen? Mummyolu odasında büyü mü yapıyorsun?”

“Bunu ona söyle.” Clyde kaşlarını çatı. “Bu vahşi gerçekten de...”

Avy gürleyerek ayağa kalkarken bir gürültü koptu. Ren ışıkların tekrar tepesinde dalgalandığını gördü, bu sefer daha hızlıy-

dı. Bu son uyarıydı. Mumyolu büyüsü tüm bu kaosun ortasında harekete geçmek üzereydi. Timmons yine bağıırıyordu. Cora başını sallıyordu. Ren'in zihni hesaplamalarla dolup taşarken Theo ve Clyde asalarını kaldırdılar. Ren, derin bir nefes aldı ve kendi asasını kaldırmaya başladı.

O sırada odaya çok büyük bir güç dalgası çarptı.

Büyü -acı, keskin ve kavrayıcı- Ren'i karanlığın içine çekti.

12. BÖLÜM

Geçit büyüsü Ren Monroe'yu bir çocuğun oyuncakını fırlatması gibi yere serdi. Soluk soluğa dört ayak üzerinde yeryüzüne geri döndü. Acı vardı. Normalden çok daha fazla acı. Uzanıp iki parmağıyla gömleğinin yakasını gevşetti çünkü boğuluyormuş gibi hissediyordu. Gözlerini açtığı anda bir baş dönmesi dalgasıyla karşılaştı. Kendini toparlaması bir dakika sürdü.

Bir orman. Kökleri yayılan büyük ağaçlar. Hava kampüstekinden çok daha serindi. Ayağa kalkmaya çalıştı ama tökezleyerek dizlerinin üzerine çöktü. Zihni ve bedeni yeniden bağlantı kurmak için mücadele ediyordu. Ren yalnız olmadığını fark etti.

Karanlık şekiller orman zeminine dağılmıştı. Gözlerini kıstıkça, bu şekiller insana dönüştü. Ren içlerinden birinin inlediğini duydu. Sol tarafında başka biri nefes almak için kıvranmaya başladı. Ren'in kendi nefesi şok dolu soluklarla kesiliyordu. Ormandaki açıklıkta beş kişi daha vardı.

Bu mümkün değil.

Geçit odasındaki herkes buradaydı. Bu, bir şeylerin çok yanlış gittiği anlamına geliyordu. Herkesin kendi varış noktalarında ortaya çıkması gerekirdi. Kendi mahallelerinde. Ama burası Aşağı Bölge değildi. Kathor değildi. Ren etrafına bakındığında,

bunların, şehirlerinin sınırındaki ormanları oluşturan ağaçlar olup olmadığından bile emin değildi.

“Neredeyiz biz?”

Kelimeleri ağzından buz gibi çıktı. Kimse cevap vermedi. Yakınlarda bir inilti daha duyuldu. Ren ince omuzlardan aşağı hayalet gibi dökülen gümüş beyazı güzel saçları tanıdı. Şık gömleği artık pis çizgilerle kaplıydı. Timmons da buradaydı. *Hayır, hayır, hayır...*

Ren en iyi arkadaşına doğru sürünmeye başladı. Bunu yaparken, grubun geçit odasında bulundukları düzende olduğunu fark etti. Aralarındaki mesafe ve konumları tam olarak aynıydı. Bulanık zihni bu gerçeği kavramakta zorlandı. Avy Williams sırtüstü yatmış, kesik kesik ve yavaş nefes alıyordu. Zavallı Cora, onun altında sıkışmış, kendini kurtarmaya çalışıyordu. Ren’in gözleri sağa doğru döndü.

İki vâris oradaydı: Clyde Winters ve Theo Brood.

“Bu da ne...”

Ren, Theo’nun ayağa kalkışını izledi, küfürler savurarak en yakındaki ağaca doğru tökezlediğini gördü. Yere kusmadan önce Clyde’ı işaret etti. Ren ayağa kalktı, başı hâlâ dönüyordu ve Theo’nun tepkisinin nedenini gördü.

Clyde Winters bir kabağa dönüşmüştü.

Onun için söylenebilecek başka bir kelime yoktu. İçten dışa doğru yanmış gibi görünüyordu. Bütün damarları çözölmüştü. Gözleri şişmiş ve patlamıştı. Derisinin altında kararmış yanıklar gördü. Sanki vücudunda dolaşan büyü sert ve sıcak bir şekilde kaynamıştı. Giysileri bile yanmış görünüyordu. Hırkasında ve pantolonunda koyu çizgiler vardı. Ren bununla başa çıkabileceğini düşündü. Kadavralar onu daha önce hiç rahatsız etmemişti ama sonra yanık et kokusu tüm şiddetiyle burun de-

liklerine doldu. Timmons'ın ayakkabılarına kusmak için tam zamanında döndü.

Ren birkaç saniye boyunca orada iki büklüm halde durdu, göğsü inip kalkıyordu. En küçük bir hareket bile midelerini altüst etmeye yetiyordu. Tekrar kusmayacağından emin olana kadar bekledi. Sonra atkısını burnunun üzerine çekti ve geri dönüp karanlık manzaraya baktı.

Timmons solmak üzere olan bir çiçeğe benziyordu. Toprakta diz çökmüş ve yüzünü ellerine gömmüştü. Tüm vücudu kontrolsüzce titriyordu. Theo bir elini dev bir ağacın dibine dayamış, ayakta durmaya çalışıyordu. Onlara sırtını dönmüştü. Aralarındaki orman zemininde yatan şeye bakmamaya çalışıyordu. Ren'in gözleri de aynı noktaya kaydı.

Ancak zemindeki şeye bakmak yerine Avy'ye baktı. Avy, sırtüstü yatmış, kalın ağaç dallarıyla kaplı gökyüzüne bakıyordu. Göğsü inip kalkıyordu. Ren, onun geçit büyüğü aktif hale gelmeden önce bir sersemletici tarafından vurulduğunu hatırladı. Muhtemelen etkisi artırılmıştı. Büyünün şimdi iki tonluk bir örs gibi hissettirdiğinden emin gibiydi.

Sadece Cora sakin kalmayı başarmıştı. Doğal olarak. Herkes panik içindeyken tıp öğrencisi ne yapacağını bilirdi. Ren onun kemik kalınlığındaki köklerden oluşan labirentte ilerleyişini izledi. Cora hayati belirtileri kontrol etmek için diz çöktü ve hiç istifini bozmadan, "Ölmüş," dedi.

Söyledikleri Ren'in sonunda tekrar görüntüye odaklanmasına sebep oldu. Artık bunu görmezden gelemezdi. Clyde Winters ormanın zemininde garip bir açıyla yatmıştı ve son derece ölü görünüyordu. Cora çantasını karıştırdı. Küçük bir tıbbi malzeme seti çıkardı. Aletlerinin birbirine çarpma sesi sonunda Theo'yu arkasını dönmeye zorladı. Tek koluyla ağzını sildi.

“Kes şunu. O, Winters Hanesi’nin vârisi. Test kadavrası değil.”

Cora hazırlıklarını sürdürürken durakladı. Orman gölgelerle kaplı olsa da Ren, kızın yüz ifadesini net bir şekilde görebiliyordu. Theo’ya Clyde’in şu anda tam olarak bir kadavra olduğunu söylemek ister gibiydi. Bunun yerine isteksizce başını salladı.

“Haklısın. Sadece... Şimdiye kadar gördüğüm hiçbir ölüme benzemiyor... Nedenini düşünürsek...”

Ren, Theo’nun yüz ifadesindeki sertliği gördü. Müdahale etmeye karar verdi.

“Şimdi olmaz, Cora. Önce nerede olduğumuzu öğrenmemiz gerek.”

Avy sonunda doğruldu. Birkaç kez gözlerini kırptırdı. Clyde’in yerde yatan cansız bedenini görünce, iki elini de kendini savunurcasına havaya kaldırdı. “Ben... Bunu ben yapmadım. Yemin ederim! Mümkün değil...”

Nedense onun bu itirazı Timmons’ı konuşmaya dahil etti.

“Sana orada büyü yapmamanı *söylemiştim*. Şuraya bak. Clyde’in başına gelene bak!”

Avy başını salladı. “Ben tek bir büyü bile yapmadım. Ben de bunu söylüyorum. Ben yapmış olamam. Ben hiç büyü kullanmadım...”

Kısa bir sessizlik oldu. Öğürme, sarsılma ya da hıçkırma yoktu. Ormanın bir gölge gibi etraflarını sarmasına yetecek kadar uzun bir süreydi. Şiddetli bir esinti dalları mızrak gibi birbirine çarpırdı. Ren giderek azalan kuş cıvıltılarını ve daha büyük yaratıkların uzaktan gelen boğuk seslerini duydu. Grup tedirgin bir şekilde etrafına bakındı. Sessizlik, bu yerin -her neredeyse- onlar için de bir tehdit olduğunu hatırlatmıştı. Ren, kendini hiç bu kadar savunmasız hissetmemişti. İçlerinden birinin çoktan ölmüş olması da durumu kolaylaştırmıyordu. Bu düşünceyi daha karanlık bir düşünce takip etti.

Ve içimizden biri onu öldürdü.

Bu noktaya gelmelerine neden olan adımların izini sürmeye çalıştı. Geçit odasındaki kaos. Mumyolu geçidi büyüsü etkinleşmeden hemen önce çıkan kavga. Bir şekilde hepsi, gölgelerle dolu bu ormana gönderilmişti. Ren, şu âna yeniden odaklanmaya çalıştı. Theo hırkasını çıkarmış ve onunla Clyde'in bedenini örtmeye çalışıyordu.

Öldü. Gerçekten öldüğüne inanamıyorum.

Diğerleri farklı şok durumlarındaydı ama Ren izlerken Theo doğruldu. Elleri neredeyse kendiliğinden yukarı uzandı ve boyundaki kravatı düzeltti. Ren onun yüz hatlarının yumuşadığını gördü. Theo, hızla soğukkanlılığını ve zihinsel netliğini geri kazanmıştı. O cilalı yüz ifadesi bir maske gibi geri geldi. Sonuçta şehirler kurmuş ve fethetmiş bir ailenin oğluydu. Ondan bu tür bir duruş beklemesi gerekirdi. Konuştuğunda sesi titremedi bile.

“Ulaşım büyüsünde böyle bir ölüme neden olacak hiçbir şey yok. Büyüler öylece birbirine karışmaz. Bu işler böyle yürümez. Balmerick'in geçit büyüsü köklü bir büyüdür. On yıldır kullanılıyor. Clyde'ın asasını sallayıp birkaç sersemletici büyü yapması, bu büyüklükte önceden mevcut bir büyüden yararlanması için yeterli olmaz. Bu işler böyle yürümez.”

Theo, görüldüğünden daha zekiydi. Ren de aynı sonuca varmıştı.

“Bunu Clyde'a anlat,” diye karşılık verdi Timmons. “O... Tanrım. O aslında...”

Arkasını döndü ve tekrar gözyaşlarına boğuldu. Cora hâlâ cesedin yanında diz çökmüş, belli ki incelemesine devam etmek için izin bekliyordu. Avy kocaman, yaralı bir hayvan gibi bir ileri bir geri volta atıyordu. Ren onu savunma ihtiyacı hissetti.

“Avy'nin yapabildiği hiçbir büyü Clyde'ı öldüremezdi.”

Avy başını iki yana salladı. “Ben hiçbir şey *yapmadım*. Bana saldıran oydu.”

Theo onu görmezden geldi. “Haklısın. Başka bir şeydi...”

Ren onun kendisinden bir cevap beklemediğini biliyordu ama bütün ayrıntıları düşünmüştü. Çıkarılması gereken bazı kaçınılmaz sonuçlar vardı. “Hepimiz aynı yerdeyiz, değil mi?”

Diğerleri başlarını salladı.

“Bu, varış noktalarımızın birleştiği anlamına geliyor. Belirlediğimiz yerlere gitmek yerine...” Clyde’ın bedenini işaret etti ve midesi tekrar bulanmaya başladı. “Bir şeyler yanlış gitti. Aynı noktaya ışınlandık. Eğer varış noktalarımız birleştiyse, mesafelerimizin de birleşmiş olması mümkün. Büyünün bireysel güzergâhlarımızı alıp tek bir rotada birleştirdiğinden oldukça eminim. Tek bir düz çizgi. Denize doğru gitmediği için şanslıyız. Yoksa hepimiz boğulabilirdik.”

Theo başını salladı. “Bu, Clyde’a ne olduğunu açıklamıyor.”

Ren, “Büyü,” diye cevap verdi. “Clyde bir büyü yaptı. Ve başka bir büyü yapmak üzereydi. Theo, sen asanı doğrultmuştun ama herhangi bir büyü yaptın mı?”

“Hayır, yapmadım.”

“Avy?” diye sordu Ren. “Hiç büyü yapmadığına emin misin?”

Avy başını salladı. “Büyü yapmayı düşünemeyecek kadar öfkeliydim.”

Ren cesedi işaret etti. “Şu yanık izlerine bakın. İçeriden yanmış. Görünürdeki tek fark, geçit arızalandığında büyü kullanıyor olması. Mumyolu tahmin edilebilir değil. Temelde ejderhaların geride bıraktığı bir sistemi kullanıyoruz. Nasıl çalıştıkları ya da onları ilk kimin yarattığı hakkında bilmediğimiz çok şey var. Clyde’ın kullandığı aktif büyüünün bir tehdit olarak görülmesi mümkün. Bu da demek oluyor ki...”

Theo da aynı kasvetli sonuca vararak, “Mumyolu tehdidi ortadan kaldırdı,” dedi.

Cora parmağını Clyde’ın kararmış tırnaklarının üzerinde gezdirdi. Clyde neredeyse elektrik çarpmış gibi görünüyordu.

“Kes şunu,” dedi Theo. “Ona dokunma.”

Avy’nin sesi uyarırcasına gürledi. “Hey. Onunla böyle konuşma. Burada olmamız senin suçun.”

“Benim suçum mu?” diye karşılık verdi Theo. “Balmumundan bir model için ortalığı ayağa kaldıran sendin. Ne tür bir çocuk...”

“Hey!” diye bağırdı Ren. “Sakin olun. Bir saniyeliğine odaklanabilir miyiz? Yönümüzü bulmamız gerek. Ne kadar uzağa gittiğimiz hakkında hiçbir fikrimiz yok. En yakın tepe nerede?”

Theo ve Avy gerilimli bir an boyunca birbirlerine bakmaya devam ettiler. Önce iriyarı güreşçi pes etti ve itaatkâr bir şekilde etrafa bakmaya koyuldu. Cora dalgın dalgın kaşındaki piercing’i kaşıyordu. Ayağa kalkıp onlara katıldı ama Theo grubun geri kalanına sırtını döndü. Ren onun emir almayı mı reddettiğini yoksa hâlâ Clyde’ın ölümünün etkisinde mi olduğunu anlamamıştı. Avy ağaçların arasındaki bir boşluğu işaret ederken Ren burnunu kapatmaya devam etti.

“İşte. Tam şurada bir tepe var. Tırmanmak on dakika sürebilir.”

“Ben de seninle geleceğim,” dedi Ren. “Kathor’un çevresindeki bölgelerin haritasının çoğunu ezberledim. Önemli noktaları görebilirim tam olarak nerede olduğumuzu anlayabiliriz.”

Theo dönüp arkasına baktı. Ren, onun Balmerick’teki tüm zamanını kararlar vererek ve özel bir ekibe liderlik ederek geçirdiğini biliyordu. Arkadaşları muhtemelen onun planlarını uygulamak için etrafında hazır bekliyorlardı. Arama ekibinin lider-

liğini bir başkasının üstlenmesini izleme fikri açıkça Theo'nun içini kemiriyordu.

“Ben de geleceğim. Dağ eteklerindeki evimizde çok zaman geçirdim. Yeri hatırlayabilirim.”

Timmons başını kaldırdı. “Ölü bir insanla birlikte burada kalmayacağım.”

Bütün gözler Cora'ya çevrildi. Cora, hâlâ Clyde'in yanında duruyor, birkaç saniyede bir cesede bakıyordu. Ne düşündüğünü tahmin etmek zor değildi. Sessiz bir şekilde cevap verdi.

“Ben geride kalabilirim. Üstünkörü bir otopsi yapmak bile mantıklı olacaktır.”

“Asla olmaz,” diye karşılık verdi Theo. “Clyde'in ailesi dindardır. Yapılmasını isteyebilecekleri bazı ayinler var. Kimse ona dokunmayacak. Henüz değil. Hep beraber gidelim. Yukarı çıkıp geri dönelim. Ayy uzun sürmeyeceğini söyledi. Yönümüzü bulduktan sonra Clyde için geri döneceğiz. Hepimiz.”

Ren başını sallayıp onayladı. “Tamam. Hadi gidelim.”

Theo eğildi ve Clyde'ı daha iyi örtmek için hırkasının kenarlarını çekiştirdi. Ren onun cesedi taşımak isteyeceğini biliyordu. Özellikle de Clyde'in ailesi hakkında söylediklerinden sonra. Buna içten içe gülmemeye çalışıyordu. Büyük ailelerin çoğu sadece kendilerine ve kendi güçlerine taparlardı. Düğün törenlerinde ya da Eski Delvea tanrısına edilen dualarda yalandan baş sallamalar olurdu ama Winters ailesinin kitlelere sattıkları inanca gerçek bir değer verdiğinden oldukça şüpheliydi.

Ayrıca, bir bedeni nakletmek zor olurdu. Havaya kaldırma büyüsü kullanabilirlerdi ama bu da dalgalanmada nispeten küçük değişikliklere bağlıydı. Yol çok zorlu hale gelirse, büyüünün bütünlüğünü korumak çok zor olurdu. Bedeni her zaman daha hafif hale getirebilirlerdi ama çok hafif olursa bir balon gibi bu-

lutlara doğru süzülme riskiyle karşı karşıya kalırlardı. Yapabilecekleri en iyi şey, bir tür bağlama büyüyle birlikte tüy ağırlığına çevirme büyüü yapmak olabilirdi...

Ren zihinsel hesaplamalarına o kadar dalmıştı ki Timmons'ın hıçkırarak ağladığını ve birkaç adım gerisinde yürüdüğünü fark etmedi. Bir kolunu arkadaşına dolayacak kadar uzun süre durakladı. İkisi birlikte tepeye doğru yürüdüler. Avy çok önde yürüyordu. Ren, onun Theo'yla ikinci hesaplaşmasından sonra hâlâ biraz öfkeli olduğunu görebiliyordu. Avy'nin mükemmel fiziksel yapısı yokuş yukarı tırmanmayı kolay gösteriyordu. Diğerleri ise ağaçlardan ve çalılıklardan geçmeye çalışarak ilerliyordu. Güneş ışığı tırmanışlarına rehberlik ediyordu. Cora geride kalmış, içinden boşa giden fırsatlar hakkında söyleniyordu.

“Neredeyse vardık,” diye seslendi Avy.

Ren, Timmons'la birlikte son bir dal örtüsünü de aşıp çorak bir yamaca vardıklarında terlemeye başlamıştı. Birkaç adım daha atınca Avy ve Theo'nun durduğu tepeye ulaştılar. Burası iyi bir görüş sunuyordu. Vadiler farklı yönlerden hepsinin tanıdığı bir zirveye doğru uzanıyordu. Ren'in gözleri Gözcü'yü buldu. Dağın geçitlerini ve eteklerini sis kaplamıştı. Dağ, Kathor dışındaki en yüksek ve en tanınmış yerlerden biri idi ve tüm kıtadaki en yüksek ikinci dağdı. Avy konuştuğunda Ren hâlâ uzaktaki zirvelere bakıyordu.

“Çok yüksekte değiliz. Dağ eteklerinde bir yerdeyiz. Uzun bir yürüyüş olmamalı. Gün batımına kadar varabileceğimizden emin değilim ama en azından Kathor'a Gözcü'ye olduğumuzdan daha yakınız.”

Cora nefes nefese onlara yetişti. Theo'nun tüm yüzünün rengi solmuştu. Uzaktaki dağları düşündü ve Avy'nin değerlendirmesini görmezden geldi. “Kathor şu tarafta olmalı.” Eliyle

işaret etti. “Bu kadar yukarıda herhangi bir patika olduğundan şüpheliyim ama eninde sonunda daha aşağılarda yürüyüş yolları bulacağız. Bu gece uyumak için güvenli bir noktaya ulaşabilir ve yarın eve dönebiliriz.”

Grubun kontrolünü ele geçirme çabasıydı bu. Timmons rahatlayarak Ren’in kolunu sıktı. Burada sadece bir gece geçirdikten sonra evlerinde olacaktı. Diğerlerinden hiçbiri Ren’in fark ettiği ayrıntıyı fark etmemişti.

Uzaktaki sis çalkalanıyor ve değişiyordu. Ren yaşadıkları şehirden görülebilen iki önemli zirve olduğunu biliyordu. İlki Gözcü Dağı’ydı ama ikinci ve biraz daha küçük olan zirve Gözlük’tü. Ren sonunda Gözlük zirvesinin bıçak gibi keskin tepesini fark etmişti. Eski bir hikâyeye göre Gözcü, Gözlük’ü aşağıdaki vadileri gözetlemek için kullanırdı. Ren iki dağın konumunu düşündü.

Bu mümkün değil.

Yine de söze başladı. “Gözlük yanlış tarafta.”

“Ne?” Theo başını salladı. “Hayır, tam orada...”

Ren hepsinin çocukken öğrendiği şiiri okudu. “*Gözcü iki buçukta izliyordu. İzliyordu, izliyordu, seni bekliyordu. Sol elinde sis, sağ elinde gözlük, şafaktan geceye kadar izleyecek ve bekleyecek. Gözlük sağ tarafta olmalıydı. Ama solda.*”

Hepsi uzaklara baktı, belki de yeterince uzun süre bakarlarsa dağların yer değiştireceğini ve her şeyin kötü bir şakaya dönüşeceğini umuyorlardı. Timmons bir küfür savurdu. Ren gerçeğin bıçak gibi karnına saplandığını hissetti. En fazla birkaç günlük bir yürüyüş hayal etmişti. Ama o uzak dağlar Kathor’un dışındaki sakin ormanlarda olmadıklarını doğruluyordu.

“Direş’teyiz,” dedi Ren. “Kaybolduk.”

13. BÖLÜM

Dires ününü yaklaşık iki yüzyıl önce kazanmış ve bu zamana kadar korumuştur.

Ejderha nüfusu, Kuzey Denizi'nden çekildiğinde, iki grup onların ana kıtasını aramak için yelken açtı. Her ikisi de var olan tek büyülü yaratıkların ev olarak adlandırdığı toprakları bulmanın değerli olacağına inanıyordu. İkisi de başarılı oldu. Aslında, tarihçiler sık sık grupların birbirlerinden iki hafta sonra karaya çıktıklarını belirtseler de hangi grubun önce karaya çıktığı konusunda çok az kişi hemfikir olabildi.

Tusk halkı batı sahiline yerleşirken, Ren'in ataları Delvealılar güneyi ele geçirdi. Şehirler kuruldu. Ejderhaların yokluğu insanlığa yükselme şansı verdi. Kayıtlı tarihte ilk kez büyü keşfedildi ve geliştirildi. Nüfus arttıkça, her iki grup da doğal olarak bölgelerini genişletti. Ancak ne Tusk ne de Delvealılar yeni kıtalarının tam ortasını yurt edinebildiler.

Dires, son ejderhaların eviydi. Çoğu terk edilmiş günlüklerde bulunan, ters giden keşiflerle ilgili yüzlerce hikâye vardı. Tüm karavanlar kaybolmuştu. Daha sonra, ejderhaların soyu tükendiğinde, Dires'e yerleşme çabaları yeniden başladı. Cesur krallar, bu topraklarda paha biçilmez büyü yatakları olması gerektiğine

inanarak, bu bölgelerde bir yer işgal edebilecek herkese hayal bile edilemeyecek zenginlikler vaat etti.

Sonuç ise peş peşe kurulan hayalet kasabalar oldu. Hiçbir yerleşim uzun ömürlü olmadı, çünkü bu vahşi ve ıssız yerde başka yaratıklar yaşamaya devam ediyordu. Dires yüzyıllar boyunca nam salmıştı, o kadar tehlikeli bir yerdi ki hiç kimse oranın tamamını gösteren düzgün bir harita yapamamıştı.

Ve geçit onları buraya getirmişti.

Ren, tamamen paniğe kapılmamak için çaba sarf etti.

Bu kadar uzağa nasıl gitmiş olabiliriz? Mesafelerimiz birleşse bile, bütün bir dağ zincirini aşmamızın imkânı yok. Hesaplamalar nasıl bu kadar yanlış olabildi? Eksik olan şey ne? Belki de mummyolarının dengesiz bir büyü kaynağı olmasıyla ilgili bir şeydir? Ya da dağların kendileri de birer geçit mi?

“... mummyolu mumu olan var mı?”

Bu sorunun somutluğu Ren’i kendi düşüncelerinin içinden çekip çıkardı. Başını sertçe kaldırıp Theo’ya baktı, o da şaşkınlıkla ona baktı.

“Bir dakika. Gerçekten bir yol mumun var mı? Kim yol mumu taşır ki?”

“Çantamda,” dedi Ren. “Standart boyda bir mum. Her zaman fazladan bir tane bulundururum.”

Avy başını sallıyordu. “Sonunda, güzel bir gelişme. Birimiz limana geri dönebilir. Yardım getirebilir. Sadece gideceğimiz sabit bir yer seçmeliyiz ki kurtarma ekibi bizimle yarı yolda buluşabilsin...” Theo başını iki yana salladı. “Bu işler böyle yürümez.”

“Demek şimdi de kurtarma ekipleri konusunda uzman oldun?” diye karşılık verdi Avy.

“Mumdan bahsediyor,” dedi Ren. “Yolculuğum yaklaşık iki gün sürer. Belki zorlarsam iki buçuk gün? Willard’ın teoremi

standart bir mum için ortalama mesafeyi otuz dört bin elli iki adım olarak hesaplıyor. Bir büyücünün odaklanması ve iradesi bu mesafeyi kısmi olarak uzatabilir, ama şehirden iki günden çok daha uzakta olduğumuzu varsayıyorum, değil mi? Eğer bu-
raya kadar geldiysek?”

Avy başını salladı. “Sanırım sekiz ya da dokuz günlük uzaklıktayız.”

“Yani biri mumu kullanırsa, herkesten birkaç gün önce limana varmış olur. Ve arkasını kollayacak kimse olmadan yalnız kalır. İyi bir plan değil. Yol mumunu dağın doğru tarafında olduğumuz zamana saklamalıyız. Kathor’a yeterince yaklaştığımızda birinin yardım almak için Balmerick’e dönmesini sağlayabiliriz.”

“Peki ya ışınlamayı güçlendirirsem?” diye sordu Timmons. Ağlamaktan gözleri kızarmıştı ama işe yarama fikri onu konuşmaya çekmişti. “Daha fazla mesafe için büyüü güçlendirebilirim.”

Sözleri Ren’e bir yıldırım gibi çarptı. Ren’in düşündüğü diğer sorunun cevabıydı bu. Bu kadar uzağa gitmelerinin nedeni *buydu*. Timmons istemeden de olsa aralarındaki karışık rotaları ve mesafeleri artırmıştı. Ren dilini ısırmadan önce bu gerçeği neredeyse ağzından kaçıracaktı. Arkadaşı geldiklerinden beri ağlamayı bırakmamıştı. Ne kadar uzağa gittikleri konusunda kendi rolünü bilmek kalan azıcık mücadele gücünü de tüketecekti. Ama en azından Ren denklemdeki eksik faktörü biliyordu. Timmons’ın doğuştan gelen gücü, gittikleri mesafeyi artırmıştı.

“Eğer gerçekten güçlüysen, mesafeyi üç katına çıkartabilir misin?” dedi Theo. “Yolculuk eden kişi hâlâ dağın bu tarafında duruyor. Kat edilmesi gereken çok fazla arazi var.”

“En kötü ne olabilir ki?” diye sordu Timmons. “Birimiz mumun sınırlarını aşmaya çalışırsa. Gidebildiğimiz kadar uzağa gideriz.”

“Mumun işlevinin büyük bir kısmı korumadır,” diye yanıtladı Ren, *Mum ve Yol*’da okuduğu bir bölümü hatırlayarak. “Bunu bir koza gibi düşünün. Gerçek kokumuzu gizleyen kuvvetli bir şey. Unutma, mummyolları ejderhalardan kalma. Bu kıtadaki diğer her şey gibi. *Onlar* bu şekilde seyahat ettiler. Biz sadece eski bir sistemi kullanıyoruz. Başka bir medeniyetin borularından su akıtmak gibi bir şey. Çoğu zaman kusursuz çalışıyor. Ama mumun erişemediği keşfedilmemiş bölgelerde gizli tehlikeler ve gizemler olabilir. Mumun sınırlarını aşmak, kendimizi tehlikeye atmak anlamına gelebilir. Bazı büyücülerin geri dönmemesinin nedeni çok uzağa seyahat etmeye çalışmış olmalarıdır.”

Etrafına baktı ve bunun pek de olumlu bir ifade olmadığını fark etti. Muhtemelen sadece *işe yaramayacağını* söyleyip öylece bırakabilirdi. Etrafındaki çoğu yüz düşmüştü. Sadece Avy’nin yüzünde hâlâ kararlı bir ifade vardı.

“Büyükbabam tam bir Tusk’tı. Onunla hiç tanışmadım ama o gerçek bir kılavuzdu. Seyahat etmeyi hiç bırakmadı. Her zaman keşif gezilerine çıkardı. Babam da ondan biraz kılavuzluk öğrenmiş. O da bunun bir kısmını bana ve Pree’ye öğretti. Bizi böyle bir araziden geçirmeye yetecek kadar bilgim var. Dağ geçitleri...” Gözlerini uzaktaki zirvelere dikerek konuşmasını sürdürdü. “Yalan söylemeyeceğim. Bundan çok daha zor olacaklar. Ama hepimiz bir arada kalırsak? Oralardan sağ çıkabiliriz.”

Theo kaşlarını çatı. “İyi kılavuzlar o geçitlerde her zaman ölmüştür.”

“Tek başlarına,” diye karşılık verdi Avy. “Kendi fiziksel sınırlarını test ederken. Çoğu büyü kullanmaz çünkü hayatta kalma-

ya çalışırlar. Biz burada rekor kırmaya falan çalışmıyoruz. Sadece Kathor'a canlı dönmeye çalışıyoruz.”

Ren ikisini birbirinden uzak tutma görevinin kendisine düşeceğini anladı. “Şu anda buraya odaklanalım. Dağın diğer tarafına geçene kadar yol mumunu kullanamayız. Peki, nasıl hayatta kalacağız Avy? İlk adım nedir?”

Avy düşünerek başını salladı. “Bir hedef bul. Yer işaretlerini belirle. Hareket etmeye devam et.”

Bu basit görevler gruba yeni bir odaklanma sağladı. Avy en düşük rakıma sahip olduğunu düşündüğü geçidi seçti ve hepsi oraya ulaşmak için takip etmeleri gereken yer işaretlerini ezberledi. Belli bir plana sahip olmak -ve batıdan parlayan biraz güneş- neredeyse morallerini düzeltmeye yetiyordu. Ta ki sohbet gölgeli ormana ve arkalarında bıraktıkları cesede dönene kadar. “Geri dönmeliyiz,” dedi Theo. “Clyde’ı almamız gerek.”

Ren zihninde Clyde’ı yanlarında götürmelerine karşı bir argüman hazırlamaya başlamıştı bile. İçinde bulundukları yeni durum birçok açıdan tehlikeliydi. Dires’te çok daha ölümcül yırtıcılar vardı. Burası bir zamanlar ejderhaların avlanma alanıydı. Sadece en tehlikeli yaratıklar onlardan kurtulmuş ve şimdi onların yokluğunda çoğalmıştı. Yanlarında neredeyse seksen kiloluk bir yemle böyle bir bölgede yürümek zor olurdu.

Diğer tehlike ise büyüünün tükenmesiydi. Büyü taşıma aletleri sınırlı sayıda ockley depolayabiliyordu. Birkaç saatte bir havaya kaldırma büyüsünü yenilemenin bir maliyeti olacaktı. Ve bir cesedi dağ geçitlerinden başarıyla geçirme ihtimali çok zayıftı. Clyde’ı getirmenin onları ölüme götürebilecek türden bir hata olduğunu bildiği için, bu öneriyi bariz bir yol gibi göstermek zorundaydı. En iyisi Clyde’a burada bir mezar yapıp bu işi bitirmektir.

“Harekete geçmeden önce bir kaynak kontrolü yapmamız gerekecek,” diye önerdi Ren büyüyen gölgelere doğru inerlerken. “Çantalarımızı gözden geçirelim. Sadece ihtiyacımız olanı taşıyalım. Ne kadar yiyeceğimiz olduğunu bilmek iyi olur. Toplam büyümümüzü de hesaplayalım.”

Son sözü duyan herkes kaskatı kesildi. Theo’nun dudağını nasıl çiğnediğini görebiliyordu. Tam olarak tabu sayılmazdı ama tıpkı siyaset gibi, büyü kaynakları ile ilgili konular da genelde açıkça konuşulmazdı. Herkes daha zengin ailelerin en büyük büyü ödeneklerini aldığını bilirdi. Bu sözde bir meritokrasiydi. İşleriniz şehre ne kadar fayda sağlıyorsa -ya da ne kadar çok vatandaşı istihdam ediyorsanız- büyü ödeneğiniz de o kadar büyük oluyordu. Bu da Ren’inki gibi ailelerin en düşük ödenekleri aldığı anlamına geliyordu. Ren, tüm sistemin yerleşik hiyerarşiyi sürdürmek için tasarlandığını biliyordu, özellikle de halkın her ailenin her ay ne kadar ödenek aldığını bilmesine izin verilmediği için.

Sessizlik uzayınca Timmons nihayet söze girdi. “Memnuniyetle geride bırakabileceğim bazı ders kitaplarım var.”

Bu onun her zaman stresle başa çıkma yöntemi olmuştu. Kuru mizah her türlü fırtınayı atlatmasına yardımcı olabilirdi. Ren minnettar bir şekilde başını salladı. Üçüncü ve dördüncü sınıfta birbirlerinin koruyucusu gibi davranarak hayatta kalmışlardı. Biri kendini devam edemeyecek kadar güçsüz hissettiğinde diğerine güç veriyordu. Timmons, Ren’in sinyalinin almıştı ve havayı yumuşatmaya çalışmıştı.

“Quentin’in *Büyücü ve Krallık*’ı bir daha okunmamak üzere bir ormana terk edilmek için adeta yalvarıyor. Kitabın ilk seksen sayfası Quentin’in, Malfa’nın tılsımlı işlerine salyalarını akıtmasından ibaret.”

“Ben o kitabı severim,” diye cevap verdi Ren.

“Sen hepsini seversin, canım.”

Avy arkasına baktı. “Çıra görevi görsün diye sayfaları saklamak isteyebiliriz ama tüm dış kapaklar atılabilir. Yanına yiyecek alan var mı? Ben oldukça eminim...”

Theo’nun sesi tartışmalarını böldü.

“Clyde nerede?”

Cesedinin üzerinin örtülü olduğu alana ulaşmışlardı. Herkes Theo’nun hırkasının bir kenara atılmış olduğunu gördü. Koyu renkli izler vardı, dallar kırılmıştı. Yine de orman açıklığı artık boştu. Çıt çıkmadı çünkü kimse ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Clyde’in cesedi gitmişti.

14. BÖLÜM

Kaybolan ceset çevredeki gölgeleri daha da sinir bozucu hale getirmişti.

Çıktıkları tepede hava aydınlık ve güneşliydi. Öğleden sonraydı. Aşağıda ise gölgelikler en karanlık hayal gücünü harekete geçirecek kadar yoğundu. Çok geçmeden gece olacaktı ve herhangi bir şey görüş alanının hemen dışında saklanıyor olabilirdi.

“Savunma büyülerini hazırlayın,” diye fısıldadı Ren. “Avy? Ormanda neler var?”

Avy gür sesini kısık tutmaya çalışıyordu.

“Dires’in ne kadar derinlerine gittiğimize bağlı. Vahşi bölgelerin sınırlarında olduğumuzu umuyorum. Bunu söylemek zor. Wyvern’ler genellikle yüksek yerlerde yaşarlar. Şansımız yaver gitmezse, belki yakınlarda bir vayan matron1 vardır? Genelde sadece geceleri avlanırlar, ama biz... Clyde’ı açıkta bıraktık. Böyle bir koku her şeyi cezbedebilirdi. Dağların bu tarafında olduğumuzu bilseydim, bir nöbetçi bıraktığımızdan emin olurum. Ayrıca burada vahşi zebani sürüleri de var, ama muhtemelen Clyde için savaşırlardı.”

Bu oldukça korkunçtu. Ren soluk yüzler ve inip kalkan göğüsler gördü ama Avy sözlerinin diğerleri üzerinde yarattığı etki-

yi umursamadan konuşmaya devam etti. “Bir sürü ayı türü var. Bizim ormanlarımızdakilerden çok daha büyük ve hızlılar. Bir de onu yukarı çekecek kadar güçlü olabilecek kızıl yılanlar var...”

“Konuşmayı bırakabilirdin,” dedi Ren. “Birkaç saniye önce.”

Timmons nefes nefese mırıldandı: “Bir cesedi yukarı kaldırebilen bir yılan. Harika.”

“Birlikte kalalım. Sessiz olun ve ipucu arayın,” dedi Ren.

Theo bile bu kez Ren’in emrine itaat etti. İlerlemeye başladılar. Ren her birinin zihninde Avy’nin listesindeki en sevmediği yaratığın bir görüntüsü olduğuna emin gibiydi. Başka kırılmış dallar da vardı. Cesedin bulunduğu yerden birkaç doğal patika uzanıyordu ama herhangi bir hayvan izi yoktu. Ren yukarı baktı -kızıl yılan fikri hâlâ zihninde canlıydı- ama gölgelik boştu. Grup, çantalarının dağınık bir yığın halinde beklediği yere geri döndü.

“Onu aramaya devam etmeliyiz,” diye ısrar etti Theo. “Düzgün bir cenazeyi hak ediyor.”

Ren onun sesindeki titremeyi duydu. Theo, söylemesi gerektiğini düşündüğü şeyi söylüyor ve onların kendisiyle aynı fikirde olmasını umuyordu. Ren ona bir çıkış yolu göstermeye karar verdi.

“Onu götürecek kadar büyük olan her şey geri gelip bize zarar verecek kadar da büyüktür. Avy’yi duydun. Kendi başımıza hayatta kalmak yeterince zor olacak. Bir şey izimizi bulursa daha da zorlaşır. Harekete geçmeli ve bizi takip etmemesini ummalıyız.”

“Eşyalarımız ne olacak?” diye fısıldadı Timmons.

“Her şeyi alın,” diye yanıtladı Avy. “Hava kararmadan önce yürüyebildiğimiz kadar yürüyelim. Daha savunulabilir bir yer bulmalıyız. Güvende olduğumuzu bildiğimizde çantalarımızı gözden geçirmek daha kolay olacaktır.”

Diğerlerinden sessiz bir onay geldi. Ren, Theo’nun bir kez daha itiraz etmemesine şaşırды. Onun duraksamasının nedeni-

ni anlamak bir ânını aldı. Artık gruptaki yabancı oydu. Clyde onun arkadaşıydı. Diğerleri ona yabancıydı ve aralarında onun asla paylaşamayacağı bir yakınlıkları vardı. Clyde'in çantasına bir can simidiymiş gibi uzanışını, sonra da fazladan ağırlığı omzuna atışını izledi.

Herkes Avy'yi izleyerek açıklıktan çıktı. Avy onları güneş ışığına çıkaran bir yol seçti. Günün onlara sunduğu tek sıcaklık buydu. Ren, yürürken Clyde'a dair izler aramaya devam etti ama o gölgeli ormanı arkalarında bıraktıklarında, içten içe Clyde'ın cesedini ya da onu götüren şeyi bir daha asla görmemelerini umdu.

Bir süre neredeyse hoş bir sessizlik oldu. Herkes yoluna devam etti. Adımlar birbirini izledi. Hayatta kalma mekanizmaları harekete geçmişti. Arkadaşlarından biri çoktan ölmüştü. Başka birini kaybetmemek için tüm becerilerini kullanmaları gerekecekti. Tabii biraz da şansa ihtiyaçları vardı. Ren sessizce, başka kimsenin ölmemesi için elinden gelen her şeyi yapacağına söz verdi. Konuşmaları gerektiğini bildiği ilk konuya girmeden önce uzun bir süre bekledi. Ortada iki önemli şey vardı.

Yiyecek ve büyü.

Geceleri kamplarının savunma büyülerine ihtiyacı olacaktı. Dağ geçitleri, büyülerini özellikle zorlayacaktı. Cora dışında kimse o yükseklikteki sıcaklıklara uygun kıyafetler giymiyordu. Ren'in paltosu inceydi, Theo ve Avy ise hırka giyiyordu. Timmons'ın üzerinde sadece uzun kollu bir gömlek vardı. En azından hepsi pantolon giymişti. O sabah biri etek giymeyi tercih etseydi, endişelenecek pek çok başka sorun çıkardı.

Ren eninde sonunda tırmanmaları gereken yüksekliklerin sıcaklığı donma noktasının altına düşüreceğini varsayıyordu. Birkaç saatte bir ısınma büyüü yapmaları gerekecekti. Normal

bir kılavuzda olması gereken tırmanma teçhizatının yerine ayak sabitleme tılsımları ve büyülu çapalar kullanacaklardı. Her gün büyü depolarını önemli ölçüde tüketeceklerdi.

Büyü bu yolculukta hayatta kalmalarına yardımcı olabilirdi ama sadece başlayacakları noktayı bildikleri ve bir plan yaptıkları takdirde. Şimdi çok fazla büyü kullanırlarsa yolculuğun en tehlikeli kısmında savunmasız kalırlardı. Çok azını kullanırlarsa o bölüme canlı ve sağlam ulaşmakta zorlanırlardı. Bir kır çiçeği yığınının yanından geçerken Ren konuyu açmaya karar verdi.

“Bende üç yüz elli ockley var,” diye açıkladı.

Grupta bir hareketlenme oldu. Eller bilinçsizce büyü taşıyıcı aletlerine gitti. Timmons saygılı bir arkadaş gibi davranarak sıradaki sözü aldı. “Bende standart iki yüz var. Ama unutmayın ki benim güçlendirme büyüüm bedava. Yorulmadığım sürece gücümü büyülerinize ekleyebilirim.”

Cora Marrin başını salladı. “İki yüz elli ockley. Büyülerimi yaranmalar için saklamalıyız. Kesikleri onarmak çok pahalıya mal olmaz ama biri çapraz bağlarını koparır ya da kemiğini kırarsa ona yardım etmek için elimdekilerin çoğuna ihtiyacım olacak.”

Avy utanmış görünüyordu. “Herkesten özür dilerim. Büyü taşıyıcımı yeniden dolduracak vaktim olmadı. Yetmiş ockley’de kaldım. Tatile girmek üzereydik. Büyüye ihtiyacım olacağını düşünmemiştim.”

Ren, onun Cora ile kısa bir süre göz göze geldiğini gördü ama kız hiçbir şey söylemedi.

“Özür dileme,” dedi Ren, her ne kadar birisinin bu ayki taşıyıcı dolumunu kaçırmış olabileceği düşüncesiyle mücadele ediyor olsa da. “Bunun olacağını bilemezdin.”

Dördünün toplam sekiz yüz yetmiş ockley’i vardı. Balmerick’e ilk geldiğinde bu Ren’e bir servet gibi gelmişti ama yıllar içinde

büyü ne kadar karmaşıksa o kadar çok ockley harcadığını öğrenmişti. Burada çok az sayıda tek aşamalı büyü işlerine yarayacaktı. Yapmaları gereken büyülerin çoğu biraz daha karmaşık aşamalardan oluşuyordu. Şanslılarsa ortalama dört ila beş ockley harcarlardı. Tek bir seferde yirmi ockley kullanabilecek birkaç yüksek seviye hava durumu tersine çevirme büyüğü vardı. Aslında bu sadece koşulların ne kadar ağırlaştığına ve karşılaşacakları diğer tehditlere bağlıydı. Dires olduğunu düşünülürse, çok sayıda engel olacağı varsayımına göre plan yapmaları gerekiyordu. Ren hızlı bir hesaplamadan sonra ellerinde yaklaşık yüz kırk büyü olduğunu tahmin etti.

Bu yeterli olacak mıydı? Her gece bazı koruyucu büyülerin yapılması gerekecekti. Herhangi bir vahşi hayvanla karşılaştıklarında savunma büyüğü yapacaklardı. Karınlarını doyurmak için tuzaklar gerekecekti. Geçitler özellikle erzakları açısından çok zorlayıcı olacaktı. Onun ve diğer herkesin dikkati Theo Brood'a kaydı. Henüz toplam sayısını açıklamamıştı. Herkesin kendisine baktığını fark edince kaşlarını çatı.

“Bu tartışma hiç uygun değil.”

“Şaka mı yapıyorsun?” diye sordu Ren. “Sadece sayıyı söyle ve bitsin bu iş.”

Theo'nun çenesi gerildi. “Clyde Winters öldü. Şu anda başka bir konuyu tartışmak doğru olmaz. Bu tür tartışmaların yeri ve zamanı vardır. Bir saatten az bir süre önce öldü. Cesedi dışarıda bir yerde. Şu anda. Bir şey onu aldı.”

“Sadece sayıyı söyle,” diye cevap verdi Avy. “Sızlanmayı bırak.”

Bir ayak sesi duyuldu. Ren arkasına dönüp baktığında Theo'nun asasını kaldırmış, gözlerini kısmış olduğunu gördü. “Bunu farklı bir tonda tekrar söylemeye ne dersin?”

Avy döndü, şiddet fikrine ısınmıştı. Kendi çarpık asasını kemerinin halkasından çıkardı. Ren, içinde sadece yetmiş ockley

varken Avy'nin önemsiz bir tehdit gibi görüldüğünü düşünmeden edemiyordu ama onun bunu umursamadığını biliyordu. Onun kavgaları çabuk bitirmeyi seven bir çocuk olduğundan emindi. Avy gözlerini açmış bir halde Theo'ya doğru döndü.

“Farklı bir ton için bu nasıl?” diye sordu.

Üzerlerindeki hava büyüyle çatırdamaya başladı.

15. BÖLÜM

Ren'in büyüğü ileriye doğru atıldı -keskin ve parlak- iki çocuğu birbirinden ayırdı. Kuvvetli bir rüzgâr gibi, büyü onları birkaç adım geriye savurdu. İkisinin de yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Kendinize gelin," diye tersledi Ren. "Burada kaybolduk. Clyde öldü. Kabadayılık yapmak için vaktimiz yok. Asalarınızı bir kenara bırakın."

Theo'nun çenesi gerildi. "Tamam. Ama benim bin üç yüz ockley'im var. Bir dahaki sefere asanı bana doğrulttuğunda bunu aklında tut. Beni kaybedersen, bütün o büyüleri de kaybedersin."

Başka bir şey söylemeden yoluna devam etti. Timmons, Ren ile göz göze geldi ve Theo'nun söylediği sayıyı mırıldandı. Ren göğsünde yeniden öfkenin yükseldiğini hissedebiliyordu. Bin üç yüz. Kendisinininkinden daha büyük bir rakam bekliyordu ama bu gerçek yine de onu şaşkına çevirmişti. Herkes garip bir sessizlik içinde yürümeye devam etti. Ren hızlı bir hesaplama yaptı. Theo üzerinde iki yüz büyüyle rahatça dolaşıyordu.

Diğerlerinin toplamından daha fazla.

Bu durum hayatta kalma şanslarını artırıyordu ama Theo'nun açıklamasındaki diğer imayı da gözden kaçırmamıştı. *Beni*

kaybedersen, tüm o büyüleri de kaybedersin. Güç dengesi artık Theo'nun lehine dönmüştü. Onu öylece ormana bağlayıp orada bırakamazlardı. Onu çok fazla kızdırmayı da göze alamazlardı. Üzerindeki büyü taşıyıcıları Theo'ya göre ayarlanmıştı. Taşıyıcıya depolanan büyü çalabilecekleri, ödünç alabilecekleri ya da zorlayabilecekleri bir şey değildi. Onun isteyerek yardım etmesine ihtiyaçları vardı. Ren bardağın dolu tarafına odaklandı.

“Bu güçlü bir başlangıç toplamı. Dağlar için elimizden geldiğince tasarruf etmek zorundayız.”

Kimse cevap vermedi çünkü söyleyecek başka ne vardı ki? Güneş batarken topukların ve kasların sızısı yoğunlaştı. Avy her şeyi ağırdan alsa da diğer herkes açıkça geride kalmıştı. Timmons özellikle mantıksız bir çift topuklu bot giyiyordu.

“Bunları değiştirebiliriz,” diye önerdi Ren. Diğerleri onların önünde yürüyordu. “Bunlarla dağ geçitlerinden geçmenin imkânı yok. Kampüste bunlarla yürümeyi nasıl başardığına şaşırdım.”

Timmons omuz silkti. “Topukları yumuşatacak birkaç büyü biliyorum.”

“Öyle mi?”

“Galalar falan için hep bu tarz şeyler giymek zorunda kalıyorum. Hayatı daha makul hale getirmek için birkaç yastıklama büyüü öğrendim.” Timmons sesini alçaltmadan önce uzun bir duraklama oldu. “Buna inanabiliyor musun? Her ay o kadar büyü mü yapıyor?”

Ren evet anlamında başını salladı. “Brood ailesine tüm büyük aileler arasında ikinci en büyük payın verildiğini okumuştum. Ve tabii ki bunu aileleri ve çalışanları arasında dağıtmaları için genel vali tarafından tam gözetim altında tutuluyorlar. Gerçekte ne kadar olduğunu hiç bilmiyordum...”

Timmons'ın ifadesi değişti. "Biliyorsun, burada kaybolduk diye Avy olanları unutacak değil. Zayıf bir nokta bulana kadar Theo'yu sıkıştırmaya devam edecektir."

"Onunla konuşacağım. Theo'ya ihtiyacımız var. Kendi başımıza eve sağ salim d6nmek için yeterli b6y6m6z yok. Dağ geçitlerinde b6y6m6z t6kenecek."

Timmons başını iki yana salladı. "Burada bile o ahmağın eli ni 6pmemiz gerekiyor."

"Burada bile."

Sıcaklığın bu kadar çabuk d6şmesine hepsi hazırlıksız yakalanmıştı. G6neş uzaktaki dağların ardında kaybolurken, Ren'in ekose paltosu artık soğuğa karşı yeterli bir korunma sağlayamıyordu. Theo'nun 6zerinde şık ama ince bir hırka vardı. Avy'ninki de soğuğa daha dayanıklı değildi. Sadece Cora sıcak tutacak kadar kalın bir şey giyiyordu. Baldırına kadar uzanan paltosu t6m gruptaki en işlevsel giysiydi.

"Morgda hava çok soğuğ," diye açıkladı. "T6m bu kat kat giysileri ellerim titremesin diye giyiyorum."

Gittikçe bastıran karanlık, grubu durmaya zorladı. Avy ağaçların sıklaştığı ve sırtlarını dayayacakları koruyucu bir yarım ay oluşturdukları bir nokta buldu. Diğerlerinden yakacak odun aramalarını istemeden 6nce zemini daire şeklinde temizledi. Ren, Timmons'la eşleşirken, arkadaşının y6z6nde bir kez daha sessiz g6zyaşlarının s6z6ld6đ6n6 fark etti.

"Onu d6ř6nmeden edemiyorum," dedi Timmons. "G6r6n6ř6n6. O şekilde yanmış olmasını."

Ren başını salladı. Clyde'ın 6l6m6 onun da 6zerinde bir ağırlık yaratmıştı. İlk kez bir ceset g6rm6yordu. Son sınıfta aldığı birkaç derste 6r6me ve bedensel b6y6 6zerine çalışmalar yapmıştı. Ama bir cenaze uzmanının nazik eliyle hazırlanan bu

cesetlerin deneklerden başka bir şey olmadıkları düşüncesiyle kendini onlardan uzaklaştırmak kolay olmuştu. Zihni onları diğer çalışma materyalleriyle aynı kategoriye koymuştu.

Clyde'ı bu şekilde düşünmekse imkânsızdı. Ren o günün erken saatlerinde onunla aynı sınıftaydı. Oğlan geçit odasında o kadar hayat doluydu ki. Son anlarını kendini beğenmiş bir velet gibi davranarak geçirmiş olması ne büyük bir kayıptı. Ren, şimdiye kadar sadece bir ölüme tanık olmuştu ve Clyde aynı cümlede anılmayı hak etmese bile Timmons'ın az da olsa teselliye ihtiyacı olduğunu biliyordu.

“Babam öldüğünde tabutu açık bir şekilde ziyaret edildi. Orada durup ona baktığımı hatırlıyorum. Tüm detaylar yanlıştı. Dudakları çok renkliydi. Vücudu çok inceydi. Onun babam olmadığını anlamam için cenaze töreni boyunca beklemem gerekti. Bu bir cesetti. Babam yatmadan önce masallar anlatan ve beni Aşağı Bölge'de yürüyüşe çıkaran kişiydi. Her zaman her şeyle ilgili küçük ayrıntılara dikkat çekerti. Hareket etmeyi hiç bırakmazdı. Onu bu şekilde hatırlamak istedim.”

Ren, Timmons'ın omzuna sıkıca tutundu.

“Böyle şeyleri hatırlayarak onları hayatta tutuyoruz.”

Arkadaşı onaylayarak başını salladı. Gözyaşlarını sildi ve ikisi kampa dönmeden önce biraz daha odun topladılar. Theo ve Cora kendi odunlarını yığıyorlardı. Avy yerde bir daire çizmiş ve sivri bir dalla kayalık toprağı dikkatle eşeliyordu. Ren birkaç dakika boyunca onun toprağı sağlam bir tümsek haline getirmesini izledi. Avy İşini bitirdiğinde topladıkları şeylere bakmak için döndü.

“Küçüklerden başlayın, sopalar falan,” diye ezberden konuştu. “Daha fazla çıraya ihtiyacımız var. Kuru yapraklar, iğneler, daha küçük dallar. Ateşi bu şekilde yakmak daha kolay olur.”

Herkes döndü ve ikinci bir toplama turuna başladı. Ren, Avy'nin en büyük kütükleri tabana yığmasını yakından izledi.

Sonra diğer kütükleri çaprazlama bir şekilde dizdi ve odunlar dört ya da beş sıra yüksekliğinde olana kadar bu şekilde devam etti. Sonra da topladıkları çıra ve çıra parçalarını inşa ettiği derme çatma piramidin tepesine yerleştirdi.

“Şimdi ateşe ihtiyacımız var,” dedi Avy. “Theo?”

“Büyü olmadan ateşi yakamaz mısın?”

Ren, Theo’nun her şeyi bu kadar mızımızca dile getirmesine inanamıyordu. Avy başını olumsuzca salladı.

“Bir çakmak taşı parçası olmadan mı? Bir saat boyunca burada oturup bunu yakmaya çalışabilirim. Ya da sen o değerli büyü birikimini kullanıp ateşi yakabilirsin. Sana kalmış. Sen kararını verene kadar burada soğukta oturacağız.”

Theo itiraz etmeye hazır görünüyordu. Etrafına bakındı. Ren ne kadar zavallı göründüklerini biliyordu. O ve Timmons orada kamburlaşmış ve titreyerek duruyorlardı. Theo, üst üste yığılmış odunların yanına geçmeden önce isteksizce başını salladı. Her şeye rağmen -hatalı çalışan büyü, Clyde’in ölümü ve hayatta kalma şansları- Ren bunun Brood ailesinin yüksek mevkideki bir üyesini etkilemek için bir şans olduğunu unutmamıştı. Hayatta kalmalarına yardım edebilirse, onu işe alması mümkündü. Önlerindeki bir hafta uzun bir mülakat gibi geçecekti ve Ren burada, burnu ders kitabına gömülü halde bir sınıfta gösterebileceğinden çok daha fazlasını sergileyebilirdi.

Ren, boğazını temizledi. “Aria’nın büyüünü kullanabilirsin...”

Theo kaşlarını çatı. “Büyüyü biliyorum.”

Ayakları hafifçe hareket etti. Ren onun elini ters çevirip parmaklarını bir meşaleyi tutuyormuş gibi pençeye dönüştürmesini izledi. Büyü havada ıslık çaldı. Avcunda titrek bir alev belirdi. Alevi, tutuşmasına yetecek kadar uzun bir süre çıraya

doğru tuttu. Duman kıvrılarak yükseldi. Memnun bir bakışla Ren'e döndü. Ren diğer öğrencilerin bu tür meydan okumalarına alışkındı. Sınıftaki zeki kıza gününü göstermeyi severlerdi. Genellikle en iyi hamlesi, onların kazandıklarını düşünmelerine izin vermek olurdu.

Bu sefer öyle olmadı. Bugün değil.

“Sıcaklık değişimi için Aria'nın büyüünü kullanabileceğini söyleyecektim. Bu daha basit bir versiyon. Senin büyüünün maliyeti üç ockley. Bu ise bir. Normalde bir şeyin ne kadara mal olduğunu düşünmek zorunda olmadığını biliyorum ama burada bunun bir önemi olabilir.”

Theo sinirle başını iki yana salladı. Ren onu daha da sıkıştırmaya hazırdı ama Timmons yorgun bir el hareketiyle onun sözünü kesti. “Kavga etmek için çok geç bir saat. Uyumamız lazım. Kampın etrafında ne tür büyüler yapmamız gerekiyor? Lütfen bana yılan kovucu bir tılsım olduğunu söyleyin.”

Ren istemeye istemeye dikkatini yeni konuya verdi. Ekip yararlı olabilecek tüm olası büyülerini gözden geçirdi. Onları harekete karşı uyaracak bir tuzak büyü. Daha büyük yaratıkların ilgisini dağıtacak bir koruma hattı. Son olarak, ateşlerinin dumanını hapsedmeden yağmuru dışarıda tutacak ve bu süreçte tüm ciğerlerine işkence çektirmeyecek bir hava büyü.

Ren sessizce maliyeti hesapladı: On yedi ockley. Büyülerin gecede üç kez yapılması gerekecekti ki elli bir ederdi. Bu da boşa giden ya da boşa harcanan büyü olmadığı varsayımına dayanıyordu. En iyi tahminine göre en az yedi gece burada olacaklardı, bu da sayıyı dört yüzün üzerine çıkarıyordu. Stoklarının yaklaşık beşte biri sadece akşam büyülerinde kullanılacaktı.

Theo bu gece barikatları kurmayı kabul etmişti ama dağlarda başına bir şey gelirse ne olacaktı? Ren onsuz asla hayatta kalama-

yacaklarını biliyordu. Theo yüzünde hafif bir mahcubiyet ifade-
siyle ona yaklaştığında Ren tüm olası seçenekleri düşünüyordu.

“Hava büyüsü işe yaramıyor.”

Eliyle işaret etti. Ren’in gözleri yukarı doğru kaydı. Duman, Theo’nun yarattığı görünmez bariyer boyunca karanlık girdaplar halinde toplanıyordu. Ren başını sallamadan önce alçakgönüllülüğün bu kısa süreli zevkini çıkardı.

“Onları yanlış katmanlandırmışsın. Havalandırma büyüsünü hava bariyerinin üzerine koymuşsun. Duman önce hava bariyerine çarpıyor. Büyünün ikinci katmanına ulaşmadan önce ilk büyüye itaat ediyor. Tek yapman gereken bu iki büyüün yerini değiştirmek.”

Theo bir an dudağını ısırdı ve başıyla onayladı. “Teşekkürler.”

Ren, ona az önce ne kadar büyüyü boşa harcadığını söylemekten kaçındı. En azından bu sefer bir teşekkür mırıldanmıştı. Ren bunun doğru yönde atılmış bir adım olduğunu düşündü. Ona bilgi almak için gelmişti. Cevabın onda olduğuna güvenmişti. Bu bir başlangıç noktasıydı.

Herkesin yerleşmesi birkaç dakika sürdü. Cora çoktan horlamaya başlamıştı. Avy başını o kocaman ellerinin arasına almış, sırtüstü yatıyor, gözleri yukarıdaki yıldızları izliyordu.

Theo sonunda ateşe döndü ve diğerlerinden dikkatlice ayrılmış bir yer seçti. Arkasına yaslanarak oturdu, bacaklarını gerdi, kollarını vücudunun üst kısmını desteklemek için arkasına koydu. Ren, sonunda ilk kez ona yakından bakabildi.

Sivri bir çenesi, belirgin elmacık kemikleri vardı. Bir koşucunun vücuduna sahipti, kasları sıkıydı. Sarhoş olmadığında daha yakışıklıydı, altın sarısı saçları solgun alnına düzensiz bir şekilde dökülüyordu. Ama Theo kendisine doğru baktığında, babasının çukur gözlerine sahip olduğunu gördü. Dünyanın geri kalanına

sanki zaten onun malıymış gibi bakıyorlardı. Ren tekrar ceketinin içine gömülerek Timmons'ın yanına sokuldu. Arkadaşı iyi geceler dilemeden önce biraz daha yaklaştı. Yorgunluk Ren'in bitkin kol ve bacaklarını çekiştiriyordu. Uykuya dalması uzun sürmedi.

16. BÖLÜM

Bir çan sesi duyuldu.

Ren doğruldu, kısa bir süre Balmerick kampüsüne geri döndüğünü ve unuttuğu bir derse geç kaldığını düşündü. Etrafını kolaçan ederken ses tekrar yankılandı. Bu saatte karanlık orman çok daha tekinsiz bir görünüme bürünmüştü. Ateş, sönmekte olan ışığını çevredeki dallardan oluşan perdeye yansıtıyordu. Kırmızı uçlu ilk yaprakların ötesindeki her şey gölgede kalmıştı. Diğerleri kıpırdanırken o garip çan çalmaya devam etti. Theo اساسını kaldırmış, yakınlarda duruyordu.

“O da ne?” diye mırıldandı Timmons.

Theo arkasına bakmadı. Gözleri ağaç sırasını taramaya devam etti. “Bu bir tetikleyici çan büyüğü. Kampa bir şey girdi.”

“Bu kadar gürültülü yapmak zorunda mıydın?”

Theo kaşlarını çatı. “Bizi uyandırmazsa bir işe yaramaz.”

Ren de artık ayaktaydı. Gözleri bir hareket algıladı. Bir dal hafifçe titredi. Gölgesinde koyu kürklü bir tavşan gördü. Ateşlerinin ışığı yaratığın cam gibi gözlerine yansıtıyordu.

“Tetikleyici çan büyüünde bir boyut sınırlaması belirledin mi?”

Theo başını iki yana salladı. “Hayır, koymadım. Buradaki yırtıcılardan bazılarının daha küçük olabileceğini düşünmüştüm.”

Ren gülemeyecek kadar yorgundu. En azından Theo hiç yoktan bir açıklama yapabiliyordu. “İşte senin tehlikeli yırtıcın,” dedi Ren, işaret ederek. “Bir karaçalı tavşanı. Seni ısırmadığından emin ol. Oldukça zehirli olduklarını duydum. Büyüyü düzelt. Ben geri dönüyorum...”

Cümlesi bir anlık hareketle kesildi. Tavşan sıçramak için arka ayaklarını dikmişti ki ikinci bir gölge onu yere yapıştırdı. Momentum, avcıyı kısa bir süreliğine ağaç gölgesinden çıkardı. Hepsi eğilmiş omuzları gördü. Gözler kırmızı bir gökyüzünün benekli çizgileri gibiydi. Büyük kedi yaklaşık Ren’in boyundaydı, tamamen kemik ve ince katmanlı kaslardan oluşuyordu. Yaratık, tavşan gevşeyene kadar avını kenetlenmiş bir çenenin içinde salladı. Ancak ondan sonra başını kaldırıp onlara baktı. Bir dudak içgüdüsel olarak kıvrıldı. Ren yaratığın boğazından bir uyarı sesi çıktığını duydu.

Theo geceyi kısa bir süreliğine aydınlatan ve diğerlerinin gözlerini kör eden bir büyü yaptı. Büyüsünün işe yarayıp yaramadığını görmek için ileriye doğru birkaç cesur adım atarken Ren de gözlerini kırptırıyorordu.

“Gitti,” diye duyurdu. “Korkutup kaçırdım.”

“Buradan nefret ediyorum,” diye fısıldadı Timmons. “Buranın her şeyinden nefret ediyorum.”

“Sadece sinsi bir kediymiş,” dedi Avy. “Çok hızlı ama peşimizden gelemeyecek kadar küçük. Açıkçası bu iyiye işaret. Dağın bizim olduğumuz tarafında da oldukça yaygınlar. Belki de Dires’in içine çok fazla girmediğimiz anlamına geliyordur.”

Timmons kuru bir sesle, “Evet,” diye cevap verdi. “O pençeler güven verici derecede küçüktü. Hiç de keskin değillerdi.”

Avy, sanki az önce kamp kurdukları yerden on adım ötede bir yaratığın başka bir yaratığı öldürmesini izlememiş gibi çantası-

nı uyumak için yeniden yerleştirmeye başlamıştı bile. Bir bakış Cora'nın ise hiç uyanmadığını gösteriyordu. Ren tekrar ağladığını fark ettiği Timmons'ın yanına sokulmaya çalıştı. Theo kampın etrafında bir tur attı ve koruyucu büyülerini yeniledi.

Uyku hiç gelmedi. Timmons sonunda biraz daldı ama yaklaşık bir saat sonra başka bir ses havayı inletti. Uzak ama çok netti. Alçak bir iniltiydi. Theo büyüyü değiştirmeyi bitirmişti ve şimdi Ren'den birkaç adım ötede durmuş, gözleri kamplarının etrafındaki bulut kalınlığındaki karanlığı izliyordu. Arkasına baktı ve gözleri buluştu. İnilti tekrar duyuldu. Yaklaşmamıştı ama bu pek de rahatlatıcı değildi. Ren, Timmons'tan ayrıldı. Theo'nun yanında durmak için ayağa kalktı.

“Bunun ne olduğunu düşünüyorsun?” diye sordu Theo.

Ses üçüncü kez duyuldu.

“Bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum.”

Bir süre durup dinlediler. Alçak iniltiler devam ediyordu. Ren sesin kaynağının güneye, onlardan uzağa doğru gittiğini düşündü. Bunu söylemek zordu.

“Bilmediğin bir şey olmasına şaşırdım,” dedi Theo.

Ren onun ses tonundan tam olarak ne yapmaya çalıştığını anlayabiliyordu. Yeniden onun gönlünü kazanmaya çalışıyordu. Bu yabancılar grubunun içinde biraz rahatlık bulmaya uğraşıyordu. Ren'in yeteneklerini fark etmesi iyi bir işaretti. Bu temel üzerinde çalışabilirdi. Onu etkilemeye devam edebilirdi. Burada hayatta kalabilirdi. Gerçek hedeflerine Brood ailesinin içinden nasıl ulaşabileceğini hiç düşünmemişti. Onların amblemini göğsünde taşımak garip olurdu ama Ren detayları düşündükçe bunun işine yarayabileceğini gördü. Başka ne seçeneği vardı ki? Clyde ölmüştü. Tekrar Theo'ya baktı.

“Hayvan sesleri çalışmalarımın odak noktası değil.”

“Clyde'ı kaçıran her neyse o olabilir.”

Başını olumsuz anlamda salladı. “Gürültücü bir kurbağa olabilir. Ya da daha önce gördüğümüz sinsi kedi, kendi bölgesinde olduğumuz için endişelenmiştir belki. Bariyeri geçmeye çalışana kadar yapabileceğimiz bir şey yok. Git biraz uyu. Ben biraz daha uyanık kalacağım. Eninde sonunda böyle vardiyalar yapmamız gerekecek.”

Theo başıyla onayladı. Başka bir şey söyleyecekmiş gibi görüldüğü kısa bir duraklama oldu ama sonra tekrar ateşin yanındaki yerine yerleşti. Ren bulabildiği en kalın kütüğün üzerine çıkıp oturdu. Uyumayı tercih ederdi ama sessizlik ona düşünmek için zaman veriyordu. Ve bu neredeyse dinlenmek kadar değerliydi. Büyülerin üzerinden geçti, karşılaşabilecekleri olası senaryoları düşündü ve gün ışığı vadiden süzüldüğünde, önlerine çıkabilecek her şeye hazırlıklı olduğunu hissetti.

* * *

Sabah ılık sağlamış ama sıcaklık getirmemişti.

Avy ateşin kalıntılarını çizmesiyle çeviriyor, közlerin düzgün bir şekilde gömüldüğünden emin oluyordu. Theo, Ren’le göz göze geldi ve kaşlarını kaldırdı. Sessiz bir soruydu bu. Ren başını iki yana sallayarak *hayır, ses daha fazla çıkmadı*, dedi. Clyde’in cesedini alan şeyin onları takip etmediğini umuyordu. Gerçek yırtıcılardan kokularını saklayacak herhangi bir büyüü yoktu.

“Ben acıktım,” diye duyurdu Avy. “Yiyeceği olan var mı?”

Ren çantasının kemerini çözdü. “Hadi her şeyi boşaltalım. Neleri yanımıza almamız ve neleri bırakmamız gerektiğine karar verelim. Bu bize kaynaklar için bir fikir verecektir.”

Kimse itiraz etmedi. Ren ders kitaplarını teker teker çıkardı, eşyalarını kasıtlı olarak herkesin görebileceği bir yere yerleştirdi. Yığın yedi kitap, beş elma, yerden aldığı mum, bir gazete ve titiz notlardan oluşan birkaç ajandadan oluşuyordu. Ren devam etti

ve kitapların sayfalarını yırtmaya başladı, bu saygısızlık gibi geliyordu ama onların ağırlığını tüm yol boyunca taşıyabilmesinin imkânı yoktu. Gazeteyi eline aldığı anda Theo'nun onu dikkatle izlediğini fark etti, şüphesiz içinde kendi adının yazılı olması gereken bir makale olduğunun farkındaydı.

Timmons'ın çok tuhaf eşyaları vardı. Yıllar boyunca kendisine verilen rastgele hediyelerin bir sonucuydu bu ve bazıları yurt odasına hiç gitmemişti bile. Küçük bir ailenin mührünü taşıyan büyümlü bir kâğıt ağırlığı. Küçük kristal bir kadeh. Üç farklı set fildişi kaplama saç tarağı. Timmons işe yaramayan eşyaları ayırırken sessizce ağlıyordu. Ren onun yanına diz çöktü.

“Bütün bunları yanında mı taşıyordun? Omuzlarının bu kadar geniş olmasına şaşmamalı.”

Timmons burnunu çekti. “Onlar miras kaldı.”

Ren gülümsedi. Uzanıp bir dizi küpe almadan önce dağınık nesneleri tekrar gözden geçirdi. Kúpeler sinekkuşu şeklindeydiler, bir tırnaktan daha büyük değillerdi.

“Bunlar yanımızda götürebileceğimiz kadar küçük.”

“Küçük... ve hüznölü,” diye yanıtladı Timmons. “Clyde'in ailesinden hediye idi. Büyümlüler. Ailesinin lokalinde çalan müziğı duyabilirsin. *The Minstrel*. Eskiden geceleri onları takar ve uykuya dalmadan önce müzisyenleri dinlerdim. Sanırım artık büyümlü işe yaraması için çok uzaktayız.”

“Sende kalsın,” dedi Ren. “Bir hatıra olarak.”

Timmons yine burnunu çekti. Ren arkadaşının kúpeleri yan cebine koymasını izledi. Biraz zaman aldı ama Timmons sonunda omuzlarını dikleştirdi ve ayağı kalktı. Gümüş beyazı saçları, sabahın ışığında neredeyse ipek gibi sallanıyordu. *Burada olmalısın*, diye düşündü Ren. *Senin gibi insanlar böyle yerler için yaratılmamış. Söz veriyorum seni eve götüreceğim Timmons.*

Şöyle bir bakınca Theo'nun eşyalarını çoktan iki yığına ayırdığını gördü. Birini geride bırakmaya, diğerini de yanında götürmeye niyetliydi. Birkaç kitap vardı ama çoğunun ders kitabı olmadığını görünce Ren şaşırdı. Macera romanları okuyordu. Yanında götürmeyi planladığı yığında Ren yıpranmış bir günlük, birkaç yazı gereci ve neredeyse gerçek boyutlarda bir şahin heykeli gördü.

“Bir heykeli dağın ötesine taşımak istediğine emin misin?”

Theo, o büyüleyici kaşlarını çattı. Bileğini hafifçe büktü. Heykelin kanatları bir komutla açıldı. Ren, taştan yaratık tüylelerini karıştırırken bakakaldı. Kuş, başını çevirerek diğerlerini de inceledi. Havaya fırlayıp tepesinde daireler çizerken Theo muzafer bir gülümseme sundu.

“Merak etmeyin. Vega kendi yükünü çekebilir.”

Avy sevinçli bir çocuk gibi kuşun uçuşunu izliyordu. “Bir canlı taş heykeli taşıyorsun. Hem de çantanda. Sanki bu normal bir şeymiş gibi. Çantada taşımak. Benimse tuzlu fındığım var.”

Gökyüzünde kanat çırpın kuşun görüntüsü Timmons'ın dikkatini çekti. Gözleri büyüdü.

“Bekle. Sende uçabilen bir şey var. Onu Kathor'a geri gönderebiliriz. Bize bir kurtarma ekibi getirebilir. Ne halt yemeye bundan bahsetmedin?”

Theo dudağını ısırdı. Ren bunu daha önce de fark etmişti. Bu şikâyetin cevabının çok açık olduğunu düşünse de Theo'nun tartışmak istemediği bir şey vardı.

“Uyumlama sınırlamaları,” diye açıkladı Ren. “Canlı taş heykeller şehir savunma sistemleri için tasarlandı. Uyumlama büyülerinin çoğu belirli bir yarıçapla sınırlıdır. Heykelin Theo'ya uyumlandığını varsayıyorum. Eğer onu uçarak gönderirse, büyüünün sınırına ulaşacak ve büyü onu geri dönmeye zorlayacaktır.”

Theo yine onu inceliyordu. Sanki insanların tüm bu bilgileri kitaplardan okuyabileceğini bilmiyormuş gibiydi. Belki de var olan tek bilginin babasının ona çocukken öğrettikleri olduğunu sanıyordu.

“Kesinlikle,” dedi. “Vega sadece benim gittiğim yere gider.”

Avy kendi yığınıyla garip bir gösteri yaptı. Boks antrenmanları için el sargıları, kocaman bir matara ve fındık dolu mühürlü bir kese vardı. Ren, onun tek bir ders kitabı bile almadan tatil için eve gittiğini fark etti. Sırada Cora vardı. Canlı bir kuşa rakip olabilecek herhangi bir şeyi ortaya çıkarmak zordu, ancak tıbbi çantası vahşi doğada iyi bir tamamlayıcıydı. Yolculuklarında gereksiz ağırlık yapacağını düşündüğü birkaç aleti çoktan çıkarmıştı.

“Bu daha çok bir ameliyat kiti,” diye açıkladı Cora. “Gazlı bez ve bandajım az ama biri gerçekten yaralanırsa bunlara ihtiyacım olacak. Doğru şekilde yapılması yıllar süren büyülerle dolular. Sırtım şimdiden biraz ağrısa bile onları yanımdan ayırmam.”

Ren anlayışla başını salladı. Cora ayrıca bir somun ekmek hazırlamış ve her biri için özenle dilimlere ayırmıştı. Çantasındaki son eşya Ren’in dikkatini çekti. Kehribar rengi bir küre. Tarihsel olarak, elde taşınan taşlar, asalara alternatif taşıyıcılardı. Modern uygulamalar onları bir büyücünün duyguları için güvenli sığınaklara dönüştürmüştü. Bu, dev bir stres topu taşımaya eşdeğerdi. Ren tam küreyi ne için kullandığını soracaktı ki Cora’nın botuyla nesneyi yarı yarıya sakladığını fark etti. Göz göze geldiler ve Ren sonunda onu rahatsız eden detayı kavradı. Küre, Cora’nın kaş piercing’indeki kehribar taşıyla eşleşiyordu. Cora’nın yüz ifadesine bakılırsa, Ren bunun son derece kişisel bir nedeni olduğunu tahmin etti.

“Ekmek?” diye sordu Ren bunun yerine. “Birazını sonraya saklayalım mı?”

Cora dilimleri dağıttı. “Zaten bayat. Bozulmadan önce yemeliyiz.” Yanakları hafifçe renklendi. “Ben... Ben biraz avlanabilirim. Özellikle de burada. Dires’te bol miktarda yabani av hayvanı olmalı.”

Ren başını salladı. “Avy. Ne kadar kâğıt almalıyız?”

Avy geniş omuzlarını silkti. “Bir torba dolusu? Yukarı geçitlerde ateş için çıra bulamayız.”

Herkes ikram edilen ve çok lezzetli olan ekmeği yedi. Ren, Cora’nın utangaç bir tavırla Avy’ye ekmeği kendisinin pişirdiğini söylediğini duydu. Elmaları ve fındıkları bölüşmeyi sonraya bıraktılar. Cora’nın et ve balık sözü Ren’e ateşte pişmiş bir yemek hayal ettirdi. Şu anda o kadar aç değildi ama başlangıçta enerjileri olmazsa günün çok daha kötü geçeceğini biliyordu.

Yürüyüşe başlamadan önce ele alınması gereken bir konu daha vardı.

“Clyde’in çantasını gözden geçirmeliyiz,” dedi Ren.

Theo ona aşağılık bir şeymiş gibi baktı. “O öldü. Bu uygun-suz bir durum.”

“Biz hayattayız. Bu gerekli.”

“Ölü bir adamın eşyalarına bakmamayı tercih ederim,” dedi Avy, Tusk’ın korunma işaretini yaparak. “Ama Ren haklı. Önemli olan tek şey hayatta kalmak. Hayatta kalmamıza yardım edecek neye sahip olduğumuzu bilmezsek bir plan yapamayız.”

Theo bu mücadeleyi kaybedeceğini anlamıştı. Yine de Ren çantaya uzandığında onu geri çekti ve tokalarını kendisi çözdü. Kontrolü elinde tutmanın bir yoluydu bu. İçindekileri çıkarmaya başladığında hepsi onu izledi. Birkaç kitap. İşe yarayabilecek fazladan bir kazak. Küçük bir pipo ve ona uygun bir teneke kutu çıkarmadan önce kısa bir süre tereddüt etti.

Avy homurdandı. “Bu düşündüğüm şey mi?”

“Ejderha nefesi,” diye onayladı Timmons. “Hem de bol miktarda.”

Cora da söze karıştı. “İşe yarayabilir. Elimizde yatıştırıcıya en yakın şey bu.”

Timmons, “Eğlence amaçlı faydaları da var,” dedi.

Theo gözlerini devirdi. “Kafayı bulmak hayatta kalma şansımızı artırmaz.”

“O zaman tıbbi amaçlar için,” dedi Ren. “Toparlanın ve yola koyulalım.”

Son hazırlıklar yapıldı. Ren kitapların yırtık sayfalarını taşımayı kabul etti. Theo’nun Clyde’in eşyalarını karıştırmayı bitirmesini izledi. Büyü Etiği dersinde Clyde’in çizdiği şahin resmi bir defterden düştü. Theo bir an için ona baktı, bir parmağı kömür rengi çizgileri takip etti. Ren onun defteri dikkatle katlayışını ve çizimi kendi günlüğünün içine yerleştirişini izledi. Bir hatıra. Ren, Theo’yu izlerken yakalanmamak için başını çevirdi.

Diğerleri toplanmış, hazır ve karınlarını doyurmuşlardı. Başlamaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı.

“Büyü kullanımınızı takip edin,” dedi Ren. “Dağlara çıktığımızda elimizde ne kaldığını unutup tahmin yürütmek zorunda kalmak istemeyiz.”

Yolculuklarına başladıklarında, keskin bir gıklama gözlerini yukarıya doğru çevirmesine neden oldu. Vega usulca başlarının üzerinde süzüldü. Theo bu durum karşısında pek de utanmış görünmüyordu. Ama bu, Ren’in onun adına utanmasına engel olmamıştı. Tüm Kathor’da sadece elli tane aktif canlı taş heykel vardı. Theo onlardan ikisiyle doğrudan bağlantılıydı. Biri son partisinde banyo görevlisi olarak kullandığı, diğeri de daha çok kişisel bir evcil hayvan gibi görünen bu heykeldi. Bilinen

heykellerin çoğu şehrin savunması için görevlendirilmişti. Barış zamanında devriye geziyor, saldırıya uğradıklarında ise aktif askerlere dönüşüyorlardı. Tesadüfen bir tanesine sahip olmak, tesadüfen bir prensesle yatmak gibiydi. Olabilecek en kötü şekilde etkileyiciydi.

Clyde'in ölümü ve onları neyin beklediğinin belirsizliği olmasaydı, gün mükemmel olabilirdi. Onları ısıtmaya yetecek kadar güneş ışığı ama serin tutacak kadar da esinti vardı. Arada sırada çevredeki orman aralanıyor, dağların ve vadilerin inkâr edilemeyecek kadar muhteşem manzaralarını gözler önüne seriyordu. Arkadaşlıkları bile güzeldi. Ren neredeyse tüm bunların cazibesine kapılacaktı.

Ta ki dünyalarındaki en tehlikeli yerlerden birinde olduklarını hatırlayana kadar. Nesillerdir yerleşimcileri geri çeviren bir toprak. Kalmak gibi bir planlarının olmaması küçük bir teselli idi ama sonunda düşünceleri Clyde'a geri döndü. Cesedi ormanda sürüklenip gitmişti. Ve bu görüntü önceki geceki ölü tavşanla birleşti.

Burası aydınlık ve güzel bir yerdi.

Ve aynı zamanda onları avlıyordu.

17. BÖLÜM

Ren daha önce vahşi yaşam eğitimi almadığına hiç pişman olmamıştı. Ta ki şimdiye kadar.

Bu konudaki bilgisinin -ve bu bilgiyle bağlantılı büyülerinin sınırlılığı, Avy'nin çocukken doğa yürüyüşlerinde öğrendiklerine tamamen güvenmek anlamına geliyordu. Ren onun bu konuda uzman olduğu için çok heyecanlı olduğunu söyleyebilirdi. Bir çocuk gibi grubun önünde hızla ilerliyordu.

“Bunlar zehirli. *Koyu renklidir yaprak uçları, görmezden gelir arılar onları, üçlüdür her sırası.* Kaşıntısı da berbattır. Biz çocukken Pree bir tanesine dokunmuştu ve her yeri kabarmıştı. Gerçi çok da önemli değildi. Sonuçta ikimizden daha yakışıklı olan hep bendim. Değil mi Ren?” dedi Avy ve Ren’e sıırıttı.

“Burada mı? Etrafta başka kimse yokken mi? Elbette, burada çok yakışıklısın.”

Avy buna güldü. Ren, Theo'nun bu konuşmadan rahatsız olmuş bir şekilde onlara baktığını fark etti. Onun, bunun “uygunsuz” olduğunu söylediğini hayal etti ve gözlerini devirmek istedi. Timmons, evdeki normal hayatı hatırlatan herhangi bir şeye odaklanmaya fazlasıyla hevesli bir şekilde sohbeti ele geçirdi.

“Ren, kardeşinle mi çıktı?”

Avy onaylayarak başını salladı. “Bu onun ilk buluşmasıydı. Ayakkabılarını bile birine boyattı, ahmak herif.”

Timmons, “Ben sadece Ren’le çıkmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışıyorum,” dedi. “Muhtemelen menüdeki her yiyecek için tarihsel açıklamalar yapmıştır. ‘Ah, inziva çorbası mı? Peki, biliyor muydun...’”

Bu, Avy’nin kıs kıs gülmesine neden oldu. Ren uzanıp Timmons’ın atkuyruğunu hafifçe çekti.

“İnziva çorbasının gerçekten de ilginç bir çıkış öyküsü *var*.”

“Tanrılar yardımcımız olsun,” diye yanıtladı Timmons. “Eğer bana bunu kimin icat ettiğini söylersen, Avy’den seni bir ağaca bağlamama yardım etmesini isteyeceğim. Özellikle de elimizde çok daha ilginç bir konu varken. Avy, sen biriyle flört ediyor musun? Geçen gün birisi Rosh’la birlikte olabileceğinizden bahsetti.”

Avy yine güldü. “Rosh mu? Ona bir bak. Sonra da bana bak. Çocuklarımız seksen el boyunda ve demirden olurdu. Tamamen yeni bir tür dünyaya getireceğimize eminim. Ayrıca, Brightsword Birliği’ni reddettim. Bugünlerde pek faaliyet göstermiyorlar ve maaşları da özel ordularla kıyaslanamaz bile. Kur yapmaya başlamadan önce bekleyip hangi ailenin beni işe alacağını görmeyi tercih ederim. Birine bağlanıp sonra da onun bir rakibe bağlı olduğunu öğrenmenin bir anlamı yok.”

Timmons, “Bağlanmak için pek çok neden var,” diye karşılık verdi. Diğer omzunun üzerinden bir bakış attı, parlak saçları ışığı yansıtıyordu. “Peki ya sen Cora?”

Cora’nın yanakları biraz daha koyu bir renge büründü. Belli ki bu sorunun eninde sonunda kendisine sorulacağını tahmin ediyordu. Kız, kalçasında zıplayan el çantasına vurarak cevap verdi.

“Neşterimle evliyim.”

Ren gülümsedi. “Aferin sana. Ben de kısa süre önce bir arşiv odasıyla evlendim.”

“Ayrıca,” dedi Cora. “Balmerick’te anatomik açıdan çekici çok az aday var. Üst sınıflar arasında çok fazla akraba evliliği söz konusu.”

Bu daha da fazla kahkaha atılmasına neden oldu. Sessizce her kelimeye dikkat kesilen Theo, alınganlık gösteren tek kişiydi. “Üst sınıflar arasında *akraba evliliği* yok.”

Cora omuz silkti. “Alınma ama toplumumuzun o tabakasında görücü usulü evliliklere olan eğilim sınırlı bir üreme havuzuna yol açıyor. Kathor’un ilk yerleşiminde çok sayıda aile vardı. Shiverian’lar Balmerick’i kurduklarında bunun yararı oldu. Çevredeki tüm çocukları davet ettiler. Aslında oldukça zekiceydi. Varlıklı aileler okulu kimin daha çok büyü yeteneğine sahip olduğunu belirlemek için kullandılar ve sonra çocuklarını alt sınıflardan en yetenekli büyücülerle evlendirdiler. Bu aslında bir sonraki neslin neden bu kadar önemli ilerlemeler kaydettiğini açıklıyor. Çok daha geniş bir yetenek havuzu vardı.

“Ah ve senin ailen de kuzeydeki Graylantian’larla evlendiğinde buna katkıda bulundu, Theo. Diğer kuzeyli asilerden bazılarıyla da evlilikler ayarlama sözlerine tam olarak bağlı kalsalardı muhtemelen daha fazla yardımcı olurlardı. Ama bir tane hiç yoktan iyidir! O zamandan beri, üreme havuzu tekrar daralmaya başladı. Vârisler vârislerle eşleşti. İttifaklar, kuzenlerin başka kuzenlerle evlenmesini gerektirdi. Kan bağları ve bunların genel tıbbi etkileri üzerine koca bir çalışma yazdım...” Sözüünü yarıda kesti, sonunda uzun bir söylev çektiğini fark etmişti. Theo’ya baktı, tamamen ciddiydi. “Kathor’a döndüğümüzde sana bir kopyasını ödünç verebilirim.”

Theo kaşlarını çattı. Ren onun böyle bir çalışmanın var olduğu fikrine mi, yoksa kendisinden böyle kınayıcı bir metni okumasının isteneceği fikrine mi kaşlarını çattığından emin değildi. Durum ne olursa olsun yüzünün aldığı doğal ifade de olabilirdi bu. Bu düşünce onu sırtıtmaya itti. Başka birinin de bu tarihçeleri incelemiş ve kendisi kadar ilginç bulmuş olmasından memnundu. Ama Timmons'ın ilginç bulduğu kısım bu değildi.

“Meraktan soruyorum, Balmerick'teki bu anatomik açıdan çekici adaylar kimler? Benim kendi fikirlerim var ama asistan cerrahımızın yüksek standartlarını kim karşılıyor?”

Cora bilinçli olarak göz temasından kaçınıyordu. Ren'in şu anda orada bulunan arkadaşlarından birinin onun favori listesinde olması gerektiğini anlaması bir an aldı. Kız, koruma hissi uyandıran türden utangaç biriydi. Ren onu okul çevresinde nadiren görürdü ama Cora'ya sataşan birine rastlarsa seve seve müdahale eder ve birkaç burnu kanatırdı. Konuyu değiştirmenin ve kızı korumanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu ki Cora cevabına devam etti.

“İnanılmaz bir kemik yapın var,” dedi gözlerini Timmons'a dikerek. “Kampüsümüzdeki en güzel insanlardan birisin. Seni Jude Shiverian ve Briar Holdaway ile aynı kefeye koyarım. Ash Proctor için de aynı şey söylenebilir ama son zamanlarda onun ellerinin anormal derecede küçük olduğunu fark ettim. Bir parkta yürürken bu kadar küçük elleri... tutmayı hayal etmek zor.”

Timmons bir düşürme büyüğü tarafından vurulmuş gibi görünüyordu. Avy grubun ön tarafında sevimsiz bir şekilde gülüyordu. “Peki ya şu kız?” diye sordu Ren. “Genel Vali Meydanı'nın dışındaki yeni heykele ilham kaynağı olan kız?”

“Narvin Farrow,” diye yanıtladı Cora. “Çok yüksek bir puanı vardı ama sanırım şu anda Rask kardeşlerden birine evlilik

bağıyla bağlı. Basit, sözlü yeminler de değil. İkisi de törende bağ büyüğü kullandılar. Müsait olmayanları değerlendirmiyorum. Zamanımı harcamaya değmez.”

Theo tüm bunlar karşısında başını iki yana sallıyordu. “Cazibe fiziksel güzellikten daha fazlasıdır.”

Cora, “Aynı fikirde olmadığımızı kabul ediyorum,” diye cevap verdi. “Fiziksel çekiciliği, amaçlanan bozulmamış insan formunu oluşturan bileşenlere göre ölçen bilimsel bir ölçeğim var. Sen altı nokta üçsün.”

Theo şimdi utanmış görünüyordu. “Kaç üzerinden?”

Cora açıkça onu sıkıştırmaktan zevk alıyordu. Ren çok şaşır-mıştı. Kızın her zaman inanılmaz derecede utangaç olduğunu düşünmüştü ama belki de hiç yeterince soru sormamıştı. Cora cevap veremedi. Avy olduğu yerde durdu. Ren onunla çarpıştı ve eğer Timmons onu atkısından yakalamasaydı tökezleyerek düşecekti. Hepsi de sorunun ne olduğunu görmek için ileri atıldı.

Gün ışığı sahneyi daha da acayipleştirmişti.

Sinsi bir kedi yan yatmış, boynundan göbeğine kadar bağırsakları deşilmişti. Sinekler etindeki büyük yarıkların etrafında dolanırken, pas rengi solmuş bir göz hiç kırpmadan onlara bakıyordu. Bunun bir gece önce karşılaştıkları mı yoksa başka bir kedi mi olduğunu anlamak imkânsızdı. Ren öğürmemek için gömleğini burnunun üzerine çekti. Timmons sessizce, “Burası dünyanın en kötü yeri,” diye fısıldadı.

Ayrıntıları konuşmamak konusunda sessiz ve karşılıklı bir anlaşmaları vardı. Bu yarattığı daha büyük ve daha hızlı bir şey öldürmüştü. Karşılaşmak istemedikleri bir şey. Asalar çıkarıldı ve Avy onları yönlendirdi. Önceki konuşmalarının verdiği kısa süreli rahatlama kayboldu. O noktadan sonra her şey faydacıydı. Küçük derelerden geçtiler ve mataraya su doldurmak için durak-

ladılar. Kimse kahkaha atmak gibi gereksiz şeylerle nefesini boşa harcamıyordu. İlk günün sonunda dinlenmek için durduklarında Avy karışık kuruyemişlerinden dağıttı.

“Takım doktorumuz uzun turnuvalar sırasında hep bunları yememizi ister,” diye açıkladı. “Enerji ve gücü korumak için iyidir. Dağ geçitlerine gitmeden önce daha doyurucu bir şeylere ihtiyacımız olacak ama şimdilik bunlar işimizi görür.”

Bir ateş daha yakıldı. Theo bir gece önce yaptığı büyüleri yaptı. Ren’in ısrarıyla, daha büyük yırtıcıları uzak tutacak büyüyü iki katına çıkardı. Ren onun bu kez her şeyi düzgün bir şekilde katmanlandırmasını izledi ve hatta çok küçük hiçbir şeyin tetikleyici çanları harekete geçirmediğinden emin olmak için yaptığı küçük değişiklikleri bile fark etti. Herkes azalan ışıpta uyumak için kıvrılmış, rahat etmek için ellerinden geleni yapıyordu. Ren bir gece önce duydukları sesleri duymak için kendini zorladı. Clyde’ı kaçıran ya da sinsi kediye öldüren şeyin yakınlarda olduğuna dair herhangi bir işaret. Ama hiç ses gelmedi.

Uykuya dalmadan önce gözleri Theo’ya doğru kaydı. Sırtı ona dönüktü ama açısı elinde tuttuğu şeyi görmesini sağlıyordu. Ren boynunu birazcık büktü. Bu, Clyde’ın şahin çizimiydi. Theo’nun bir parmağıyla çizgileri takip ettiğini, sonra kâğıdı tekrar katlayıp defterinin içine yerleştirdiğini gördü. O izlerken Theo yeni bir sayfaya geçti ve birkaç not daha karaladı. Ren onun bir şeyler çizdiğini, sayıları ve açıları yazdığını gördü.

Bu, Ren’in önerdiği büyü hesabı tutma çalışmasıydı.

İçinde bulundukları durumda gülümsemek için çok az neden vardı ama Ren aralarında bir çekim hissetti. Theo açıkça onun yeteneğini fark etmişti. Bu, ileriye doğru beklenmedik bir fırsat sunuyordu. Neredeyse on yıldır Ren’in amacı diğer büyük ailelerden birine katılmaktı. Büyü çalışmalarına odaklandıkla-

rı için Shiverian'lar onun en iyi tercihiydi. Yine de Winters'lar, Proctor'lar veya Graylantian'lara da seve seve katılabilirdi. Bir yer edinmek her zaman ilk adım olmuştu. *Asıl amacının* -anne-sinden bile sakladığı bir amaç- peşinden gitmek istiyorsa, nüfuz ve güç elde etmesini sağlayacak bir pozisyona ihtiyacı vardı.

Brood'lardan uzak durmuştu ama şimdi biri onun arzusunu paylaşıyordu. Ona güveniyordu. Değerini ölçüyordu. Belki de Ren'in başından beri beklediği şey buydu. Dünyanın en zengin ailelerinden birinin soyundan gelen biri onun her hareketini izliyordu. Tek yapması gereken parlamaktı.

Öyle bir parlayacaktı ki Theo o parlaklığın altında yatani göremeyecekti.

18. BÖLÜM

Vahşi doğadaki ertesi gün özellikle acımasızdı. Uzun bir bulut kümesi güneş ışığını engelledi ve grup çok ince giysileri içinde titremeye başladı. Theo, Clyde'ın fazladan kazağını teklif etti. Avy için çok küçüktü, bu yüzden Ren ve Timmons yürürken fazla giysiyi sırayla giydiler. Ölü bir çocuğun kıyafetlerini giymek Ren'i pek rahatlatmamıştı ama başka seçenekleri yoktu.

Avy onların dayanağı oldu. Kendilerini her kötü hissettiklerinde onun gürleyen sesi onları toparlıyordu. Onun adımları, diğerlerinin uyması gereken bir hedefti. Bazen geri dönüyor ve onlar yürürken yanlarında koşuyor, hayatta kalma görevinden zihinlerini uzaklaştırmak için boş sohbet ediyordu. Kısa kesilmiş saçlarıyla birlikte, sanki kendi Brightsword talim komutanlarını işe almışlar gibiydi.

Bir noktada Avy öne doğru ilerledi ve Cora, Ren'in yanına geldi. "Avy aslında bağlı."

Ren kaşlarını çattı. "Bağlı mı?"

"Annesine," diye açıkladı Cora. "Bu Delvea'da pek yaygın değil. Toplumsal büyüünün normalleştiği Tusk'ta daha yaygın. Töreni birkaç yıl önce gerçekleştirdiler. Ockley sayısının düşük olmasının

sebebi bu. Taşıyıcısını doldurmadığı için değil, her zaman doldurur, ama annesi hayatta kalmak için ondan büyü hortumladığı için. Her ay Avy'nin ockley sayısını düşürüyor. Sayısını söylediğinde yüzünün aldığı şekli gördüm. Onun hakkında kötü düşünmeni istemedim. Gücü onu birkaç yıldır hayatta tutuyor. Bu konuda konuşmuyor çünkü bazı işverenler bu ilişkiyi bir sorun olarak görüyor. Ve Avy... alçakgönüllü biri. Şey, bazen.”

Söylenecek o kadar çok şey vardı ki Ren bir süre sessizce yürüdü. Pree'nin, annesinin sağlığının hassas olduğundan bahsettiğini hatırladı. Bir çeşit kan hastalığı. Anne ile oğul arasındaki bağlantı kesinlikle alışılmadık bir şeydi. Aile üyeleri genellikle bir taşıyıcıyı kendilerine bağlardı -kendisinin annesiyle yaptığı gibi- ama akrabalarla doğrudan bağ kurmak çok nadirdi. Bu genellikle romantik partnerler için geçerli olan bir yakınlıktı. Ren'in gözleri ileride Avy'yi buldu. Kendini bu kadar iyi fiziksel formda tutmasına şaşmamalıydı. Büyülü bir emici başka birini bitkin düşürebilirdi.

“Ah, sakın ona bir şey söylediğimi söyleme. İnsanların bilmesinden hoşlanmaz.”

Ren başını salladı. “Söylemeyeceğime söz veriyorum.”

Aklı tekrar Cora'nın yorumunun ortaya çıkardığı diğer ayrıntıya döndü. *Yüzünün aldığı şekli gördüm.* Ren yüz ifadesini ve düşüncelerini çok iyi sakladığını sanıyordu ama Cora onun içini görmüştü. Başka ne fark etmişti? Ren'in bundan sonra daha dikkatli olması gerekecekti.

Öğle yemeği molası sırasında güneş ışığı kendini gösterdi. Hepsi atkılarını çözdü ya da kazaklarının veya ceketlerinin düğmelerini açarak ışığın tenlerini ısıtmasına izin verdi. İyi zamanlanmış bir yenilenmeydi.

“Acıkmaya başlıyorum,” dedi Avy. “Avlandığını söylemiştin, değil mi Cora?”

Cora başını salladı. “Bu gece tuzak kurabilirim.”

Theo ayağa kalktı. Vega’nın konduğu dala baktı, günün büyük bölümünde üzerlerinde kanat çırpıdığı için unutulmuştu. Parmaklarını şıklattı ve kuş uçmaya başladı. Hepsi onun gökyüzünde daireler çizdikten sonra gerçek bir hızla yere inişini izledi. Süzülen gölgeden tedirgin olan birkaç küçük kuş vardı. Vega tekrar ortaya çıktığında taş pençelerine bir tavşan sıkıştırmıştı. Her şey çok zahmetsiz görünüyordu.

“Nadiren ilk denemesinde bir av yakalar,” diye itiraf etti Theo. “Şanslıyız.”

Vega, kanatlarını açarak neredeyse duracak şekilde süzüldü. Ölü tavşanı doğrudan Theo’nun omzuna bıraktığında herkes güldü. Theo sıçradı ve içinden mırıldandı.

Ren gülümseyerek, “Görünüşe göre hakaretten pek hoşlanmamış,” dedi.

Yola devam etmeleri gerektiğini biliyorlardı ama gerçek et yeme ihtimali ertelenemeyecek kadar iyiydi. Theo, Vega’yı daha fazla av bulmak için gönderirken, Cora da yakınlarda büyük bir kaya buldu ve işe koyuldu. Ren normalde bir yaratığın derisini yüzmenin biraz acımasızca olacağını düşünürdü ama kız hem cerrah hem de hızlıydı. En sevdiği zanaata geri dönen bir sanatçı gibiydi. Ren onun mümkün olduğunca çok et elde etmekten aldığı zevki gördü. Avy hızlı bir ateş yaktı ve küçük et parçalarını kısa sürede kızarttı. Kimse baharatın azlığından ya da porsiyonların küçüklüğünden şikâyet etmedi. Açlıkları bunu fazlasıyla bastırıyordu.

“Seninle evlenebilirim Cora,” dedi Avy. “Anatomimi uygun bulmasan bile.”

Kız büyük bir lokmayı yutmayı bitirdi. “Sende de şeytan rüyü var.”

Avy bunun üzerine sırttı. Ne kadar yetersiz olursa olsun, doyurucu bir yemek, ihtiyaç duydukları onarıcı etkiyi yaratmıştı. En yakın dereye ellerini yıkadıktan sonra çantalarını aldılar ve yola devam ettiler.

Ren hâlâ büyülerini dikkatle takip ediyordu. Gece için yerleştiklerinde, eve gerçekten varacaklarına inanmak için kendine izin verdi. Elbette hayatta kalabilecek kadar yetenekliydi. Cora her zamanki gibi önce uykuya daldı. Cildi daha koyu bir zeytin rengini almıştı. Belki de buradaki fazladan güneş ışığı yüzünden hafif bir yanıktı. Ren buranın morgdan çok farklı olduğunu biliyordu.

Sadece birkaç gündür buradaydılar ama bu süre Avy’nin sakalının çıkması için yeterliydi. Siyaha çalan koyu bir kahverengiydi ve bir gamzesinin yanında rastgele beyaz bir leke vardı. Kardeşi Pree’yi düşünmemek elde değildi. Ren’le çıkmaya başladığında Pree de sakal bırakmaya başlamıştı. Ren, ilk öpüşmeleri sırasında sakalın nasıl sürtünüp battığını hâlâ hatırlıyordu. İlk öpücüklerden çok uzakta olduğunu hissediyordu.

Timmons onu dürttüğünde Ren, Kathor’a geri döndüğünü hayal ediyordu. Arkadaşının uyuduğunu sanmıştı. Yüz yüze gelecek şekilde döndü.

“Kazadan önceki gece... partide.”

Ren arkadaşının kendisini terk ettiği için özür dileyeceğini düşünerek içini çekti.

“Artık bir önemi yok, Timmons.”

“Clyde’la beraber oldum.”

Ren’in bu mesafeden tepkisini gizlemesine imkân yoktu. Bunu bilmeliydi. Clyde’ın geçit odasında Timmons’ın dikkatini

çekmeye çalışma şeklinden. Partide Timmons nasıl da kızarmıştı. Onun gibi birinin Clyde Winters gibi biriyle birlikte olabileceğini düşünmek zordu.

“O oradaydı. Ben de oradaydım. İkimizin de kafası iyiydi. Bilmiyorum. Ailesi gizlice bana kur yapıyordu. Herkesten daha çok. Geçenlerde bana Clyde’la evlenmemi teklif ettiler. Hemen karar vermek zorunda olmadığımı biliyordum ama şu âna kadar karşıma çıkan en iyi seçenektir. En zengin ailelerden birinin ikinci oğlu. Benim yaşımdaydı ve gayet yakışıklıydı... ya da öyleydi. Önceden...”

Ren, Clyde’ın mummyolu geçidi odasında ne kadar ahmakça davrandığını söylememeye karar verdi. Ya da Avy’ye tam teşekküllü bir savaş büyüyle saldırdığı gerçeğini. Timmons’ın eleştiriye ihtiyacı yoktu. Ren, kendisinin hiçbir gelecek talibi olmadığı için onu anladığını düşündü. Timmons için en iyi gelecek şansını kaybetmek yıkıcı bir şey olmalıydı. Clyde’ı o orman zemininde ölü görmek her şeyi değiştirmişti.

“Bunu atlatacağız. Başka taliplerin olacak. Söz veriyorum.”

Timmons, Ren’e tuhaf bir bakış attı.

“Geleceğim için endişelenmiyorum. Clyde öldü. Ona âşık falan değildim ama o öldü, Ren. Ve kolay bir ölüm değildi. Çabuk olmadı. İçten dışa yanmıştı. Ne kadar sürdü bilmiyorum. Ne kadar acı çektiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ama duyduğumuz çığlıkların ona ait olduğunu biliyorum. Sanırım iyi bir şey yaşadığı için mutluyum. Ölmeden önce.”

Ren başını salladı. “Üzgünüm Timmons. Hiçbir karanlık uzun sürmez.”

Annesinin sözleri. İkisi birbirine sokulup bir süre sessiz kaldılar. Gece sesleri vardı. Birkaç gece kuşu hüznü şarkılarını söylüyordu. Ren’in aklı Clyde’ın tarifsiz bir büyüyle bozulmuş

bedenini gördüğü o ilk âna kaymaya başladı. Başka bir şey düşünmesi gerekiyordu.

“Tanıştığımız günü hatırlıyor musun?”

Timmons acıklı bir homurtu çıkardı. “Nasıl unutabilirim ki? Beni kurtarmıştın.”

Giriş seviyesindeki bir büyü tarihi dersindeydi. Profesör, Timmons’a soru sormuş ve o da Genişleme hakkında çok yanlış bir cevap vermişti. Ren’in en sevdiği tarihi dönemlerden biriydi. Delvealı ataları kalelerini güneye inşa etmişlerdi. Tusk’lar batıya yerleşmişti. Kıtanın geri kalanı keşfedilemeyecek kadar tehlikeliydi. O zamanlar hâlâ bir avuç ejderha vardı. Diğer yırtıcılar da. Kimse haritanın sınırlarını zorlamak istemiyordu.

Ta ki büyüünün gerçek doğası keşfedilene kadar. Bir Delvealı ailenin gücü artmıştı, oğulları ve kızları özellikle büyü konusunda yetenekliydi. Aile reisi bunun kalıtsal olduğunu iddia ediyordu. Onlar sadece bu yetenekle doğmuşlardı. Bu yalan, bir çocuğun cesaretini toplayıp çiftliklerine gizlice girmesiyle çürütüldü. Ahırlardan birindeki gizli bir kapıdan düşmüş ve var olan ilk büyü hasat odasına girmişti.

Diğerleri büyüünün topraktan geldiğini ve herkesin toprağı kazıp onu bulabileceğini öğrendiğinde, şehir nüfusunun dörtte biri bir peri masalındaki kâşifler gibi gömülü hazinenin peşine düştü. Özellikle iki ünlü grup vardı. İlki çok kuzeye yelken açmış, verimli çiftlik arazilerine ulaşmış ama hiçbir büyü kaynağı bulamamıştı. İkinci grup büyü baronları ise bir gün Kathor’a dönüşecek olan yere ayak basanlardı. Bu tamamen bir tesadüftü, ancak kader onları nesiller boyu sürececek bir ödülle ödüllendirdi.

Ren, “Baronların dindar bağnazlar olduğunu söylemiştin,” diye hatırladı.

Bu bir gülüşmeye daha sebep oldu. “Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Belki de onları sonradan kıtanın kuzey ucuna yelken açan Tusk grubuyla karıştırmışımdır? Bilmiyorum! Çok gergindim! Neden önce beni kaldırmak zorundaydı ki?”

Ren bu anıyı hatırlayınca gülümsedi. “Seni düzelten Eryn Shiverian’dı.”

“Ah, hatırlıyorum. O kafiyeli isimli, tutucu velet. Bu konuda da kendini çok beğenmişti. Yok, ‘Aslında *motivasyon* tamamen parasaldı.’ Yok, ‘Gemide sadece bir rahip vardı’... Falan filan.”

Bu doğruydı. Genişleme tamamen parayla ilgiliydi. O dönem aynı zamanda İnsanlık Çağı olarak da anılıyordu. Delvea tarihindeki dine olan ilginin en büyük gerilemesini temsil ediyordu. Timmons’ın cevabına makul bir savunma getirmek kolay olmamıştı ama Ren yine de bunu denemişti.

“Eryn seni fark etmemişti,” diye fısıldadı Timmons. “Değil mi? Elini kaldırdığını hâlâ hatırlıyorum. Düşünmüştüm, bilmiyorum. Daha fazla üzerime geleceğini düşünmüştüm. Ama o odada bana gülmeyen tek kişi sendin. Çok... kızgın görünüyordun.”

“Kızgındım,” diye fısıldadı Ren.

“Ve sen, beni savunmak için hayatımda duyduğum en tuhaf argümanı ortaya attın.”

Ren güldü. “Yine de Eryn Shiverian’ı susturdu, değil mi?”

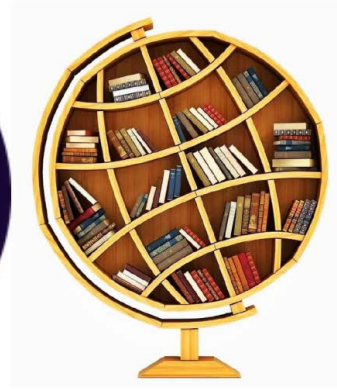
Timmons, Eryn’in dönemin geri kalanında Ren’e zorbalık ettiğinden habersizdi. Sonunda sıkılmıştı ama Ren o beş ünlü soyadından birine sahip birine karşı bilgisini kullanmanın ne demek olduğunu o zaman öğrenmişti. Timmons’a hiç söylememişti çünkü en iyi arkadaş oldukları ânın hatırasını lekelemek istememişti.

“Güzeldi,” diye fısıldadı Ren. “Onlardan biri olmadığını bilmek.”

Timmons başını salladı. “Odadaki en zeki insanın arkamı kolladığını bilmek güzeldi.”

“Her zaman. Biliyorsun, eve gideceğiz Timmons. Birlikte.”

İkisi de sessizliğe gömüldü. Ren kendi sözlerine inanmakta güçlük çekiyordu. Etrafı saran karanlık hiç rahat vermiyordu. Gölgele dağlar kolay bir geçiş vaat etmiyordu. İçten içe tek gerçek rahatlamanın Kathor’un ön kapılarından tekrar geçtiklerinde geleceğini biliyordu. Zaten içlerinden birini öldürmüş olan şeyi atlatmak zorundaydılar. Tek çıkış yolu buydu.

19. BÖLÜM

“Belli bir noktadan sonra hepsi aynı. Zincir büyüleri ve yasak büyüler. Muhtemelen ön saflarda hepsinin tadına bakacağım.”

Avy, bir süredir konuşmaya devam ediyordu. Ren, konuşmayı kimin başlattığını bile hatırlayamıyordu. Herkesin hangi bölümde okuduğuna dair klasik bir üniversite sorusuydu bu. Cora, anatomik büyü üzerine yoğunlaşmıştı. Özellikle beyni seven bir cerrah olduğu açıktı.

“Hakkında çok az şey biliyoruz,” demişti, kısık ve aç bir sesle.

Timmons, büyü hukuku okuyan bir geliştiriciydi. Ren, bu kararı onunla yüzlerce kez konuşmuştu. Nadir bulunan yetenekleri onu şehrin elit tabakasının doğal piyonu haline getirecek olan bir kız için akıllıca bir yatırımdı. Onlar adına muğlak görevleri yerine getirmeniz istendiğinde büyülü yargı sistemini anlamaktan asla zarar gelmezdi.

Avy’nin peşinde olduğu şey sürpriz değildi. Bir istilacı olmak için eğitim alıyordu. Modern ordular uzmanlaşmış büyüye sahip savaşçılar isterdi. Koruyucu büyüye odaklanan şövalyeler -Ren, Devlin’i düşünmemeye çalıştı- vardı. Düzgün bir savaşta ön safları onlar oluştururdu. İstilacılar bu safları aşmak

için eğitilirdi. Avy, yakın mesafelerde fiziksel hünere dayanan saldırgan hücum büyüleri öğrenmeye odaklanacaktı. Ve Ren, Avy gibi bir çocuğun çok fazla ilgi göreceğini biliyordu. Şehrin resmi muhafız birliği olan Brightsword'dan gelen bir teklifi geri çevirdiğinden bahsetmişti bile. Ren bunun akıllıca olduğunu düşünüyordu. Belirli ailelerle yapılacak sözleşmeler çok daha kârlı olurdu. Her birinin kendi kişisel ordusu vardı. Ne de olsa birbirlerinden, çevre bölgelerdeki tüm ordulardan korktuklarından daha fazla korkuyorlardı. Kathor'a on yıllardır gerçek bir rakip çıkmamıştı.

“Peki ya sen Theo?”

Theo sessiz kalmıştı. Ren, onun gibi soyluların Balmerick'e ailelerinin işlerini geliştirmek için gönderildiklerini biliyordu. Zaten oldukça güçlü olan ve bütün siyasi gücü elinde tutan ailelerin gelecekte gelişmesinde ne gibi hayati bir rol oynayabilirlerdi ki? Bazı çocuklar yönetmek için eğitilirdi. Diğerleri yenilik yapmaya teşvik edilirdi. Birkaçı ise soyları için utanç kaynağı olarak aile kayıtlarından silinirdi.

“Öncelikli odak noktam taktiksel savunma ve şehir planlaması.”

Kulağa sıkıcı geliyordu ama Ren onun babasının büyüünün de şehir planlamasına odaklandığını biliyordu. Doruk'un haritasını çıkarma konusunda Proctor'lara yardım etmişti. Kathor'un kanal sisteminin çoğunu tasarladığından bahsetmeye gerek bile yoktu. Ren'in dikkatini çeken taktiksel savunma kısmıydı. Theo, tipik bir cephe savaşçısından çok uzaktı ama belki de ordulara komuta etmeyi hedefliyordu? Saha generalliği büyüde ustalık, ileri görüşlülük ve hızlı düşünme gerektirirdi. Ren başının üzerinde kanat çırpın Vega'ya baktı. Theo Brood gibi bir çocuğun

şehirlerinde ne yapmak üzere yetiştirilmiş olabileceğine dair birkaç tahmini daha vardı.

“Ya sen, Ren?”

Soru Theo’dan gelmişti. Bir şeyi gerçekten merak ettiğinde gözleri her zaman hafifçe kısılırdı. Ren, onun bakışlarına karşılık verdi ve Kathor’un en zengin ailelerinden birinin vârisi ona doğrudan ilgi göstermiyormuş gibi davranmaya çalıştı. Hiç gerçekleşmeyen mülakatlarda vereceği yanıtları kaç kez hazırlamıştı? Şimdi, ormanda kaybolmuşken, eline bir fırsat geçmişti.

“Ben gelişmiş büyü teorisyeniyim.”

“Hangi dal?”

“Araştırma ve geliştirme.”

Timmons bir kolunu Ren’inkine doladı. “O bir *büyü üreticisi*.”

“Pek çok olasılığa açığım ama evet, yeni büyü üretme konusunda bir uzmanlığım var.” Ren eklemeyen önce duraksadı, “Shiverian’lar enerji dağıtım büyüleri üzerine yaptığım araştırmayla ilgileniyorlardı. Yapmayı planladığım pek çok atılımdan sadece biri.”

Theo o sivri kaşlarından birini kaldırdı ama onun ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı. Bu onu etkilemiş miydi? Bunu kibirli ya da aptalca mı bulmuştu? Ren, büyük ailelerin yeni büyüler için büyük iştahları olduğunu biliyordu ama aynı zamanda büyü üreticilerinin yazarlar gibi olduğunu da biliyordu. Gerçek bir ilgiyi hak edecek bir şey yaratana kadar hobi olarak kaşlarını çatarlardı.

Timmons, “Ren’in büyü sezme konusunda da bir yeteneği var,” diye devam etti. “Bu tam bir eşduyum yeteneği değil ama çoğu büyüüyü şekillenirken hissedebiliyor. Benim arkadaşım yeteneklidir...”

Bu sözler, Theo’nun bir kez daha bakmasına neden oldu. Ren onun bir şeyler sormasını, biraz merak göstermesini umuyordu

ama herhangi bir karşılık verme şansı Avy tarafından engellendi. Avy, havaya tek yumruğunu kaldırdı. Susmaları için işaret verdi. Grup en kötüsünden korkarak sessizleşti ama tek duyulan belli belirsiz bir gürültüydü.

“Olamaz,” diye mırıldandı Avy. “Bu kadar şanssız olamayız.”

Grup ilerlemeye devam ettikçe ses giderek daha da yükseldi. Ağaçlardaki açıklıklar bariz olanı doğruladı. Bir nehir, geçmeyi hedefledikleri yolu boydan boya kesiyordu. Ren’in diğer tarafın ayrıntılarını seçemeyeceği kadar genişti. Avy ilerleyerek onları yüksek bir kıyıya götürdü.

“Bu Morningthaw Nehri. Burada olduğunu biliyordum ama... yanlış tarafta olduğumuzu düşünmemiştim. Dalga geçiyor olmalısın.”

“Sence bir köprü var mıdır?” diye sordu Timmons. “Belki güneybatıda?”

“Kim inşa edecek ki?” diye cevap verdi Avy. “Bu bölge hiç kimse tarafından mesken tutulmadı.”

“Bir geçit olabilir mi?” Ren umutla sordu.

Avy sakalını kaşıdı. “Geçilebilecek bir yer bulmak için dağın epeyce yukarısına tırmanmamız gerekecek. Bu da bizi çok daha zor geçitlere doğru geri götürür. Ayrıca nehir daraldığı yerde daha hızlı akacaktır.” Akıntı yönüne baktı. “Ve güneye doğru genişliyor gibi görünüyor. Eminim burası da çok soğuktur.”

“Büyümüz var,” diye işaret etti Theo. “Tüm bu sorunlar için büyüler var.”

Avy homurdandı. “Bir nehri geçerken hiç büyü yaptın mı?”

Theo dudağını ısırды ama bir şey söylemedi. Avy haklıydı. Büyü yapmak, odaklanma gerektiriyordu. Kendilerine yardım etmesi için birkaç kutsanmış varlık çağırımları mümkündü ama bu varlıkların kafaları suyun altına ilk daldığında ellerinden ka-

yıp gitmesi de bir o kadar olasıydı. Nehir çok hızlı akmıyordu ama akıntının en ufak bir çekimi bile ciddi hasara yol açabilirdi. Ren'in aklı başka olasılıklara kayıyordu, büyü destekli yüzmeyi çoktan rafa kaldırmıştı.

“Peki ya bir sal?” diye sordu Timmons.

“Elbette,” diye yanıtladı Avy. “Nasıl yapılacağını biliyor musun?”

“Sen bilmiyor musun?”

Avy bir kahkaha attı. “Çocukken babamla yürüyüşe çıkardık. Hiç oturup birlikte sal yapmadık. Ayrıca, bir seferde bir ya da iki kişiyi karşıya geçirmekten bahsediyorsun. Büyü bize yardım etse bile yanlış gidebilecek bir sürü şey var.”

“Yol mumu.” Theo'nun gözleri Ren'e kaydı. “Sende bir yol mumu var. Cora'nın bıçağını kullanarak onu eşit parçalara bölebiliriz. Herkes kendi mumunu yakar ve karşıya geçeriz.”

Ren başını salladı. Kötü bir fikir değildi ama Ren'in daha önce düşünüp vazgeçtiği bir fikirdi.

“Karşı kıyıyı tam olarak göremiyoruz.”

Diğerleri gözlerini kısarak baktı ama Ren haklı olduğunu biliyordu. Karşı kıyı, bulanık bir manzaradan oluşan belirsiz bir çizgiydi sadece. Amaçladıkları hedef hakkında gerçek bir izlenimleri yoktu. Ve hiçbirinin bu vadiyi daha önce hiç ziyaret etmediğinden emindi. Mumyolunu kullanırken zihinlerini odaklayacakları bir hedef görüntüleri olmayacaktı.

“Nereye gittiğimizi göremezsek nereden çıkacağımızı da kontrol edemeyiz. Asla bilemezsiniz. İşe yarayabilir. Ama içimizden birinin bir ağacın içine ısınma ihtimali de var.”

Theo fikrinin bu kadar kolay reddedilmesine sinirlenmiş görünüyordu. Gözlerini nehre dikti. “Suyun olabildiğince ötesine ısınabilir, sonra da yolun geri kalanını yüzerek gidebiliriz.”

Ren içini çekti. Bunu zaten o da düşünmüştü.

“Bu standart gecikme teoremini etkisiz kılmaz.”

Bu açıklama, diğerlerinin bakışlarını üzerine çekti. Timmons homurdandı. “Bize daha ayrıntılı anlat, ders kitabı.”

Ren cevap verdi: “Mumyolunu kullandığınızda, bedeniniz zihninizden önce ortaya çıkar. Genelde kimse bu gecikmeyi fark etmez, çünkü kendimizi ışınlanırken görmeyiz. Ama yaklaşık üç saniyelik bir zaman dilimi içinde bedeniniz varacağınız yerde belirir ve siz onun işlevselliğini komuta etmek için herhangi bir bilinçli yeteneğe sahip olmazsınız.”

Avy bakıyordu. “Ve bu da demek oluyor ki...”

“Bu, nehre ışınlanmamız ve bilinçsiz bedenlerimizin suya battığı üç saniyelik bir süre olması anlamına geliyor. Ya ağzın açıksa? Ya bir kayaya çarparsan? Zihnimiz ve bedenimiz yeniden birleşmeden önce boğulma ihtimalimiz var. Ayrıca, şu anda mumun herhangi bir kısmını kullanmak, dağın sağ tarafına geçtiğimizde katedebileceğimiz mesafeyi azaltır. Bunu en umutsuz durumlara saklamalıyız.”

“Önümüzü kesen devasa bir nehirden daha mı umutsuz?” Theo şimdi iyice sinirlenmiş görünüyordu. “Pekâlâ. O zaman dâhiyane planın nedir?”

“Düşünüyorum.”

Düşünmek zaman gerektiriyordu. Diğerleri çantalarını güneşin ısıttığı taşların üzerine bırakırken Ren bir ileri bir geri volta atıyordu. Timmons botlarını çıkarıp topuklarının arkasını ovuştururken, Avy taş sektirmeye çalışıyordu. Cora aslında bir şekilde uykuya dalmayı başarmıştı. Güneş ağaçların üzerinde kaybolmaya başlarken Ren teori üstüne teori üretiyordu. Özellikle sert bir ışık huzmesi gördüğünde havaya yükselme büyülerinin yararlarını tartıyordu. Tekrar nehrin karşısına bakmadan

önce ellerini gözlerine siper etti. Nehir muhteşem bir maviydi ve beyaz akıntılarla renklenmişti. Ren bakarken, güneşin oluşturduğu açının su boyunca düz bir çizgi çizdiğini gördü.

Kalın ve altın rengi bir çizgi ve sanki şeye benziyordu...

“Bir köprü.”

Theo kaşlarını çatı. “Burada hiç köprü yok.”

“Henüz yok.” Ren kıyının kenarına doğru yürüdü ve gözlerini kısarak ışıltılı yolun karşıya kadar uzanıp uzanmadığını görmeye çalıştı. Zihni gerekli büyüleri gözden geçirdi. Timmons’a geri döndü. “Bunu başarmak için sana ihtiyacım olacak.”

Arkadaşı başını salladı. “Tamamen hazırım.”

“Pekâlâ,” dedi Ren. “Çabuk hareket etmeliyiz. Açılardan ne kadar hızlı değişeceğini bilmiyorum ve herhangi büyük bir değişiklik büyümün etkisini azaltacaktır. Kendi köprümüzü kendimiz yapacağız. Güneş ışığından.”

Eliyle işaret etti. Diğerleri de baktı ve onun fark ettiği şeyi gördü. Yüzeyi benek benek kaplayan altın ışık kalın ve yoğundu. Suyun üzerinde kusursuz bir çizgi halinde uzanıyordu. Ren bunun *gerçek* bir köprü olmadığını biliyordu ama küçük bir büyüünün çözemeyeceği bir şey değildi.

“Bir bağlama büyüü kullanacağım. Bir kıyıdan diğerine, güneş ışığı sabitleyici olacak. Onları bağladığımda, güneş ışığı tek ve işlevsel bir bütün haline gelecek. Bu da bir sonraki büyüünün tek tek parçacıklar yerine köprünün tamamını değiştirebileceği anlamına geliyor.”

“Hangi büyüü kullanacaksın?” diye sordu Theo.

İkinci kez sesi kendini beğenmişlikten çok meraklıydı. Ren bunu bir ilerleme olarak nitelendirdi.

“Gördüğümüz yansıma açıdan kaynaklanıyor. Suyun yüzeyi ışığın yolunu değiştirecek kadar sığ geliyor. Ve bildiğiniz gibi, yön değiştirme bir işlev değişikliğidir.”

Theo başını sallıyordu. “Ockley’in üçüncül prensibi. Değişim büyü için bir geçittir.”

“Değişimi değiştirebilirim.”

“Ve parçacıkları katı hale getirebilirsin.” Theo gerçekten de gülümsedi. “Bu çok zekice.”

Ren, Theo’nun ilgisinin kendisini ne kadar memnun ettiğini belli etmemeye çalıştı. Onun dikkatini çekmişti. Şimdi tek yapması gereken bunu başarmaktı. *Bu büyüü* şimdi ve burada yaparsa, geleceğine doğru atması gereken ilk adımı atmış olacaktı. Düşüncelere dalmış olan Ren, grubun geri kalanının ikisine baktığını fark etmedi. Timmons sıırttı. “Bunu bir çocuğa anlatır gibi anlat.”

“Işık bir köprüye dönüşüyor.”

Karşı kıyıyı işaret etti.

“Ve biz de üzerinden geçiyoruz.”

20. BÖLÜM

Ren bir kez daha büyüyü, bir dansın ilk, tedirgin adımları olarak hayal etti.

Derin bir nefes aldı ve büyü hakkındaki bilgisinden yararlandı. Büyü damarlarında dolaşırken bileziği parladı. İlk büyü kancasını dikkatlice ayaklarının altındaki sert toprağa bağladı. Büyü uzadıkça yerinden oynayabilecek tek bir taş olmadığından emin oldu. Theo'nun parti gecesi yaptığı hatayı yapmayacaktı. Bağlama büyüünün ilk yarısını sabitledikten sonra derin bir nefes daha aldı.

“Timmons.”

Ren'in omzuna bir el dokundu. Karşılık niteliğindeki uğultu -Timmons'ın Ren'in büyüüne kattığı derinlik- kusursuzdu. *Hepsinin seni istemesine şaşmamalı.* Ren adrenalinin damarlarında pompalanarak parmak uçlarına kadar ulaşmasına izin verdi.

Sonra havada bir toplama hareketi yaptı. Sanki bir elini suyun yüzeyinde gezdirir gibiydi. Güneş ışığının şeritleri avuçlarının içinde birikti. Hepsini topladıktan sonra, bağlama büyüünün bir sonraki adımını uyguladı. Şeritler zihinsel avcunun içinde gerginleşti. Onları olabildiğince gerdiğinde, Timmons'ın gücünü o hat boyunca dolaştırdı.

Görsel bir dalgalanma suyun üzerinde hızla ilerledi.

Bunun gerçek olduğunu biliyordu çünkü diğerlerinin nefesi kesilmişti. Altın yol sıkılaştı ve düzleşti. Az önce belirsiz görünüyordu. Yolmuş gibi davranmaları gereken bir şeydi. Ren'in bağlama büyüğü her parçacığı tek bir varlık haline getirmişti. Numara gerçekliğe dönüştü. Çizginin ilerisinde ilk direnci hissetti. Çok fazla büyü gücü istiyordu, ama Timmons'ın sunduğu güç yola devam etmesine yardımcı oluyordu. Zihinsel dokunuşu nihayet diğer kıyıya ulaştığında rahatladı.

Ren bileğini dikkatle büktü. İkinci büyü kancasını bağlamak için dairesel bir hareket yaptı. Kanca bağlanır bağlanmaz tüm vücudu rahatladı. Tüm gerginlik yok oldu. Güneş ışığı artık iki kıyı arasında bağlıydı. İşe yaramıştı. Büyü tutmuştu. Şimdi sıra büyüünün ikinci kısmındaydı.

Diğer elindeki at nalı esasını kaldırdı. Bazı büyücüler büyülerini katmanlarken aynı taşıyıcıyı kullanmaktan hoşlanırlardı ama Ren iki tane kullanmayı daha kolay bulmuştu. Bu, büyüünün beklenmedik şekillerde birleşmesini engelliyordu. Timmons'ın eli omzundayken Ren az önce birbirine bağladığı güneş ışığına zihinsel olarak uzandı. Dokunduğunda ışık titreşti, yeni, neşeli ve kaygandı. Ren, yukarıdan gelen güneş ışığının geri yansıyan güneş ışığına dönüştüğü o ânı aradı.

Değişimi değiştirmek.

Bir kum tanesi kadar kısa bir andı, ama parmaklarını onun titreşimine koydu ve büyüünün son dalgasını serbest bıraktı. Altın ışık titreyerek daha fazlasına ulaştı. Taş döşeli altın gibi bir şeye dönüştü. Her parça mükemmel bir şekilde yerine otururken binlerce parmağın aynı anda şaklaması gibi bir ses çıktı. Bir köprü. Gerçek bir köprü yapmıştı.

Ren'in göğsü kabardı. "İşe yaradı."

Gerçekten işe yaradığına inanamıyorum.

Ren heyecandan neredeyse Timmons'ı unutacaktı. Öne doğru bir adım attı ama arkadaşı fiziksel teması korumaya dikkat ederek onu kolundan yakaladı.

“Bir kızı dansa davet edip sonra da onu arkada bırakamazsın,” diye fısıldadı Timmons.

Ren ona, “Bunu dört gün önce sen gerçekten yaptın,” diye hatırlattı.

Arkadaşı güldü. Avy arkalarından bir kahkaha attı. Ren arkasına dönüp baktığında Cora başıyla selam verdi. Theo'nun yüzü paha biçilemezdi. Ren bunun nefes kesen bir büyü olduğunu biliyordu. Çalışmasının ve bu kadar çok çalışmasının tek nedeni buydu. Bir büyücünün akla hayale gelmeyen yapabileceği anlar içindi. Ve şimdi Brood ailesinin bir üyesi onun tam olarak ne yapabileceğini biliyordu. Eve dönüş yolculuğunda hayatta kalırsa her şey değişecekti.

O ve Timmons ilk deneme adımlarını attılar. Yol gerçekten tuttuğunda Ren'in omurgasından aşağı küçük bir şok sarsıntısı geçti. Su kenarlardan sıcıyor, her şeyi kayganlaştırıyordu ama büyüsü açıkça işe yarıyordu. Güneş ışığından bir köprü yapmıştı. Ren bu zaferin tadını kısa bir süre çıkardıktan sonra yönerge-leri vermeyi hatırladı.

“Önümüzden gidin,” diye seslendi bir omzunun üzerinden. “Diğer kıyıya olan görüşümü engellememeye çalışın. Önden giderseniz daha güvenli olur. Karşıya geçerken arkamızdaki köprünün ne kadar iyi dayanacağından emin değilim, çünkü doğru-
dan görüş alanımda değil. Devam edin.”

Yanlarından ilk Avy geçti. “Pree her zaman senin bir dâhi olduğunu söylerdi.”

Theo ve Cora da onu takip etti. Vega yukarıda kanat çırpıttı. Ren hâlâ içinde bulunduğu ânı tam olarak kavramaya çalışıyordu. Daha önce de büyü yapmıştı. O duyguyu biliyordu ama bu çözüm olarak yapılan bir büyüydü. Bir profesör tarafından ortaya atılan uydurma bir sorun için yarattığı bir büyü teorisi değildi. Bir arkadaşına karşı alıştırma düellosu da değildi. Bu büyü son derece gerçektir.

Yine de kutlamalara başlamadan önce diğer tarafa ulaşmaları gerekiyordu. Cora bir kez kaydı ve Theo onu kolundan yakaladı. Devam etmeden önce endişeli bir kahkaha attılar. Ren, Avy'ye tam önünde durmamasını üç ayrı kez söylemek zorunda kaldı. Büyünün ayaklarının altında titrediğini hissedebiliyordu. Büyü teorisindeki en büyük paradokslardan biri, bağlanmamış büyü'nün düzenden hoşlanmasıydı. Yönlendirilmeyi severdi. Ama bir kalıba sokulur sokulmaz, aynı büyü özgür olmaktan başka bir şey istemezdi, böylece tekrar dağılıp atmosfere karışabilirdi. Bu yüzden Kathor'un etrafındaki büyülerin her zaman yenilenmesi ve sürdürülmesi gerekiyordu. Çok az büyü sonsuza kadar dayanırdı.

Ayaklarının altındaki şeritlerde bu gerilimi hissetti. Köprü dayanacaktı ama uzun süre dayanmayacaktı. Ren o sesi duyduğunda yolun yarısını çoktan geçmişti. Etraflarındaki suyun düzgün, sürekli çalkantısına karşı duyulan bir sestir bu. Tanıdık bir inilti.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Arkasına bakmaması gerektiğini biliyordu. Köprüyü tehlikeye atabilirdi ama neyse ki Theo da sesi duymuştu. O ilk gecenin küçük bir bölümünü onunla birlikte sesi dinleyerek geçirmişti. Muhtemelen bu Theo'yu, sese diğerlerinden daha duyarlı hale getirmişti. Dönüp baktı ve yüzü ânında soldu.

Yüzünde dehşet, ürküntü, öfke ve korku vardı. Konuşmak için ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı. Cora sonunda onun yürümeyi bıraktığını fark etti. Döndü ve aynı dehşet dolu ifade onun yüzüne de yansdı. Ren ve Timmons yavaş ama istikrarlı adımlarını sürdürürken inilti tekrar -biraz daha yakından- duyuldu. *Yürümeye devam edin*, diye düşündü Ren. *Diğer tarafa ulaşın.*

Omzunun üzerinden bakmak çok cazip geliyordu. Yaratık ne kadar yakındaydı? Ne kadar büyüktü? Bir wyvern miydi yoksa bir ayı ya da kurt mu? Adımlarını cesaret edebildiği kadar hızlandırdı. Eğer ayağı kayarsa tüm büyü bozulacaktı. Hepsi suya düşecekti ve onları takip eden yaratığın o zaman avantajlı olup olmayacağını söylemek mümkün değildi. Suyu onlardan daha uygun olabilecek birkaç yırtıcı hayvan düşünebiliyordu.

Avy sonunda diğerlerinin durduğunu fark etti. Arkasına döndüğünde, sağlam gözü bir ay gibi genişledi. “Bu da ne böyle?”

Theo hâlâ hareket etmemişti. Ren ve Timmons onun bulunduğu yere yaklaşıyorlardı. Ren, sakın kalmaya, gözlerini önündeki altın yoldan ayırmamaya çalışıyordu. “Theo. Yürümeye başla. Şimdi.”

Theo’nun ağzı açık kalmıştı. Alnından aşağı ter damlıyordu. “Ama bu Clyde.”

Ren’in dönmesini sağlayabilecek tek sözcükler bunlardı. Hiçbir mantığı yoktu. Clyde mı? Ne Clyde’dı? Karanlık bir merak onu geriye bakmaya zorladı.

Altın yol, inci mavisi nehir ve o vardı.

Clyde yetmiş adım gerideydi ve sürünerek ilerliyordu. Bataklıktan sürünerek çıkmış bir şeye benziyordu. Zalim bir peri masalından fırlamış gibiydi. Tüm vücudu dev bir yanık izi gibiydi. Derisinde kabarcıklar oluşmuştu. Sadece büyüünün tam olarak

yakmayı başaramadığı yerlerde renk vardı. Sol gözü hâlâ maviydi. Göğsünün ortasına yakın bir yerde kemik solgunluğunda bir düğme parlıyordu. Kareli kumaş, bir bayrağın yırtık pırtık kalıntıları gibi karnını boydan boya kaplıyordu.

Clyde yanmış bir elini kaldırdı. Ren büyüünün bir kırbaç gibi duyularına çarptığını hissetti.

Fiziksel bir şey ortaya çıkmadı. Onun yerine zihninin kısa bir süreliğine karanlığa gömüldüğünü hissetti. Bilincinin arka tarafında hafif bir çatlak vardı. Sanki çok büyük bir şey dar bir kapıdan zorla girmeye çalışır gibi bu çatlaktan girmeye çalışıyordu. Bir saniye sonra dünya görüşü geri geldi.

Nehrin üzerindeydi. Ve diğerlerinin de o büyü dalgasından etkilendiğini gördü. Herkes ellerini şakaklarına bastırmıştı. Gözleri acı içinde kısılmıştı. Geriye dönüp baktığında Clyde'ın mesafeyi kapattığını gördü. Tek avantajları vücudunun fiziksel zayıflığıydı. Tüm bedensel hasarlar onu güçsüz bir sürüngene dönüştürmüştü. Yine de yaklaşıyordu.

Ren o altın ışığa daha sıkı tutundu, gözlerini bekleyen kıyıya dikti ve yürümeye başladı. Timmons ritmi yakalamadan önce bir kez tökezledi. Theo, Ren kaval kemiğine bir tekme atana kadar olduğu yerde donup kalmıştı. Bir çığlık attı ama işe yaradı. Gözleri Ren'inkilere kilitlendi.

"Kımıldayın," diye çıkıştı Ren. "*Hemen* diğer kıyıya gitmeliyiz."

Theo geri geri gitmeye başladı. Cora onları takip eden canavarla arasına mesafe koymaya başlamıştı bile. *Clyde*, diye düşündü Ren. *Bizi kovalayan canavar Clyde*. Onları beklemekte olan nehir kıyısı dik değildi. Suyun kayganlaştırdığı taşlar hafif bir eğim oluşturunuyordu. Avy, Cora'nın elini tuttu, onu güvenli bir yere çekti ve tırmanmaya başlaması için teşvik etti. Theo tek ke-

lime etmeden manevra yaparak yanından geçti. Avy, onlara yardım etmek için geri yürümeye başladığında Ren ve Timmons'ın elli adımları kalmıştı.

“Yürümeye devam edin,” diye fısıldadı. “Sadece hareket etmeye devam edin.”

Sonraki inilti bir hırlamaya dönüştü. Avy'nin tepkisinden yarattığın onlara saldırarak kadar yaklaştığı anlaşıyordu. Avy, güreşçi duruşuna geçti. Koruyucu bir şekilde etraflarından dolandı ve kendini bilerek Clyde'in önüne attı. Ren'in, büyüsünün nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama yana dönmek zorunda kaldı. Her iki taraftaki altın köprüyü sabit ve sağlam tutmak için zihinsel enerjisinin her zerresini harcadı.

Bir eli geride bıraktıkları kıyıya yönelmişti. Diğeriyse ilerideki kıyıya nişan almıştı. Timmons iyi eğitimliydi. Ren'in hareketlerine ayak uydurarak eğildi, iki elini de Ren'in omuzlarına değdirdi ve teması hiç kesmedi. Avy, Clyde'a bir uyarıda bulunurken Ren ve Timmons da bekleyen kıyının güvenliğine doğru yan adımlarla ilerlemeye devam etti.

“Seni yüz parçaya ayırmadan önce geri dönmek için son şansın. Ne halt olduğunu bilmiyorum ama burada istenmiyorsun. Hemen geri dön yoksa...”

Ren nehir kıyısına ulaştığında bir ses duydu. Suyun üzerinde yankılanmıyordu ama zihninin içinden fısıldıyordu. Karanlık ve hırıltılıydı.

Ben açım ve siz de yemeksiniz.

Avy hâlâ ellerini açmış, bir güreşçinin duruşuyla çömelmiş duruyordu. Parlak güneş ışığı bronz teninin üzerinde parlıyordu. Her kası bükülmüş ve tetikteydi. Yıllarca eğitimini aldığı şeyi -şiddet- yapmaya hazır bir vücut. Ama Ren onu izlerken, Avy doğal olmayan bir şekilde doğruldu. Bütün kabadayılığı

kayboldu. Orada sessizce durdu. Yaratık üzerine atladı. Kömürleşmiş bacaklar iri çocuğun beline dolandı. Clyde'ın kolları Avy'nin kalın boynunu çevreledi ve göğüs göğüse gelecek şekilde birbirine kenetlendi. Avy direnmedi. Bağırmadı. Clyde ona sevgili edasıyla sarılırken öylece durdu.

Yaratık Avy'nin omzunun üzerinden bakıyor, o tek mavi gözüyle onları izliyordu.

Theo ve Cora oradaydı, Ren ve Timmons'ı güvenli bir şekilde kıyıya çekiyorlardı. Köprünün altın rengi ışığı şimdi ciddi ciddi titriyordu. Clyde pozisyonunu ayarlamadan önce o aç ifadeyle baktı. Kararmış ellerini Avy'nin hareketsiz başının her iki yanına koydu. Diğerlerinin tek yapabildiği, yaratığın keskin bir hareketle Avy'nin boynunu kırmasını izlemektir.

Köprü yok oldu. Som altın tekrar güneş ışığına dönüştü. İki figür aşağıdaki nehre düştü. Ren'in gördüğü son şey, Avy'nin bedeninin üzerinde akıntıya kapılmış giden yaratıktı.

21. BÖLÜM

Avy Williams ölmüştü.
Hepsi benim suçum. O öldü ve hepsi benim suçum.

Onun yokluğunda ormandaki her ses daha da uğursuzlaşmıştı. Ren, Timmons'ın her beş adımda bir küfrettiğini duyuyordu. Yaratığın ne kadar geride olduğu ya da onları ne kadar hızlı takip ettiği hakkında hiçbir fikirleri yoktu ve bu yüzden kendilerini fiziksel sınırlarının sonuna kadar zorladılar. Yüzleşmeye tamamen hazırlıksız oldukları bir arazide yarı yarıya koşuyorlardı. Cora bir saatten daha uzun bir süredir kendi kendine sessizce ağlıyordu. Theo'nun yüzü eski rengini asla tam olarak geri kazanamayacakmış gibi görünüyordu. Dirilen en iyi arkadaşınızın sizi vahşi doğada avlaması her gün olan bir şey değildi.

Daha da kötüsü, Avy'nin ölümü onları ortada bırakmıştı. Hiçbiri öncülerin oğlu ya da kızı değildi. Clyde vahşi doğayla ilgili en değerli bilgi kaynaklarını yok etmişti. Bu onları muhtemelen başından beri oldukları şeye indirgedi: Savunmasız, pamuk ipliğine bağlı hayatta kalanlar.

Hepsi benim suçum.

Ren mantığa odaklanmaya çalıştı. Yaratık şüphesiz onları takip ediyordu. Geçen gece duyduğu homurtulara bakılırsa, bir

süredir onların izini sürüyordu. Bu da onları tekrar bulabileceği anlamına geliyordu. Şimdilik yapabilecekleri tek şey avcılar aralarına mümkün olduğunca mesafe koymaktı. Onun fiziksel formunun bir sınırlama olduğunu umuyordu. Köprüde yavaş bir tempoda hareket ediyordu. Nehri nasıl geçeceklerini düşünmelerinin ona yetişme şansı verdiğini tahmin etti.

Sessizce durup dinlenmeye karar verdiklerinde yolculukları neredeyse bir saat sürmüştü. Herkesin soluk soluğa kaldığı görülüyordu. Ren onların nefes alıp vermelerinden başka bir şey duyamamaktan nefret ediyordu. Dallar ve çalılar tarafından engellendikleri için etraflarında başka neler olduğunu algılamamanın bir yolu yoktu. Cora'ya şöyle bir baktığında düpedüz perişan görüldüğünü fark etti. Taze gözyaşları her iki yanağında da yeni oluşan yolları takip ediyordu. Kehribar rengi kaş piercing'inin yanındaki deriyi kaşımaya devam ediyordu.

Gözleri geldikleri yola sabitlenmişti. Sanki Avy'nin hâlâ ortaya çıkabileceğini umuyordu. Bütün bunların, uyanabileceği bir kâbus olmasını ümit ediyordu. Ren ikisinin ne kadar yakın olduklarını biliyordu. Yıllar boyunca mummyolu geçitlerinde birlikte geçirdikleri o kısacık saatlerde oluşan bir kardeşlik ilişkisi.

Sonunda sessizliklerini bozan Theo oldu.

“Az önce olanlar hakkında konuşmayacak mıyız? Tıbbi stajyerimize birkaç sorum var. Örneğin, açıklıkta nabzını ölçtüğünde Clyde'in *hâlâ* hayatta olduğunu nasıl bilemedin? Senin sınıfının baş cerrahı olman gerekmiyor muydu? Ne oldu?”

Cora yine gözyaşlarına boğuldu. Bu hiç beklenmedik bir şeydi, Ren'in yıllar içinde tanıdığı kişiye hiç benzemiyordu. Cora'yı her zaman kendine benzer biri olarak görmüştü. İrade ve yeteneğinin birleşimiyle Balmerick'e girmeyi hak etmiş zeki bir

kız. Onun duygularını bu şekilde ifade ettiğini hiç görmemişti. Timmons elinin tersiyle Theo'nun omzuna vurdu.

“Bak...” dedi Theo, belli ki başka birini nasıl teselli edeceğinden emin değildi. “Ben sadece... Seni suçlamıyorum. Sadece orada ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Özür dilerim.”

Cora gözyaşlarını koluyla sildi. Cılız bir sesle konuştu.

“O ölmüştü.”

Theo bir kaşını kaldırdı. “Bana oldukça canlı göründü...”

Cora o cılız sesiyle, “Dönüşü doğal değil,” diye cevap verdi. “Nabzını bile yokladım. Clyde öldü. Arkadaşın mı? O da öldü. Bizi nehrin karşısına kadar kovalayan o şey...”

Gözyaşları yine iki yanağından aşağı süzüldü. Ren, Cora'nın çenesinin titreyişini izledi.

“Arkadaşımı öldüren o *canavar* Clyde değil.”

Onlar soluklanmaya çalışırken Theo sessizliğe gömüldü. Her gölge karanlık bir ihtimal gibi geliyordu. Ren ormanın derinliklerinde normal yaratıkların gizlendiğini hayal ettiğinde yeterince kötü olmuştu. Şimdi ise en kötü peri masallarından fırlamış bir canavar peşlerindeydi. Dikkatlerini yeniden toplamaya çalıştı.

“O da neydi Cora? Sence ne oldu?”

Onun tıp bilgisinden faydalanmayı umuyordu. Onu işe yarar hissettirmek belki Avy'nin kaybının acısını hafifletebilirdi. “Bunu söylemek zor. Clyde'in cesedini incelememe izin verilmedi. En rutin otopsi bile bize cevaplar verebilirdi.”

“Onun organlarını kesmene izin veremezdim, tamam mı? Bu uygunsuz bir davranış.”

Cora, Theo'ya alaycı bir bakış fırlattı. “Öldüğünde ne olacağını sanıyorsun? Bir ormanın ortasında yapılmıyor olabilir ama cesetlerinizi alıp organlarınızı kesiyoruz Theo. Clyde'in ailesinin dindar olmasıyla ilgili o kadar yaygara kopardın ki sanki oğul-

larının bedeninin incelenmesini küçümserlermiş gibi. Otopsiler için modern büyülerin çoğunu kim *icat etti* sanıyorsun?”

Bu sorunun, Theo'nun cevabı bulmasına yetecek kadar uzun süre havada asılı kalmasına izin verdi.

“Winters ailesi Kathor'daki tüm tıbbi kliniklerin sahibi. Benim kampüste çalıştığım klinik de dahil. Herkes üzerinde araştırma yapıyoruz. Lanet olası vârisler ve soylular üzerinde bile. Hayatınız sona erdiği anda, onların deneklerinden biri oluyorsunuz. Ve bunun iyi bir sebebi var. Bedenlere ne kadar çok bakersak, onları o kadar çok anlarız. Onları ne kadar iyi anlarsak, insanları hayatta tutmak için o kadar iyi bir iş çıkarabiliriz.”

Sesi son kelimedede kesildi. Yine gözyaşlarının eşliğinde görünüyordu.

Ren onları odaklanmış halde tutmak istiyordu. “Tahminler, Cora.”

Kız başını sallayarak onayladı. “Tahminler. Haklısın. Bir intikamcıyla karşı karşıya olduğumuzu *tahmin ediyorum*.”

Ren'in omurgasından aşağı bir ürperti geçti. Timmons bir küfür savurdu. İntikamcılar hakkında iyi hikâyeler yoktu. Hüzünlü hikâyeler de yoktu. İntikamcılar lanetli şeylerdi, korkunç yaratıklardı. Ren'in zihni ders kitaplarının sayfalarını çeviriyor, onlar hakkında okuduğu her şeyi hatırlamaya çalışıyordu.

“İki şey onları yaşayanlar diyarına geri çeker: Büyü ve huzursuzluk,” dedi Ren ve onay için Cora'ya baktı. Cora başıyla onayladı. “Ve tüm bu yürüyen ceset kısmı da uyuyor.”

“Senin ilk önerin,” diye yanıtladı Cora, “büyünün vücudunu içten dışa doğru yakmış olmasıydı. Bu teoriyi daha yakından değerlendirmeliydim. Büyüyü tamamen yok etmek çok zordur. Geriye dönüp baktığımda, gördüğümüz yanıkların bir tür bozulmuş büyü olduğuna inanıyorum.”

Ren başıyla onayladı. “Ve huzursuzluk kısmı çok açık. Mumyolu geçidi odasında neler olduğunu hepimiz gördük. Tartışmayı. Çıkan kavgayı. Clyde’ın o şekilde davranmakla hata ettiğini düşünsem bile, geçit büyüğü devreye girdiğinde ruhunun huzurlu olmadığını görmek zor değil. Okuduğum kitapta intikam planlarıyla intikamcılarının hayata döndürüldüğü yazıyordu. Onlar... ölümlerine neden olan insanları avlıyorlar.”

Bu Timmons’a bir küfür savurma fırsatı daha vermişti. Theo her şeyi dikkatle dinliyordu.

“Bitti o zaman,” dedi. “Clyde, Avy’ye kızgındı. İntikamını aldı. Neden bizi avlamaya devam etsin ki? Biz yanlış bir şey yapmadık.”

“Bunun bir önemi yok,” diye cevap verdi Cora. “İntikamcılar tüketim yaratıklarıdır. Sana söyledim: O artık senin arkadaşın değil. O bir avcı. Sen bir avsın. Olay bu. Ayrıca, Clyde’ın seni savunmak konusunda çelişkiye düştüğünü düşünmüyor musun? Ya da hiçbirimiz müdahale etmediğimiz için üzülmedi mi? Büyü hayal edebileceğinden daha acımasız. Ren haklı. Hepimiz onun ölümüne bağlıyız. Clyde, o odada bulunan herkesi avlayacak.” Etrafına bakındı. “Yani sırada biz varız.”

“Ama artık onun gelmekte olduğunu biliyoruz,” dedi Ren. “Artık sürpriz yok. Bir dahaki sefere onunla yüzleşmeye hazır olacağız. Başka ne var Cora? Arlo’nun *Yaratık Ansiklopedisi* kitabından temel bilgileri biliyorum ama o daha çok büyüğü yaratıkların daha geniş tanımlarını kapsıyor. İntikamcılarla ilgili herhangi bir vaka çalışması var mı?”

Cora kısa bir süre yüzünü ellerinin arasına gömüp gözlerini ovuşturduktan sonra tekrar başını kaldırdı. Ren bunun önemli olduğunu biliyordu. Neyle karşı karşıya olduklarını bilmek her şeyi değiştirebilirdi.

“Şey,” diye başladı Cora. “Büyü kullanabildiğini biliyoruz.”

Theo kaşlarını çatı. “Bunu nereden biliyoruz?”

“Avy sayesinde. Clyde’a tamamen fiziksel bir yaratıkmış gibi yaklaştı. Sanki bir güreş müsabakasındaymış gibi. Neler olduğunu gördünüz. Kathor’daki en güçlü dövüşçülerden biri olan Avy, yaratığa karşı koymadı bile. Clyde onu büyüyle etkisiz hale getirdi. Bunu yapmak için ne tür bir büyü kullandığını bulmamız gerekecek.”

“Ve kendimizi buna karşı nasıl koruyacağımızı,” diye ekledi Ren. “Bu akıllıca. Başka ne var?”

Cora iki parmağını dudaklarına götürmüş, derin düşüncelere dalmıştı.

“Bilginin çoğu mitolojiye dayanıyor. Hatırladığım kadarıyla intikamcılar intikam peşinde koştukça daha da güçleniyorlar. Bir dahaki sefere Clyde’la karşılaştığımızda daha bütünleşmiş olması mümkün. Bir bebeği beslemek gibi düşünün. Ama yiyecek olan biziz. Fiziksel olarak daha sağlam olmasını bekleyebiliriz. Büyüsel olarak daha güçlü.” Cora başını salladı. “Bazı efsaneler intikamcılarının hayata geri dönme vaadiyle hareket ettiklerini öne sürer.”

Bu, Theo’nun dikkatini çekti. “Clyde hayata geri dönebilir mi?”

“Evet, ama geri dönmesi için hepimizi tüketmesi gerekir.”

Theo’nun ifadesindeki kısa süreli kıvılcım söndü. Ren umutsuzluğun grubun üzerine bir pelerin gibi çöktüğünü gördü ve bugünlük acı gerçekler konusunda sınırlarına ulaştıklarına karar verdi. Yeni bir konuya odaklanma zamanı gelmişti. “Tekrar harekete geçelim,” dedi. “Hızlanın. Ona karşı avantajlıyız. Eğer yeterince zorlarsak bize asla yetişemeyebilir.”

Cora kuşkulu görünüyordu ama Timmons ve Theo en küçük bir umut ışığına bile tutunmaktan memnundular. Ren umu-

du her zaman kullanışsız bulmuştu. O daha çok avantajlarını güçlendirmeyi önemsiyordu. Kendi kontrollerinde olan şeylere odaklanmak istiyordu. Güneş tepelerinde asılı dururken yürüyebildikleri kadar uzağa ve hızlı yürümeleri gerekiyordu. Ama ne kadar hızlı yürürlerse yürüsünler, şu anda peşlerinde olan canavarı düşünmeden edemiyordu.

Ya da gelecek geceyi.

22. BÖLÜM

Avy'nin yokluğunun onları hatalara sürüklemesi uzun sürmedi.

En az üç kez seçtikleri patikanın geçit vermeyen çalılıklara çıktığını gördüler. Bu, onları daha uzağa gitmek zorunda bıraktı. Ren bunun etraflarındaki değişen manzaranın bir ürünü olduğunu düşündü ama Avy'nin yürüyüşün ilk birkaç günü boyunca onları benzer tıkanma noktalarından uzaklaştırdığı kısa sürede anlaşıldı.

Yolları da inişli çıkışlı olmaya başlamıştı. İlk başta birkaç yokuş inildi ama her birini her zaman zorlu bir tırmanış izledi. Kimse şikâyet etmedi. Ren bunun, kendilerini neyin takip ettiğini ve yavaşlamanın sonuçlarını bilmekle ilgili olduğunu düşündü. Grup gece boyunca devam etmeyi düşündü ama sonunda karanlıkta ilerlemelerinin çok yavaş olacağına karar verdiler. Gece yırtıcılarını çekebilecek çok fazla gürültü çıkaracaklarından bahsetmeye gerek bile yoktu. Kamp kurmak ve dönüşümlü nöbet tutmak daha güvenliydi.

Ren ateşi Avy'den gördüğü şekilde yaktı. Herkes birbirinden çok uzaklaşmamak için elinden geleni yaparak odun ve çıra toplamaya yardım etti. Ren son bir küçük çalı çırpı yığını yapıyordu

ki Cora'nın gözlerini ormana diktiğini gördü. Dışarıda bir şey olabileceğini düşündü -onu hareketsiz kalmaya zorlayan yırtıcı bir hayvan- ama Cora'nın durduğu yere doğru manevra yaptığında, kızın sadece düşüncelere dalmış olduğunu gördü.

“Onun öldüğüne inanamıyorum,” diye fısıldadı Cora, Ren’e. “Büyükannem yarı Tusk’tı. Ben küçükken kuzenlerimden biri öldü. Asla olmaması gereken türden bir... ölüm. Özellikle de o kadar genç birinin başına gelmemesi gereken türden. Büyükannem beni teselli etmeye çalıştı. Tusk’ların inancına göre Tanrı’nın toprak olduğunu ve ölmenin basitçe Tanrı’ya dönmek anlamına geldiğini anlattı. O zaman kulağa hoş geliyordu...”

Ren ne söyleyeceğinden emin olamayarak sessizce durdu. Ölümünden sonraki yaşam onun iyi olduğu bir konu değildi.

“Bunların hiçbirine gerçekten inandığımdan emin değilim. Ölü bedenlerle çok zaman geçirdim. Hiçbir zaman Tanrı ile iletişim kuruyor gibi görünmediler. Sadece ceset gibi göründüler. Ve bunun... bunun, Avy için ne anlama geldiğini bilmiyorum. O geri gelmeyecek. Asla...” Cora başını salladı. “O benim tek arkadaşımdı.”

“Söylediklerine bir cevabım yok. Bahsettiğin son şey dışında. O senin tek arkadaşın değildi, Cora,” dedi Ren.

Cora acıklı bir ses çıkardı. Ren kızın omzuna kararlı biçimde elini koydu.

“Yalnız değilsin Cora. Burada değilsin. Balmerick’e döndüğümüzde de yalnız olmayacaksın.”

Bunu duyunca Cora'nın yüz ifadesi sertleşti. Burada yapabilecekleri tek şey, hâlâ sahip oldukları azıcık gücü birbirlerine sunmaktı. Ren ateşe dönmeden önce bir kez başını salladı. Herkes yerleşti ve titreyen alevlerin sıcaklığını hissetmek için ellerinden geleni yaptılar. Theo koruma büyülerini tamamlamıştı.

“Tetikleyici an büyüsünü yeniden ayarladım. Daha geniş bir alana yaydım. Umarım tepki vermemiz için bize daha fazla zaman kazandırır.”

Ren başını salladı. “Zekice.”

“Birkaç tuzak kurdum,” diye ekledi Cora da. “Eğer bir şey yakalarsak yarın pişirebiliriz. Avy’nin çantasında bir sürü fındık vardı. Giderken yiyecek bir şeyler de toplayabilirsek iyi olabilir. Avy, büyük dağ geçitlerine varmadan önce sağlam bir yemek yememiz gerektiğinden bahsetmişti. Bu düşünceye katılıyorum. Orada yiyecek az olacaktır.”

“Bu mantıklı. Biraz dinlenelim.”

Bu sözleri söylemek, hedefe ulaşmaktan daha kolaydı. Ren, o gece bir o yana bir bu yana dönüp durdu. Zihnini her zaman düzenli ve tertipli tutmuştu. Her ayrıntı ve her bilgi için zihninde ayrı bir yer vardı. Ama bir şeyler değişmişti. Ne zaman bu değişim hissinin kaynağını araştırsa, dilini kırık bir dişe dokunduruyormuş gibi hissediyordu. Acıdan irkiliyor, zihnini yeniden toparlıyor ve tekrar anlamaya çalışıyordu. Sonunda isteksiz bir uyku geldi.

Ve Ren kendini rüyalara, anılara sürüklenirken buldu...

* * *

Tüccar Mahallesi’ndeki küçük bir pazarda dolanıyordu. Bir kolunun altına babasının öğle yemeğini, ince bir k ğda sarılmış kaymaklı ekmeğı sıkıştırmıştı. Annesi bu gibi küçük işlerde ona güvenmeye başlamıştı. Ren’e şehri daha fazla görme şansı veriyordu. Bundan iki türlü zevk alıyordu. Birincisi, onu izleyecek ya da kontrol edecek kimse olmadan tek başına yürümek oldukça yetişkin hissettiriyordu. İstediği her yere yürüyebileceğini düşünüyordu. Ancak bir görevi tamamlamanın verdiğı beklenmedik bir keyif de

vardı. Babası nerede çalışıyorsa oraya giden en hızlı yolu bulmaya çalışmayı seviyordu. Ren yürüdü ve omurgasındaki karıncalanmayı görmezden gelmeye çalıştı. Birinin onu takip ettiğini, ayak izlerini takip ettiğini hissediyordu.

Bugün kanal bölgesine doğru gidiyordu. Son birkaç aydır evde bir gerginlik vardı. Ren, anne babasının tartışmalarının hep işle ilgili olduğunu biliyordu. Konuşmalarından bazı kesitler yakalamıştı. Şu anki işlerinin koşulları kötüydü. Babası işverenlerine karşı bir mücadeleye öncülük etmeyi kendine görev edinmişti. Görünüşe göre, işe yaramıştı. O sabah, babasının, annesine çamaşır yıkarken yardım ettiğini ve şarkı söylediğini duymuştu. Aylardır babasını en mutlu gördüğü andı.

Babasını köprüniün yanında beklerken bulmuştu. Güzel bir köprüydü, kanalın diğer tarafındaki eşine doğru boylu boyunca uzanıyordu. Babası her zaman meşguldü, her zaman hareket halindeydi, her zaman konuşurdu. Ama Ren, kendisinin beklediğini fark ettiği anda babasının olduğu yerde durmasına bayılırdı. Elindeki her şeyi bırakıp Ren'i kucaklamasına da. Ona ruloyu uzattı. Babası ona göz kırptı. Ren, babasının, diğer tüm işçilerin önünde kızının yanında durmaktan duyduğu sessiz gururu gördü. Onu son kez diğerleriyle birlikte o köprüden geçerken gördü. Başını dik tutuyordu. Omuzlarını dik tutuyordu.

Taçsız bir kral.

Onunla ilgili görüşü titredi. Tekrar hissetti. Bir varlık. Bu kez gölgeli bir el omzuna yerleşti. Kavrayışı, bilenmiş dişler gibi tenine battı. Kenara doğru yürümeye zorlandı. Her şeye yeniden tanık olmaya mecbur bırakıldı. Gölge figür, Ren'in ellerini korkuluklara yerleştirdi. Onun duruşunu bir oyuncak bebek gibi düzenledi. Ren, zihninin uzun zamandır engellemek için çok uğraştığı bu anının bir kısmını izlemek zorunda kaldı.

Şiddetli bir gümbürtü. Köprünün taşları yerinden oynuyordu. Çığlıklarının tozdan ağırlaşmış havada nasıl birbirine karıştığını duydu. Sadece orada durup kanın yayılışını izleyebildi. Babasının cesedini bulmak kolaydı, kanalın göbeğinde ters dönmüştü. Omzundaki tutuşun tekrar sıkılaştığını hissetti, ama dönmeden önce...

Ren nefes nefese uyandı. Ateş kısıktı. Etraflarındaki orman gölgeli ama hareketsizdi. Kendini sarstı, hızla gözlerini kırptırdı. Bir rüyaydı. Sadece bir rüya. Diğer tarafına döndü ve gözlerini kapatarak zihnindeki o eski bariyerleri oluşturmaya çalıştı. Hayatının en kötü anısını, kafesinin zihinsel parmaklıklarının ardında tutmak için her şeyi yaptı.

Bundan sonra asla tam olarak uyuyamadı. Tek tesellisi diğerlerinin huzursuzca dönmesiydi. Bedenlerin hareket etmesi. Bir giysi hışırtısı. Temizlenen bir boğaz.

Yalnız olmadığını hatırlatan şeyler.

23. BÖLÜM

Sabah sahte bir aydınlık sunuyordu. Bir gün önce efsanelerden fırlamış bir yaratığın, arkadaşlarından birini öldürmesini izlememiş olsalardı çok güzel olabilecek bir gün doğumuydu bu. Ren hayatta kalmaya odaklanmak için elinden geleni yaptı.

“Bu köprü büyüü bana kırk beş ockley’e mal oldu,” diye açıkladı Ren. “Üç yüz beş ockley’im kaldı. Yaklaşık olarak.”

Son kelimeyi eklemekten edemedi. Burada bile en doğru cevabı verme ihtiyacı hissediyordu; sanki bu bir sınavdı ve diğerleri onun cevaplarına not veriyordu. Yine de gerçek buydu. Hiçbir büyücü, büyü kullanımını mükemmel bir şekilde takip edemezdi. Ren bile. O her zaman sayardı. Bu kadar sınırlı kaynağı olan biri için alışkanlıktı. Ama bir profesör derste sistemlerinin sınırlarını göstermişti. Eşit miktarda büyüye sahip dört öğrenci aynı büyü dizisini yapmakla görevlendirilmişti. Hepsi de dizinin farklı noktalarında tükenmişti. Bu, en ufak ayrıntıların bile -bir kişinin duruşu, odaklanması veya ritmi- daha fazla veya daha az büyüünün harcanmasına neden olabileceğinin kanıtıydı. Yine de Ren, grubun genel stok durumunu akıllarında tutmaları gerektiğini biliyordu.

Cora birbirine bağıladığı iki tavşanı havaya kaldırdı. “Tuzaklarım beni iki yüz otuz ockley’e düşürdü.”

“Ben yüz doksan civarında bir yerdeyim,” dedi Timmons. “Kötü ayakkabı seçimimi suçlayabiliriz.”

“Şimdiye kadar iki yüz kadarını kullandım.” Theo’nun ses tonundan, bugüne kadar yaptığı fedakârlıkların takdir edilmesini istediği anlaşılıyordu. Yine de kimse ona başını sallamaktan fazlasını sunmadı. “Çoğunlukla her gece kamp korumaları için.”

“Ve şimdi Avy’nin büyü stoğu da elimizde değil,” diye ekledi Ren. “Bu da bin sekiz yüz civarında olduğumuz anlamına geliyor. Sanırım bundan sonra ısınma büyüleri kullanmalıyız. Alford’un dönüşüm büyüğü en kolay olanı. Hava ne kadar soğuk olursa, kendimizi o kadar sıcak hissedeceğiz. Herkes bunu biliyor mu?”

Theo ve Cora başlarıyla onayladılar ama Timmons başını hayır anlamında salladı.

“Bu büyüğü hiç kaydetmedim.”

Theo, “Büyüğü senin üzerinde yapabilirim,” diye önerdi. “Sadece bir uzatma büyüğü kullanmam yeterli, değil mi?”

Bu, Ren’e yönelik bir soruydu. Ren, bir kez daha, Theo’nun onun bilgisine duyduğu kayıtsız güveni fark etti. Köprü olayı muhtemelen tahmin ettiğinden farklı nedenlerle hafızasında yaşayacaktı ama olanlara rağmen büyüğünün ustalığını unutmamıştı. Ren de başıyla onayladı.

“Sadece net bir yarıçap sınırlaması koymayı unutma, yoksa tüm ormanı ısıtmaya çalışırsın. Bu da büyüğünün uzun ömürlülüğünü öldürür.”

Nadir durumlarda bu hata, büyüğü yapanı da öldürürdü. Bunun en ünlü örneği Henri Carver adında bir büyücüydü. Kışın ortasında yanlışlıkla yaptığı bir ısıtma büyüğü, Kathor’un

kayıtlı tarihindeki en sıcak günle sonuçlanmıştı. Kendi eczacı dükkânının taşları arasında erimiş halde bulunan Carver dışında herkes, beklenmedik havanın tadını çıkarmıştı.

Yaptıkları büyü birkaç saat sürüyordu. Günde en az üç kez büyü yeniliyorlardı. Yürüyüş boyunca kişi başına yaklaşık on ockley. En azından Avy'yi kaybetmek büyük bir büyü kaybı anlamına gelmiyordu. Bu pek iç açıcı bir düşünce değildi ve Ren onu bu şekilde değerlendirdiği için kendini çok kötü hissediyordu. Ama hayatta kalmanın günün sloganı olduğunu söyleyen oydu.

“Güç büyüleri hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu Ren. “Bugün çoğunlukla yokuş yukarı gideceğiz.”

“Canımız yanana kadar bekleyelim,” diye yanıtladı Theo. “Devam edemeyeceğimizi hissedene kadar.”

Uzun süre beklemek zorunda kalmadılar. Ren'in baldırları sabah yürüyüşünün yarısında zonklamaya başlamıştı. Avy'nin yokluğunun zihinsel bir bedeli olduğu da kanıtlanmıştı. Kimse onları bir ok gibi hedefe doğrultmamıştı. Kimse onları cesaretlendirici sözlerle yönlendirmiyordu. Ren önce denedi ama ciğerlerinin kapasitesi hızla tükendi. Hem yürümeye hem de nefes almaya devam etmek yeterince zordu.

Isınma büyüleri takdire şayan bir performans göstermiş, öğle yemeğine kadar azalmamıştı. Herkes yiyecek bulmak için elinden geleni yaptı. Timmons kimsenin tanımlayamadığı meyve-lerle döndü. Cora bir avuç dolusu kök sapı bulmayı başarmıştı. Bunları herkese dağıttı ve yollarına devam ederken bir yandan da yemeye koyuldular.

Timmons, “Dişlerime midemden daha fazla besin giriyor,” diye yakındı.

Yükseklik küçük de olsa bir güvenlik hissi sağlıyordu. Yollar daralıyor ve ağaçlar seyrekleşiyordu. Büyük kayalar toprağı deli-

yor, destek ve tutunacak yer sağlıyordu. Vadinin aşağısında gölgeler ve saklanacak yerler vardı. Oradayken, Clyde -ya da başka bir yırtıcı- her an her yönden saldırabilirmiş gibi geliyordu. Buradaysa takip edilebilecekleri sadece birkaç yol vardı. Clyde gelecek olursa onu gelmeden çok önce görürlerdi.

O gece kamp kurmak için biraz daha yakacak odun aramaları gerekmişti. Cora'nın tavşanları kızartabilmesi için ateşi normalden daha yükseğe kurdular. Cora birkaç tuzak daha kurduktan sonra iki hayvanı da parçaladı. Herkes bitkin görünüyordu ve yarın daha fazlasını yapmaları gerekecekti. Erzaklar dağıtıldıktan ve gece nöbeti tutulduktan sonra Ren yorgun ve uyuşuk bir uykuya daldı.

* * *

Tüccar Mahallesi'ndeki küçük bir pazarda dolanıyordu. Bir kolunun altına babasının öğle yemeğini, ince bir kâğıda sarılmış kaymaklı ekmeği sıkıştırmıştı. Annesi bu gibi küçük işlerde ona güvenmeye başlamıştı. Ren'e şehri daha fazla görme şansı veriyordu. Bundan iki türlü zevk alıyordu. Birincisi, onu izleyecek ya da kontrol edecek kimse olmadan tek başına yürümek oldukça yetişkin hissettiriyordu. İsteddiği her yere yürüyebileceğini düşünüyordu. Ancak bir görevi tamamlamanın verdiği beklenmedik bir keyif de vardı. Babası nerede çalışıyorsa oraya giden en hızlı yolu bulmaya çalışmayı seviyordu...

Ama rüya ileriye doğru sıçradı. Normal anları geçti. Köprünün çöktüğü noktayı geçti. Rüyası görünmeyen bir el tarafından yönlendiriliyordu. Ren kendini, anısının içinde bir yolcu gibi hissetti. Işık ve renkler döndü. Sonra kendini korkuluklarda buldu. Kalabalık, birinin geçmesine izin vermek için ayrılıyordu.

Landwin Brood.

Ren'in kalbinin derinliklerinde nefret kıpırdandı. Bu duygu gerçek anıya ait değildi. Ren dokuz yaşındayken o gün gerçeği bilmiyordu. Landwin Brood ortaya çıktığında, onu bir kurtarıcı olarak düşünmüştü. Kalabalıktaki diğer herkes acı verecek kadar hareketsiz ve sessizdi. Hepsi yere bakmış, dehşetlerini gizlemek için ağızlarını kapatmışlardı. Hiç anlamamıştı. Neden hiçbiri babasına yardım etmemişti?

Ama Landwin harekete geçmişti. Ren, onun bağırışını duydu, hafızasında yaldızlı bir yankı olarak.

"Sağlık görevlileri! Aşağıya bir sağlık ekibi gönderin!"

Şimdi onun sesindeki gerçeği duymak kolaydı. Yüzünün çizgilerine yazılmış, rol icabı endişeyi. Bu endişe, gözleri dışında her şeye yansıyor. Ren onu izledi ve ondan daha da nefret etti çünkü aşağıdaki kanalı nasıl aradığını görmüştü. Son nefese tanık olmak için geri dönen bir katili izlemek gibiydi.

Bu nefret duyguları Ren'i tüketti.

Ve işte o zaman omzuna jilet gibi keskin pençelerin battığını hissetti. Bir şey beklenmedik bir güçle ona tutundu. Kavrama o kadar sıkıydı ki dönemedi. Çevresinde görebildiği tek şey gölgeydi.

"Ben açım," diye soludu. "Sen yemeksin."

* * *

Timmons'in eli Ren'in omzundaydı. Kavrayışı, Ren'in zihninde, rüyasındaki pençelerle birleşti. Ren neredeyse şiddetle kendini kurtardı. Hava o kadar karanlıktı ki Timmons fark etmedi.

"Uyandırdığım için üzgünüm ama keçi gibi horluyordun. İyi geceler."

Ren'in ağzı kurumuştur. Göz ucuyla baktığında Theo'nun nöbette olduğunu gördü. Ren, zihninin gerisindeki o noktayı hissedebiliyordu, zedelenmiş ve hassas. Geçen geceki düzensizlik

hissini bir değişim sanmıştı. şimdi anlıyordu. Bu bir varlıktı. Aynı rüyayı iki gece üst üste görmüştü. Her ikisinde de anılarına ait olmayan bir şeyle karşılaşmıştı. Her iki seferde de o belirli yere ve anıya geri dönmek zorunda kalmıştı.

Orada sessizce yatıyor, yıldızlara bakıyor, zihniyse koşuşturuyordu. Son nöbeti devralma sırası kendisine gelene kadar huzursuzca oradan oraya döndü. Ve sabahın çıplak ışığında her şeyi anladı. Diğerlerini uyandırmamak için kendini zor tuttu. Nihayet uyandıklarında, onlara sorular yöneltmeden önce ne kadar beklemesi gerektiğinden emin değildi. Yaklaşık otuz saniye bekledi.

“Rüyalar,” dedi. “Kim rüya gördü?”

Timmons yüzünü ovuşturdu. “Herkes. Kelimenin tam anlamıyla herkes rüya görür, Ren.”

“Özür dilerim. Kâbuslar. Kim son iki gecedir aynı kâbusu görüyor?”

Diğerleri birbirlerine rahatsız bakışlar fırlattı.

“Yani bu... herkes demek mi oluyor?”

Herkes onaylayarak başını salladı. Tahmini doğru görünüyordu.

“Ve bu sıradan bir kâbus değil, değil mi? En kötü anılarınızdan biri.”

İlk sorduğunda herkes rahatsız olmuştu. şimdiyse hepsi ona kuşkuyla bakıyordu.

“Bunu nasıl bilebilirsin?” diye sordu Theo.

“Çünkü babamın öldüğü günü rüyamda gördüm. Hem de iki kez. Ve her ikisinde de rüya... yanlıştı. Bir şeyler tuhaftı. Orada bir gölge var. Gerçek anılarımda o gün yalnızdım. Bir bankta oturuyordum. Babam... o...” Theo’ya bakmaktan kendini alamadı. Yüzü, o anıda kendisine yardım ediyormuş gibi

davranırken gördüğü yüze o kadar benziyordu ki. “Bu bir kazaydı. Yanımda başka kimse yoktu. Yalnız gitmiştim. Ama burada gördüğüm iki rüyada da birinin eli omzumdaydı. Beni... anılarımın içinde hareket ettiriyordu. Sanki kazaya yaklaşmamı ister gibi. Onun öldüğü anı tekrar *görmemi* istiyor...”

Ren sözlerini bitirdiğinde ellerinin titrediğini fark etti. Cora konuşana kadar tamamen yalnız olduğunu -belki de aklını yitirdiğini- düşündü.

“Benim de anılarım değiştirildi. Tam olarak tarif ettiğin gibi. Gölgelerde gizlenen biri var.”

“Emin misin?” diye sordu Ren.

“Evet, çünkü benim anım gerçekleştiğinde ben de yalnızdım. Başka kimse yoktu. Herkes o gün için ayrılmıştı. Beni geride bırakmışlardı ve bana yardım edecek kimse yoktu. Ama dediğin gibi. Son iki gecedir rüyamda yanımda biri var. Kahretsin. Bu çok korkunç.”

Ren’in gözleri Timmons’a kaydı. Arkadaşı onaylayarak başını salladı.

“Fark etmedim. Özür dilerim. Korkunç bir anı. Onunla ilgili her şeyden nefret ediyorum. O yüzden detaylara falan bakmadım. Dikkat edeceğim. Eğer tekrar olursa.”

Theo başını salladı. “Kâbuslar gördüm ama böyle bir şey değildi. Hiç de garip bir şey yoktu. Sadece bir anıydı.”

Ren düşünmeden sordu. “Neyin anısı?”

Bu, grubun geri kalanının ona yan gözle bakmasına neden oldu. Theo cevap vermeden önce çenesini hafifçe kaldırdı. “Herkesin en kötü, en kişisel anılarında neler olduğunu anlattığı kısmı kaçırmış olmalıyım. İlk sen başlamak ister misin?”

Ona karşılık vermeyi düşündü ama Timmons’ın bakışlarından çok ileri gittiğini fark etti. “Özür dilerim. Haklısın. Önemli olan şey hakkında konuşalım. Cora, bu Clyde olmalı, değil mi?”

Cora doğrularcasına başını salladı. “Zamanlama geçen günkü saldırısıyla uyumlu. Ayrıca intikamcılarla ilgili başka bir mitolojik görüşle de bağlantılı. Korkuyla beslendiklerini okumuştum. Geçen gün bundan bahsetmemiştim çünkü...” Omuz silkti. “Zaten hepiniz çok paniklemiştiniz. Ama bu tüm eski hikâyelerin temel ilkelerinden biri. Korkudan, suçluluktan, acıdan zevk alırlar. Tadı onlara güzel gelir. Bu da Clyde’in zihinlerimizin kâbuslarla meşgul olmasını istemesinin mantıklı olduğu anlamına geliyor.”

Şimdi de Theo itiraz etti. “Aslında bunların hiçbiri mantıklı değil. Senin teorine göre bizi bir şeyler hayal etmeye mi zorluyor? Demek istediğim... her gece kampın dışında olması ve her birimize ayrı ayrı büyüler yapması gerekirdi. Eğer durum buysa neden bize saldırmıyor? Tarif ettiğin şey pasif, devam eden bir büyü. Devam ettirmek için yakınlık bile gerektirmeyen bir büyü mü? Bu neredeyse imkânsız. Zihnin gerçekten güçlü, doğuştan gelen bir büyü tarafından korunduğundan bahsetmiyorum bile. Kendi iradenizi bir başkasına zorla kabul ettirmek kolay değildir. Birinin aklına tek bir düşünce yerleştirmek için yıllarını harcayan eğitilmiş yönlendiriciler var. Clyde’in rüyalarımızla nasıl oynayabildiğini anlamıyorum. Bırakın rüyaların *içinde* olmasını.”

Cora’nın cevabı hazırды. “Clyde’in doğuşunu düşün. Bir intikamcı için yaratılış anı çok önemlidir. O doğduğunda hepimiz oradaydık. Mumyollarının içinde.”

Bu, Ren’in düşünmediği bir ayrıntıydı. Kararsız bir ortamda doğmuş, işlenmemiş bir güçle çevrili bir canavar. Onu basit içgüdüleri olan bir yaratık olarak görmek kolaydı. Elbette korkunçtu ama ilk seferinde hazırlıklı olsalardı yenebilecekleri bir yaratıktı. Belki de Ren onu hafife alıyordu. Ve bu her zaman tehlikeli bir şeydi.

“...mumyolu geçitleri insanlarımızın kullandığı ama tam olarak anlamadığı bir araçtır,” diyordu Cora. “Bazen geri vur-

mak istediğine karar veren bir çekiş gibi. Zihinlerimizin özellikle savunmasız olduğunu düşünüyorum. Clyde'ı yutan güç girdabının içine çekildik. Onunla bağlantılı olmamız oldukça olası. Onun avı olduğumuz gerçeğinin dışında.”

Ren çok heyecanlı görünmemeye çalışarak, “Bu da beni bir sonraki noktaya getiriyor,” dedi. “Avy'ye ne olduğunu biliyorum. Clyde'ın büyüünün nasıl çalıştığını çözdüm.”

Theo neredeyse gözlerini devirecekti. “Bunu bilmene imkân yok.”

“Bu işlevsel karşıtlık teorisinin tersine çevrilmiş hali.”

Ren, Theo'nun dilinin ucunda bir itiraz varken ağzını açmasını, sonra da boyundan büyük işlere kalkıştığını anlayınca tekrar kapamasını seyretmeyi çok hoş buluyordu. Cora yavaşça başıyla onayladı. Timmons, Ren bilgi vermek istediğinde her zaman yaptığı hareketi yaptı. Küçük bir el sallama hareketi, *kalanını da söyle*, anlamına geliyordu.

“Teori, zihin temelli büyülerin fiziksel bedenin işlevselliğini tamamen durdurmasa bile sınırlayabileceğini belirtiyor. Yönlendiriciler buna harika bir örnek. Büyü yaparken tamamen hareketsizdirler. Lojistik Fiziği dersimize konuk konuşmacı olarak gelen bir tane vardı; gerçekten ürperticiydi. Hareket etmiyorlar, nefes almıyorlar, göz kırpmıyorlar. Çünkü *zihinlerinin* tamamı büyüyle meşgul oluyor.”

Timmons iç çekti. “Tüm bunların ne anlama geldiğini soracağım kısım burası mı?”

“Evet, lütfen.”

Bir iç çekiş daha. “Tüm bunlar ne anlama geliyor?”

“Clyde'ın bu süreci tersine çevirdiği anlamına geliyor. Avy'yi en kötü anısının *içine* çekti. Zekice bir büyü, gerçekten. Eğer Avy tamamen *anılarda* olursa, *burada* olamazdı. Zihni rüyayla

o kadar meşguldü ki fiziksel bedeni tamamen etkisiz kaldı. Bu da neden direnmediğini açıklıyor. Karşı koymadı çünkü zihni başka bir yerdeydi.”

Theo başını salladı. “Sanırım bu mantıklı.”

Ren onun bacağına bir tekme daha atmayı düşündü. “Evet, mantıklı olduğunu biliyorum. Ciddi misin? Bana mantıklı olduğunu söylemene ihtiyacım yok.”

Timmons, Ren’in koluna vurdu. “Sakin ol, ders kitabı. Burada hiçbirimizin kahvesi ya da çayı yok. Büyü teorisi için hâlâ biraz erken. Yemek yemeye ne dersin? Sonra da bize... ters versiyonunu... nasıl yenebileceğimizi anlattırın.”

“...işlevsel karşıtlık kuramını,” diye tamamladı Ren. “Ve haklısın. Özür dilerim. Çözdüğüm için çok heyecanlıydım. Onunla tekrar karşılaşırsak işe yaraması gereken birkaç koruma var. Belki odak noktası kalkanları? Ya da katmanlı bir geri çekilen koruma büyüü? Muhtemelen en iyi seçeneğimiz bu. Birkaç fikrim var ama önce yemek yiyelim. Bugünkü yürüyüş dünkünden biraz daha zor olabilir.”

Yanıldığını umarak uzaktaki tepelere baktı.

24. BÖLÜM

*G*erçekten de yanılmıştı.

Sadece biraz daha zor değildi; katıksız yokuşun ikinci günü onları mahvetti. Her yeni etap onları önlerinde daha da dik bir yolla ödüllendiriyordu. Ren, öncülerin Gözcü Dağı'na tırmanmanın heyecanından bahsettiklerini duymuştu. Bunun karakterlerini nasıl geliştirdiğini de. Yıllar boyunca Balmerick'i ziyaret eden tüm konuk konuşmacılara söyleyecek birkaç sözü vardı. Belli ki anlattıkları büyük hikâyelerde bazı ayrıntıları atlamışlardı. Şiddetli rüzgârla savrulurken tuvaleti kullanmak zorunda kalmanın özellikle çekici bir yanı yoktu.

Tepelerinde, gökyüzünde daireler çizen tek kuş Vega değildi artık. Ren, çeşitli şahinler ve doğanlar gördü. Kuşlardan birkaçı Vega'yı test etti, hızla yaklaşıp savunmasını yokladılar. Doğal olmayan gaklaması taş boğazından yankılandığında, bu yeni yırtıcının besin zincirindeki yerinden emin olamadan geri çekiliyorlardı.

Dağların güzelliği yok değildi. Orman inceldikçe, çevredeki zirvelerin daha geniş manzaralarını görüyorlardı. Karla kaplanmış hantal kaya kütleleri. Sonsuz bir uykuyla lanetlenmiş devler gibiydiler. Ren bir çeşit aşınmış patika buldukları için minnet-

tardı. Daha yükseklerde bu kadar cömert bir zemin olmayacağını biliyordu. Cora, olduğu yerde durduğunda grup seçtikleri patikada bir köşeyi dönüyorlardı.

“Bu hiç iyi değil,” diye fısıldadı Cora.

Ren köşeyi döndü ve sorunun ne olduğunu gördü. Seçtikleri yolun iki yanındaki taş bariyerler artık daha yüksek ve daha inceydi. Baş hizasından başlayan ve kenarları boyunca dümdüz inen kaya tabakaları. Bu yükseltiler ileride daralarak yolu tıkıyor, böylece bir seferde sadece bir kişi yürüyebiliyordu. Ancak en kötüsü, patikanın yaklaşık yüz adım ötedeki taş bir duvarla son bulmasıydı. Hepsinden üç kat daha yüksekti ve doğal bir oluşum değildi.

İnşa edilmişti.

Theo yere tükürerek, “Koboldlar,” diye fısıldadı.

Yaratıklardan sekizi duvarın tepesinde gardiyanlar gibi oturuyor, pençeli ayakları aşağı sarkıyordu. Hepsi de ayı gibi kürklüydü ve kocaman göbekleri vardı. Vücutlarının geri kalanı kısa ve tıknazdı, kaslarla doluydu. Garip bir görüntü oluşturuyordu çünkü yeni yürümeye başlayan çocuklardan daha büyük değillerdi.

Koboldların inşaatçı ve kazıcı oldukları herkesçe bilinirdi. Doğanın tuhaf mimarları. Büyücüler onların mağara gibi evlerini inceler, kendi şehirlerinde kullanabilecekleri fikirler edinmeyi umarlardı. Yaratıklar kurnazdı ama insandan çok böceğe benziyorlardı. Ren’in grubu yaklaşırken, liderleri homurdanarak gırtlaktan bir ses çıkardı ve önlerindeki yapıyı sıvazladı.

“Geldiğimizi gördüler,” diye açıkladı Theo. “Ve bunu inşa ettiler. Ödeme talep edecekler.”

Birkaç homurtu daha duyuldu. Ren, koboldlardan birkaçı karınlarını ovuştururken kahkahaya benzer bir şey duydu. El-

mas şeklindeki gözleri yanlara doğru kırpıştıyordu. Ren sesini alçak tuttu.

“Ödeme mi? Bunu nereden öğrendin?”

“*Peck ve Pearl’ün Hikâyesi*’nden. Bir sürü başka hikâye de var. Koboldlar böyle yapar.”

“Taktiklerimizi senin macera romanlarına mı dayandıracağız?”

Theo omuz silkti. “Tabii onlar hakkında benim bilmediğim bir şey biliyorsan o ayrı. Hikâyede kahraman, koboldları sah-te bir mücevherle kandırmaya çalışıyordu. Ama taşlar hakkında ondan çok daha fazla şey biliyorlardı. Mücevherin değersiz olduğunu anladıktan sonra onu yemeye çalıştıklarına eminim.”

“Ah. Bu iyi. Çok yararlı bir bilgi.”

Ren, bir yandan koboldlar hakkında okuduklarını hatırlamaya çalışıyor, bir yandan da Theo’nun kanıtlanmamış bilgilerini süzgeçten geçiriyordu. *Kobold türleri, diğer tüm canlılardan daha fazla çevrelerine uyum sağlar. Evrimsel döngüler hızlı ilerler. Dağlık bir...* Yaratıklardan biri aşağı uzandı ve tırnaklarını duvarın tepesine sürttü. Korkunç bir sestti. Yaratık aynı tırnağı duvara iki kez vurup bir elini uzatınca diğerleri sessizliğe gömüldü. Hareket açıldı. Theo’nun tahmini gerçekten de doğrudu.

“Size söylemiştim. Ödeme istiyor.”

Ren sesini alçak tuttu. “Geçmemize izin vereceklerini nereden bileceğiz?”

Theo omuz silkti. “Bilmiyoruz, ama birkaç büyüyle kendi yolunuzu açmak istemiyorsanız...”

Sessiz bir tıslama duyuldu. Tüm yaratıklar Theo’nun sözleriyle hareketlendi. Aynı tıslama her taraftan yankılandı. Ren, etraflarındaki ve altlarındaki taşların arasına gizlenmiş diğer koboldların liderlerine cevap verdiklerini duyabiliyordu. *Koboldlar*

karıncalara benzer. Kovanlarının sayısı üç yüzden fazla olabilir. Yan gözle, masum bir tavırla iki elini havaya kaldırmış olan Theo'ya baktı.

“Merak etmeyin. Ödeyeceğiz,” dedi Theo ve Timmons’a başıyla işaret etti. “Bana bir şeyleri sakladığını söyle.”

Timmons çantasına uzanırken dudağını ısırды. Çantasını karıştırıp sakladığı bir çift küpeyi çıkarırken sessizlik hüküm sürüyordu. Clyde’dan kalan birkaç hediyeden biriydi bu. Ren onun koboldların görmesi için küpelerden birini uzatışını izledi. Liderleri duvardan atlamadan önce bir homurtu daha çıkardı. Hızla atladı ama narin bir yuvarlanışla yere indi. Hepsi de onun Timmons’a doğru koşarak yaklaşıp hediyeyi incelemesini izledi.

“Bu bir küpe,” diyordu Timmons. “Bunun gibi.”

Diğerini kendi kulağına doğru tuttu. Kobold hareketi tekrarladı, sonra karnına vurdu ve nasıl görüldüğüne güldü. Duvardaki nöbetçileri de güldü. Timmons’a döndü, hediyeyi havada salladı ve memnuniyetini homurdanarak ifade etti. Ren, onun küpeyi ortadan kaldırma hızına hayran kaldı. Timmons’ın diğer küpeyi kendi kulağına taktığını da fark etti, küpenin kendisinde kalmasına izin verilmesine şaşırmıştı. Lider duvara geri dönerken ikinci bir homurtu duyuldu. Tek seferde keskin bir vuruş yetti.

Kapı açıldığında Ren hayretler içinde kaldı. Daha önce taşta bir kırık bile görmemişti ama şimdi mükemmel menteşeler üzerinde kayıyordu. Diğer taraftaki birkaç kobold onlara geçmeleri için el salladı. Ren ve diğerleri eğilmek zorunda kaldılar. Geçici bir refakatçiyle birlikte yürüdüler, çeşitli yaratıklar kafalarını tünellerden çıkarıyor ya da gruplarının yanında sürünüyorlardı. Ren dağın bu bölümünde bir insan görmenin bir yenilik olup olmadığını merak etti. Üç kobold yavrusu ciyaklayarak öne çıktı

ve Timmons'ı şaşırtarak hemen yanına tırmanıp gümüş beyaz saçlarını okşadı. Şaşırtıcı derecede sevimliydiler.

Şimdi patikanın her iki yanında bir dizi giriş açılıyordu. Ren karanlık tünellerden dışarı bakan küçük yüzleri izledi. Bazı tüneller bir arabanın geçebileceği kadar genişti. Diğerleri ise göbekli yaratıkların sığamayacağı kadar dar görünüyordu. Bir duvarda çam iğneleri ve yuva gibi küçük dallarla dolu bir dizi taş raf vardı. Belki de uyumak içindir? Ren dişi bir koboldun Cora'nın piercing'iyile ilgilendiğini fark etti. Yaratık kendi alnındaki aynı noktaya dokunarak, bir tür yosun yelpazenin içine geçirilmiş, toplanmış taşlardan oluşan ışıltılı bir koleksiyon çıkardı.

Cora gülümsedi. "Benimkini seviyorum ama teşekkür ederim."

Ren, konukların çoğunun geri çekilmeye başladığını fark edene kadar alayın tadını çıkarıyordu. Lider, el kol hareketleri yapmaya devam ediyor, sanki yolculuklarının geri kalanında onun rehberlik etmesini kabul etmişler gibi onlara yol gösteriyordu. Nöbetçilerinden birkaçı da onlarla birlikte yürüyordu. Yol açılıp da koboldların ev dedikleri kayalık labirentten çıkıp düz, açık bir alana girdiklerinde Ren kendini biraz paranoyak hissetmeye başlamıştı. Balmerick'teki avlu kadar geniş, uzun ve açık bir alandı.

Araziyi gelişigüzel tüyler kaplamıştı. O kadar parlak ve güzellerdi ki Ren'in dikkatini kısa bir süre için altlarında dağılmış olan şeylerden uzaklaştırdılar. Başlangıçta beyaz şekilleri güneşten solmuş taşlar sanmıştı. Şimdi ovayı süsleyen yüzlerce kemik olduğunu gördü.

Ren midesinin düğümlendiğini hissedebiliyordu. Kobold abartılı bir restoranın ev sahibi gibi el kol hareketleri yapmaya devam etti. Küpeyi bir kez daha havaya kaldırıp teşekkürlerini sundu ve Ren ödemenin beklenenden tamamen farklı bir şey için yapıldığını anladı.

“Bu bir evcilleştirme yolu,” diye fısıldadı. “Yaklaşmak için bir geçiş ücreti ödedik.”

“Evcilleştirme yolu mu?” Timmons yineledi. “Neyi evcilleştirmek?”

Cevap üstlerindeki bulutları yarıp geçti. Devasa kanatların büyük bir hareketi. Hepsi wyvern’in boş gökyüzünde pençeli ve acımasız bir şekilde alçalmasını izledi.

25. BÖLÜM

Ren, Doruk'ta wyvern'ler görmüştü. O versiyonların bir zamanlar vahşi yaratıklar olduğunu biliyordu ama bunu görünce wyvern'lerin insanlara hizmet ederken ne kadar uysal olduklarını daha iyi anladı. Karşılarındaki wyvern küçük bir at arabası büyüklüğündeydi. Kızıl tüylerden oluşan büyük yelesi rüzgârda savruluyor, yaratığın boynunda koyu bir V şeklinde kıvrılıp bükülüyordu. Tüyler omurgasından aşağıya doğru kalın bir çizgi halinde uzanıyor, sonra kırbaç gibi bir kuyruk oluşturuyor ve yaratık havayı koklayıp kokularını alırken sallanıyordu. İleriye doğru yürümeye başladığında her iki kanadı da düzgünce yanlarına doğru katlandı.

Vücudunun büyük bölümünü kaplayan pullar akik ve fildişi arasında değişiyordu; Ren'in bildiği bu desen, avın kısa süreliğine başını döndürmeyi amaçlıyordu. Canavar onlara doğru yaklaşırken büyük pençeleri taşların üzerinde sürükleniyor, boğazından tehditkâr bir hırıltı çıkıyordu. Gözleri en ürkütücü yanıydı. Kathor'daki biniciler wyvern'lerine koşum takımları ve törensel maskeler takarlardı. Müzelerdeki tasvirlerde bile koruyucu gözlükler vardı.

Ren şimdi bunun nedenini anlıyordu. Beş kehribar rengi göz dönüp duruyordu. İkisi solda, ikisi sağda ve biri de yaratığın alnının ortasında sabitlenmişti. Her bir gözün diğerlerinden ayrı olarak dönüp durmasını izlemek sinir bozucuydu. Ayrıca dikkarini altlarında uzanan diş sıralarından uzaklaştırıyordu. Ren kendini silkeledi. Yaratık açıklığın yarısını geçmişti ve aklına tek bir büyü bile gelmemişti. Theo Brood'u görünce kendini toparlama fırsatı suya düştü.

Theo gömleksizdi.

"Kımıldamayın," dedi genç adam sessizce. "Büyü yapmaya kalkışmayın. Konuşmayın."

Bir başka derin homurtu daha duyuldu. Ren, Theo'nun botlarını çıkarışını izledi. Solgun ve savunmasız bir halde, yaratıkla buluşmak için yürüdü, giderken kemiklerden kaçındı. Ren'in zihni karmakarışık düşüncelerin titreşen bir örüntüsüydü. *Şu dişlere bak. Theo ölürse, mahvoluruz. Şu dişlere bak. Gömleğini çıkarınca hiç de fena değil. Şu dişlere bak.* Theo yaratığa yaklaşıırken o da büyü düşünmeye çalışıyordu.

Theo ayaklarını yere basarak büyük wyvern'in duraklamasına neden olacak bir pozisyon aldı. Beş göz de ona çevrilmişti. Titreyen bakışlar aleve dönüştü. Ve Theo Brood dans etmeye başladı.

"Eh, hepimiz öleceğiz," diye fısıldadı Ren.

Kısa bir süre için bunun o saçma macera kitaplarından birinde okuduğu bir şey olup olmadığını merak etti. Theo'nun vücudunun geri kalanı hareketsiz kalırken başı bir o yana, bir bu yana kayıyordu. Her iki kolunu da açmadan önce altın rengi saçlarının hareketle birlikte savrulduğunu gördü. Kalçaları hareket etti, duyamadıkları bir şarkıyla aynı anda dönmeye başladı. Ayakları hareket etmeye başladı. Ren adımların doğaçlama olmadığını fark etti. Theo'nun parmak uçlarında durmasının,

sonra topuklarına doğru sallanmasının bir ritmi vardı. Tüm vücudunun uyum sağlamak için zorlandığı planlı bir tempoydu bu. Ayrıca adımlarının devasa yaratığın etrafında yavaşça dönmesine nasıl izin verdiğini de fark etti.

Wyvern hareketsizdi. Sadece gözleri, Theo'nun ilerleyişini takip ediyordu. Theo'nun ise hareketlerinde çalışılmış bir ustalık vardı. Sırtının esneme şekli. Göğsünün kabarıp katlanması. Her birkaç adımda bir eğiliyor, bir dizini diğerine doğru sallarken ellerini başının üzerinde gergin hareketlerle dolaştırıyordu. Bu Ren'in daha önce gördüğü hiçbir dansa benzemiyordu. Ama onun için önemli olan tek şey işe yarıyor olmasıydı. Theo yarım daireyi tamamladı. Wyvern izlemek için yavaşça döndü. Sırtı onlara dönük olduğu anda Ren zihninin kilidinin açıldığını hissetti. Hafızasından büyüler fııkmaya başladı. Kullanabileceği bir düzine büyü. Zihinsel olarak onları sıralarken Theo tamamen hareketsiz kaldı.

Wyvern başını eğerken Ren onu dikkatle izledi. Tek hareket tepelerindeki kayalıklar boyunca süzölen sisti. Wyvern boğazının derinliklerinden iki kez hırladı. Ren, Theo'nun yüzündeki memnun ifadeyi gördü. Bu açıkça devam etmesi için bir davetti. Ren'in aklı yedek seçenekler arasında gidip gelirken Theo dansa devam etti. Ren'in, Theo'nun bunu daha ne kadar sürdürmesi gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama Kathor'da sadece yedi wyvern olduğunu biliyordu. Onları evcilleştirme süreci inanılmaz derecede zor olduğu için sayıları azdı. Eğer Theo başarısız olursa...

Onun dönmeye devam edişini izledi, artık hareketleri kolayca yapıyordu. Theo'nun ne kadar savunmasız göründüğünü düşünmeden edemiyordu. Kendisiyle onu bekleyen pençeler arasında tek bir zırh ya da kumaş parçası bile yoktu. Eğer wyvern

saldırırsa, kaslar yırtılacak, deri parçalanacak ve kan taşları boyayacaktı.

Theo bir başka keskin dönüş daha yaparken Ren kendini boş havaya dualar fısıldarken buldu. Wyvern'in duruşu çok az da olsa değişmişti. Ren ön omuzlarının nasıl alçaldığını fark etti. Arka tarafı hâlâ kalkıktı, kuyruğu hâlâ sallanıyordu ama vücudunun geri kalanı...

"Uykuya dalıyor," diye fısıldadı. "Gerçekten uykuya dalıyor."

Yukarıda hava soğuktu ama Ren, Theo'nun göğsünden aşağı ter damladığını gördü. Temposu artıyordu. Hızındaki artış rastgele değildi. Onun aynı adımları ve dönüşleri yaptığını gördü. Sadece şimdi daha hızlıydı. Theo son birkaç adım için dönerken Ren nefesini tuttu. Wyvern'in arka tarafı alçaldı. Büyük kanatları yanlarına doğru kıvrıldı. Göz kapaklarının gittikçe ağırlaştığını gördü. Ve sonra kuyruk sallanmayı bıraktı.

Theo çemberi tamamladı. Dansını, orta noktada durduğunda verdiği pozun aynısını vererek sonlandırdı. Wyvern bir kez homurdandı ve Ren onun yerine iyice yerleştiğini gördü. Gerçekten de işe yaramıştı.

"Bu çok korkunçtu," diye fısıldadı Timmons.

Ren rahatlayarak gülmemek için atkısını ağzına çekmek zorunda kaldı. Theo pozunu bozmadan önce birkaç dakika bekledi. Sonunda gece uykusuna dalmış bir çocuğu uyandırmamaya çalışan bir yetişkinin tüm dikkatiyle sessizce onlara doğru geri çekildi. Vücudu şiddetli titremelerle sarsılıyordu. Ren ona kenara attığı gömleği uzattı. Üçü de onun kollarını silkerek gömleğin kollarına geri sokmasını ve düğmelerini iliklemeye başlamasını izledi. Onlara bakmadan önce botlarını tekrar giydi.

"Birkaç saat uyuyacak. Buradan uzaklaşmalı ve yolumuza devam etmeliyiz."

Timmons kaşlarını çattı. “Ama onu evcilleştirdin değil mi? Artık eve uçamaz mıyız?”

Theo başını iki yana salladı. “Bu dans sadece ilk adım. Bioniciler buraya tüm ekipmanla birlikte gelir. Sonraki adım, onu uyandırmadan boynuna bir koşum takımı takmaktır. Sirtına bir eyer falan takmak zorundasınız. Sonra uyandığında, onu bir kez gezdirmeniz gerekiyor, tabii ölmemeniz lazım. Tüm bunları yaparsan evcilleştirilmiş bir wyvern’e sahip olursun.”

Ren araştırmalarında bunların hiçbirine rastlamadığını fark etti. Uçucuların wyvern yuvalarına erişmek için kullandıkları evcilleştirme yolları hakkında bir not vardı ve kesinlikle bir tür boyun eğmenin gerekli olduğu iyi biliniyordu. Ama az önce yaptığı dans? Theo’nun, Ren’in bilmediği şeyleri bildiğini varsayması yüzünden Ren daha önce onun hakkında pek iyi şeyler düşünmemişti. Şimdi bu varsayımın doğru olduğunu görüyordu. Sadece kurucu ailelerin üyelerinin bildiği farklı türde, istiflenmiş bir bilgiye sahipti.

“Az önce yaptığın şey...” dedi Ren. “Bu inanılmazdı.”

Theo koluyla alnındaki teri sildi. “Teşekkürler. Ama harekete geçmeliyiz. Eğer yuvasından yeterince uzaklaşmazsak uyanacak ve bizi avlamaya başlayacaktır. Ve peşimizde zaten bir canavar olduğunu düşünürsek, yola devam etmemiz iyi bir fikir olur. Haydi.”

Ren, gruplarında ufak bir değişim hissetti. Theo’ya karşı istemedi de olsa bir saygı oluşmaya başlamıştı. Theo’nun, kolayca ölebilecek olmasına rağmen yaptığı şey, Ren’in gözünden kaçmamıştı. Bu, onun burada yaptığı ilk özverili hareketlerden biriydi. Kemik mezarlığına doğru ilerlerken hepsi de sessiz duruyor, çantalarını yanlarına çekiyorlardı. Kalıntıların çoğu nispeten küçük görünüyordu. Dağ keçileri, kaya sıçanları ve daha

küçük yırtıcı kuşlar. Wyvernin yıllar boyunca avladığı her şey. Ren daha büyük, daha insani görünen uyluk kemiklerini ve kafataslarını görmezden gelmeye çalıştı.

İleride dağ çalılıklarının arasından geçen tek bir patika vardı. Hepsi de kalplerinin hızlı atış sesinin geçtiklerini ele vermesini umarak uyuklayan yaratığın etrafından dolandılar. Theo patikaya ilk ulaşan oldu. Geçebilmeleri için birkaç dalı geride tutmuştu ki keskin bir cızırtı duyuldu.

Herkes donakaldı. Wyvern uyuklu bir şekilde başını salladı, iki göz kapağı kısa aralıklarla kalktı. Ren'in gözleri Timmons'a kaydı. Arkadaşının kulağını işaret etti. Tek başına kalmış olan sinekkuşu orada sallanmaktaydı. Timmons küçük hatırayı çıkarmak için çabaladı ama parmakları gergin bir şekilde kopçaya takıldı. Bir cızırtı daha duyuldu. Bunu mırıldanan bir ses izledi.

“Ve seninki gibi bir ateşi hiç tanımadım. Ve seninki gibi bir arzuyu hiç tanımadım. Ve ben...”

Timmons sarkan metali kulağından çekip çıkardı. Taşlara kan sıçradı. Ses kesildi ama açıklığa dönüp baktıklarında artık çok geç olduğunu gördüler. Wyvern'in büyük kanatları açılıyordu. Kehribar rengi gözleri onlara dikilmişti. Theo tekrar ileri atıldı, bu sefer eli boştu, doğrudan tehlikenin içindeydi. Büyüleri hazır olan tek kişi Ren'di. İçgüdüleri korkuyu bastırmıştı. Bu büyüü binlerce kez çalışmıştı. At nalı esasını canavara doğru savurdu ve bağırdı.

“Herkes yere yatsın!”

Timmons ve Cora yere kapaklandılar ama Theo bir adım daha yavaştı. Dışarı fırlayan büyü minyatür bir güneşe benziyordu. Theo'nun göğsünü parçalamadan hemen önce wyvern'e çarptı. Işık patlarken Ren kendi gözlerini siper etti. Yaratık büyüülü patlamayla kör olmuş bir halde arka ayakları üzerinde şaha

kalkarken çıkardığı kükremeyi duydu. Theo keskin bir çığlıkla dizlerinin üzerine düştü.

Ren, Theo'yu kolundan çekiştirmeden önce ikinci bir büyüyle wyvern'e vurdu.

“Göremiyorum! Göremiyorum!”

“Kapa çeneni,” diye tısladı Ren. “Sessiz ol!”

Wyvern bir kez daha kükremeden önce kendi gözlerini kaşıdı. Avlanmak için her zaman kullandığı ana duyudan yoksun olan yaratık, dikkatsiz ve acımasız bir güçle ileri atıldı. Ren, Theo'yu zorlukla yaratığın yolundan çekti. Yaratık yanlarından hızla geçip uçuşunun kenarına doğru koşarken bir kükreme sesi daha duyuldu.

Ren, Theo'yu çalılıkların arasında güvenle saklanmış olan Cora ve Timmons'a doğru yönlendiriyordu ki yaratığın zırhlı kuyruğu son saniyede hızla döndü.

“Hayır!”

Kuyruk, Theo'nun karnında vahşice bir yara açtı. ânında kan fışkırdı. Theo'nun çığlığı yaratığın başını döndürdü. Wyvern durmak için pençelerini taşa sürttü. Sesi takip etmeye çalışıyordu. Ren bir eliyle Theo'nun ağzını kapattı, sessiz olması için tısladı ve onunla birlikte çalılıklar arasındaki boşluğa doğru ilerledi. Cora oradaydı. Theo'nun karnına yedek bir bez bastırarak kan akışını durdurmaya çalıştı. Hepsi de çalılıkların arasından, bodur ağaçların altından ve çalılıkların etrafından dolanarak ilerlemeye çalıştı. Wyvern uçarken bir kükreme daha duyuldu, kör olmuştu ama avlanıyordu.

Kimse ses çıkarmadı. Yaratığın kanat çırpışları onlara yardım etti. Rüzgârın her esintisi küçük adımlarını örtüyordu. Ren, Theo'yla ilgilenmek için durmadan önce ne kadar kaçmaları gerektiğini anlamaya çalışıyordu. Theo çok kan kaybediyordu.

Cora onun diğer tarafındaydı. Ren, Cora'nın fazladan ağırlığın altında çökmeye başladığını gördü.

"Acıyor..." Theo'nun yüzü giderek soluyordu. "Lütfen. Acıyor."

O bayılana kadar hareket etmeye devam ettiler. Sonra ağırlık dayanılmaz hale geldi. Timmons tam zamanında dönerek Theo'nun öne doğru düşüşünü yakaladı. Cora sıkıntıyla tıslamadan önce üçü de mücadele etti, "Onu yere bırakın. Havaya kaldırma büyüsü."

Cora büyüyü yaparken Ren ve Timmons geri çekildiler. Theo'nun baygın hali aniden ağırlıksız bir şekilde havalandı. Cora onu kolundan yakaladı ve karnı gökyüzüne bakacak şekilde döndürdü. Karnındaki yaralar çok büyüktü ve hâlâ kan fışkırıyordu.

"Güvenli bir yer bulun," dedi Cora. "Onun üzerinde çalışmaya başlamam gerek. Şimdi."

Her yer sisle kaplıydı. Ren wyvern'in kovalamaktan vazgeçtiğini düşündü ama bir an sonra tepelerinden keskin bir çığlık yükseldi. Sonunda bir yan patika buldular. Ren, Theo'yu yanlarında taşırlarken Cora'nın neden burayı seçtiğini anladı. Kayalar başlarının üzerinde kıvrılıp derme çatma bir barınak oluştuyordu. Patika, batı vadisine bakan üstü kapalı bir çıkıntıya çıkıyordu. Ren bir köşede kalmış normal büyüklükte bir mağara gördü ve buranın büyük yaratıkların ulaşamayacağı kadar dar olduğunu fark etti. Umabileceklerinin en iyisi buydu.

"Ben etrafı gözetleyeceğim," dedi Ren, "Onun üzerinde çalışmaya başlayın."

Cora havaya kaldırma büyüsünü kaldırırken Timmons da Theo'nun düğmelerini çözmesine yardım etti. Ren, wyvern tamamen kendine geldiğinde herhangi bir büyüünün onları gerçek-

ren güvende tutabileceğinden emin değildi ama şimdilik etrafı bildiği her türlü koruma büyüleriyle kapladı. Bu ona değerli ockley'lere mal olmuştu ama Theo Brood'u kurtaramazlarsa, geçitlerden sağ çıkmak için yeterli büyüye sahip olmayacaklardı. Korumacıları yerleştirdikten sonra Cora'nın yanına geçti. Kız tıbbi çantasını açmıştı ve sessizce içinden mırıldanıyordu.

"Kasları yırtmış. Lanet olsun. Bunun için..."

Ren onun aletleri değiştirmesini, hızlı ama kesin kararlar vermesini izledi. Büyü o küçücük alanda yayılıyordu. Cerrahi aletlerinin her biri büyülerle doluydu. Ren onları daha keskin, daha temiz ve daha sabit yapan büyülerin izlerini sezdi. Kızın bu kadar hazırlıklı olmasına şükreliyordu. Theo'nun üç yarasını kapatmak bir saatten az sürmüştü. Cora işini bitirdiğinde buruşuk yarıklar zar zor görülebiliyordu.

"Kas katmanlarını tekrar birbirine bağladım," dedi ellerini silerken. "Biraz ağrısı olacak ama dinlendikten sonra birkaç gün içinde normale dönecek. Daha kötü olmadığı için şanslıyız. İki santim daha yukarıdan gelen bir darbe atardamarı kesebilirdi. Dakikalar içinde kan kaybından ölebilirdi."

"Harika iş çıkardın Cora."

Timmons başını salladı. "Çok iyiydin. Bir kaya kadar sağlamdın."

Buna karşılık Cora geriye doğru yaslandı ve tüm ağırlığını hâlâ kanla lekelenmiş ellerine verdi. Derin bir iç çekti. "Orada ne oldu? O ses de neydi?"

Timmons, Cora'ya küpesini gösterdi. "Bu büyü. Eğer takarsan, Minstrel'de çalınan müziği duyabilirsin. Büyünün işe yaraması için çok uzaktaydık."

"Şimdiye kadar mı?" Cora sordu. "Bu kötü şans demek."

Timmons ayağa kalktı. “Artık kötü şans yok. Bunu dağın yamacından aşağı atıyorum.”

“Bekle!” Timmons daha toparlanıp küpeyi fırlatmadan Ren arkadaşının kolunu yakaladı. “Bu işe yarayabilir. Kathor’a yakınlığımızın tek ölçüsü bu. Müziği duyabiliyorduk ama zayıf bir bağlantıydı. Şehre yaklaştıkça daha güçlü bir ses duyacağız. Eğer geri dönmek için benim yol mumumu kullanacaksak o küpeye ihtiyacımız olabilir.”

Timmons başıyla onayladı ama küpeyi Ren’in yanına, yere attı.

“Sende kalsın. Theo’yu neredeyse öldürtecek olduğum düşüncesine katlanamıyorum.”

Ren anlayışla başını salladı. Küpeyi çantasının önündeki küçük cebe yerleştirdi. Üçü bir süre sessizlik içinde oturdular. Theo uykusunda biraz inliyordu.

“Ben onunla otururum,” diye önerdi Ren. “Ateş yakmanın güvenli olduğunu düşünüyor musunuz?”

Timmons başıyla onayladı. “Ben odun toplayacağım.”

“Yemek yemeliyiz,” dedi Cora, hâlâ ağır ve yavaş nefes alıyordu. “Çok yorgunum.”

“Avlanmaya çıkmamız konusunda emin değilim. Wyvern yakınlardayken olmaz.”

Ama Cora başıyla seçtikleri uçurumun ucundaki yuvayı işaret etti. “Yumurtalar. Protein açısından zenginler. Dört tane saydım.”

Ren bir kaşını kaldırdı. “Bunun anneyi kızdıracağını düşünüyor musun?”

“Yani? Bu sefer besin zincirinde daha yukarıdayız.” Cora yumurtaları toplamak için yürümeye başladı. “Ayrıca bizim büyüümüz var.”

26. BÖLÜM

Anne kuş mutlu değildi ama yumurtalar çok lezzetliydi. Ren ağzını sildi ve şahinin bulundukları mağaranın dışında çılgınca daireler çizerek kanat çırpışını izledi. Kuş kederli bir ses çıkardı. Önlerindeki birkaç günü sağ salim atlatmak için her türlü avantaja ihtiyaçları olmasaydı Ren kendini suçlu hissedebilirdi. Theo'nun ameliyatı Cora'nın büyüsünün yarısından fazlasına mal olmuştu. Ren korumaları oluşturmak, herkesi güvende ve rahat tutmak için kendi ockley'lerini tüketiyordu. Tüm bunlar olurken Theo, Avy'nin matarasından ara sıra bir yudum almaktan başka bir şey yapamayacak kadar ateşler içinde dönüp duruyordu.

Panik içindeki yolculukları bir saat sürmüş gibi gelmişti. Ancak sis dağılınca Ren, wyvernin yuvasından sadece bin adım kadar uzaklaştıklarını gördü. Hâlâ avlanma menzilinin içindeydiler. Sadece yaptığı büyü'nün onu birkaç gün daha zayıflatacak kadar hasar verdiğini ummak zorundaydı. Aksi takdirde çok geçmeden avlanmış olacaktı.

“Bir sonraki sefere Theo'yla bu şekilde devam etmeyi deneyelim mi?” Ren ertesi sabah sordu. “Yine bir havaya kaldırma büyüsü kullanabiliriz.”

Cora, “Tırmandıkça hava inceleyecek,” diye belirtti. “O yükseklikte bedensel büyü çok fazla değişkenliğe maruz kalır. Sonunda onu gökyüzüne fırlatabilirsin.”

Ren başıyla onayladı. “Haklısın. Veeley’nin atmosferik kanıtını unutmuşum. Yanlış bir adım atarsak onu kaybederiz. Sence ne zaman yola çıkmaya hazır olur?”

Cora omuz silkti. “Bir gün. Büyünün bir bedeli var. Eğer acı hissetmeyecekse, ona başka bir şey hissettirecektir. Yorgunluk bunlardan biri. En azından parçalanmış bir karınla dağa tırmanmayacak. O haldeyken geçidi asla geçemezdik.”

Birbirlerini dinlenmeye ve uyumaya teşvik ettiler. Ren ilk nöbette Theo’yla birlikte oturdu. Theo birkaç kez fısıldadı ve döndü ama asla mırıldanmanın ötesine geçmedi.

Cora mağaralarının dışında bir tuzak kurma riskini göze aldı ve şansı yaver gitti. Tavşan eti ateşte pişirilmiş ve Cora’nın topladığı dağ çiçekleriyle baharatlandırılmıştı. Kız bazı kökleri bile kavurarak çok daha lezzetli bir hale getirmişti. Şimdiye kadar yedikleri en iyi yemektir ve Theo uykuya dalmadan önce birkaç lokma yutmayı başardı. Ren genç adamın, çizmesinin önünde kıvrılışını acınası bulmuştu, ama sonuncusu trajik bir şekilde aptalca olsa da Theo’nun onları wyvern’den kurtarmak için iki kez çaba gösterdiğini istemeye istemeye de olsa kabul etti.

“Ne yapacaktın?” diye fısıldadı Theo’ya. “O şeyi yumruklayacak mıydın?”

Theo uykusunda huzursuzca kıpırdandı. Uyanık olduklarında Timmons ve Cora iyi anlaşıyorlardı. Bu, Ren’i şaşırtmamıştı. Timmons herkesle iyi geçinirdi.

Timmons ayağıyla Theo’nun çantasını dürtüklediğinde gece yaklaşıyordu.

“Bir süredir kendimi tutuyorum, ama biraz rahatlamam lazım.”

Ren güldü. “Ciddi misin? Bir uçurumun kenarında uyuyoruz ve sen kafayı mı bulmak istiyorsun?”

“Doğru,” dedi Timmons. “Bütün uçurumu korumaya almadın mı sanki?”

Ren’in çantasını kaptı ve havaya fırlattı. Cora’nın nefesi kesildi ama çanta görünmez bariyere çarptı ve güvenli bir şekilde mağaraya geri döndü. Anne kuşu yuvasından uzak tutan aynı büyü onları da güvenli bir şekilde içeride tutuyordu. Ren, Timmons’a sııttı.

“Ne kadar da güveniyorsun.”

“Lütfen,” dedi Timmons. “Seni dört yıldır tanıyorum, Ren Monroe. Her şeyi düşünürsün. Astronomi sınıfımızla yıldızları izlemeye gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun? Herkes erken ayrılmıştı çünkü hava bulutluydu. Sen bana kalmamı söyledin çünkü hava durumunu araştırmıştın ve görüş mesafesini biliyordun. Bunu kim yapar ki?”

“Ama yıldızları gördük, değil mi?”

Timmons sııttı. “Evet, gördük, ders kitabı. Ama sen sadece benim ne demek istediğimi kanıtlıyorsun. Sinirlerimi yatıştırmak için biraz nefes alacaksam, bunu yapmak için daha güvenli bir yer düşünemiyorum. Şehirdeki en iyi eğitimli cerrah ve her zaman dünyanın geri kalanından üç büyü önde olan en iyi arkadaşım ile birlikteyim.”

Ren güldü. “Bütün paketi kullanmadan birazını içebilir misin?”

Timmons çoktan Theo’nun çantasını karıştırmaya başlamıştı. Teneke kutuyu havaya kaldırdı.

“Bu bir ay yeter. Clyde...”

Arkadaşı kısa bir süre sessiz kaldı, dudağını ısırды, sonra da söylenmemiş bir düşünceyle başını salladı. Bir sınıf arkadaşının onları avlaması yeterince kötüydü ama Ren bunun en çok Timmons'ı etkilediğini biliyordu. Nefesi serbest bırakmak için çantanın sapına odaklanarak dikkatini dağıttı.

“Sen de ister misin, Ren?”

“Hayır, teşekkürler.” Şakağına hafifçe dokundu. “Bu dünyada sahip olduğum tek yararlı aracı köreltmeyeceğim.”

Timmons sıırttı. Ren'in bu sözü defalarca söylediğini duymuştu.

“Cora?”

Timmons cazibesini yol arkadaşlarına çevirirken Ren gözlerini devirdi. Güneşin üzerinde parlayacağı tek bir çiçeğı seçmesini izlemek gibiydi bu. Gümüş beyazı saçlarından bir tutamı döndürdü ve davetkâr bir tavırla piposunu salladı. Cora sonunda sırtarak karşılık verdi. “Nefesin beyin üzerindeki etkisi hakkında ilk elden deneyim sahibi olarak daha fazla şey öğrenmek yardımcı olacaktır...”

Timmons buna güldü. “Beni laboratuvar asistanın olarak düşün.”

Timmons her şeyi ayarlarken Cora utangaç bir şekilde başını salladı. Zavallı kızın hiç şansı yoktu. Ren müdahale etmeyi düşündü ama Clyde'in ölümünden beri ilk kez yüz ifadelerinde bir parıltı gördüğünü fark etti. O zamandan beri çok şey olmuştu. Bir molayı hak etmişlerdi.

Timmons pipoyu Cora'ya uzatarak, “Önce hafifçe nefes al,” dedi. “Hızlı nefes ver.”

Theo uyumaya devam etmeden önce biraz kıpırdandı. Ren kızların pipoyu birbirlerine verip almalarını izledi. Gülümse-

melerinin yüzlerine yayılması uzun sürmedi. Timmons, Cora'yı işaret etti.

“Bu, değil mi? Bu.”

Cora sıırttı. “Saçında tek boynuzlu at tozu var.”

Timmons bir parmağını Cora'nın alnına götürdü ve ikisi de kıkırdamaya başladı. Ren sadece gülümseyip başını sallayabildi. Tam bir şey söyleyecekti ki Timmons tekrar işaret etti.

“Tanrım! Şu büyüye bak. Çok *güzel*. Şuna bir bak. Altı katman. Tüm varoluşları altı katmandan daha az olan birkaç çocuk tanıyorum okulda. Değil mi? Değil mi?”

Cora parmaklarını havada gezdiriyor, Ren'in büyüünün görünmeyen iplerini koparıyordu.

“Neden altın rengi?”

“Çünkü o iyi kalpli,” dedi Timmons, Ren'e dönüp bakarak. “Gerçi geçen gün Devlin'e kendini beğenmiş hıyar dedi. O yüzden iyi kalpli değildir belki.”

Ren gülümsedi. “Büyü *saf* olduğu için.”

Cora kaşlarını çattı. “Ha?”

“Aman Tanrım,” dedi Timmons. “İşte başlıyoruz. Bir tezin gelmekte olduğunu duyuyorum.”

“Bir asır önce büyüülü saflıkla ilgili bir teori vardı,” diye devam etti Ren. “Herkes bunun kan bağıyla ilgili olduğunu düşünüyordu, çünkü en zengin aileler herkese bu işin böyle yürüdüğünü söylemişti. Güçlü büyücüler başka güçlü büyücülerle evleniyordu. Ama yaklaşık otuz yıl önce Silas Cross adında bir adam bunun doğumla ya da kanla ilgisi olmadığını anladı. Büyünün görünüşündeki saflık, ne kadar mükemmel yapıldığıyla ilgiliydi. El hareketleri, ses tonu ve büyüünün kendisine hakimiyet.” Gözlerini kısarak görünmez duvara baktı. “Benimki gerçekten altın rengi mi?”

Cora kıkırdadı. “Güneş ışığına benziyor.”

Ren kendi kendine başını salladı. “O zaman doğru yapıldığını anlayabilirsin.”

Timmons kıkırdadı. “Bir şeyi doğru *yapmaktan* bahsetmişken. Şuradaki dansçı o wyvern ile çok etkileyiciydi. Ben de öyle uyutulmak isterdim.”

“7.1,” dedi Cora. “Bilinsin. Puanını düzelttim. Gerçi havai tavrıları yüzünden hâlâ birkaç puan kaybediyor.”

Timmons çenesini kaldırdı ve alaycı bir yüz ifadesi takındı. “Bu tür tartışmalar *uygunsuzdur*. Bay Brood’un *kibirli* olduğunu mu söylemek istiyorsun? Elbette, bunu istemezsin Cora. Elbette...”

İkisi de yeniden kahkahalara boğuldu. “Kibirli,” diye tekrarladı Cora. “Kim olmaz ki? Babası şehrin yarısına sahip. Ben olsam ben de kibirden kafamı kıcıma sokardım.”

Timmons yine güldü. “Ve bana kalırsa orası insanın aklını muhafaza etmesi için pek de iyi bir yer değil. Depolama üniteleri çok kötü.”

Kendi kıcını incelemek için oturuşunu düzeltti. Ren, Cora’nın da bakmak için boynunu bükmesine gülmekten kendini alamadı. Timmons kızı yakaladı ve burnuna vurmak için ona doğru uzandı.

“Çocuk ve gümüş göbek deliği hakkındaki hikâyeyi biliyor musun?”

Ren homurdandı. “Böyle olduğun zaman hep o hikâyeyi anlatıyorsun.”

Timmons kaşlarını çatarak ona baktı. “Peki. Zaten sana tekrar anlatmak istemiyordum, seni ahmak.”

Ağzını kapattı ama kısa süre sonra yeniden kıkırdamaya başladı ve parmağıyla havayı işaret etti. “Hikâyeyi anlatmamaya çalışıyorum ama kendiliğinden ortaya çıkıyor! Bak!”

Ren onun işaret ettiği yere doğru baktı. Duvarlarda hiçbir şey yoktu ama Cora, Timmons'ın yanına eğildi ve sanki o da gizli metni okuyormuş gibi gözlerini kıstı.

“Bu çok üzücü,” dedi Cora. “Göbek deliğiyle dalga geçmişler. İnsanlar benimle her zaman dalga geçer. Çok sessiz. Çok tuhaf. Gülümseyen bir doktoru tercih ediyorlar. Sanki bunların bir önemi varmış gibi. Çoğu, onlardan daha iyi olduğum için benden nefret ediyor...”

Cora sözlerini yarıda kesti. Ren iki kızın da Timmons'ın zihninden duvarlara yansıdığı anlaşılan bir hikâyeyi okumaya devam etmelerini izledi. Nefesin güçlü, tuhaf ve öngörülemez olduğunu biliyordu. Uzun zaman önce soyu tükenmiş ejderhalardan gelen bir dünya görüşü. Her zaman aklını köreltmek istemediğini söylerdi. İçki içmemesinin bir nedeni de buydu. Ancak esas neden, kontrol eksikliği yüzünden en derin sırlarının açığa çıkmasını istememesiydi. Özenle mühürlenmiş o kasaların kilidini bir an için bile açsa dışarıya sızabilecek şeylerden korkuyordu.

Düşüncelere dalmışken Timmons'ın Theo'nun çantasını tekrar karıştırdığını neredeyse fark etmemişti.

“Hey. Bu gece başka nefes yok. Elimizdekini boşa harcayamayız.”

Ama arkadaşı onun yerine Theo'nun not defterini çıkardı. Sayfaları çevirmeden önce onu bir ödül gibi havada salladı. Küçük bir hıçkırık sesi duyuldu. “Ah! Ne kadar hoş. Bu bir *günlük*.”

Timmons incelemeye devam ederken Ren ona bir bakış fırlattı.

“*Omuzlarımda yeni bir yük olacak. Yeni bir görev. Yeni bir sorumluluk...*”

“Timmons. Kes şunu. Hemen.”

Ses tonunun bu kadar keskin olmasını istememişti. Arkadaşı günlüğü yere atmadan önce hafifçe gözlerini kırptırdı. Ren defteri Theo'nun çantasına geri koymak için eğildi.

“Birinin eşyalarını karıştırmasını istemezsin.”

Timmons iki elini de masumca havaya kaldırdı. Parmaklarını biraz oynattı, bu, kendisinin de ilgisini çekti. Sağ elini Cora'ya uzattı ve başparmağını çekiştirdi. “Bu küçük ejderha pazara gitti. Ve *bu* küçük ejderha bir mobilya şirketi kurdu. Ve *bu* küçük ejderha...”

İkisi bu şekilde bir saat daha devam etti. Tüm bu iğrenç kahkahalar en azından Ren'in neşesini yerine getiriyordu. Bir ömür boyu peynir yemekle bir ömür boyu yakışıklı talipler arasında seçim yapmak konusunda oldukça ciddi bir tartışma yaşandı. Peynir galip geldi.

Cora sonunda cümlelerin ortasında uyuyakaldı. Ren, kendisi de yatmadan önce Timmons'ın Cora'yı oyuncak bir bebek gibi yatırmasını izledi. Ren'in, Timmons'ın uyuyakaldığını düşünmesine yetecek kadar uzun bir süre sessizlik oldu. Sonra onun fısıltısını duydu.

“Clyde'la konuştum.”

Ren'in ensesindeki tüyler diken diken oldu. Clyde'la konuşmak mı? Bu kelimelerden milyonlarca soru doğdu. Ağır dozda korkuyla iç içe geçtiler. Bunun nefes almakla bir ilgisi var mıydı? Bir şekilde onun yakınlardaki varlığını hissedebilir miydi?

“O gece,” diye açıkladı Timmons. “Birlikte olduğumuz gece. Winters ailesinde sana bir pozisyon vermesi için onu ikna ettim. En azından bunu yapabilirdim. Clyde bana âşıktı. Benim için her şeyi yapardı. Her şeyi. Sana bir yer bulacağını söyledi. Üzgünüm, Ren...” Sesi fısıltıdan daha az bir düzeye indi. “Çünkü o artık öldü. O gitti.”

Ve böylece uykuya daldı.

27. BÖLÜM

Ren o loş mağarada oturmuş, zorlukla nefes alıyordu. Timmons ona bir pozisyon bulmuştu. Gerçek bir pozisyon. Ölü bir çocuğun dudaklarından ileriye doğru vaat edilmiş bir yol. Kötü şansına inanamıyordu. Mumyolu odasındaki kaza hiç yaşanmamış olsaydı, Winters ailesinde bir iş bulmuş olabileceği fikri...

“Neden bana söylemedin?” diye fısıldadı. “Neden bana söylemedin?”

Ren arkadaşını sessizce Cora’nın yanına yatırdı, sonra da korama büyülerini yenileme işine koyuldu. Tekrar yerine oturduğunda Theo’nun gözlerini açtığını gördü. “Uyanmışsın.”

Theo’nun sesi pas gibiydi. “Yemek?”

Ren ayağa kalktı. Ateş sönüyordu ama kesilmiş tavşan etlerini yeterince sıcak tutuyordu. Tekrar oturmadan önce birkaç parça topladı. Theo’nun onun yanında oturur pozisyona geçmesi çaba gerektirdi. Etleri almak için uzandığında elleri titriyordu.

“Dur. Yardım edeyim.” Ren, daha küçük bir parça kopardı ve bir köpeği besler gibi uzattı. Theo’nun karşılık olarak attığı bakış onu gülümsetti. “Ne yani? Yardım kabul edemeyecek kadar gururlu musun?”

Theo, arkasına yaslanıp ikram edilen lokmayı kabul etmeden önce neredeyse gözlerini devirecekti. Ren onu bu şekilde besledi, lokma üstüne lokma. Theo ilk başta sessizdi, sadece çenesini oynatıyor, bir elini sargılı karnının üzerinde tutuyordu. Yaraları hâlâ iyileşiyordu. Ren, küçük bir kızken ufak bir ameliyat geçirmişti ve onun nasıl hissettiğini biliyordu. Bir insanı rüya ve uyanıklık dünyaları arasında bırakan o garip yorgunluk hali.

“Bu dansı nerede öğrendin?”

Theo’nun gözleri Ren’inkilerle buluştu. “Bu bir çiftleşme dansı. Delvealılar bunu ilk olarak Kathor’un kuzeyindeki çiftçi kabilelere yerleşen Tusk denizcilerinden öğrendi. Tarihte iki büyü sistemi arasındaki en büyük bilgi alışverişlerinden biriydi. Ta ki birkaç on yıl sonra Shiverian’lar da aynısını yapana kadar.”

Ren hikâyeleri biliyordu. Büyü aramak için doğu kıyılarına yelken açan ilk Delvealı keşif heyeti hiçbir şey bulamamıştı. Bunun yerine verimli tarım arazileriyle karşılaşmışlardı. Boşu boşuna büyü ararlarken bu onları hayatta tutmuştu. Aynı Delvealı hükümdar tarafından gönderilen ikinci keşif heyeti Kathor’un geniş yataklarını keşfettiğinde, ilk ekip keşfi paylaşmak için güneye gitti.

Geri çevrildiler. Bu bölgede on yıl süren savaşlar başladı ve bunların çoğunu Brood’lar kararlı bir şekilde Kathor lehine kazandı. Ancak kuzey grubu, kıtanın en kuzey ucuna kadar yelken açan Tusk denizcileri tarafından güçlendirildi. İki grup sonunda tek bir halk olarak birleşti ve Kathor aileleri ancak Anlaşmalar sayesinde onlarla masraflı bir savaşa girmekten kurtuldu. Theo’nun tüm detayları bilmesi şaşırtıcı değildi. Ne de olsa bu onun ailesinin mirasıydı.

Theo, “Aile köklerimde çok Tusk var,” dedi. “Ama bu babam için önemli değildi. Kendim için bir wyvern aramamı yasakladı.

Ona göre, alacağım karşılık bu riske değmezdi. Tüm adımları öğrenerek onun yanıldığını kanıtlamaya çalıştım. Sonunda dansı ona gösterdiğimde bir kez başını salladı. ‘Bir dahaki sefere aynı çabayı ve özveriyi daha faydalı bir şey için göster’ dedi.”

Theo bir ısırtık daha aldı. Ren, bu hikâyenin Theo’yla empati kurması için anlatıldığını biliyordu. Theo da bazı şeylerden mahrum bırakılmıştı. O da kendini işine adanmış bir öğrenciydi. Gülümsemesi gerektiğini bildiği şekilde gülümsedi. Keşke Theo, kendi babasının Ren’i nelerden mahrum bıraktığını bilseydi.

“Çiftleşme dansı bir tür bağ büyüsü, değil mi?”

Theo başını evet anlamında salladı. “Tamamlanan tören bir bağlanma büyüsü gibi işliyor, evet.”

Ren kaşlarını kaldırdı. “Senin gibi bir çocuğun herhangi bir şeye ya da birine bağlanmayı düşünmesine şaşırdım. Ama bunu öğrenecek kadar inatçı olmana sevindim. Bu bizi kurtardı. O dans olmasaydı, birimiz çoktan ölmüştü.”

“Ve senin büyüün olmasaydı, ben de ölürdüm. Uyuyan bir wyvern’i uyandırarak hayatta kaldığımıza inanamıyorum. Hangi büyüyü kullandın?”

Ren yine gülümsedi. “Neden umursuyorsun ki?”

“Çünkü ne zaman aynı durumda hangi büyüyü kullanacağımı bildiğimi düşünsem, sen çok daha zekice bir büyü kullanıyorsun. Sürekli bir eğitime açığım. Burada bile.”

“Peki ben sana öğretecek miyim?” Ren tek kaşını kaldırarak sordu. “Bedavaya?”

Theo homurdandı. “Ne istiyorsun? Para mı? Burada harcamazsın.”

“Ne mi istiyorum?”

Ren nehirden beri bu ihtimali hesaplıyor, en ufak bir açık kapı bekliyordu. Theo onun büyüünden çok etkilenmişti. İlk

başta kısa bakışların sadece büyülerinin bir karşılığı olduğunu düşünmüştü. Yeni kazanılmış bir güven. Ama daha fazlası olup olmadığını merak etmişti. Eğer burada hayatta kalırlarsa, Ren'in büyüüne duyduğu ilgi yeterli olabilirdi. En azından Ren'in yeteneği için babasına kefil olabilirdi. Ancak Landwin Brood'un, Ren'in potansiyel pozisyonunu hiçe sayması her şeyi mahvedebilirdi. Bağlantıyı sağlamlaştırmanın başka yolları da vardı. Theo'nun ilgisini artırmanın yolları. Timmons az önce Ren'e küçük bir flörtün neler yapabileceğinin güzel bir örneğini vermişti. Şimdi onun da aynı şeyi yapması gerekiyordu.

Ren'in gözleri aşağıya kaydı. Cora, Theo'ya Clyde'ın diğer gömleğini giydirmişti ama üstteki üç düğmeyi ilikleme zahmetine katlanmamıştı. Muhtemelen yaraları nefes alabilsin diye açık bırakmıştı. Ren onun göğsüne dokunmanın fazla ileri gitmek olacağını düşündü, bu yüzden gözlerinin onun eline kaymasına izin verdi. Cesurca uzandı ve kendi elini onun eline koydu. Theo'nun kıpırdamadan durması son derece tatmin ediciydi. Çocuk geri çekilmedi. Bunun yerine, Ren başparmağıyla onun avcunun çizgilerini takip ederken, Theo'nun boğazı düğümlendi.

"Bir takas düşünebilirim," dedi Ren usulca. "Aslında birkaç tane."

Theo'nun göğsü inip kalktı. Ren onun, bunun uygunsuz olduğunu söylemesini bekledi ama söylemedi. Bu bir riskti çünkü Ren, Theo gibi birinin ne sıklıkla bu tür girişimlerle karşılaştığını bilmiyordu. Onu baştan çıkarmayı uman başka kızlar da Balmerick'te aynı şeyi yapmışlar mıydı? Ren'in çaresiz olduğunu düşünür müydü? Theo'nun ağırlığını değiştirmesini izledi. Şimdi birbirlerine doğru dürüst bakıyorlardı. Theo'nun gözleri Ren'in dudaklarından eline ve tekrar gözlerine kaydı. Ren dudaklarını ısırdı, sanki bütün bunlar onun için yeniydi.

Gerçek şu ki Devlin Albright -tüm hatalarına rağmen- Ren'e belli bir özgüven vermişti. Gözlerinin zengin kahverengisi hakkında kötü şiirler yazmıştı. Dudaklarının ve teninin ne kadar yumuşak olduğunu fısıldamıştı. Kendini muhafız olmaya adanmış bir çocuğun Ren'in kendisi hakkındaki fikirlerini keskinleştirip çok daha iyi bir silaha dönüştürmüş olması ironikti. Şimdi Ren bu bilgiyi sessizce kullanıyordu.

Ren beklemesi gerektiğini biliyordu. Theo, Ren'in avcunun çizgilerini takip ederken gözlerinde açlık birikiyordu. İlk hamleyi yapan Ren olamazdı. Sabrın mükâfatı vardı. Theo kızın elini hafifçe çekiştirdi. Dudaklarına doğru götürdü. Ren, Theo'nun bir öpücükle elini okşamasına izin verdi, sonra bir tane daha. O da elini adamın çenesinde gezdirerek karşılık verdi. Aralarındaki mesafe daraldıkça Theo, Ren'in elinin göğsüne yerleşmesine müsaade etti. Tüm oda kül gibi kokuyordu.

“Ve ona dedim ki bunu kabına koy!”

Ren ve Theo donup kaldılar. Timmons uykusunda doğrulmuştu, gözleri hâlâ kapalıydı. Cora'nın yanına geri yatmadan önce kendi sözlerine güldü. Bu davetsiz misafir, ânı mahvetmiş, tüm tuhaflığı ortaya çıkarmıştı. Ren ve Theo tereddütlü gülümsemelerle birbirlerinden uzaklaştılar. Ren'in vücudundaki her sinir ateşlenmişti. Kızların böyle anlarda söylemesi beklenen şeyi söyledi.

“Özür dilerim,” diye mırıldandı. “Bunu yapmak istememiş-tim...”

“Özür dileme. Hele bunun için hiç.”

Theo kendini mağara duvarına yaslarken biraz yüzünü buruşturdu.

“Belki başka zaman,” dedi Ren. “Değiş tokuşumuza devam edebiliriz.”

Theo yemeğinden bir ısırık daha almadan önce gülümsedi. Ren yan gözle ona baktı.

“Sakın kendini beğenmişlik yapma. Sırf elini tuttum diye.”

O tanıdık kaşlar çatıldı ama uzun sürmedi.

“Hâlâ hangi büyüü kullandığını söylemedin.”

“Artık senden ne alabileceğimi bildiğime göre, bu bilgiyi daha sonrası için saklamayı düşünüyordum.” Bir kaş çatma daha. Ren ona gülümsedi. “Bir parlaklık büyüüydü.”

Theo başını salladı. “Hiç böyle görünen bir parlaklık büyüü görmemiştim. Onu neyle birleştirdin?”

Ren sıırttı. Theo en azından zekiydi. “Büyüyü bir küreye yoğunlaştırdım, hızını artırdım ve sonra da etki ayrıcalığı tılsımını kullanarak...”

“Büyünün vurduğu yerdeki parlaklığı yönlendirdin. Bu zekice. Gerçekten zekice.”

Ren bu iltifattan memnun olmuş gibi davrandı ama yine de onun yeteneklerine bu kadar şaşırmamasını tercih ederdi. En azından Ren onu tam istediği noktaya getirmişti. Hayatta kalırlarsa, Theo onun sağlayacağı faydayı görmemek için aptal olmalıydı. Agora’nın şehrin seçkinleri hakkındaki sözleri aklına geldi. *Onun gibi yaratıklar kolayca sıkılır.* Yol boyunca biraz flört etmek, Kathor’a geri döndüklerinde Theo’nun ilgisini kaybetmemesini sağlayabilirdi. Ama Ren çok hızlı davranırsa Theo şüphelenebilirdi. Dünyayı avcunun içinde hissedenden bir çocuk -daha çok hizmetçi gibi davranan arkadaşlarıyla- gerçekten ne isterdi? Ren’in tahmini doğru çıkmıştı. Ona meydan okumaktan korkmayan birini istiyordu. Söylediği her şeye ve yaptığı her plana katılmayacak birini. Ren ona bunu verebileceğini biliyordu.

“Sende şu çizgi var,” dedi Theo. “Tam burada.”

Sonra da göstermek için kendi kaşlarının arasındaki noktaya dokundu.

“Kalıcı olarak yerleşmiş çünkü düşünürken hep aynı ifadeyi takınıyorsun.”

Ren kaşlarını çattı. Theo da güldü.

“Merak etme. Sevimli bir şey.”

Ren bir yanıt vermeden önce utanmış gibi yaptı.

“Herkesten yirmi adım önde düşünmek zorundayım. Balmerick’e hiçbir şeyin olmadan geldiğinde, benim yaşadıklarımı yaşadığında hayatta kalmanın tek yolu bu.” Theo’nun bakışlarını yakaladı ve tuttu. “Ne kadar sevimli görüldüğünü düşünürsen düşün, o kırıksıklığı hak ettim. İyi geceler, Theo.”

Yerine yerleşti, sırtı Theo’ya dönük olacak şekilde döndü. *Bunu bir süre düşünmesine izin ver. Aklında dönüp dursun ve kafasını kurcalasın.* Ren kolayca uykuya daldı, kül kokusu hâlâ havada asılı duruyordu.

28. BÖLÜM

Ren babasının ölümünü yine rüyasında gördü. Ancak bu kez o gölge -Clyde'in bir versiyonu- tarafından ölüm sonrasına götürülüyordu. Bu anılar da aynı derecede iç parçalayıcıydı...

Polis memuru köprüye ne olduğunu açıklıyordu. Kimsenin hatası yoktu, dedi. Bir kazaydı. Ren'in annesine, kanal grevini organize eden tüm kişilerin aynı anda aynı yerde bulunmasının bir tesadüf olduğunu söyledi. Hayır, onların onuruna bir toplantı düzenlenip düzenlenmediğini doğrulayamazlardı. Landwin Brood'un resmi seyahat programlarının hiçbirinde böyle bir toplantıya dair bir kayıt yoktu. Şikâyetçi olmak mı? Kimden? Köprüden mi? En başta köprüünün inşasından sorumlu olanlar onlar değil miydi? Ölüyü yargılamak gibi bir şey olurdu bu. Hayır, böyle bir davanın peşine düşmenin anlamı yoktu. Ren onu odasından dinlemişti. Genç polis memurunun pencerelerinin dışında, ara sokakta durup kimsenin izlemediğini düşündüğü bir anda sessizce ağlamasını asla unutamayacaktı...

Ren tökezleyerek mağaradan çıktı. Çalıkların arasında kuru otları karıştırırken herkes hâlâ uyuyordu. Elleri titriyordu. Tüm bu anıları özenle gömmüştü. Onları bir kenara koymuş, öfkesini

ateşe dönüştürmüştü. Ve Clyde'ın gücünün hayatının en kötü anlarını bu kadar kolay geri getirmesinden nefret ediyordu. Bu, yaratmak ve korumak için çok çalıştığı dengeleri tehdit ediyordu. En büyük sırrını gizleyen tüm güvenlik önlemlerini de.

Mağarada olanları düşündükçe midesi rahatsız edici bir şekilde çalkalandı. Elini Theo'nun elinin içinde hissetti. Solgun dudaklarının elinin eklemelerini okşayışını. Ama zihni o ânı yeniden canlandırırken, Theo'nun yüzü bulanıklaştı ve genişledi. Ona gülümseyen Landwin Brood'du. Tenine değen dudaklar onun dudaklarıydı. Ren tekrar ürperdi.

Hiçbir karanlık uzun sürmez.

Annesinin, babasının ölümünden beri tek tesellileri olan sürekli tekrarladığı sözleri duydu. Ren bu sözleri kabullenmişti, ta ki bir gün ailelerindeki karanlığın bir adı olduğunu fark edene kadar. Bu bir insandı ve insanlar yok edilebilirdi. Umutsuzluğu öfkeye dönüşmüştü. Öfke de bir amaca dönüşmüştü. Babasının ölümünden bu yana on uzun yıl geçmişti. Ren uyanık olduğu her ânı tek bir amaca hizmet ederek geçirmişti. Annesinin bile bilmediği bir amaca.

Görünüşte Ren çok çalışan, akıllı bir kızdı. Annesi iyi bir maaşla iyi bir işin şanslarını değiştireceğine inanıyordu. Ren bunun sadece bir amaç için bir araç olduğunu biliyordu. Paraya ihtiyacı vardı, güce ihtiyacı vardı ve bir mevkiye ihtiyacı vardı çünkü daha büyük olan amacı bunu gerektiriyordu. Gözleri tekrar mağaranın ağzına kaydı. Karanlığa açılan bir kapı gibi görünüyordu.

Ren kendini toparlamak için bir an durdu. Daha büyük amacını hatırlamak iyi hissettiriyordu. Zihninin içindekiler dikkatle yeniden düzenlendiğinde ve hepsi yerli yerine oturduğunda mağaraya geri döndü. Ceketinin altına sokuldu ve dinledi. Yanın-

da, dünyada en çok nefret ettiği adamın oğlu nefes alıyordu. Birbiri ardına kesik kesik soluyordu. Ren kendi nefes alışıının da bu ritme uyduğunu hissetti. Uyuduğu zaman rüya görmedi.

* * *

Sabah, Cora ve Timmons biraz akşamdan kalmaydılar ama tırmanışlarındaki bir sonraki tehlikeli etap için hazırdılar. Theo büyük ölçüde iyileşmiş görünüyordu. Ren önceki tırmanışlardan kalan ağrılarının çoğunun nihayet geçtiğini fark etti. Yine de dinlenmenin başka sonuçları da vardı. Artık avcılarının ilerleyişini ve yerini göremiyorlardı. Mağaranın içinde geçirdikleri zaman, mağara dışındaki tüm hareketleri gizlemişti. Wyvern iyileşmiş miydi? Mağaranın güvenliğinden çıkar çıkmaz onları hedef alacak mıydı?

Bir de Clyde vardı. Onun da onlarla aynı yolu seçeceğini düşünmek zordu. Ren bir intikamcının bir grup açgözlü koboldda ne verebileceğinden ya da yetişkin bir wyvern'in yuvalama alanında nasıl gezinebileceğinden emin değildi. Gittikleri yerle keşşen başka yollar olması da mümkündü. Ren'in tek bildiği, bir şey bilmedikleriydi. Çantalarını omuzlarına atıp bir kez daha yola koyulduklarında bu kontrol eksikliği dişlerini sıkmasına neden oldu.

Güneş çıkmıştı ama acı, soğuk rüzgârlar giysilerini ısıtırken sıcaklığı neredeyse hiç hissedilmiyordu. Herkes ısıtıcı büyüler yaptı. Cora baldırları güçlendirici büyüler de eklemeyi önerdi. Tüm bunlar değerli miktarda büyüye mal oldu ama yola çıkışlarında grup, mummyolu geçidi odasından beri hiç olmadıkları kadar taze görünüyordu. Ren herkese Clyde'la karşılaşılırsa kullanabilecekleri koruyucuları hatırlattı ve başka bir wyvern saldırısı için de bir plan yapıldı.

Yürüyüşün ilk yarısı dikkatli olmayı gerektiriyordu. Asla uzun süre açıkta yürümediler, bunun yerine çıkıntılara sokulmayı ve dalların arasına gizlenmeyi tercih ettiler. İstenmeyen dikkatleri üzerlerine çekmemek için her şeyi yaptılar. Neyse ki gökyüzünde avcılarına dair hiçbir işaret yoktu.

Onlar tırmandıkça, kar ortaya çıktı. Dağ yamacının en gölge noktalarında biriken seyrek kar yığınları. Çok çetin değildi, ama Ren her kar tümseğinin yüksek geçitlerde onları neyin beklediğine dair bir işaret olduğunu biliyordu. Düz bir yaylaya vardıklarında saat öğleyi çoktan geçmişti.

Mataralarını doldurmak ve ellerini yıkamak için uygun, inci mavisi bir göl vardı. Kocaman kayalar, gömülü devlerin omuzları gibi yerden yükseliyordu. Geri kalan her şey göz alabildiğine diz boyu otlarla kaplıydı. Doğru dürüst patika yoktu, Ren bunu, daha önce kimsenin bu yoldan geçmediğine dair bir işaret olarak algıladı.

“Geçide varmadan önceki son düzlük burası olabilir,” dedi Theo. “Yiyecek stoklamaya çalışalım mı? Daha yükseklerde bir şey bulabileceğimizden şüpheliyim.”

Bu öneriyi sıradanmış gibi göstermeye çalışmıştı. Tavırlarındaki hafif değişimi sadece Ren fark etti. Tek bir özverili davranışla kendini lider sanmaya başlamıştı. Şimdilik buna izin verdi.

“Cora. Tuzaklar için yeterince büyüün var mı?”

Cora evet anlamında başını salladı. “Doksan ockley’e kadar indim. Ellinin altına düşersem kemikleri onarmaya ya da bağları iyileştirmeye yetmez. Birkaç tuzak kurabilirim ama geri kalanını saklamalıyız.”

“Yakacak odun toplayalım,” dedi Theo. “Kök ve fındık arayalım. Yenilebilir her ne varsa.”

Timmons gülümsedi. “Buralarda her zaman bolca yiyecek bulunur.”

Ayrılıp aramaya başlayamadan keskin bir meleme sesi duyuldu. Herkes yukarı baktı. En yakın tepede bir keçi ailesi onları izliyordu. Ren üç yetişkin keçi ve bir oğlak gördü. Muhtemelen bu yaylada karşılaştıkları ilk insan kafilesini incelemek için gelmişlerdi.

“Çok sevimliler,” diye fısıldadı Timmons.

“Yiyecek,” diye karşılık verdi Cora. “Yakalayın onları!”

Kız ileri atıldı. Her nasılsa cerrahi bıçaklarından birini çoktan eline almıştı. Hayvanlar en yakın kayalıklara doğru fırlarken Ren şaşkın bir kahkaha attı. Hayvanlar ondan uzaklaşmaya başladıklarında Cora’nın aklı başına geldi, yaya olarak yakalanamayacak kadar çeviklerdi. Kısa bir süre durdu ve asasını kırbaç gibi sert bir daire çizerek salladı. En büyük keçinin arka bacağı görünmez bir ipe takıldı. Bu, Cora’nın bir çiftlikte büyüdüğüünün en açık kanıtıydı.

Diğer keçiler güvenli bir yere doğru kaçıştılar. Cora karanlık işini bitirmek için sinsice yaklaşımadan önce zaferle iki elini havaya kaldırdı.

“Bu kadar sevimli bir şeyi yemekten nefret ediyorum,” dedi Timmons. “Tabii onu uygun şekilde terbiye edersek o başka.”

Timmons ot aramaya koyuldu. Ren, Theo’nun buna karşılık olarak attığı bakışa biraz güldü. İkisi de farklı yönlerde doğru aramaya başladılar. Yine de Ren bir omzunun üzerinden Theo’ya kasıtlı bir bakış fırlattı ve onun da kendisiyle göz göze gelmeye çalıştığını görmekten memnun oldu.

Bu yükseklikte toplanacak pek bir yiyecek yoktu. Cora şişlenmeye ve pişirilmeye hazır et parçalarıyla döndü. Theo’nun elinde bir yığın dal ve budak vardı. Onları daha küçük parçalara ayırmaya çalışıyordu, böylece çantalardan birine sığabilirlerdi. Daha çorak geçitlerde yakmaları gereken ateşler için daha fazla yakacak.

Timmons kocaman bir avuç dolusu bal meyvesini ortaya çıkardı. Henüz tam olgunlaşmamışlardı ama kimse olgun olmadıklarından şikâyet etmedi. Burada ağaç kökü olmayan her şey lezzetliydi. Ateş yakıldı. Yemek yenildi.

Işık dağın eteklerinde kaybolurken hepsi kendilerini tok ve mutlu hissediyordu.

29. BÖLÜM

“Pekâlâ,” dedi Timmons, botuyla bir kütüğü yerine iterek. “Yatma zamanı. Bizi uyut, Theo. Bir dans yeter.”

Theo homurdandı. “Bunu bir daha görmek pek olası değil.”

“Yazık,” diye cevap verdi Timmons. “Ama bu, bir daha wyvern görmeyeceğim anlamına geliyorsa, takas yapmaya hazırım. Bu arada özür dilerim. Küpe için.”

“Senin hatan değildi.” Theo omuz silkti. “Sadece kötü şans.”

Artık her konuştuğunda gözleri kısa bir süre Ren’e kayıyordu. Sanki kontrol ediyor, Ren’in gözlerinde nasıl görüldüğünü anlamaya çalışıyordu. Ren buna aldırmadı. Gece için ilk yatan Cora oldu. Dudaklarının kenarları yemekten lekelenmişti.

“Uyku, tok bir karın kadar önemlidir. İyi geceler.”

Timmons etsiz bir but kemiğiyle onu selamladı. “İyi geceler, seni ölümcül küçük şey.”

Ren ateşe bir kütük daha ekledi. Theo alevlerin arasında kaybolmuş gibiydi. Timmons lokmayı bir kesenin içine attı. Cora onlara kemikleri saklamalarını tembihlemişti, dağların tepesinde besin için kaynatmaları gerekirse diye.

Tepelerinde sayısız yıldız parlıyordu. Aşağıdaki küçük gölü görebilecekleri yüksek bir açıklık seçmişlerdi. Yıldızların ışığı

cam gibi durgun suyun yüzeyine yansıyor. Theo sessizliği, Ren'in ondan söylemesini beklediği son şeyle bozdu.

“Bir özür için çok geç kaldım.”

Ren ve Timmons bakiştılar.

“Parti için. On yedi telli enstrüman ile olan olay... son derece düşüncesizceydi. Daha önce bana rüyamda ne gördüğümü sormuştun. En kötü anımı. İşte cevabım bu. O partide yaptığım şeyi rüyamda görüyordum. Benim hakkımda... ne düşündüğünüzü biliyorum. Sadece yaptığım şey için üzgün olduğumu bilmenizi istedim.”

Ren, onun çantasını boşaltırken olayla ilgili yazının bulunduğu gazeteyi gördüğünü hatırladı. Theo'nun bir süredir kendini açıklamak için beklediğini tahmin ediyordu.

“Yaralıların kaldırıldığı hastaneyi ziyaret etmek istedim ama babam araçlarımızı kaldırttı. Ayrıca herhangi bir zarar ya da suçtan dolayı yargılanmayı talep ettim ama mahkeme başkanları sessiz kalmaları için çoktan rüşvet almışlardı. Tüm bunların beni nasıl gösterdiğinin oldukça farkındayım.”

Gözleri Ren'in üzerindeydi. Ren öfkenin göğsünün içinde canlandığını hissetti. Dün gece zihnini sakinleştirmek için biraz zaman ayırdığı için minnettardı. Aksi takdirde, sakinliğini koruyamayabilirdi. Yine de bu öfkenin bir kısmı yüz ifadesine yansımış olmalıydı, çünkü Theo gözlerini bir andan daha uzun süre Ren'in gözlerine dikmedi.

“Size çok aşağılık göründüğümüzü biliyorum. Babamın serveti. Yaşam tarzımız. Bir wyvern binicisi olmak isteyerek büyüdüm çünkü bu bana bir çıkış yolu gibi geldi. Tüm beklentilerden bir kaçış. Tüm açgözlülüğten. İnsanların bende gördüğü ilk şeyin babam olmadığı bir yere uçmak istedim.”

Ren ne diyeceğini bilemiyordu. Timmons'a baktı, o da suskun görünüyordu. Theo devam ederken ikisi de rahatsız edici bir sessizlik içinde oturuyorlardı.

“Sizden anlayış ya da bağışlama beklemiyorum,” dedi. “Büyük bir hata yaptım. İnsanlar ölebilirdi...”

Bu kelimenin ağırlığı sonunda Ren'i konuşmak için cesaretlendirdi. “O zaman bunu neden yaptın?”

Theo'nun yüzü tekrar düştü. “Adımın ve unvanımın getirdiği bir baskı var. Zaman zaman ailemizin geçmişini değiştirme isteğimi yok etmesine izin verdiğim bir baskı. Ve bu benim iradem. Eski Brood'lardan biri gibi olmak istemiyorum. Kanla lekelenmiş bir patron olarak yaşamak, toplumun boğazına bıçak dayayarak bir parayı iki paraya çevirmek gibi bir niyetim yok. Asla *onun* gibi olmak istemedim.”

Bu kelimenin üzerindeki vurgu her şeyi açıkça ortaya koyuyordu. Landwin Brood olmak istemiyordu. Ama Ren bu cevaptan tatmin olmamıştı. Tatmin olmaya yaklaşmadı bile. “Akran baskısı mı? Bu yüzden mi Aşağı Bölge'nin en fakir mahallelerindeki insanların başının üzerinde on yedi telli bir enstrüman sallandırın? *Popülerlik* uğruna mı?”

Theo başını iki yana salladı. “Baskı yüzünden bazen... gösteri yapma ihtiyacı hissediyorum. O gece büyümü göstermek istedim. Olay da buydu zaten. Gururda bir başarısızlık değil, büyüde bir başarısızlık.”

Ren dilini ısırды. Bunun her ikisinde de bir başarısızlık olduğunu düşünüyordu.

“Dediğim gibi, beni nasıl gördüğünüzün fazlasıyla farkındayım. Bu olayın benim hakkımdaki düşüncelerinize olumlu bir katkısı olmadığının da farkındayım. Benden gizliden gizliye nefret ediyor olsanız bunu anlarım. Yaptığım şeyi telafi etmek için

her şeyi yaparım. Hayatım babaminkine ya da ondan öncekilere benzemeyecek. Kathor şehrinin bir hizmetkârı olacağım.”

Theo Brood yapbozunun küçük bir parçası Ren’in zihninde yerine oturdu. Zaten bildiği detayları tekrar düşündü ve sonunda onun gittiği yönü gördü.

“Yani şehrin bir sonraki yöneticisi olmak için mi eğitim görüyorsun?”

Theo’nun gözleri büyüdü. “Ne?”

“Hadi ama. Senin kendi kişisel canlı taş heykelin var,” dedi Ren. “Taktiksel savunma ve şehir planlaması üzerine eğitim alıyorsun. Çok az iş ikisini de kullanır. Ve şimdi de başkalarına hizmet ederek yaşamakla ilgili bu konuşma. Eğer doğru hatırlıyorsam, şu anki şehir yöneticisi gelecek yıl emekli olacak. Eğitimin bu göreve talip olmak için uygun bir zamanda sona erecek.”

Theo yutkundu. Ren, onun, söylediklerini düşünmesini izledi. Muhtemelen tahminini reddetmenin onun hakkındaki düşüncelerini daha da olumsuz etkileyeceğini fark etmişti. Bu noktada Theo, Ren’in ne kadar zeki olduğunu biliyordu. Ve şimdi Ren, en ufak bir ipucuyla bile onu yakalamıştı.

“Evet,” diye itiraf etti. “Şehir yöneticisi olmak için eğitim alıyorum. Brood isminin taleplerini karşılayan çok fazla makam yok. Eğer bir hedefim olmasaydı babam beni kendi planlarına dahil ederdi. Şehir yöneticisi olmak onun ve arkadaşlarının çıkarları yerine Kathor halkına hizmet etmemi sağlayacak. Bu yıllardır benim hedefimdi.”

Ren başını salladı. Bir kırılma noktasına ulaşmıştı. Brood ailesine girme planları onun nazik davranmasını gerektiriyordu. Theo’nun kararının asaleti karşısında başını sallaması doğru olurdu. *Canı cehenneme.*

“Büyük fedakârlığın bu mu? Şehrin en güçlü savunma büyücüsü olmak mı? Şimdiye kadar yapılmış en pahalı elli heykele uyumlanacaksın. Parmaklarını şıklatıp gargoylları çağırabilirsin. Ne kadar da asilsin.”

Theo onun bu yorumuna şaşırmış görünüyordu. Elbette. Bu kararın kahramanlıktan başka bir şey olduğunu hiç düşünmemişti. Muhtemelen ailesinin geri kalanının çalışma tarzına kıyasla öyle görünüyordu. Kasaplarla dolu bir odada masum görünmek kolaydı.

“Ne? Ailenin itibarı için bir basamak altta olsa bile, şehirdeki *en* cazip pozisyonlardan birini talep etmenin bir ayrıcalık olduğunu fark etmedin mi? Böyle bir iş için kaç kişinin dizlerinin üzerine çöküp yalvaracağını biliyor musun?”

Yüzündeki ifadeden bu konuyu hiç düşünmediği anlaşıyordu. Bir kez bile. Şimdi bir açıklama yapmak için çırpınıyordu. “Ama ben o heykellere halk adına komuta edeceğim, Brood ailesinin çıkarları için değil. On yıllardır şehre, yani insanlara gerçekten hizmet eden ilk yönetici olacağım.”

Ren karşılık verdi: “Bizim sahip olmayı ancak hayal edebileceğimiz bir serveti bırakıp gitmek ne kadar cesurca. Devam edip seni şövalye ilan edelim mi? Timmons, yanında kılıç getirdin mi?”

Arkadaşı iç çekti. “Ren. Sakin ol.”

Ren yine de öfkeden köpürüyordu. Theo’yu azarlamak, onu ve tüm ailesini hak ettikleri gibi erkenden mezara göndermek istiyordu. Kelimeler boğazında düğümleniyordu. Şimdi konuşursa ağzından sadece duman çıkardı. Ayağa kalkıp ateşin etrafında volta attığını fark etmesi bir ânını aldı. Timmons temkinli bir ifadeyle onu izliyordu. Theo büyük bir darbe almış gibi görünüyordu.

“Bak. İnsanların senden hoşlanmasına alışkın olduğunu biliyorum,” dedi Ren sonunda. “Ve ben senden hoşlanıyorum. He-

pimiz hoşlanıyoruz. Ve burada hayatta kalmak için sana ihtiyacımız var ama o partide olanlar için seni affetmek o kadar kolay değil. O çayevindeki insanlara olanlar için...”

“Biliyorum,” dedi Theo. “Sonsuza dek aklımdan çıkmayacak...”

“Bırak da bitireyim.”

Theo’nun sözleri havada asılı kaldı. Ren onun dilini tutmaya alışık olmadığını biliyordu. Başka birine nasıl boyun eğeceğini öğrenmesini izlemek güzel bir andı.

“Mim’in persona teorisini biliyor musun?”

Theo derin bir nefes aldı. “Evet.”

Ren bir kaşını kaldırdı. “Eee?”

“Ne?”

“Teori nedir? Devam et. Aydınlat bizi.”

“Şöyle diyor...” Biraz kaşlarını çatı. “Biz tek bir kişi değiliz. Binlerce insanız. İçinde kısaca var olduğumuz bağlamlar tarafından değiştiriliriz, dakikadan dakikaya, saatten saate.”

Ren onun ders kitabındaki tanımını aynen verdiğini fark etti. Sağ elini bir terazi gibi uzattı. “Bazen bir parti numarası için neredeyse insanları öldüren şımarık bir aptalsın. Bazen yüzlerce işçiyi öldüren, binlerce insanı yerinden eden ve ailenizin kasasını doldurmak uğruna bütün bir toplumu mahveden kanallar inşa eden adamın oğlusun. Sen katillerin ve tiranların torunusun. Senin bu versiyonunu görmekten kendimi alamıyorum.” Ve sonra sol elini uzattı. “Ama bazen hoşlandığım bir çocuk oluyorsun. Güçlü bir büyüye sahip harika bir yol arkadaşı. Önümüzdeki günlerde daha da zorlaşacağı benzeyen bir yolda güvenilir bir insansın. Sen benim için bunların *her ikisi* olarak varsın.”

Theo uzun bir süre Ren’e baktı.

“Güçlü büyü mü?”

“Ve işte şimdi bana şımarık bir ahmağı hatırlatıyorsun. Bak. Ben sadece sana bir şans vermeye çalışıyorum. Senden hoşlanıyorum Theo. Açıklamanı ve içeriğini takdir ediyorum. Ama ikinci versiyonunun ilkinden daha büyük görünmesi biraz zaman alacak. Bunu hak etmen lazım.”

Theo bir kez başını salladı. Ellerini kavuşturarak geleneksel yemin işaretini yaptı.

“Yapacağım. Sana söz veriyorum.”

“Güzel. O zaman biraz uyuyalım ve bu konuşma hiç olmamış gibi davranalım.”

Timmons, Ren’in kendini tutmasına şaşırılmış görünüyordu. Sönmekte olan ateşe birkaç odun daha eklemeden önce hızlıca başıyla onayladı. Theo uyumak için yerleşirken fısıltıyla “İyi geceler,” dedi. Ren onu cezalandırmayı, o yalnız gecenin ağırlığını ona hissettirmeyi düşündü.

Yine de sonunda, “İyi geceler,” diye fısıldadı.

Tepelerindeki yıldızlar karanlıkta dişler gibi parlıyordu.

30. BÖLÜM

Ertesi sabah Theo hizmetkârlığın, ders kitaplarındaki tanımı haline gelmişti.

Cora'nın kalan eti daha sonra yemek üzere porsiyonlara ayırmasına yardım etti ve Ren'in çantasındaki yedek gazetenin içine sıkıca sardı. Ren, Theo'nun içten çabalarının en büyük hatasıyla ters düşmesindeki ironiyi gözden kaçırmamıştı. Theo ateşi söndürdü ve daha fazla çıra topladı. Ren daha fazla etkilenebilirdi, ama annesi ona her zaman bir insanın özrünün ilk birkaç gününü kolayca atlatabileceğini öğretmişti. Asıl test, özrünün etkisi geçtiğinde de aynı şekilde davranıp davranmadıklarıydı. Gerçekte oldukları kişiye ne kadar çabuk döneceklerdi?

Theo ayrıca büyüleri ve korumaları yapmayı da teklif etti. Cora'nın yetmiş ockley'i kalmıştı. Aslında sadece bir avuç büyüydü. Başka bir ciddi yaralanma ihtimaline karşı Cora'nın büyüünün mümkün olduğunca çoğunu saklamak konusunda anlaşmışlardı. Mağaradaki kamplarını koruma altına aldıktan sonra Ren'in elinde sadece iki yüz ockley kalmıştı. Timmons'da yüz yetmiş ockley vardı. Theo'nun sayısı ise dokuz yüz civarındaydı. Ren, Theo'nun büyü deposunu kaybetmedikleri sürece iyi durumda olduklarını düşünüyordu. Ve zaten tam olarak bunu başarmaya oldukça yaklaşmışlardı.

Ren'in yolculuğun en zor kısmı olacağını bildiği etap için büyülerle zırhlanmış ve karınları tok bir şekilde yola koyuldular. Yolun tahmininden daha zor olduğu zamanla ortaya çıktı. Yönlerini bulduktan sonra grup tekrar yukarı doğru çıkmaya başladı. Kar hızla buza dönüştü. İlk başlarda zemin şeytaniydi, onları birkaç adım geri kaydırarak küçük oyunlar oynuyordu. Birbirlerine gülüp yollarına devam ettiler. Günün ilerleyen saatlerinde, her basamak inanılmaz derecede kayganlaştığında ve rüzgâr arkalarında uğuldadığında bu o kadar da komik gelmeye başladı. Çok geçmeden bir düşüşün sonuçları da çok daha korkutucu hale gelmişti.

Dönüşüm büyülerini yavaş yavaş eziyete dönüştü. Büyünün koruma alanı dışında hava çok soğuktu, bu da büyülerinin etki alanı içinde havanın çok sıcak olduğu anlamına geliyordu. Ren aşırı derecede terliyordu. Diğerleri de öyle. Sonunda giysilerini kürkle kaplanmış gibi hissettiren daha maliyetli bir güçlendirme büyüsüne geçmek zorunda kaldılar. Şimdilik iyi bir çözüm gibi görünse de büyü depolarını çok daha hızlı tüketecekti.

Her yeni yükseklik onları yeni tehlikelere maruz bırakıyordu. Ren gökyüzünde dönüp duran kuşları gördü ve eğer wyvern şimdi peşlerine düşerse, avlanmalarının gelgit yüzünden açıkta kalmış bir rıhtımın kenarlarından istiridye koparmak kadar kolay olacağını biliyordu. Theo, Vega'yı önlerinden uçmakla görevlendirdi. Kuş taştan kanatlarını çırparak yere iniyor ve ulaşmaları gereken çıkıntılara konuyordu. Başlangıçta yol gösterici bir işarete sahip olmak faydalıydı, ancak sonunda öyle bir noktaya geldiler ki ulaşmaları gereken bir yerin olması, söz konusu yere gerçekten ulaşabilecekleri anlamına gelmiyordu.

"Çok kaygan," diye homurdandı Ren, üçüncü kez aşağı kayarken. "Bunun için ip büyülerini kullanmalıyız."

Dördü de ince bir taş parçasının üzerinde toplanmıştı. Aşağıya doğru uzanan yeşil vadinin baş döndürücü bir görüntüsü ve her tarafa serpiştirilmiş taş tepecikler vardı. Çevredeki dağların görüntüsü kısmen engellenmiş ve kısıtlanmıştı, tüm dikkatleri öncelikli olarak karşılaştıkları zorluğa odaklanmıştı: Bir başka çıkıntıya giden kıvrımlı buzdan bir yol. Sis her şeyin içine ve dışına doğru kıvrılıyor, ötesini görmelerini engelliyordu. Vega kısık gözlerle onları yukarıdan izliyordu.

“Çapa noktaları belirlememiz gerekecek.” Theo eliyle işaret etti. “Şuraya, şuraya ve şuraya.”

Ren başıyla onayladı. “Bunu nasıl yapacağını biliyor musun?”

Theo son birkaç saattir bir alçakgönüllülük timsaliydi. Ren’in sorusu sonunda Theo’nun kibrini tekrar yüzeye çıkardı. “Evet, çapa noktalarının nasıl yapıldığını biliyorum.”

Ren, Theo’nun büyüğü şekillenirken onu yakından izledi. Her bir çapanın yüzeydeki buz yerine taşın derinliklerine çakıldığından emin olmak için dikkatle kontrol etti. Theo, her şeyi bir düğümleme büyüğüyle bağlamadan önce görünmez çapaların arasından dikkatlice bir başka görünmez büyüğü ipi ördü. Ren olsa, her büyüğü çok daha hızlı yapabilmesi dışında farklı bir şey yapmazdı. Theo, onay için Ren’e doğru bir bakış fırlattı ve o da başını salladı.

“Sarsılmazlık büyüğü,” dedi Ren diğerlerine. “Timmons, eğer güçlendirirsen, ayaklarımızı buzun üzerinde sabit tutmak için basit versiyonunu kullanabiliriz. Herkes anladı mı?”

Herkes evet anlamında başını salladı. Timmons onlara güç verirken Ren, büyüündeki o tanıdık dalgalanmayı hissetti. Sarsılmazlık büyüğü mükemmel bir zemin sunmuyordu ama küçük kaymaları ortadan kaldırıacaktı. Theo ayaklarını yere bastı, ilk buz parçasını test etti, sonra da tutuna tutuna yokuşu tırman-

dı. Birkaç adım çıktıktan sonra arkasına baktı ve görünmez ipi Ren'e uzattı. Ren uzandı. Theo büyüyü eski bir yelken halatı gibi hissettirecek şekilde dokumuştı. Ren tanecikli liflerin avcuna sürtündüğünü hissedebiliyordu. Sıkıca kavradı ve tırmanmaya başladı, vücudu yere dik bir açıyla uzanırken bulantı dalgalarını görmezden gelmeye çalışıyordu. Cora da peşinden geliyordu. Onu, her birkaç adımda bir küfürler mırıldanan Timmons takip etti. Ekledikleri ağırlık, görünmez halatı gerginleştirmişti.

“İlk çapa tam burada,” diye seslendi Theo. “Sadece etrafından dolaş.”

Theo elini sağa kaydırды, bir sonraki görünmez halatı buldu ve sıkıca kavradı. Ren onun buzlu izi takip ederek çaprazlama sağa doğru ilerlemeye başlamasını izledi. Onun hareketlerini tekrarladı. Diğer tarafa geçerken midesi bulandı. İstatistiklere göre bu, her tırmanışın en tehlikeli kısmıydı. Şimdi kayalığın yaklaşık on beş adım yukarısındaydılar.

“Bir daha asla dağ tırmanışına çıkmayacağım,” diye fısıldadı Ren.

Timmons homurdandı. “Bana Balmerick’in her zaman çağırdığı ilham verici konuşmacıları hatırlatıyor. Sırf eğlenmek için dağlara tırmanan lanet öncüler. Profesörler her zaman bundan bir ders çıkarmaya çalışırdı. ‘Sizin Gözcü Dağı’nız nedir? Bu dönem hangi engeli aşmak istiyorsunuz?’”

Ren gergin bir kahkaha attı. “Şu anda benim Gözcü Dağı’m, Gözcü Dağı’nın kendisi.”

Theo nihayet üst çıkıntıya ulaştığında Timmons yine homurdandı. Ren *bir şey* hissettiğinde hâlâ birkaç adım gerideydi. Sanki keskin bir tırnak zihninin kapısını tırmalıyordu. Ses, algılarını zorluyordu. Zihninin kapısını açmak gibi bir hata yaptı ve tanıdık bir sesin fısıldadığını duydu: *Ben açım. Sen de yemeksin.*

Theo, Ren'e elini uzatmış, tutmasını bekliyordu. Ren bunu görmezden gelerek başını çevirip aşağıya baktı. Cora onun aşağısındaydı ve umutsuzca ipe tutunuyordu. Gözlerinde korku vardı. Sesi o da duymuştu. Clyde geliyordu.

"Timmons!" diye seslendi Ren. "Geri çekilen bir koruma büyüü yap. Hemen!"

Yerçekimi arkadaşının gümüş beyazı saçlarını parlak bir dere haline getiriyordu. Saçlar arkalarında bıraktıkları çıkıntıyı işaret ediyordu. Ren onun belindeki asayı almak için çırpınışını izledi. Aşağıdan bir gölge yaklaştı. Clyde dönüşmüştü. Cildi hâlâ yanık ve yara izleriyle doluydu ama onu son gördüklerinden beri doğal olmayan bir şekilde büyümüştü. En az bir baş daha uzamıştı. Omuzları kaslarla genişlemişti. Theo'nun ipine aldırıyor, imkânsız bir çeviklikle taştan taş tırmanıyordu. Timmons hâlâ asasını bulmaya çalışıyordu. Ren onun büyüü zamanında yapamayacağını anladı.

"Cora. Çekil!"

Kız vücudunu kayalık zemine bastırdı. Ren nişan aldı. Düşünce, sözler, büyü. Asasının ucundan bir ateş topu fırladı. Timmons'ın yanından hızla geçti ve Clyde tam ona hamle yapacak kadar yaklaşmışken omzuna çarptı. Çıplak ayakları buzdan aşağı kaydı ama yine de umutsuzca saldırdı. Elleri görünmez halatı yakaladı. Tüm ip sallandı ve hepsi sarsıldı. Clyde tıslayan bir hırıltı çıkardı. Timmons tam Clyde elini uzattığı anda asasını kaldırdı.

Clyde'in büyüü havada asılı kaldı, karanlık, titreşen ve aç. Timmons'ın büyüü buna kıyasla bir tutam güneş ışığı gibiydi. Geri çekilen büyüler zihinsel kalkanlardı. Büyü, kendisine saldıran her büyü için sahte bir katman -bir tür yakalama noktası- yaratıyordu. Ren iki büyüünün de havada çarpışmanın eşiğinde

şekillenmesini izledi. Ve sonra arkadaşının büyüğü bozulunca şaşkın bir çığlık attı. Başarısız bir büyüydü bu.

Timmons'ın gözleri Ren'e döndü. "Bana yardım et."

Ve sonra Clyde'in büyüğü etkisini gösterdi. O güzel gözler titreyerek kapandı. Ren asasını kaldırdı, başka bir mermi büyüğü yapmaya hazırlanıyordu ki Clyde'in büyüğü akla hayale gelmeyecek bir şey yaptı. Havaya sıçradı. Bir nefeste Timmons'dan Cora'ya geçti.

Ren, bunun bir *zincir büyüğü* olduğunu fark etti. *Bu bir zincir büyüğü.*

Bir sonraki beklenen adım, Ren kendi korumasını çağırmayı akıl edemedi gerçekte. Büyü Ren'in göğsünün tam ortasına isabet etti ve dünya elinden kayıp gitti...

Omzunda bir el vardı, kavrayışı diş gibi batıyordu. Ren, kanallın göbeğinde ters dönmüş babasının görüntüsüne bakmak zorunda kaldı. Ama... ama... ama... Clyde. Bu Clyde'di. Bunu ona o yapıyordu. Düşün, Ren. Düşün! İşlevsel karşıtlık teorisi. Bedenimi... durdurmak için... zihnimi kullanıyor...

Ren, tam büyüden kurtulmuştu ki Timmons'ın düşüşünü gördü.

Kızın kolları iki yana açıldı ve bir meleğin tüm zarafetiyle geriye düştü. Vücudu mide bulandırıcı bir gümbürtüyle taş çıkıntıya çarptı. Clyde bulunduğu yerden aşağıya sıçradı ve onun yanına indi. Canavar en iyi arkadaşının üzerine çömelirken Ren'in zihni hâlâ karışık.

Havayı bir büyü huzmesi kesti. Theo tam isabetle vurdu. Büyüğü Clyde'in omzunun arkasına, onu kenara doğru tökeletmeye yetecek bir güçle çarptı. Yanmış kollar döndü. Clyde kendini sabitlemek için bir şeye uzandığında Ren çığlık attı. Clyde'in elleri uzanabileceği tek şeyi buldu: Timmons ve güzel gümüş-beyaz saçları.

İvme ikisini de uçurumdan aşağı sürükledi ve gözden kayboldular. Ren, Clyde'ın büyüünün son bir darbesini hissetti. Zihninin arkasındaki o noktaya bıçak gibi saplandı. O kadar acı vericiydi ki elleri ipi bıraktı. Yerçekimi onu yakaladı...

“Ren. Kalk artık. Beni eziyorsun.”

Gözlerini şiddetli bir acıyla açtı. Dirseği tüm sağ tarafına yayılan keskin titreşimler gönderiyordu. Altında bir şey kıpırdadı. Bu Cora'ydı. İpten düşmüş ve diğer kızın üzerine kapaklanmıştı. İkisi de tekrar taş çıkıntısının üzerine düşmüşlerdi.

“Timmons. Ona yardım etmeliyiz. Düştü...”

Ama Cora, Ren'i tuttu ve buzla kaplı patikadan aşağı inmemesi için onu kendine çekti. “O öldü. Düştüğünü gördüm. Ren. Hayır. Geri dönemeyiz.”

“Bırak beni. Gidip onu almalıyız.”

“Siz ikiniz iyi misiniz? Bir yeriniz kırıldı mı?”

Theo'ydu. Onlara yardım etmek için aşağı iniyordu. Cora görüldüğünden daha güçlüydü. Ren kurtulmaya çalıştı ama yorgunluk tüm vücudunu ele geçirmişti. Sarsılmazlık büyüü tamamen tükenmişti. Her kası şimdi daha da tükenmiş hissediyordu.

“O öldü, Ren,” diye fısıldadı Cora. “Öldü.”

“*Onun peşinden gitmeliyiz.*”

Cora gitmesine izin vermedi. “Güçlendirme büyüü. Hissetmiyor musun? Büyüsü kayboldu.”

Bu sözler Ren'i yıktı. Bu çok mantıklı bir çıkarımdı. Timmons'ın hayatta kaldığı uydurma bir dünyayı kesen bir gerçeklik. Ren dizlerinin üzerine çöktü. Theo'nun gelmesiyle yakınlarda bir bot sesi duyuldu. Cora haklıydı. Büyülerini güçlendiren şey yok olmuştu. Bunun olmasının tek bir nedeni vardı.

“Ama o... biz...”

Cora onu hâlâ sıkı sıkı tutuyordu. “Hareket etmeye devam etmeliyiz. Clyde geri gelecek.”

“Bırak gelsin.” Ren’in öfkesi alevlendi. “Ben hazırım.”

“Hayır. Hazır değilsin Ren. Duygusal olarak güçlü bir durumdasın ama fiziksel olarak bitkinsin. Anlamadığımız bir yaratıkla karşı karşıyayız. Hazır değiliz. Bugün gidebildiğimiz kadar uzağa gitmeli ve bir plan yapmalıyız. Eğer geri dönerse hiçbirimizin şansı kalmaz.”

Ren’in göğsü inip kalkıyordu. Boğazından gırtlaktan gelen bir sesin çıktığını hissetti. Saçlarını yolmak istiyordu. Dünyayı yakıp kül etmek istiyordu. Parmakları buza bastırmaktan kanıyordu. Theo yavaşça ayağa kalkmasına yardım etti.

Ren itiraz etmeyince Theo ellerini kızın ellerinin üzerine koyarak onları ipe doğru yönlendirdi. Ren kayıtsız bir itaatle onun büyüünün izini takip etti. Timmons’a son bakışı zihninde yankılandı. Kararmış eller onun parlak saçlarına dolanmıştı. İnce bedeninin bir kukla gibi uçurumdan aşağı çekilişi. Kısa süreliğine renksizleşen çorak dünyanın geri kalanıyla karşılaştırıldığında bu anı canlı ve bıçak gibi keskin geliyordu. Ren o boşlukta amaçsızca ilerledi.

31. BÖLÜM

Üç dağ geçidi daha geçtiler.
Ölmesi benim suçum. Hepsi benim suçum.

Theo onları cesaretlendirmeye çalıştı ama aslında Ren onun söylediği tek kelimeyi bile dinlemedi. Cora da yanıt vermedi. Şöyle bir bakınca kızın kaşındaki piercing'in olduğu yeri sinirli bir şekilde kaşıdığını gördü. Belli ki bir süredir kaşınıyordu çünkü piercing'in olduğu yer kızın zeytin rengi teninin geri kalanıyla karşılaştırıldığında kıpkırmızıydı. Ren'in onu teselli edecek bir sözü yoktu. Herhangi bir umuda kapılamayacak kadar çok şey kaybetmişti.

Şimdi bedenleri içgüdüsel bir korunma duygusuyla hareket ediyordu. Ren'in düşünceleri tekrar tekrar o taş duvara döndü. Timmons'ın uçurumdan aşağı düştüğü ânı gördü. Bunu zihninde tekrar tekrar canlandırmaktan kendini alamıyordu. Kendi anısına sürüklenmenin verdiği çaresizlik hissini. Omzunda duran karanlık gölgeyi. Her şeyi.

Clyde'in büyüünün içine yerleştirilmiş olan sürprizi hatırladı. Bir zincir büyü. Bu çok gelişmiş bir büyüydü. Kendini bomboş hissederken, zihni durmaksızın bu konuda okuduğu her şeyi gözden geçirdi. Birine karşı koymak için farklı büyüler

ve stratejiler. Tüm zayıflıklar, güçler ve tarihsel referanslar. Zihinsel araştırma onu boğulmaktan koruyan tek şeydi.

Karla kaplı düz bir alana ulaştılar. Theo durmak isteyip istemediklerini sordu. Güneş çok geçmeden batacaaktı. Kimse cevap vermeyince yola devam ettiler. Artık hedeflerini netleştirebilecek kadar yüksekteydiler. Avy'nin seçtiği hedef, aşağıdaki uzak vadiden bile mükemmel görünüyordu. Gözcü Dağı ile Gözlük arasında uzanan bir geçit parçası. Hiç patika yoktu ama arazinin kendisi onlara rehberlik ediyordu. Ren geçitle aralarında doğal bir vadinin uzandığını gördü. Kolay bir yürüyüş olmayacaktı ama sonunda dağın sağ tarafına giden bir patika görmek günün tek umut verici olayıydı.

Güneş tepelerde kaybolduğunda, Theo sonunda onları geceyi geçirmek için durmaya ikna etti. Düzgün bir ateş yakmak için yeterince odunları ve tutuşturmak için kitap sayfaları vardı. Isıtıcı büyülerden giysi büyülerine geçiş, soğuk burunlar ve donmuş eller anlamına geliyordu. Ren parmakları ısınırken alevlere baktı. Theo ve Cora bakışp duruyor, ikisi de sessizce diğerini bir şeyler söylemeye teşvik ediyordu. Ren bakışları yakaladı ve onlar bir şey söylemeye kalkışmadan önlerini kesti.

“Bu konuda konuşmak istemiyorum,” dedi. “Bizi kovalayan şeyden nasıl kurtulacağımız hakkında konuşmak istiyorum. Eğer burada ölürsek Timmons'ı onurlandırmanın bir yolu olmayacak. Hayatta kalmak zorundayız. Onlar için.”

Karşılıklı bir bakış attılar. Theo başını salladı. “Öyle olsun.”

“Geri çekilen koruma işe yaramalıydı ama Timmons'ın büyüü bozuldu.”

Cora başını salladı. “Bu çok şanssız bir durumdu.”

Aslında Timmons her zaman vasatın altında bir büyü ustası olmuştu. Dünyaya sunduğu güç bu değildi. Ren, lisans eğitimi

sırasında onun birçok büyüde bocaladığını görmüştü. Bu uygulamada eksik olan bir şeylerin -odaklanma eksikliğinin- işaretiydi ama bunu yüksek sesle söylemenin bir anlamı yoktu çünkü şu an içinde bulundukları durumla ilgili hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

“Başarısız büyü onu savunmasız bıraktı. Bu bizi de savunmasız bıraktı. Clyde bir zincir büyü kullandı.”

Theo kaşlarını çattı. “Bundan emin misin?”

“Havada nasıl yayıldığını hissedebiliyordum,” diye cevap verdi Ren. “Önce Timmons’ı etkiledi, sonra Cora’ya sıçradı, sonra da beni etkiledi. Clyde her birimiz için yeni büyüler yapıyor gibi durmuyordu. Bu bir zincirdi.”

“Zincir büyüler yasadışıdır,” diye belirtti Theo.

Ren kaşlarını çattı. “İntikamcının kurallarla ilgilendiğini sanmıyorum.”

“Demek istediğim yasadışı olmalarının bir sebebi var. Kontrol edilmeleri inanılmaz derecede zor. Yasaklandılar çünkü insanlar zincirdeki bir halkayı değiştirirlerse tüm büyüün değişebileceğini anladılar. Harpy cinayetleri böyle oldu. Biz de büyüü nasıl değiştirebileceğimizi bulabiliriz.”

Fena bir fikir değildi. O cinayetler nispeten yeniydi. Hoşnutsuz bir makyaj sanatçısı, patronunun tembelleştğini, müşterilerinin rimellerini düzenli olarak yenilemek için zincir büyü kullandığını fark etmişti. Harpy lakaplı Harper, ufak bir değişiklik yaparak yetmiş üç kadını zehirlemişti. Bu, Kathor tarihindeki en büyük toplu katliamdı. Aynı zamanda onlar için de muhtemel bir plan ortaya koyuyordu. Ren hâlâ bulmacanın diğer parçalarını çözmeye çalışıyordu.

“İşlevsel karşıtlık teorisi konusunda haklıydım. Orada yaptığı büyü beni her gece rüyamda gördüğüm anıya götürdü. Beni hareketsiz bıraktı.”

Cora kaşındaki piercing'i kaşdı. "Aynen."

"Ben neredeyse hiçbir şey hissetmedim," dedi Theo. "Ama zincir büyüünde bu normaldir, değil mi? Her yineleme biraz daha zayıf olur. Timmons çok derinden etkilendi ama ben sadece bir kez göz kırptım ve büyüden kurtuldum çünkü zincirin son halkası bendim."

Ren, "O zaman tek umut ışığı bu," diye cevap verdi. "Bir saniyeden daha uzun süre etkisinde kalmadım. Eğer felç edici etki her yinelemede daha da zayıflarsa -ve eğer geri çekilen korumalarımızı kullanırsak- onunla kendi koşullarımızda yüzleşme şansımız yüksek. Bu da bize onu yenmek için seçenekler sunar."

Theo başını salladı ama itiraz etme sırası Cora'daydı.

"Bir dahaki sefere *çok* daha güçlü olacağından endişeleniyorum."

"Neden?"

"Onu gördün mü?" diye sordu Cora. "Nasıl görüldüğünü ve hareket ettiğini?"

Ren başını salladı. "Evet, kesinlikle daha güçlüydü."

"Bu, güçten daha fazlasıydı. Bu, Avy'ydi."

Onun karamsar açıklaması gruba sessizlik getirdi. Theo gergin bir şekilde volta atıyordu. Ren, Clyde'da belirgin bir değişiklik fark etmişti. Omuzlarının genişliği. Beklenmedik boyu.

"Avy'i içine mi aldı?" diye sordu Ren.

"Beklediğimden çok daha gerçekçi bir şekilde," diye yanıtladı Cora. "Avy'nin güreş maçlarını izledim. Clyde'ın tırmanma şekli, Avy'nin hareket etme şeklinin mükemmel bir kopyasıydı. Vücudu bu şekilde çalışıyordu. Clyde bir şekilde bu nitelikleri kendine katmış. Ayrıca onun bilgisini de almış. Geçen gün Avy'nin zincir büyülerinden bahsettiğini hatırlıyor musunuz? Biz yürüyüş yaparken?"

Theo cevap verdi, “Demek bu yüzden intikamcı zincir büyü-
sünün ne olduğunu biliyordu. İnanılır gibi değil.”

Ren’in zihni daha karanlık bir sonuca vardı.

“Ve şimdi de Timmons’ı aldı.”

“Bir güçlendirici,” diye onayladı Cora. “Büyüsü belirgin bir
şekilde daha güçlü olacak. Geri çekilen bir korumanın işe yara-
yacağından bile emin değilim. Bir kâğıt parçasıyla bir oku dur-
durmaya çalışmak gibi bir şey olacak.”

Ren düşerken Timmons’ın kısacık bir görüntüsünü görmüş-
tü. Gümüş beyazı saçları savrulmuştu. Gözleri kapalıydı. *Ölmen
benim hatam. En başta burada olman benim hatam. Çok üzgü-
nüm, Timmons.* Zihninin karanlık bir kısmı Clyde’in, Avy’nin
bazı yönlerini benimsediği gibi, arkadaşının bazı fiziksel özellik-
lerini benimseyip benimsemeyeceğini merak etti. Timmons’ın
parlak saçlarını kullanacak mıydı? Ya da o mükemmel gülümse-
mesini? Bu düşünceye dayanamadı.

Theo boğazını temizledi. “Her birimizi tüketene kadar bizi
avlamaktan vazgeçmeyecek bir yaratıkla karşı karşıyayız. Kur-
banlarını geçici olarak felç eden bir büyü kullanıyor ve onunla
bir sonraki karşılaşmamızda büyüğü daha da güçlü olabilir. Buna
karşı nasıl savaşacağız?”

Kimsenin bir cevabı yoktu. Ren’in zihni Timmons’ı kaybet-
tiğinden beri yarı kapasiteyle çalışıyormuş gibiydi. Ateşin közleri
sessizce çıtırdarken Theo’nun sorusu havada asılı kaldı. Uyuma-
yı öneren ilk kişi Cora oldu. Theo ayağa kalktı, kar omuzlarının
üstünü örterken koruyucuları yeniden yerleştirdi. Ren karanlık,
dağın üzerine çökerken alevleri izledi. Büyük bir bulut perdesi
yıldızları ve ayı kapatmıştı. Ateşin parıltısı dışında hiçbir şey gö-
rünmüyordu. Ren’in bütün vücudu titredi.

“Biraz dinlen,” dedi Theo. “İlk nöbeti ben tutacağım.”

Ren diğer tarafına döndü. Orada yatarken, gözleri karanlıkta gezinirken, sonunda arkadaşının yokluğunu tam olarak hissetti. Timmons şimdiye kadar her gece Ren'in yanında uyumuştı. Ren'i sıcaklığıyla ısıtmıştı. Tüm hayatı, büyülü olsun olmasın, çevresindekileri bilinçsizce geliştirmekle geçmişti. Ren şimdi yanındaki boş çimlere bakarken ağlıyordu.

Bu benim hatam, diye düşündü. Hepsi benim suçum.

Sessizce ağladı. Sanki gökyüzünden bir yıldız silinmiş gibiydi. Bir daha hiç kimse onun ışığını, sıcaklığını ya da güzelliğini bilemeyecekti. Theo çantasını onun yanına taşıdığı anda gözyaşları Ren'in yanaklarından süzölmeye devam ediyordu. Theo oturdu ve bir an sonra Ren onun elinin omzuna yerleştiğini hissetti. Elinin ağırlığı Ren'i tekrar yeryüzüne döndürdü. Artık bilinmeyene doğru sürükleniyormuş gibi hissetmiyordu. Ren elini Theo'nun elinin üzerine koymak için geri uzanmadan önce birkaç derin nefes aldı.

Yıldızsız gece yukarıdan aşağıya doğru inerken uzun bir süre orada oturdular. Ren elini hafifçe çekti. Theo'nun bu çekişe itaat ederek arkasına sokulduğunu hissetti. Ağırlığını kaydırıp ve Ren'i kendine doğru çekti. Theo'nun vücudunun kendisinin-kine uyacak şekilde eğilmesi Ren'in hoşuna gitmişti. Çocuğun dizinin kendi bacaklarının arasına girdiğini hissetti. Göğsü omzunun kenarına bastırıyordu. Ren karanlıkta onunla yüz yüze gelecek şekilde döndü.

"Özür dilerim... Ben..."

Ren, Theo'yu bir öpücükle susturdu. Tırnaklarını hafifçe batırarak onu sessizleştirdi. Onu oraya, yavaş ama emin adımlarla, karanlığın ağırlığının altına gömdü. İkisi, o gün daha önce olanları hatırlamaya yer kalmayana kadar öpüştüler. Kelimelere bile gerek kalmadı.

32. BÖLÜM

Ertesi sabah Ren matarayı taze karla doldurdu ve erimesi için ateşin yanına koydu.

Cora son yiyeceklerini -aşağıdaki geçitte buldukları keçi etini- eşit ve küçük porsiyonlar halinde dağıttı. Ren, Theo'nun gün aydınlanınca öpüşmelerinden utanacağını düşündü. Theo bunun yerine sessizce ona günaydın diye fısıldadı. Sesindeki yumuşaklık şaşırtıcı ve beklenmedikti. Ren dün gece düşünmemişti. Sadece bir şeyler hissetmek istemişti. Ancak şimdi hesaplıyordu. Şimdi plan yapıyordu. Theo geceki olaydan utanmamıştı çünkü tekrar olmasını istiyordu. Ren bütün dünya yıkılmış gibi hissediyordu ama en azından kendi yolu açıktı. Sadece hayatta kalmaları gerekiyordu.

Theo, Vega'ya önlerini keşfetmesini emretti. Kuşun uçuşunu izlerken Ren yeni bir düşünceye kapıldı. "Neden Vega'ya bize yardım etmesini emretmedin?" diye sordu. "Clyde saldırdığında?"

Çocuğun boğazının nasıl düğümlendiğini gördü. Parmaklarını gergin bir şekilde belinin iki yanına vuruyordu. Ren, hassas bir noktaya değindiğini hemen anladı. Theo sonunda cevap verdi.

"O sadece canlı bir heykel değil."

Ren'in gözleri kısıldı. "O bir taşıyıcı."

Theo gülümsedi. “Her zaman her şeyi böyle çözer misin? Sınıfta birlikte olmadığımıza sevindim.”

Artık çok açıktı. Theo ve Vega arasındaki güçlü bağ, atanmış bir hizmetkârlıktan çok daha fazlasıydı. Gerçek bir sevgi vardı çünkü kuş bir aletten daha fazlasıydı. Theo’nun büyüğü için bir taşıyıcıydı.

“Ona bağlanmak zorunda mı kaldın?”

Bir onaylama daha. “Teknik olarak hayatta. İşe yaramasının tek yolu buydu.”

Kuş uzaktan bir gıklama sesi çıkardı. Ren bunun “teknik olarak” kelimesine bir itiraz gibi geldiğini düşündü. Theo’nun kalçasındaki zinciri işaret etmeden önce bir süre ona baktı.

“Yani bu sahte mi? Yoksa gerçekten üç taşıyıcın mı var?”

Bir gülümseme daha. “Sahte.”

Bazı büyücüler görünür zincirler ya da bilezikler takarlardı. Amaçları düşmanlarının gözlerini aslında değersiz olan bir şeye çekmekti. Zengin bir çocuğun yapacağı türden bir şeydi bu, gerçi insanların Theo’dan çalma ihtimalinin kendisinden çalma ihtimalinden çok daha *yüksek* olduğunu düşünüyordu.

“Bilgin olsun diye söylüyorum, aynı sınıftaydık,” dedi Ren. “İkinci sınıfın ikinci dönemi. Fiziksel Büyüye Giriş.”

Theo kaşlarını çatı. “Öyle olsa hatırlardım. Seni hatırladım.”

“Merak etme,” diye cevap verdi Ren. “O zamanlar bu kadar çekici değildim.”

Arka köşede oturdum ve ne pahasına olursa olsun senden kaçtım, diye düşündü. *Ayrıca, senin gibi erkekler benim gibi kızları fark etmez.* Üçü kayalıklar ve tundralar arasında yola koyuldular. Sabah patikaları oldukça düzdü ama hepsi de gittikçe büyüyen eksikliği hissediyordu. Altı kişi mummyoluna geçidine girmişlerdi. Şimdi yarısı ölmüştü. Timmons’ın ölümü en büyük etkiyi

yaratmıştı. Ren, arkadaşının büyüünün şimdiye kadar onları nasıl dengelediğini fark etmemişti. Etkinin kasıtlı mı yoksa pasif mi olduğundan emin değildi ama yola çıktıklarında şimdiye kadar hissetmediği ağırlar hissetti. Ağrıyan baldırlar ve zonklayan bir bel. Timmons sadece yanlarında yürüyerek her birine ne kadar büyü desteği vermişti?

Arazideki en büyük zorluk, daha büyük kar yığınları arasında gezinmekti. Daha sık kaya oluşumlarıyla karşılaştıklarında etraflarından dolaşamıyorlardı. Bunun yerine dümdüz yürümek zorunda kaldılar. En iyi büyüler bile tüm karı botlarından uzak tutamıyordu. Daha da kötüsü, bu bölümlerde hızları yavaşlıyordu. Ren arada bir omzunun üzerinden bakıp takip işareti ararken yalnız değildi. Canavarın daha güçlü bir versiyonunun onları avladığı fikri hiç de hoş değildi.

Theo bir noktada, “Uzun bir düşüş oldu,” diye belirtti. “Belki o da hayatta kalamamıştır.”

Cora başını iki yana salladı. “Bir intikamcı bedenden çok ruhtur. Kopan bir uzvun ya da kırılan bir organın acısını hissetmez. Kana bağımlı değildir. Büyüyle ayakta durur.”

“Çok moral verici,” diye yanıtladı Theo. “Başka bir şey var mı?”

Cora ağzını açtı, başka bir korkunç ayrıntıyı açıklamaya hazırды ama Ren’in ona bakışını yakaladı ve sustu. Sessizlik içinde yollarına devam ederlerken Ren en iyi arkadaşının son anlarını düşündü. Midesi tekrar bulanmadan önce gözlerini uzaktaki tepelere dikti ve yürümeye devam etti. Güneş batmaya başlamıştı ve iki dağın arasındaki geçit hâlâ çok uzaktaydı. Ren daha önlere uzun bir yol varmış gibi görünse de büyük bir ilerleme kaydettiklerini hissediyordu. Son düzlük yokuş yukarı olduğu için geçtikleri vadiye bir bakış atma olanağı sağlıyordu.

Clyde bu gece yaklaşırsa, en azından onu görebileceklerdi.

Ateşleri çok cılızdı. Ne kadar çok kitap sayfası eklerlerse eklesinler, sürekli sönme riski taşıyordu. Theo sonunda çantaları birleştirmeyi önerdi. Kendi çantasını alevlere gönüllü olarak attı ve gece tepelerin üzerine çökerken birkaç saat boyunca bu ateş onları ısıttı. Ren, fiziksel malzemeleri gibi gerçek büyülerinin de azalmaya başladığını biliyordu. Timmons küçük büyüler kullanmalarını mümkün kılmış, daha sonra bu büyülerini daha etkili olacak şekilde geliştirmişti. Mevcut koşullar onları yüksek seviye büyü kullanmaya zorluyor, bu da giderek daha fazla ockley'i boşa harcatıyordu. Ren ve Cora'nın dağın diğer tarafına ulaşana kadar büyülerinin tükenmesi mümkündü.

Büyük bir yıldız kümesi onlara göz kırptı. Ren ilk nöbeti aldı. Cora hemen uykuya daldı, Theo ise hırkasının altında huzursuzca kıpırdandı. Ren'in içindeki boşluk geri gelmişti. Göğsünde genişlediğini hissedebiliyordu. Tüm acılar, kayıplar ve hiçlik. Bir şeyler hissetmek için Theo'yu tekrar uyandırmayı düşündü ama vazgeçti. Vadinin aşağısında bir hareket vardı. Bir tür dağ kedisi ters yöne doğru ilerliyordu. Ren bir süre etrafı izledi ama kamp kurdukları yere açılan ıssız geçit neyse ki bomboştu.

Sabah herkes aynı tanıdık kâbusların geri döndüğünü doğruladı. Ren ve Cora yine Clyde'in varlığını hissetmişlerdi. Her zaman gözden uzakta, anılarının arka planında gizlenen bir gölge. Nedense Theo henüz böyle bir şey yaşamamıştı. Bu tutarsızlık Ren'i rahatsız etmeye devam ediyordu. Tam olarak çözemediği bir bilmeceydi bu.

Cora tuzaklarını kontrol etmeye gittiğinde Theo da Ren'in yanına oturdu. Onun varlığı, Ren'in zihnini kurcalayan düşünceleri ortaya çıkarmaya yetmişti.

“Timmons’la ikinci sınıfta tanıştım. O kadar güzeldi ki sizden biri olduğunu düşündüm. En az diğerleri kadar Aşağı Bölge’den olduğunu anlamam uzun sürmedi.”

“Yani?”

“Sadece rıhtımda büyümüş birinin küfredebileceği şekilde küfrediyordu,” diye yanıtladı Ren, yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle. “Ve değer verdiğimiz tek özelliğe sahipti. İstikrarlıydı. Aşağı Bölge’deki insanlar gösterişi pek önemsemezler. Biz ateş isteriz. Şehri inşa eden taşları şekillendiririz. Savaşa giden silahları yaparız. Timmons dostluğumuzdan asla kaçmadı. Bir kere bile. En başından beri kararlıydı.”

Theo başını sallıyordu. “Ailem onu işe almak istemedi.”

Ren şaşkınlıkla ona baktı. Bu sözler biraz canını yakmıştı. O ya da Timmons, Brood’lar ve onların lanet olası çıkarlarını neden umursasındı ki? Theo, Ren’in yüzündeki ifadeyi gördü ve gülümsedi.

“Babam Timmons’la bizzat görüştü. Görüşme son âna kadar iyi geçti. Babam onun şimdiye kadar karşılaştığı en güçlü güçlendiricilerden biri olduğunu söyledi. Ama görüşmenin sonunda...”

Theo utanmış görünüyordu.

Ren eğilerek, “Lütfen,” dedi. “Lütfen Timmons’ın ne dediğini söyle.”

Theo şimdi sırtıyordu. “Şey, babam Timmons’ın kendisiyle kişisel olarak çalışmak isteyip istemediğini sordu. Timmons onu tepeden tırnağa süzdü ve ‘Bir antikayı ancak bu kadar parlatabilirim,’ dedi.”

Ren buna kıs kıs güldü. Timmons’ın Landwin Brood’u yerin dibine batırması fikri bile bir umut ışığı olabilirdi. Gülmek acı vermişti. Gülmek iyi hissettirmişti.

“Ne büyük bir keyif.”

Ve ne büyük bir kayıp. Ren’in neşesi, geçmişteki güzel günlerin anısı yerini hüzne bırakırken kayboldu. Timmons’ın ölmüş olması onun suçuydu. Keşke daha dikkatli, daha odaklanmış olsaydı. Şimdiye kadar pek çok kez gardını düşürmüştü. Güvende oldukları gibi uydurma bir hayalin peşinden gitmişti. Burada güvende olmak dikkat dağıtıcı bir şeydi. Ren hayatta kalmak için her şeyini ortaya koyması gerektiğini biliyordu. Şimdi zihni iki kat çalışıyordu. Daha agresif bir yaklaşımın zamanı gelmişti.

“Bir sonraki saldırıyı beklemek istemiyorum,” dedi.

Cora kampa geri dönüyordu. Theo, Ren’in önerisini başıyla onayladı.

“Yani?”

“Artık neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyoruz. Büyüsünün nasıl çalıştığını biliyoruz. Ona bir tuzak kuralım. Düşmanla bir kez olsun kendi şartlarımızda karşılaşalım.”

Theo tekrar başını salladı. “Aklında ne var?”

Ren’in cevabı basitti.

“Acı.”

33. BÖLÜM

Birkaç saat sonra mükemmel yeri buldular. Vadi tek bir patıkaya doğru daralıyordu. Güneş ışığına maruz kalmıştı, bu da karların çoğunun eridiği anlamına geliyordu. Ayaklarının altında gerçek, sağlam taşların olması çok önemli olacaktı. Ayrıca biraz yüksekti ve iyi bir kaçış yolu sağlıyordu. Ren iki yol arkadaşına baktı.

“Önde olmanın sorun olmayacağından emin misin?” diye sordu Theo’ya.

O da başını salladı. “Sadece ıskalama.”

Ren tekrar Cora’ya baktı. “Akılsız keçi olmak zorunda kaldığın için üzgünüm.”

“En azından ben sevimli bir keçiyim.”

“Öylesin.”

Planları gayet açıktı. Ren bu fikri eski bir ders kitabından almıştı. Kathor’un eski hükümdarlarından birinin her birkaç dakikada bir parmağını delen özel bir yüzük taktığını hatırlıyordu. Bu özel, kasıtlı bir tasarımdı çünkü zihinsel manipülasyonla savaşmanın en iyi yolu fiziksel bir karşı önlemdi. Hikâyenin, kralın kazara kendi kanını zehirleyerek kendini öldürdüğü kışmını görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu.

Grup, beklemekten başka yapacak bir şey kalmayınca kadar adımları ve büyüleri tekrarlardı. Güneş tepelerindeki bulutların arasından bir yol izliyordu. Şimdiye kadar gördükleri en iyi havaydı. Bu yükseklikte hava hâlâ soğuktu ama yürüyüş için iyi bir gün olabilirdi. Ren bekleme kararlarının doğru olduğunu umuyordu. Ancak saatler geçtikçe bundan daha az emin oluyordu. Arazideki her hareket belirtisi dikkatlerini çekiyordu. Ara sıra tepelerinde dönen kuşlar. Avlanırken karın içine dalan gün batımı kırmızısı bir tilki. Clyde'dan hiçbir iz yoktu.

Cora ağırlığını bir ayağından diğerine verirken, "Ayak parmaklarımı hissedemiyorum," diye yakındı.

Ren tam vazgeçmek üzereydi ki uzaktan gelen bir gıcırtı sesi duydu. Gözleri sağ taraflarındaki dağın yamaçlarına kaydı. Orada gölgeler birikmişti. Diğerlerine fısıldamadan önce derin bir nefes aldı, "Onun burada olduğundan oldukça eminim."

Seçtikleri daraltılmış patika hafif bir eğimle yaklaşık yüz adım uzanıyordu. Ren etrafta başka herhangi bir patika olmamasına dikkat etmişti. Clyde onları gafil avlamak istiyorsa uçmayı öğrenmesi gerekecekti ve Timmons'ın bu beceride hiç ustalaşmadığından oldukça emindi. Ren birkaç dakika sonra Clyde'ın yanmış yüzünün taş geçidin ağzında belirdiğini gördü. Keskin mavi gözlerini kırpmadan onlara bakıyordu. Ren ayağa kalktı ama intikamcı hareketsiz kaldı. Dakikalar geçti. Öylece durmaya devam ettiler. Güneş dağların eteklerinden aşağı doğru kayıyor ve gölgeler uzuyordu.

Ren, duruşlarının ve savaş düzenlerinin intikamcının dikkatini kara gömdükleri şeyden uzaklaştıracağını umuyordu. İntikamcı onlara gerçekten saldırmazsa planlarının hiçbir önemi kalmayacaktı. Ren, Clyde hareket etmeye başladığında ellerini kavuşturup alaycı bir ses çıkarmayı düşünüyordu. Clyde'ın sağ

bacağının, düşüşünden sonra tamamen kopmuş olduğunu gördü. Sarsıcı bir şekilde topallıyordu. Yine de geri kalanı sağlam ve güçlüydü. Seksen adım uzaktaydı. Yetmiş. Aralarındaki boşlukta bir şey kıpırdayınca Ren büyüüne uzandı.

Clyde tamamen hareketsiz kaldı.

Ren gözlerini kıstı. “Haydi ama. Ne bekliyorsun?..”

Hava onun iğrenç büyüüyle doluydu. Bir şekilde savunmalarını mı yokluyordu? Tuzağı hissedebiliyor muydu? Ren, Theo’ya baktı. Clyde hâlâ hareket etmemişti. Daha çok balmumundan bir heykele benziyordu.

Ta ki *göz kırpana* kadar.

Theo’nun solundaki gölge şekil değiştirdi. İntikamcı oradan buraya *tek bir nefeste gelmişti*. Kararmış bir el uzandı ve zincir büyüünün ilk darbesi Theo’nun göğsüne isabet etti. Ren kendi büyüünü yapmak için zar zor toparlandı. Nişan aldı.

Clyde’a değil. Onun yerine esasının ucunu Theo’nun sırtına doğrulttu.

Zamanlama her şeydi. İntikamcının büyüü tam ikisi arasında sıçrarken, Ren acı verici keskinlikte bir iğne darbesi büyüüyle Theo’ya vurdu. Sanki biri etine üç santimlik bir iğne batırıyormuş gibi hissedecekti. Umuyordu ki Cora da aynı büyüüyü Ren’e yapmak üzereydi. Ren, Clyde’ın büyüünün ona iki tonluk bir örs gibi çarptığını hissetti. Artık Timmons’ın tüm gücüne sahipti. Diğer seferlerde olduğu gibi yavaşça karanlığa sürüklenmiyordu. Bu sefer sanki devasa bir dalga tarafından yuvarlanıyormuş gibi tepetaklak sürüklendi...

Babasının kanalın ortasında ters bir şekilde bükülmüş görüntüsü...

Ensesinde keskin bir acı hissetti. Acı onu zihinsel tuzaktan kurtardı. Theo orada durmuş, hareket etmiyormuş gibi davranı-

yordu. Yine de Ren, büyüsünün işe yaradığını biliyordu, çünkü Theo bir elini arkasına götürmüş, önceden kararlaştırdıkları işareti gösteriyordu. Acı her ikisini de hafıza büyüsünden uyardırmıştı. Clyde topallayarak ilerliyor, yutacak başka bir çaresiz kurbanı olduğunu düşünüyordu.

O sırada tuzağı harekete geçirdiler.

Yaratığın sağ ayağı değiştirilmiş bir kar parçasının üzerine bastı. Büyülü dişler sağlam ayak bileğinin etrafını sardı. Theo bir sonraki büyüyü yapmak için asasını kaldırırken, yaratık acı dolu bir hırıltı çıkardı. Yarım ay şeklindeki bir ateş Clyde'ın geri çekilmesini engelledi. Ren kendi büyüsünü kullanarak çemberi tamamladı ve Clyde'ı içine hapsetti. İntikamcı dünyanın geri kalanıyla bağlantısının kesildiğini anladığında bir kükreme duyuldu. Ren onun zihinsel olarak büyüsünün engellerini aşmaya çalıştığını hissedebiliyordu. Clyde'ın büyüsü karanlık, güçlü ve çaresizdi.

Korkuyor, diye düşündü Ren. Korkmalı da.

Ren ve Theo ikinci dalga büyülerini hazırladılar. Her bir büyüyü dikkatle seçmişlerdi. Birbirlerinin hareketlerini taklit ettiler. Ren büyünün arkasına uygun gücü koymak için harekete geçti. Büyük ateş patlamaları Clyde'a art arda çarptı. Sağ tarafının tamamı alevler içinde kaldı. Sağ kolu tamamen kopmadan önce kurudu.

"Hadi işini bitirelim," diye fısıldadı Ren. "Şimdi, Theo!"

Üçüncü ve son darbeyi vurmak üzereydiler ki Theo sırtından vuruldu. Cora'yı unutmuşlardı. Planları onu içinde bulunduğu felç durumundan uyandırmayı içermiyordu. Cora anılarının içine hapsolmüştü ve onun çaresiz bir şekilde olduğu yerde kalacağını varsaymışlardı. Ama bunun yerine Cora, Theo'nun asatutan elini zorla yere indirdi ve başıboş bir büyü aralarındaki taş-

lara çarptı. Sarsıcı patlama Ren'i yana doğru savurdu. Clyde'in etrafındaki sihirli hapishaneyi kontrol eden eli kaydı. Clyde'in ihtiyacı olan tek açıklık buydu. Ren, onun taş geçitten aşağı doğru kaçışını görmek için zamanında ayağa kalkmayı başardı. Vücudundan ateş saçılıyordu.

Cora inliyordu. "İşe yaradı mı? Onu yakalayabildik mi?"

Theo yıldızlara bakarak gözlerini kırptırıyor, kendi yaptığı büyü'nün etkisiyle sersemlemişti. Yaktıkları ateş dumana dönüşürken Ren taşlara tükürdü. Clyde, gölgelerin yavaş yavaş yuttuğu uzak bir ışık kırıntısıydı. Cora ve Theo'nun ayağa kalkmalarına yardım etmek için uzandı.

"Kaçtı. Hadi gelin. Gitmemiz gerek."

34. BÖLÜM

Yürümeye devam etmek için kendilerini zorladıkça Ren'in midesi gurulduyordu.

Tuzakları işe yaramaya çok yaklaşmıştı. Ren'in planı neredeyse kusursuzdu. Büyünün o son umutsuz hamlesini hesaba katmamıştı. Clyde bir şekilde Cora'ya kendi emirlerini yerine getirmesini buyurmuştu. Cora o bilinçsiz haliyle, yaptıkları son büyü hamlesi tamamlanmadan Theo'yu yakalamıştı. Bu da büyü'nün bir başka zekice yönüydü.

Clyde yaralanmış olabilirdi ama Ren bir dahaki sefere onlara tamamen yeni bir stratejiyle yaklaşacağından emindi. Aynı tuzak tekrar işe yaramayacaktı. Grup oyalanmak yerine, avantajlarını korumayı umarak yıldızların ışığında ilerlemeye devam etti.

Theo birleştirilmiş sırt çantalarını omuzladı. Sırtındaki kasları çekiştiren bir ağırlık olmadan yürümek Ren'e iyi gelmişti. Vega az bir akşam yemeği olabilecek cılız bir tavşan yakaladı. Uçsuz bucaksız, karla kaplı arazide ilerlemeye devam ettiler. Gözlük, sol taraflarındaki yıldızlarla parlayan gökyüzünü keskin ve ince bir şekilde kesiyordu. Gözcü Dağı'nın yüksek geçitleri, sağlarında bir devin yüzündeki sert ve sağlam damarlar gibi kıvrılıyordu. Ren sonunda arazinin aşağıya doğru eğim yaptığını hissetti.

“Neredeyse bitmek üzere,” dedi. “İniş için ne kadar büyümüz var?”

Cora başını çevirip baktı. “O karşılaşmadan sonra otuz ockley’e düştüm.”

“Altı yüz,” dedi Theo. “Aşağı yukarı.”

“Ben doksanın altındayım,” dedi Ren. “Keşke Avy hâlâ burada olsaydı. Daha kaç günlük yolumuz var hiçbir fikrim yok. Cora ve benim büyülerimiz tükenecek ama Theo’nun büyüü dağ eteklerine varana kadar yetecektir. Soğuktan ne kadar çabuk kurtulursak o kadar iyi.”

Sonunda dinlenmek için durduklarında, geçitteki son gecelerinin en kötü gecelerden biri olduğu ortaya çıktı. Ateş yakacak kadar kuru hiçbir şey yoktu. Theo giysilerini güçlendirici büyülerle kapladı, büyülerini tükendikçe elindeki gizli büyü deposunu kullanmaya artık daha istekliydi. Ateş yakmanın bir yolu olmadığı için tavşan yeme umudu da azalmıştı. Hayvan donmuş ve pişmemiş halde ipinde asılı duruyordu. Vadiden esen sert bir rüzgâr kamplarının kenarlarına kar yağdırıyordu. Theo’nun koruyucularını normalden daha hızlı aşındırdı. Büyülü alanı ısıtacak ateş de olmayınca, şafağa kadar birlikte titremek zorunda kaldılar.

Clyde ortalıkta görünmüyordu. Herhangi bir takip izi de yoktu. Ren daha önce onun gittiğini ya da kendilerine ulaşamayacağı bir yerde olduğunu düşünerek aldanmıştı. Bu tuzağa tekrar düşmeyecekti. Ertesi sabah yürürken, Clyde’in kaçınılmaz bir sonraki saldırısına karşı korunmak için farklı stratejiler üzerinde konuştular. Ren’in aklında birkaç fikir vardı ama bu önlerindeki birkaç günün nasıl geçeceğine bağlıydı. Ayrıca geçidin diğer tarafında onları neyin beklediği de önemliydi.

İlk inişin de tırmanış kadar zor olduğu ortaya çıktı. Belki daha da kötüydü. Cora bir yamaçtan aşağı inerken kaydı ve dirseğini

incitti. Kendini iyileştirmek için büyü harcayamazdı, bu yüzden onun yerine Avy'nin spor sargılarını kullandı. Birkaç kaya yüzeyi ip büyüleri ve çapalar gerektiriyordu. Ren ilerledikçe boyun kaslarındaki gerginliğin arttığını hissedebiliyordu. Theo'nun bu büyüleri yapma konusundaki güveni artmıştı ama yapılması gereken her büyü bir gecikmeye neden oluyordu. Clyde'ın da aynı gecikmelerden muzdarip olup olmayacağını bilmiyordu. Onun bir gölgeden diğerine atlayışını gördükten sonra, onlara yetişmek için kendi yöntemleri olduğundan şüphelenmişti.

Ren, kar yavaş yavaş yok olmaya başladığında rahatladı. Hava gün boyunca yeterince ısınmış, giysilerini kaplayan güçlendirme büyülerini kullanmayı bırakabilmişlerdi. Ancak kayalar yerini ormana bırakana kadar kutlama yapmadılar. Bu, yeni bir umudu solumak gibiydi. Bundan sonra her şey yokuş aşağı olacaktı.

Geçit nihayet arkalarındaydı.

* * *

Ren manzaradaki garip değişikliği fark ettiğinde başka bir yamaçta ilerliyorlardı. Kasları o kadar yorgun ve midesi o kadar boştu ki bir serap gördüğünü sandı. Patikada durdu, ağaçların arasından gözlerini kısarak baktı, gerçek olduğunu doğrulamak için bileğindeki deriyi çimdikledi. Theo ona çarptı ve neredeyse yamaçtan aşağı yuvarlanmasına neden oluyordu.

“Üzgünüm, Ren. Ne...”

Gördüğünde Theo'nun da sesi kısıldı. Cora arkalarından geldi, baldırlarının sızlamasından şikâyet ediyordu. Karşılarındaki şeyi görünce kızın da gözleri kocaman açıldı. “Bu düşündüğüm şey mi?”

Ren inanamayarak, “Bir çiftlik,” dedi. “Bu bir *çiftlik*.”

İlk bakışta terk edilmiş gibi görünüyordu. Bir uçta eski görünümlü taş bir kulübe vardı, arazinin geri kalanında daha küçük

ahşap kulübeler bulunuyordu. Gözleri batı köşesindeki daha büyük bir ahıra kaydı. Boyası yeni yapılmış gibi görünüyordu. Gerçekten de tüm çiftlik, içinde yaşayanların olmaması için fazla bakımlı görünüyordu. Umut dolu tahminleri bir hareketle doğrulandı. Kulübelerden birinin arkasında bir şeyler kıpırdıyordu.

“Bunlar *inek*.”

Cora işaret etti. “Bakın.”

Küçük kulübelerden birinin verandasında bir figür belirdi. Yüzünü göremeyecek kadar uzaktaydılar ama üçü de gerçek bir insanın tarlada ilerleyişini şaşkınlıkla izlediler. Ren böyle bir şey için dua etmeyi bile düşünmemişti. Bir çiftliğe rastlamışlardı. Hem de bu kadar uzakta. Herhalde biraz yiyecek ve dağdan aşağıya nasıl ineceklerine dair bir tarif bulabilirlerdi. Theo manzaranın üzerine kara bir bulut gibi çöktüğünde Ren’in ağzı sulanmaya başlamıştı bile.

“Biraz şüpheli, değil mi?”

“Ne?” diye sordu Ren. “İnekler mi? İnekler nasıl şüpheli olabilir?”

“Şey, hiçliğin ortasındalar. Burası dağların oldukça derinlerinde. Çiftlik kurmak için neden buraya kadar gelsinler ki?”

“Biraz huzur ve sessizlik için,” diye fısıldadı Cora. “Nereye kurduğuna bağlı olarak verimli topraklar da var.”

Ren başıyla onayladı. “Burada vergilerden de kurtulabilirsin. Kathor bu kadar uzağa nüfus sayım memuru göndermiyor. Hükümetten kaçmak için buraya gelen kimseyi suçlayamam.”

“Yasadışı olabilir,” dedi Theo. “Bir tür kaçakçılık operasyonu.”

Ren gözlerini devirdi. “Macera kitaplarından bir bilgi parçası daha mı?”

“Babamdan,” diye düzeltti Theo. Sesi hiç o anki kadar altın renginde ve kendini beğenmiş çıkmamıştı. Bunu fark etmiş

olmalıydı, çünkü hemen omuz silkti. “Böyle şeyler hakkında hikâyeler duymuştum. Ödül avcıları suçluların izini sürdüğünde, asla Kathor’da bir sığınak bulamazlar. Suçlular evlerini uzak yerlere kurarlar. Bunun gibi.”

“O halde ne öneriyorsun, Theo?”

Theo alt dudağını ısırды. “Devam edelim. Dağdan aşağı kendimiz inebiliriz.”

“Hayır,” dedi Cora. Şimdiye kadarki en sert ses tonuydu bu. Uzaktaki çiftliğin görüntüsü bile onu birkaç adım daha kendine çekmişti. Ren böyle bir yerin ona Balmerick’ten daha çok ev gibi geleceğini biliyordu. “Ufacık bir yardım ihtimali bile varsa, durmak zorundayız. Yiyecek olmadan hayatta kalamayız. Daha fazla tuzak kuracak kadar büyüm yok. Bir çiftlik yiyecek bulmak için en iyi şansımız.”

Ren başıyla onayladı. “Ve yönümüzü belirleyebiliriz. Kathor’dan ne kadar uzakta olduğumuzu öğrenebiliriz.”

“Doğru. Peki onlara ne söyleyeceğiz?” diye sordu Theo. “Merhaba. Yanlışlıkla Dires’in ortasına bir mummyolu geçidi açtık. Bu arada, peşimizde iki arkadaşımızı öldürmüş bir intikamcı var. Bu gece burada kalmamızın bir sakıncası var mı?”

Cora kaşlarını çattı. “Clyde’ı onlara yönlendirebileceğimiz gerçeğini düşünmemiştim.”

Ren başını salladı. “Hızlı hareket ettiğimiz sürece bir sorun çıkmayacaktır. Yiyecek ve yol sorabilir, sonra da ilerlemeye devam edebiliriz. Clyde *bizim* peşimizde, unuttunuz mu? Onların değil.”

Theo hâlâ bu fikirden rahatsız görünüyordu.

Ren ona, “İstersen burada, ormanda kamp kurabilirsin,” dedi ve annesinin bileziğini ortak çantalarına yerleştirdi. Asasını da gözlerden uzak bir yere, kemerinin halkasına soktu. “Ama ben açım ve oraya gidiyorum. O kadar gerginsen Vega’yı bırak.”

Cora başıyla onayladı. “Ben de gitmek istiyorum.”

Theo yine dudağını ısırđı. “İyi ama eğer burada kayıp öncülerin organlarını toplayan bir organ mafyası varsa, sana söylemiştim diyeceğim.”

Ren sırtarak, “Bunu yapamayacaksın,” dedi. “Konuşmanı sağlayacak ciğerlerin olmayacak.”

Ve kafalarında organlarının çalınma ihtimalinin harika düşüncesiyle tepeden aşağı inmeye başladılar.

35. BÖLÜM

Onları önce bir av köpeği fark etti. Havlayarak ve daireler çizerek yanlarına geldi, tekrar havlamadan önce havayı kokladı. Meşe kahverengisiydi ve üzerinde beyaz benekler vardı. Cora diz çöktü ve bir elini uzattı. Bu hareket iri köpeği biraz daha yaklaştırdı. Ren ona parmağını kaybetmeden önce geri çekilmesini söylemek üzereydi ki yaratık Cora'nın ayaklarının dibine yuvarlandı ve dilini çıkardı.

Cora onun karnını kaşıyarak, "Aferin oğluma," dedi.

İki figür çayırın içinden geçip onlara doğru geliyordu. Küçük kulübelerden birkaç kişinin daha kafası görünmeye başlamıştı. Ren onların akrabaları mı yoksa çiftlikte çalışan işçiler mi olduğunu anlayamadı. Yaklaşan çift kibar görünüyordu. Ren'in annesinden birkaç yaş büyüktüler ama daha da iyi durumdaydılar. Zayıf ve kaslıydılar, bir çiftlik yönetmenin zorlu işleriyle yontulmuşlardı. Zaman adamın omuzlarını bükmeye başlamıştı ama yüzündeki gülümsemeyi azaltamamıştı. Adam hâlâ biraz uzaktayken onlara el salladı. Kadın daha çekingendi, her birini sırayla inceliyordu. Cora'yla aynı zeytin rengi ten rengine sahipti ama sanki bütün sabahı güneşin ışığında çalışarak geçirmiş gibi daha yanık bir teni vardı. Bahçeyle uğraşırken giydiği yıpranmış

eldivenlerin üzerinde hâlâ küçük yapraklar vardı. Kadının keskin bir ıslığıyla köpek yanlarına geri döndü. Ren onların karı koca olduklarını, yürürken omuzlarının birbirine nasıl rahatça dokunduğunu görene kadar fark etmemişti.

“Merhaba!” dedi adam. “Hoş geldiniz. Ben Holt. Bu da karım Della. Sizi buralara hangi rüzgâr attı?”

Cora öne çıkarak Ren’i şaşırttı.

“Kaybolduk,” dedi. “Kathor’dan geliyoruz. Ailemin o tarafta bir çiftliği var. Şehrin kuzeyinde. Çoğunlukla domuz yetiştiriyoruz. Tanrım, gerçek bir çiftliğin kokusunu özlemişim.”

Holt bu iltifat karşısında gülümsedi. “Dünyada buna benzer bir şey yok.”

“Nereden geliyorsunuz?” diye sordu Della. “Dağ eteklerinden mi?”

Cora döndü ve işaret etti. “İster inanın ister inanmayın, geçitten. Rotamızdan çok saptık.”

Holt ıslık çaldı. “Şaka yapıyorsun. Kimse o geçidi kullanmaz. Yorgun ve tükenmiş görünmenize şaşmamalı. Hadi gelin. Çantalarınızı verandaya koyalım. Gece kalmak niyetinde misiniz?”

Üçü karşılıklı bakiştılar. Bir yerde uyumaları gerekiyordu ama gecikmemeye karar vermişlerdi. Kendilerinin ve burayı evi olarak gören herkesin iyiliği için. Ren’in omuzlarında zaten üç kişinin ölümünün ağırlığı vardı. Daha fazla hayaletin onları eve kadar takip etmesine ihtiyacı yoktu. Clyde’ı araziye çekerek bu insanların hayatını tehlikeye atmak için hiçbir neden yoktu.

Cora, “Sadece biraz yiyecek bir şeyler istiyoruz,” diye cevap verdi. “Eğer verebilerseniz. Ve şehre geri dönmek için de biraz yardım. Ne kadar uzakta olduğumuzdan emin değiliz.”

“Kathor’dan mı? Yaklaşık dört gün,” diye yanıtladı Della. Yeşil saplı çiçeklerin açmaya yüz tuttuğu bir yamacı işaret etti. “İki

yılda bir Kathor pazarlarında ayna çiçekleri satarız. Çok güzel çiçeklerdir. Dağ soğuşundan gerçekten hoşlanan birkaç bitkiden biri.”

Theo tepelere baktı. “Ayna çiçekleri mi? Onlardan bir tarla dolusu görmek isterdim.”

Cora onay almak için iki çiftçiye bakarak, “Bütün tarla çiçek açmayacak,” diye cevap verdi. Della başıyla onu onayladı. “Hayatta kalmak için birbirleriyle savaşırlar. Saplarını birbirlerine dolayarak daha zayıf olanları boğarlar. Sadece yüz tanesi hayatta kalabilecek, değil mi?”

Della gülümseyerek, “Aferin,” diye cevap verdi. “Her yıl yaklaşık o kadar oluyor.”

Holt heyecanla ellerini birbirine vurdu. “Haydi. Eşyalarınızı şuraya bırakın. Sizi biraz gezdirelim. Della, yemek için birkaç tabak daha hazırlayalım.”

Ren konuşmamıştı. Çiftliğin geri kalanını incelemekle meşguldü, Theo’nun yasadışı bir şeyler olabileceğine dair fikri onu tedirgin etmişti. Yine de gördüğü tarla işçileri oldukça rahat görünüyordu. Bir adam ayaklarını uzatmış, verandasında kitap okuyordu. Bir diğeri sarkan çamaşır ipine asmak üzere bir gömlek yıkıyordu. Ren, kulübelerden birinin arkasında bir sopayla toprağa bir şeyler çizen küçük bir kız bile gördü. Bu görüntü Ren’i tamamen farklı bir nedenden dolayı tedirgin etti. Bir çocuğu tehlikeye atma düşüncesine katlanamıyordu.

“... çiftliğin işlerini babamdan devralmak için geldim. Ben bir tarihçiydim. Bir süre Kathor’da ilkokul öğretmenliği yaptım. Sizler daha anne babalarınızın gözünde bir pırıltı bile değilken. Della buraya gelmek istemedi. Öyle değil mi canım?”

“Tabii ki hayır.” Kadın ona hafifçe gülümsedi. Bu hikâyeyi bir ya da iki kez anlattıkları belliydi. “Şehri severdim. Kalabalık

caddeleri, barları, her şeyi. Gençtim ve eğleneliydi. Seni seviyordum canım, ama beni ıssız bir yerdeki bir keçi yoluna sürüklediğini sanıyordum.”

Köşeyi döndüklerinde önlerindeki görüntü değişti. Nehirler, dereler ve ormanlarla bölünmüş geniş bir vadi vardı. Ren, Brood’lar gibi ailelerin böyle manzaralar için çok para harcadıklarını biliyordu. Holt hikâyelerine devam ederken Ren uzaktaki yer işaretlerini ayırt etmeye çalışıyordu.

“Buraya gece geldik,” dedi Holt. “Bütün yıldızlar görünüyordu. Siz üçünüz geçitteydiniz, yani zaten biliyorsunuz. Burada her şey farklı. İnsanoğlunun yaptığı hiçbir şey yolunuza çıkmıyor. Bu dağlarda başka dünyaları görebilirsiniz. Della bunu gördüğünde -ve ertesi sabah bu manzarayı gördüğünde- asla geri dönmek istemeyeceğini biliyordum.”

“Muhteşem,” dedi Cora. “Bazı insanlar ne kaçırdıklarını bilmiyorlar.”

“İyi dedin,” diye cevap verdi Holt. “Çok iyi söyledin. Hadi, eşyalarınızı buraya bırakın.”

Theo tek başına duran sırt çantasını verandaya yerleştirirken Ren sonunda ne kadar tuhaf göründüklerini fark etti. Ne tür bir öncü tek bir sırt çantasıyla seyahat ederdi ki? Giysileri ve ayakkabıları da tuhaf seçimlerdi. Della’nın gruplarını dikkatle incelemesini şimdi daha iyi anlıyordu. Onlar gibi bir üçlünün buraya nasıl geldiğini merak ediyor olmalıydı. Ya da geçitten nasıl sağ çıktıklarını.

“Umarım gürültülü bir akşam yemeğine aldırmazsınız,” dedi Della verandaya çıkarken. “İşçilerimizin çoğu doğma büyüme dağ insanları. Kimse onlara hangi kaşığı hangi yemek için kullanacaklarını falan öğretmemiş. İlk geldiğimde denedim. Kaybettiğim bir savaş oldu.”

Cora gülümsemeden önce Theo'ya baktı. "Endişelenme. Yemekten sonra kemiği kimin alacağını görmek için zar atan bir ailede büyüdüm. Sofradaki herkes için bir kaşık olması bizim için yeterince lüks."

Della başını eğdi. "Ben yemeği hazırlayayım. Onları sıkmayacağına söz ver Holt."

Holt iki elini kalbinin üzerinde kavuşturarak yaralanmış gibi yaptı, sonra da gizlice diğerlerine doğru eğildi. "Her hikâyeyi yüzlerce kez dinlemiştir. Ve misafirlerle ilgili en sevdiğim şeyin bu olduğunu biliyor. Misafirler için hikâyelerimin hepsi yepyeni. Bu taraftan gelin. Görecek çok şey var."

Onları dikkatle yönlendirerek üst kısımdaki çayırlara götürdü. Tarihe olan sevgisi onu terk etmemişti. "Küçük Batı'daki binalardan kalan bütün ahşabı topladım."

Ren bunun üzerine canlandı. "Küçük Batı mı? Orası ilk hayalet kasabalardan biri değil mi?"

Ren'in ilgisi adamın içindeki coşkuyu daha da artırmıştı.

"Bu benim en sevdiğim hikâyelerden biridir," dedi. "Orayı Kathor'un ilk krallarından biri için bir inziva yeri olarak inşa etmişler. Hükümdarlığın getirdiği sıkıntılardan uzaklaşmak için. Söylentiye göre kral bir bölük askerle kasabayı teftişe gelmiş ve bir daha geri dönmemiş. Kâşifler orayı bulduklarında, sadece bir sürü boş bina varmış. Oraya yerleşmek için giden insanların hiçbirisi ortada yokmuş. Mezar yok. Kemik yok. Hiçbir şey yokmuş. Ondan sonra kimse orada yaşamak istememiş. Bu da bizim için bir sürü bedava odun demektir. Hem de çok kaliteli odunlar."

Ren başıyla onayladı. "Annem onların hayatta kalan son ejderha tarafından yendiğini söylerdi."

"Gerçekten mi?" Holt düşünceli görünüyordu. "Bu çok ilginç. Annem her zaman ejderhaya *dönüştüklerini* söylerdi. Bah-

se girerim ki soylarımızı geriye doğru takip edersek, hepsinin birbirinden çok az farklı dini inançlara sahip farklı bölgelerden geldiğini görürüz. Bahse girerim annemin soyunda Tusk ataları vardır. Hep böyle büyüdü karşılaşmalarla ilgili hikâyeler anlatırlar. Dürüst olmak gerekirse, bu yüzden en iyi hikâyelerin yirmi alternatif sonu vardır. Farklı insanlar kendi ahlaki derslerini çıkarmayı severler...” Bir an durdu ve başını kaşdı. “Başardım, değil mi? Canınızı fazlasıyla sıktım. Pekâlâ, ileride...”

Üst kısımdaki çayırda daire çizdiler ve ineklerin iri gövdelerini okşamalarına izin verildi. Tarlada çalışanlardan birkaçı kendilerini tanıtmak için yanlarına geldi. Ren küçük kıza el salladı ama kız oldukça utangaçtı ve saman bebeğine daha da dikkatle bakmaya devam etti. Della’nın fazladan tabakları ovarken mutfak penceresinden onları izlediğini fark etti. Verandaya geri döndüklerinde Cora kalıcı olarak taşınmaya hazır görünüyordu.

“Bu gece kalamayacağınıza emin misiniz?” diye sordu Holt. “Boş bir kulübemiz var.”

Cora, Theo’nun grup adına cevap vermesi için yeterince uzun süre tereddüt etti.

“Gerçekten yola devam etmeliyiz. Yine de teklifiniz bizi onurlandırdı.”

Holt, Cora’ya göz kırpmadan önce kaşlarını kaldırdı. “Onurlandınız mı? Sanırım buradaki altın başak bir çiftlikte yetişmedi. En azından sizi akşam yemeğinde ağırlamaktan *onur duyarız*.”

Holt verandanın basamaklarını gürültüyle çıkarken Theo hakarete uğrayıp uğramadığı konusunda kararsız görünüyordu. Adamın Della’yı çağıran sesi duyuldu. Verandalarının köşesinde asılı bir çan vardı. Adam, Ren’in açık pencereden kokusunu alabildiği doyurucu yemek için tarladaki işçileri ça-

ğırmak üzere zili çalmaya başladı. Zil çaldığında üçü de bir anlığına baş başa kaldılar.

Ve üçü birden aynı anda konuştu.

“Burayı sevdim.”

“Ben sevmedim.”

“*Harika* kokuyor.”

Cora kaşlarını çatarak Theo’ya doğru baktı.

“Sevmedin çünkü *senin* tarzında insanlar değiller.”

Theo da ona kaşlarını çatarak karşılık verdi ama Holt’un hızla onlara doğru gelmesiyle tartışma ihtimali ortadan kalktı. Yaşlı adam ön kapıyı açtı ve içeriyi işaret etti.

“Hadi girin. Oturacak iyi bir yer seçin yoksa Mackie kardeşlerden dirsek yersiniz.”

İçeride mutfak evin en önemli parçasıydı. İki çiftlik kapısının birleştirilip uzun bir bütün haline getirilmiş hali gibi görünen büyük bir ahşap masanın etrafına yayılmıştı. İnce işçilikle yapılmış sandalyeler iki yana doğru dizilmişti ve Ren bunların el yapımı olduğunu tahmin ediyordu. Kancalar doğrudan duvarlara çakılmıştı. Çok sayıda dökme demir alet savaş ganimeti gibi duvara asılmıştı. Della masaya bir tabak eritilmiş keçi peyniri koydu ve Ren ağzının suyunun çenesinden aşağı akmasını güçlükle engelledi.

“Başlayın,” dedi ev sahibi, başka bir tabak hazırlamak için arkasını dönerek. “Şimdi birkaç lokma almazsanız Mackie’ler hepsini yiyecek.”

Holt kendi yerine otururken onlara “*Size söylemiştim, değil mi?*” der gibi baktı. Tütsülenmiş peynirlerin ve etlerin altına gizlenmiş eski bir çiçek kokusu vardı. Ren’e çocukken annesinin sık sık gittiği dükkânları hatırlatıyordu. Yüksek dozda maruz kaldığında biraz midesini bulandıracak bir şeydi bu. Kibarca ne

kadar peynir alması gerektiğini bilmiyordu ve ilk denemesinde Holt'tan sağlam bir azar işitti. "Bir deri bir kemik kalmana şaşmamalı," dedi Holt. "Bunun gibi yapmalısın."

Holt bir parça ekmek aldı ve üzerine dört katı kadar peynir sürdükten sonra Ren'e uzattı. Ren lokmayı mideye indirdi. Cora ve Theo'nun daha fazla davete ihtiyacı yoktu. Kendi porsiyonlarını hazırladılar ve aynı hızla hepsini mideye indirdiler. Ren çok fazla yiyip kendilerini hasta etmekten kaçınmalarının zor olabileceğini fark etti. Üçüncü dilim ekmeğini yiyordu ki, bir grup insan omuzlarını ite kaka ön girişten içeri girdi.

Kargaşa ve itiş kakış vardı ve Ren her gecenin böyle olduğunu hayal etti. Daha önce bahsi geçen Mackie kardeşler kolayca göze çarpıyordu. Geniş omuzlu çocuklardı, yüzleri yassılaşmış taş gibiydi, gözleri küçük kahverengi noktalar halindeydi. Holt'a en yakın sandalyelere yerleştiler. Misafirlerin olduğunu fark etmemiş gibi görünüyorlardı. Ren'in sağ tarafına çakı gibi bir adam oturdu. Ren'den en az beş altı yaş büyüktü ve boynundan aşağıya doğru inen bir yanık izi vardı.

"Lev," dedi elini uzatarak. "Ben becerikli olanım."

Ren, bunun üzerine kaşlarını çattı. "Ben de Ren. Becerikli mi?"

Adam iki yaralı eklemine masaya vurdu. "Bunu, sandalyeleri, geri kalan her şeyi ben yaptım."

Ren kibarca gülümsedi. "Çok güzel bir işçilik."

Odaya giren üç kişi daha vardı. Biri gümüş rengi saçları olan ve burnu ezilmiş yaşlı bir adamdı. Diğer ikisi genç bir çiftti. Ren kadının bileğinde bir evlilik bileziği gördü; Kathor'da modası geçmiş eski bir uygulamaydı bu. Kadının gözleri ve burnu dışarıdaki küçük kızla aynıydı ama kocası kızlarına koyu renk, kıvrıkcık saçlarını miras bırakmıştı. Tanıştırıldıklarında ikisi de kibarca başlarını salladı.

Della, üzerinde parlak akışkan yumurtalar olan dağ pilavı servis etti. Ren'in tanımlayamadığı bir et parçası da vardı. Mac-kie kardeşlerin tabaklarını bu etle doldurmalarını izlemek onu yemek için yeterine ikna ediciydi. Cora'nın dağlarda yaptığı yemeklerin tadı çok lezzetliydi ama Ren şimdi bunun açlıklarının bir ürünü olduğunu anlıyordu. Burada etler baharatlanmış ve yumurtalar tuzlanmıştı. Her kâsenin dibinde bir çeşit tereyağı eritilmişti ve Ren tabağını yalamamak için kendini zor tuttu.

“Kuzey geçidini kim tırmanır ki?”

Başka konuşmalar da yapılıyordu ama Ren, Della'nın Theo'ya sorduğu sorunun diğerlerinin arasından bıçak gibi sivrildiğini duydu. Della sıcak şarabını yudumluyordu. Theo omuz silkti.

“Aptallar,” diye cevap verdi. “Dediğim gibi, kaybolduk. Açıkçası hayatta olduğumuz için şanslıyız.”

Della merakla kaşlarını kaldırdı. “Öyle mi?”

“Doğruca bir wyvern yuvasına girdik. Neyse ki avlanmaya çıkmıştı.”

“Tehlikeli yaratıklar,” diye onayladı Della. “Birkaç yılda bir bizden bir inek kaparlar. Yine de en sevdikleri şey değil. Gerçekten kaçabilecek avları avlamayı tercih ederler. Bir süre önce geçide girmeye kalkışmamayı öğrendik. Dağın o tarafındaki her şey biraz daha vahşi. İnsanların gitmesi gereken türden bir yer değil...”

Ren kulak misafiri olduğunu fark etti ve daha da kötüsü, masanın kendi tarafındaki konuşmayı yarım bırakmıştı. Lev hiç düşünmeden pilavını kaşıklıyordu ama karşısındaki çift merakla bekliyordu. Ren kibarca gülümsedi. “Dışarıdaki sizin kızınız mıydı?”

Adam başıyla onayladı. “Talía.”

“Çok güzel bir isim. Bize katılacak mı?”

Çift karşılıklı bakıştı. Kadın sırtarak çatalını bir kenara bıraktı.

“Bu kız tavuk gibi. Acıktığında gelir, ama acıkmadıysa tek alacağın birkaç gagalama olur. Öyle inatçıdır. Gerçi bütün dağ kızları öyledir.”

Eşine dirsek attı. Adam bir ağız dolusu pilavın arasından konuştu.

“Dağ kızlarıyla evleniyoruz çünkü buradaki diğer her şey ısıyor.”

Ren güldü. İkisi de bu eskimiş şakaya gülümsediler. Ren masaya bir göz attı ve Della’yı yine kendisini izlerken yakaladı. Nedenini bilmiyordu ama ev sahipleri masanın etrafında toplanan diğerlerinden farklı görünüyordu. Diğer herkes beklenen bir kalıba uyuyordu. Della’nın ise iki yüzü vardı. İki yüzü olan bir madeni para. Ren, Kathor’da büyüdüğünü ve kalıcı olarak böyle bir yere yerleştiğini hayal bile edemiyordu. Kadının kim olduğuna dair derinlerde Ren’i rahatsız eden bir şeyler vardı, belki de kısmen kadın ona biraz kendini hatırlattığı içindi.

Ren rahatsız eden yakasını çekiştirmeden önce bir porsiyon daha yemek aldı.

Kahretsin, burası çok sıcak, diye düşündü.

“Peki ya sen?” diye soruyordu kadın. “Şuradaki göze hoş geliyor.”

Kadın, Theo’ya doğru hafifçe başını salladı. Ren kendisinin de bu değerlendirmeye katıldığını düşündü. Theo’nun altın sarısı saçları düzgünce taranmıştı. Della ile sohbet ederken dudakları kolayca kıpırdıyordu. Arada sırada o zahmetsiz gülümseme belirliyordu. Onun yanında Cora, çocukluğundaki domuzlarla ilgili bir hikâyeyi anlatırken kıkırdıyordu. Ren alnından boncuk boncuk ter aktığını hissetti.

“Göze hoş geliyor,” diye onayladı Ren. “Pardon, tuvalet var mı?”

Çift onun sorusunu Della’ya doğru yöneltti. Ev sahibi eliyle işaret etti.

“Hemen dışarıda, tatlım.”

Ren gülümsedi ve başıyla kibarca selam verdi. Elinin tersiyle terini sildi, verandanın fener ışığına çıkarken biraz utanmıştı. Güneş ışığının son soluğu dağların tepelerini kı kıla boyuyordu. Esinti tenine güzel bir serinlik ve ferahlık veriyordu. Ren doğruca tuvalete yöneldi. Tuvalet oldukça dardı ve Mackie kardeşlerin burayı nasıl kullandıklarını merak etti. Geçit olayından bu yana ilk kez düzgün bir tuvalete kavuşmuş olmak hoşuna gitmiyor değildi.

Ren işini bitirdi ve tökezleyerek açık havaya çıktı. Kendini biraz sersemlemiş hissediyordu. Gözlerini çayıra çevirdi ve ay ışığında bir figür gördü. Onun küçük Talia olduğunu fark edene kadar kalbi küt küt attı. Kız kulübelerden birinin kapısında durmuş, gözlerini merakla Ren’e dikmişti. Ren bir kez daha el salladı ama kız başını eğerek gözden kayboldu. Ren, Clyde’ın gelebileceğine dair kısa süreli bir korkuya kapıldı. Kızı korumasız bulabilirdi. Ama Cora’ya göre, onu hayata döndüren büyü, odaklıydı. Açlığı, hikâyelerdeki canavarlar gibi rastgele çocuklara yönelmemişti. Tamamen kendilerine odaklanmıştı.

Verandaya doğru geri dönmeye başlamıştı ki arazinin uzak ucundaki bir parıltı gözüne çarptı. Bir şeyden duman tütüyordu. Belki bir kazan dairesi? Yıldızların ve ayın ışığının o noktada kırılmasını izledi. Önce yeşil, sonra mavi, sonra da gümüş gibi görünüyordu. Kutup ışıkları gibiydi.

Bir boğaz temizleme sesi duyuldu. Ren verandada piposunu yakmaya çalışan Lev’i gördü. Ren yaklaşırken Lev gülümsedi.

Yaşlı adamların ona iskelede attıkları bakışların aynısıydı bu. Teninde rahatsız edici bir şekilde gezinen uzun bir bakış. *Bu adamdan uzak durmak en iyisi*, diye düşündü.

“Dell turta servisi yapıyor,” dedi adam, eliyle girişe doğru işaret ederek. “Mackie’ler hepsini mideye indirmeden önce git ve bir dilim al. *Tatlı biri* için tatlı bir yemek.”

Bu son cümle Ren’in ensesindeki tüyleri diken diken etmişti. Yeterince hızlı içeri kaçamamıştı. İçeri girdiğinde mutfağın sıcaklığı üzerine çöktü. Ren diğerlerinin önünde terleyeceği gerçeğini kabullenmek zorunda kalacaktı. Köşeyi dönmeden önce bir koluyla alnını sildi. Odadaki herkes aynı anda başını kaldırıp baktı.

Theo ve Cora hariç. İkisi de yüzükoyun yatmış, başlarını özenle kullanılmış mendillerinin üzerine koymuşlardı. Della küçük bir ninni mırıldanıyor, parmaklarını Theo’nun sırtında gezdiriyordu. Theo hiç tepki vermedi. Ren yine başının döndüğünü hissetti. İlk içgüdüğü kaçmaktı ama daha dönmeden kapıda bir hışırtı duydu. Lev kollarını kavuşturmuş, orada duruyordu.

Ren asasına uzandı ama bulamadı. Belinde değildi.

“Bunu mu arıyorsun?” Lev asayı havada sallayarak seslendi.

Ren’in bileği de boştu. Annesinin bileziğini çantasına saklamıştı. Her iki taşıyıcısına da erişimi yoktu. Ren arkasını döndüğünde Della ona çarpık bir gülümsemeyle baktı.

“Dikkatli ol tatlım. Şu anda tam anlamıyla sarhoşsun. İçinde bir atı bayıltacak kadar nefes var. Fark etmediğin için kendini suçlama. O kadar yemeğin arasında kokusunu almak zor.” O eski çiçek kokusu. Bunu anlamalıydı. Ren’in bacakları çözölmek üzereydi. “Bu maddeyle bu kadar çok çalıştığımız için hepimizin ona karşı bir bağlılığı var. Talia hariç tabii. Çocukları maruz bırakma riskini asla almayız.”

Ren “neden” kelimesini kekeledi ve bu kendi kulağına bile anlaşılmaz geldi. Her şeyden çok bozuk bir hece gibiydi. Della yine de cevap verdi.

“Sadece söylediklerinize inanmıyorum diyelim. Buraya çok sayıda kayıp öncü gelir. Kâşifler, yürüyüşçüler. Ama kimse o geçitten gelmez. Hiç kimse. Ve üçünüzün şu haline bak. Yürüyüş için doğru botlarınız yok. Yanınızda doğru teçhizat yok. Sadece bir çantanız var. Kaybolduğunuzu mu söylediniz?”

Dünyanın geri kalanı sallanmaya başladığında Della gülümsedi.

“Kaybolmak yanlış zamanda yanlış yerde olmak anlamına geliyorsa, sana katılıyorum. Ama endişelenmeyin. Sizi buraya tam olarak kimin gönderdiğini bulacağız. Ve neden gönderdiklerini. Tüm küçük sırlarınızı öğrenmek için bolca vaktimiz var, tatlım. Sizi çok yakında tekrar göreceğim.”

Ren düşerken ışık karanlıkla yer değiştirdi.

36. BÖLÜM

Ren keskin bir tekmeyeyle uyandı. Oda karanlıktı. Başının sağ tarafını taşa çarpmış gibi hissediyordu. Gözleri karanlığa alışmaya çalışırken istemsizce bir inilti çıkardı. Şekiller, gölgeler vardı. Ve bir ses onun adını söylüyordu.

“Ren?”

“Theo? Cora nerede?”

“Buradayım.”

Bir zincir şakırtısı duyuldu. Ren doğrulmaya çalıştı ve sonunda ne kadar sıkı bağlandığını fark etti. Birkaç santimden fazla hareket edememek göğsünün sıkışmasına neden oldu. Dar alanlardan hoşlanmıyordu. Bağlı olmaktan hoşlanmıyordu. Kontrolü dışında olan hiçbir şeyden hoşlanmıyordu.

“Ren. Sakin ol. Buradayız.”

Ama Ren’in zihni de vücudu gibi kapana kısılmış hissediyordu. Aklı bulanıktı. Asası ve bileziği kayıptı. Kendini kurtarmak için bir büyü düşünmenin önemi yoktu çünkü beş yıldır ilk kez, kendini öğrenmeye adanmış büyü kullanmanın bir yolu yoktu.

Theo’nun sesi düşüncelerini böldü. “Ren. Her şey yoluna girecek. Cora’nın bir planı var.”

Ren tekrar kıpırdadı. Zincirleri takırdadı. Metalin bileklerine ve boynuna battığını hissedebiliyordu. Boğazı düğümlendi. Tüm vücudu sanki yeryüzüne düşüyormuş gibi hissediyordu. Cora'nın sesini zar zor duydu.

“Bende bir *zaman büyü*sü var.”

Ren'in zihinsel bariyerlerini aşabilecek çok az kelime vardı. “Zaman büyü” bunlardan biriydi. Bu kelimeyi bir ders kitabında vurgulanmış olarak görebiliyordu. Tanımı önündeki karanlıkta süzülüyordu. *Bir zaman büyü, yasadışı yollarla tek bir kaptan toplanmış ve yoğunlaştırılmış zaman kütesidir. Bu nesnenin bir kerelik kullanımı, nesnenin yaratıcısı tarafından çalınan zamanın gücüne bağlı olarak, kullanıcısının iki saate kadar geriye gitmesini sağlar.* Ren önündeki karanlık havada parlayan bu tanımı tekrar tekrar okudu. Nefes alış veriş sonunda duruldu. Bacaklarındaki kramplar azaldı. Cora'nın iddiasına inanmak istiyordu ama bu mümkün görünmüyordu.

“Nasıl?”

Cora derin bir nefes aldı. “Bir tane yaptım. Final sınavım için. Her ihtimale karşı.”

Bundan daha şok edici bir itiraf olamazdı. Ren, Cora'nın suçluluk duygusunun her hecesine işlediğini duyabiliyordu. Bir final sınavına kaçak büyü sokmak birinin kariyerini başlamadan bitirebilecek türden bir şeydi, ama bir zaman büyü bulundurmak? Bu çok daha kötüydü.

“Onlar affedilemez kaçak büyüler listesinde,” dedi Ren. “Bir tanesine sahip olmak yargı sistemimizde cinayetten bir adım geride. Nasıl yapıldığını nereden öğrendin?”

“Artık bir önemi yok. İşimi berbat etme riskini göze alamazdım. Çok çalışmıştım. Yanlışlıkla bir atardamarı kesip yerimi kaybetmeme imkân yoktu. Yine de sınav iyi geçti ve onu kullanmak zorunda kalmadım. Bu yüzden hâlâ çantamdaydı.”

En azından Cora'nın gerekçesini anlayabiliyordu. Balmerick'te kendini mükemmelleştirmek istemişti çünkü en ufak bir hata bile şansının sona ermesine neden olabilirdi. Yine de Cora'nın gittiği yol kendi hayal gücünün bile ötesindeydi. Ren zaman büyülerinin çalınan zamanla çalıştığını biliyordu. Ve zaman sadece zamansal varoluşlarını anlayan diğer varlıklardan çalınabilirdi. Kurbandan açık bir izin almadığınız sürece, bu herkesin bildiği gibi zor bir süreçti. Ren hâlâ bilmeceyi çözemeyecek kadar terdirgindi. Onun yerine Cora hakkında daha önce öğrendiklerine odaklandı.

“Kehribar küre,” dedi. “Hepimiz yanımızda ne getirmemiz gerektiğini düşünürken onu ayağınla saklamıştın. Ne olduğunu merak ettim ama seni utandırmak istemedim.”

“Gördüğünü biliyordum ama ne olduğunu fark edip etmediğinden emin değildim. Zaman büyüleri pek çok farklı şekilde depolanabilir. Aktive etmek için...”

“Kaşındaki piercing'den faydalanıyorsun. Biliyorum. Birbirlerine uyduklarını gördüm.”

Theo'nun iç çektiğini duydu. “Bunların hiçbirini nasıl fark etmedim?”

Çünkü hiç gerçekten dikkat etmek zorunda kalmadın. Ren'in düşüncelerinin daha karanlık akıntılara kapılması fazla zaman almadı. Bundan sonra ne yapmaları gerektiğine odaklanmak istiyordu. Bir plan yapmak. Ama ilk açıklamanın ortaya çıkardığı bir başka açık gerçek, gizli dikenleri olan bir çiçek gibi açıyordu. Ren karanlıkta dişlerini sıktı ama göğsünde yükselen öfkeyi engelleyemedi.

“Timmons'ı kurtarabilirdin,” dedi. “Ya da Avy'yi. Hepsini Cora. Burada ilk kaybolduğumuzda bizi Balmerick'e geri götürebilirdin...”

Bu sözler sessizlikle karşılandı. Ren'in gözleri Cora olduğunu bildiği gölgeye sabitlenmişti. Kızın tüm bu suçluluk duygusunun ağırlığı altında başını nasıl eğdiğini gördü. Ren onun her olaydan sonra ne kadar dalgın olduğunu fark etmişti. Bunun sadece tanık oldukları şeyin dehşetinden kaynaklandığını düşünmüştü.

Cora sonunda cevap verdi. "Mumyollarına erişmek için bir zaman büyüsünü aktive edemezsin. Bunlar yaptıkları işe güç vermek için farklı zamansal teoriler kullanan iki ayrı, güçlü ögedir. Böyle bir girişimin sonuçları felaket olur. Ayrıca... Sahip olduğum şeyleri açıkça sergilemek veya tanıtmak için bir nedene ihtiyacım yoktu. Ne kadar kayıp olduğumuzu henüz bilmiyordum ve Clyde Winters ile kişisel bir bağlantım yoktu. Alınma Theo."

Diğer gölge başını salladı. Ren hâlâ tatmin olmamıştı.

"Peki ya Avy ve Timmons?"

Cora'nın sesi bir fısıltı gibiydi. "Avy öldüğünde biz hâlâ kaçıyorduk. Çok fazla adrenalin ve panik vardı. Durana kadar büyüye sahip olduğumu unutmuştum. Hatırladığımda ise çok geçti. Eğer o zaman kullansaydım, büyüyü boşa harcama ve yine de Avy'yi kurtaramama riskini almış olacaktım. Korkunç hissettim. Keşke zamanında hatırlasaydım, Clyde'ı durdurabilirdim... Avy hayatta olurdu. İnanın bana, olay olduğundan beri tek düşündüğüm şey bu."

Ren kızın kaşını kaşıdığını hatırladı. Her iki ölümden sonra.

"Bu da Timmons'ı kurtarmamayı *seçtiğin* anlamına geliyor."

Belirgin bir sessizlikten sonra Cora cevapladı: "Evet. Onu kurtarabilirdim. Gerçek şu ki büyüyü kendim için saklıyordum. Dağlarda neyle karşılaşacağımızı bilmiyordum. Ölmekten korkuyordum."

Karanlık, Ren'i duygularını gizlemek zorunda kalmaktan kurtarmıştı. Timmons'ın ellerindeki büyüyle hayata dönmüş

olabileceği düşüncesi çok fazlaydı. Eğer bilseydi, Cora'yı zaman büyüsünü kullanmaya zorlardı. Ama aynı zamanda biliyordu ki, eğer bu onun sırrı olsaydı, en azından taşıyıcısını yanında tutmayı da düşünürdü. Tehlikeli dağ geçitlerinden geçerken bir güvenlik önlemi. Balmerick onlara bu dersi vermişti. Seçilmiş olmanın ne demek olduğunu biliyorlardı ve o güneşli yüksekliklere çıktıklarında, hayatta kalmak kök salabilecek tek içgüdüydü. Ama bu, Cora'nın itirafını unutacağı anlamına gelmiyordu. Cora eninde sonunda yaptıklarının hesabını verecekti.

Şimdilik Ren'in odaklanması gerekiyordu. İlerlemenin tek yolu buydu.

“Seni ne kadar geriye götürecekt?”

“Bir saat,” diye yanıtladı Cora. “Ama onu yaratmak için kullandığım yöntemler muhtemelen kusursuz değildi. Bize gerçekte ne kadar zaman kazandıracağı konusunda hiçbir fikrim yok.”

“O halde neyi bekliyorsun?” diye sordu Ren. “Her saniye önemli.”

Cora'nın zamanda geriye gidip patikada durdukları ve çiftliğe uzaktan baktıkları zamana döndüğünü hayal etti. O kadar uzağa gidebilseydi kaçması kolay olurdu.

“Küre erişim menzilinin dışında.”

Ren göğsündeki umudun ikinci kez öldüğünü hissetti. Korku bedenini sarmıştı. Bileklerinin etrafındaki zincirler sanki daha da sıkılaşıyordu. Theo'nun sesi zar zor duyuluyordu.

“Vega çantayı arıyor,” dedi. “Eğer onu bize yaklaştırabilirse, Cora küreyi aktive edebilir. Bunu yaptığında hepimiz zamanda geriye gideceğiz. Ne olduğunu sadece Cora bilecek. Bunun için elinden geleni yapacak...”

Kapı, paslanmış metalin iniltisiyle açıldı. Della oradaydı, gece gökyüzüyle çerçevelenmişti. Gözleri odayı taradı, yüzler arasında gidip geldikten sonra Ren'in üzerinde karar kıldı.

“Önce onu alın.”

Mackie kardeşler ileri atıldılar. Theo onları tekmelemeye çalıştı. Cora durmaları için bağıırıyordu. Zincirler bileklerinden düşüp onu ayağa kaldırdıklarında ve açık havaya çıkardıklarında Ren sessiz bir rahatlama hissetti. Onu başka bir barakaya doğru götürdüklerini fark etmeden önce teni serinliği içine çekti. Götürdükleri barakada tek bir fener sallanıyordu. Parıldayan aletlerden oluşan bir duvara gölgeler düşürüyordu.

“Hayır, bekleyin, lütfen, hayır...”

Bir büyü dalgası boynuna çarptı. Hiç hareket edemeyinceye kadar omurgasından aşağı indi. Ren aynı paniğin zihninde yeniden canlandığını hissetti. Burada ölecekti.

“Onu masanın üzerine koyun.”

Mackie kardeşler onu masaya yatırdılar ve herhangi bir hayvanı kesime hazırlamak için yaptıkları gibi ters çevirdiler. Ren’i yerinde kilitleyen büyü bir saniye geç çözüldü. Bilekleri çoktan masaya bağlanmıştı. Fener arkasında bir yerde sallanıyordu.

Lütfen Cora. Lütfen bana yardım et. Lütfen.

Bileme taşında bilenen bir bıçağın sesini duydu. Gözleri o yöne doğru kaydı. Akşam yemeğindeki yaşlı adamdı bu. Burnu ezilmiş olan. Bir sandalyeye oturmuş, kürdanı dudaklarında gezdirerek çalışıyordu. “Mütevazı evime hoş geldiniz.”

Ev çürümeye yüz tutmuştu. Duvarlardaki çatlaklardan kökler fişkırıyordu. Bir köşede terk edilmiş bir karyola ve Ren’in daha önce adamı okurken gördüğü kitap vardı. Kitabın cildi ve kapağı sökülmişti. Mackie kardeşler hayalet gibi dışarı çıkarken Della kapıda bekledi. Yaşlı adam bıçağını metal bir şeye vurdu. Ses yankılandı.

“Beni duydun mu? Sana hoş geldin dedim. Kaba bir misafir misin? Kaba misafirlere tahammülüm yoktur.”

“Ben misafir değilim,” diye tersledi Ren. “Bunu neden yapıyorsun?”

Lütfen, Cora. Lütfen, lütfen, lütfen.

“Sen benim misafirimsin,” diye cevap verdi adam. “İstediğimiz cevapları alana kadar. Bu da demek oluyor ki, kulübemdeki bu masada olduğun sürece ben senin ev sahibinim. Bana böyle hitap edebilirsin. Bana Ev Sahibi diyebilirsin.”

Adam Della’ya baktı. Della kapı çerçevesine rahatça yaslanmıştı.

“Sorgulamaya kolay sorularla başlayacağız,” dedi Della. “Seni kim gönderdi?”

Ren dudaklarını yaladı. “Kaybolduk. Size söylüyorum. Bir geçide girdik...”

Della başını salladı. Ev Sahibi bileme taşını yere bıraktı ve odanın içinde ilerlemeye başladı. Della’nın yanına rahatça oturabilmek için Ren’in görmediği bir sandalyeyi çekti ve taş zeminde sürükledi. Ren’in hareketsiz duran sol elini düzeltmeye ve parmaklarını uzatmaya başlarken yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Ren’in zihninin bir kısmı diğerlerinden koptu. Panikten başka bir şey düşünemiyordu. Sözleri ağzından kesik kesik döküldü.

“Size doğruyu söylüyorum. Biz Balmerick’te öğrenciyiz. Mumyolu geçidini kullanıyorduk...”

Ev Sahibi, Della’ya baktı. Kadın tekrar sordu, “Sizi kim gönderdi?”

“Bizi kimse göndermedi! Bu bir kazaydı!”

Kadın işaret etti. Ev Sahibi bıçağını bir anda savurdu. Bıçak, Ren’in orta parmağının ucuna saplandı, eti parçaladı ve kan fışkırdı. Ren haykırmamak için dişlerini sıktı. Nefesi burun deliklerinden öfkeyle çıkıyordu.

“Konuğumuz sorulara cevap verecek,” dedi Ev Sahibi, yaptığı işi incelerken. “İçimizden biri cevaplarını her eksik bulduğunda parmaklar kısılacak.”

Della tekrar denedi. “Söyle bana. Sence neredesin?”

Ren dişlerini sıkarak cevap verdi. “Bir çiftlikte.”

Bıçak aşağı doğru indi. Ren sağ tarafına yayılan acıyla nefesini tuttu. Della dilini şaklattı. “Kesin cevaplar. Zeki olduğunu biliyorum. Belli ki grubun liderisin. Neredeyiz?”

“Bir uyuşturucu çiftliğinde.”

Della başını salladı. “Öyle mi? Nereden biliyorsun? Eğer bu-
raya bizi aramak için gönderilmediysen.”

Ren hikâyenin kendi tarafını kanıtlamak için bir fırsat gördü. Kelimeler ağzından dökülüyordu. “Holt bizi sizin doğu tarlanızdan uzaklaştırdı. Diğer her tarla ve bina hakkında bir hikâyesi vardı. Ama doğu tarlası hakkında yoktu. Garip hissettim. Sonra mutfaktaki koku vardı. Solan çiçekler gibi. Arkadaşım okulda nefesi kullanmıştı. Son mal tam olarak böyle kokmuyordu ama yakındı.”

Della etkilenmiş görünüyordu. Ren kanı görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu.

“Başka ne var?”

“Lev’in yanıkları. Boynunda ve parmak eklemlerinde. İlk tanıştığımızda eldiven takıyordun ama yemekte bileğinde bir yanık fark ettim. Kimyasal reaksiyonlar. Zehirli dumanlarla çalışırken bu tür şeyler olur. Tuvaleti kullanırken çıkan dumanları da gördüm. Duman genellikle renk almaz. Bir ejderhanın cesedinden yükselmediği sürece.”

Della işaret etti. Bıçak tekrar kesti. Bu kez Ren’in tüm dünyası kısa bir süre için karardı. Siyah lekeler. Kaçmasına fırsat kalmadan keskin ve kötü kokulu bir şey yüzüne doğru itildi.

Dünya ve odanın küçük ayrıntıları yeniden canlanırken Ren'in gözleri hızla açıldı.

“Misafirimizin bayılmasına izin veremeyiz,” dedi Ev Sahibi. “Bu çok kolay. Hissizliğin dünyasına dalmak. Hayır, hayır, hayır. Konuşacak çok şeyimiz var.”

Ren'in sözleri çoğunlukla tükürükten ibaretti. “Cevap verdim... Soruyu cevapladım.”

“Zekice bir cevaptı,” diye itiraf etti Della. “Sadece gözlemci bir kız gibi davranmak. Öğrenci olmakla ilgili tüm o şeyler. Bu güzel bir paravan. Ama bir inek otlağından geçerken ayakkabılarınızın ne kadar güzel olduğu önemli değildir. Yine de gübre gibi kokacaklardır. Üç ‘öğrenci’ kapımızda teçhizatsız, yiyeceksiz ya da herhangi bir şeysiz belirdiğinde şüphelenirim.”

Ev Sahibi'ne tekrar başını salladı.

“Acı, gerçeğe giden bir yoldur. Seni kim gönderdi?”

Ren'in tüm vücuduna garip bir uyuşukluk yayılıyordu. Acıdan mı, korkudan mı, yoksa ölümün kendisi mi onun için geliyordu, emin değildi. Sanki fiziksel bedeninden çıkmış ve sahneyi bir gözlemci olarak izliyormuş gibi hissediyordu. Masadaki Ren sorularına cevap vermeyince, Ev Sahibi küçük bıçağı yere bıraktı. Ren, adamın devasa bir kasap bıçağı almasını tamamen çaresiz bir şekilde izledi. Kaba ama etkili görünüyordu. Kendi kanı masanın kenarından akıp tozlu zemini boyarken bakakaldı ve sonra tüm oda renksizleşti...

* * *

“... iyi bir yer seçin yoksa Mackie kardeşlerden dirsek yersiniz.”

İçeride mutfak evin en önemli parçasıydı. İki çiftlik kapısının birleştirilip uzun bir bütün haline getirilmiş hali gibi görünen büyük bir ahşap masanın etrafına yayılmıştı. İnce işçilikle yapılmış

sandalyeler iki yana doğru dizilmişti ve Ren bunların el yapımı olduğunu tahmin ediyordu. Kancalar doğrudan duvarlara çakılmıştı. Çok sayıda dökme demir alet, savaş ganimeti gibi duvara asılmıştı. Ren odanın tuhaf bir şekilde tanıdık geldiğini düşündü. İskelenin aşağısında benzer dekorasyona sahip bir restoran olup olmadığını hatırlamaya çalıştı. Garip bir benzerlik vardı.

Della masaya bir tabak eritilmiş keçi peyniri koydu. Ren ağzının suyunun çenesinden aşağı akmasını güçlükle engelledi. “Başlayın,” dedi ev sahibi.

... Ev Sahibi... Ev Sahibi... Ev Sahibi elinde bıçakla ona sırtıttı. Her şey ışıksızdı...

... ev sahibi başka bir tabak hazırlamak için arkasını döndü.

“Şimdi birkaç lokma almazsanız Mackie’ler hepsini yiyecek.”

Ren zihninde o garip tekrarlama titreşimini hissetti. Ona neler oluyordu? Bir görüntü kısa bir süre için duyularını bıçak gibi kesmişti. Dişlerini gıcırdatmasına neden olmuştu. Clyde yakınlarda mıydı? Holt yerine otururken Della’nın söylediklerine odaklanmaya çalıştı. Tütsülenmiş peynirlerin ve etlerin altına gizlenmiş eski bir çiçek kokusu vardı. Ren’e çocukken annesinin sık sık gittiği dükkânları hatırlatıyordu. Yüksek dozda maruz kaldığında biraz midesini bulandıracak bir şeydi bu.

Biraz ekmek almak için uzanırken gözüne bir hareket ilişti. Cora eğilmiş ve Theo’nun kulağına bir şeyler fısıldamıştı. Ren kaşlarını çattı, bunun masada yapılabilecek oldukça kaba ve göze batan bir hareket olduğunu düşündü. Theo, Cora her ne söylüyorsa yüzünü buruşturdu. Ren meraklanmıştı. Holt da öyle. İkisine bakıyordu ve Cora ayağa fırladığında bir soru sormaya başlamıştı.

Nişan al, fısılda, büyü yap.

Avizenin tepesine bir güç yumruğu çarptı.

Ren sadece avizenin düşüşünü gördü.

37. BÖLÜM

Cora ve Theo tökezleyerek girişe doğru koştular. Ren bir adım geriden geliyordu ama buraya geldiklerinden beri hisleri tedirgindi. Bu yüzden ani kaçışlarına neyin sebep olduğunu bilmeseydi bile Cora'nın içgüdülerinin peşinden sürüklenmek kolaydı. Boğuk bağırırlar onları ön verandanın basamaklarından aşağıya kadar kovaladı. Cora'nın, çantalarını çoktan almış olduğunu gördü.

“Hey! Neler oluyor?..”

Ren'in sorusu zamanın garip çekimi tarafından yutuldu. Hemen ileride bir kulübe gördü. Anılar titrek, renksiz görüntüler halinde gözünün önüne geldi. Gökyüzündeki yıldızlar. Ay ışığının aydınlattığı küçük kız – Ren bir şekilde adının Talia olduğunu biliyordu. Az önce koşarak indikleri verandadan onu izleyen zayıf bir adam. Cora ve Theo mendillerinin üzerinde korkutucu bir şekilde hareketsiz uyurken, hiç tanımadığı bir oda dolusu insan Ren'e bakıyordu.

Onlar binanın köşesini hızla dönerken duyuları şimdiki zamana geri döndü. Etrafında birtakım figürler vardı. Şöyle bir baktı ve kulübelerden birinin yanında, Della'nın bağırırlarını duyana kadar aralarında koyu bir tartışmaya dalmış küçük bir

grup gördü. Bunlar Ren'in az önce o titrek anıda gördüğü insanlarla aynıydı. Bir büyü huzmesi başlarının üstünden geçti ve kıl payı ıskaladı.

Cora doğu çitine nişan aldı. Üçü de koşabildikleri kadar hızlı koşuyorlardı, Ren sadece bir adım gerideydi. Tarla işçileri peşlerindeydi. Ren keskin bir ıslık sesi duydu. Tarlanın uzak köşesindeki köpek ayağa fırladı. Kaçışlarını engelleyecek bir açıyla koşmaya başladı. O ilk karşılaşmada doğmuş olan dostluk artık kaybolmuştu. Onlara doğru yaklaşırken tehditkâr bir hırıltı çıkardı.

“Çitin üzerinden!”

Cora çitin üzerinden tırmandı. Theo, Ren'e yardım etmek için dönmeden önce Cora'yı takip etti. Bir başka büyü sol taraflarındaki çit direğini kırdı. Bir saniye sonra çitin üzerinden geçmişler, yüksek bir toprak setten aşağı pervasızca atlamışlardı. Neyse ki bu yol bir çeşit servis yoluna çıkıyordu. Cora yokuş aşağı fırlamadan önce iki tarafa da baktı. Ren'in yan tarafına keskin bir acı saplanmıştı. Takipçilerinden daha ne kadar kaçabileceklerini bilmiyordu. Özellikle de o kadar iyi bilmedikleri bir arazide.

Patika yaklaşık üç yüz adım boyunca yokuş aşağı kıvrılarak iniyordu. Ren sol taraflarındaki taş duvarın kenarlarına çaprazlamasına yapılmış bölmeler gördü. Basit bir çiftlik için fazla gelişmiş bir yapı. Bu, geldikleri andan beri zihnini kurcalayan bir gerçeği doğruluyordu. Buranın ne tür bir yer olduğunu çok iyi biliyordu. “Eminim ki biz... burası...”

Patikanın dibinde bir şekil belirdi. Hepsi birden durduklarında Ren'in nefesi kesildi. Bu tarla işçilerinden biri değildi. Holt ya da Della da değildi. Bekleyen figür hepsinin tanıdığı biriydi. Havayı dolduran karanlık bir fısıltı Ren'in zihninin kapılarını zorluyordu. Büyünün onları tamamen etkisi altına alması için çok uzaktaydı.

“Bu Clyde.”

Sesler onları takip ediyordu. Tarla işçileri her an gelebilirdi. Sağ taraflarında, yaklaşık yetmiş adımlık dikey bir iniş vardı. Atlamayı deneyebilirlerdi. Ağaçların üst dalları düşüşlerini engelleyebilir miydi? Onlar tereddüt ederken, uzaktaki intikamcı iki elini birden kaldırdı. Gölgelerden oluşan bir dalga yamaçtan yukarı, onlara doğru geldi. Bu yeni bir büyüydü. Tamamen başka bir şeydi. Cora, Ren'i atkısından yakaladı.

“Haydi! Bu taraftan!”

En yakındaki bölmenin kapısını açtı. Büyük renkli dumanlar dalga dalga dışarı çıkmaya başladı. Ren'in gözleri büyüdü. “Cora. Eminim ki bu...”

“Ne olduğunu biliyorum. Yürü. Hadi.”

Clyde'in büyüü onlara ulaşmadan loş odaya girdiler. Renkli duman kümeleri bir araya toplanmış ve kalın dalgalar halinde yayılmıştı. En yakın duvarda maskeler ve eldivenler asılıydı. Theo kapıyı arkalarından çarparak kapattı. Ren, Theo'nun bir büyü yaptığını gördü ve bunun onlara gerçekten zaman kazandıracağını umdu. Della'nın ekibinin büyü konusunda ne kadar yetkin olduğunu ölçmenin hiçbir yolu yoktu.

Cora bunu öğrenmek için beklemedi. Duvardan maskeleri kaptı ve her birine birer tane fırlattı. “Kayışları sıkın. Ağzınızı ve burnunuzu tamamen kapatın. Cildinizi de kapatabildiğiniz kadar kapatın. Ren, saçını örtmek için atkını kullan.”

“Biri bana neler olduğunu söyleyebilir mi?” diye sordu Theo. “Burası da neresi?”

Cora sakince, “Ölü bir ejderhanın mezar odasından geçmek üzereyiz,” diye açıkladı. “Bir uyuşturucu çiftliğindeyiz. Bunlar nefes hasatçıları. Bilmem gerekirdi. Her şey dikkatimi dağıtıyordu. Bu çiftlikte yeterince inek yok. Burada kendilerini geçin-

direcek kadar mahsul yok. Hiçbiri gerçek bir çiftlik için yeterli değil. Bu benim hatam. Bu tutarsızlıkları daha önce fark etmeliydim. Sonunda şansımızın yaver gittiğine inanmak istedim.”

Ren silkindi. O diğer anılar zihninin köşelerinden içeri sızıyordu. Zihninde gördüklerinin hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Nasıl orada *ve* burada aynı anda olabilirdi?

“Yemek masasında bize ilaç verdiler,” diye açıkladı Cora. “İlk seferinde. Onlarla yemek yemek için oturduk ve üçümüze de ilaç verdiler. Uyandığımızda Ren için geldiler ve cevap almak için ona işkence ettiler. Della buraya birileri tarafından işlerini gözetlemek için gönderildiğimizi düşündü. Üçümüzü de öldürecekleri çok açıktı, bu yüzden bir zaman büyüğü kullandım ve her şeyi bir saat sıfırladım. Bu bizim kaçmak için tek şansımız. Hareket etmeye devam etmezsek, ölmüş sayılırız. Anladınız mı?”

Dışarıdan gelen sesler yükseliyordu. Ren’in zihni bu açıklamaları doğru yerlerine yerleştirmeye çalışırken allak bullak oldu. Cora’nın bir zaman büyüğü olduğu fikri inanılmazdı. Nereden bulmuştu ki? O sırada bölmenin kapağına bir şey çarptı ve zihni bu küçük endişeleri susturdu. Onları avlayan iki tarafın birbirini yavaşlatacağını umuyordu. Clyde o büyüklükte bir gruba gerçekten saldırırsa ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği hareket etmeleri gerektiği idi. Şimdi.

Cora iç kapıya doğru ilerledi ve onlara bilgi verdi.

“Bu oda ayak basabileceğiniz en zehirli yerlerden biridir. Herhangi bir nedenle kendinizi bu dumana maruz bırakmayın. Hareket etmeye devam edin. Ejderhanın cesedine dokunmayın. Size ne söylerse söylesin. Ona doğrudan bakmamak için elinizden geleni yapın. Odanın diğer ucunda bir yerde bir havalandırma borusu olmalı. Oraya doğru gidiyoruz. Hazır mısınız?”

“Önce koruma büyüğü yapalım mı?” diye sordu Theo.

Cora ve Ren başlarını hayır anlamında salladılar. Ren erkeklerin ders kitaplarını okumadığını düşünmeye başlamıştı. “Ejderhalar -ölü ejderhalar bile- büyüyle beslenir. Büyü yapmak kendini balla kaplamak gibi bir şey olur.”

Ren hastanelerde ve morglarda ölüm nedenleriyle ilgili yıllık sayımlar yapıldığını biliyordu. Onlarca yıldır soyları tükenmiş olmasına rağmen ejderhalar her yıl ölüm nedenleri arasında ilk onda yer alıyordu. O odada her ne bekliyorsa onlar için çok tehlikeli olabilirdi. Dışarıda yüksek bir gümbürtü duyuldu. Güçlü bir şey kilitli kapıya tekrar tekrar çarptı. Kapının çerçevesinin içe doğru bü'lülmeye başladığını görebiliyorlardı. Ren onlara başıyla işaret etti. Başka seçenekleri yoktu.

“Cora. Yolu göster.”

Diğer kız bundan cesaret aldı. Ren, Cora'nın ön odanın kapısını açıp onları içeriye yönlendirmesini izledi. İlk başta duman-
dan başka bir şey yoktu. Ve dumanın içinde yükselen fısıltılar vardı. Ren uzaklardan gelen bir ses duydu. Dağınık kahkahalarla bölünen hoş ve tok bir ses. Sanki başka bir varlığın zihninin karanlık geçitlerinde yürüyor gibiydiler. Cora'ya iyice sokuldu. Theo hemen peşindeydi. Kalın dokuma maskeyi takarken nefes almak zordu. Yürüdükleri tünel ana odaya ulaşana kadar üçü de adım adım ilerledi.

Ren'in omurgasından aşağıya doğru bir karıncalanma hissi yayıldığında yürümeye devam ediyorlardı. Hiçbir araştırma Ren'i göreceği şeye hazırlayamazdı. Ejderha neredeyse dışarıdaki ahırla aynı büyüklükteydi. Çürümüş yeşil bir ışık boş göz çukurlarını ve kırık çene hattını aydınlatıyordu. Tüm bu dumanların kaynağı o gizemli yeşil ışıktı. Yaratığın elmas şeklindeki kafası taşların üzerinde gevşek bir şekilde yatıyordu. Yarı çürümüş bir boyun, kıvrımlı bir çizgi halinde büyük gövdeye doğru uza-

nıyordu. Ren onun bir kanadının ve kaburgalarının çoğunun olmadığını gördü. Bütün pençeleri sökülmüştü. Muhtemelen onları kesmişler ve büyük paralara satmışlardı.

Ejderha onların çok altındaydı, büyük bir taş ocağının ortasındaydı. İskeleler farklı yerlere kurulmuş, yarısı ejderhanın yanlarına yaslanmıştı; böylece işçiler yaratığın etrafından dolaşıp yukarı tırmanabileceklerdi. Kestikleri her yerde parlak yarıklar ışıltıyor ve bu değerli dumanların daha fazlasının mağaramsı alanı doldurmasına izin veriyordu. Tavan boyunca yerleştirilmiş olan kanallar her şeyi tepedeki ayrı odalara yönlendiriyordu. Ren maddenin tüketim için filtrelendiği yerin burası olduğunu biliyordu. Bu odanın içinde olmak ve bu sahneye tanıklık etmek derin bir ihlal duygusu uyandırıyor.

“Yürümeye devam edin,” dedi Cora. “Ona bakmayı bırakın.”

Ren, kendisinin ve Theo’nun hâlâ en üst platformda olduklarını fark etti. Cora merdivenlerin yarısına kadar inmişti ama geri dönmüştü. Onun sesi Ren’i kendine getirdi. Hızla Cora’yı takip etti, sadece derme çatma rampalar ayaklarının altında sallandığında durakladı. Cesede yaklaştıkça fısıltılar daha da artıyordu. Ren bunların anlaşılmaz olduğunu düşünmüştü. Okuduğu kadarıyla ejderhalar insanlardan farklı bir lehçeyle konuşuyordu. Ama geriye, yayılmış cesede doğru baktığında, bir varlık zihninin etrafındaki bariyerleri kırdı.

Sana yardım edebilirim. Her şeyi verebilirim. Çocuğu mu istiyorsun? Brood’ları mı istiyorsun? Onları senin iradene boyun eğdirebilirim. Bak.

Theo kısık bir sesle bağırdı. Ren döndüğünde onun dizlerinin üzerine çökmüş olduğunu ve göğsünün hızla inip kalktığını gördü. Yaratığın büyüğü Theo’yu eğilmeye zorlamıştı. Onun bariz bir acı içinde dişlerini sıkıldığını fark etti.

Gördün mü? Hoşuna gitmiyor mu? Boyun eğmesi? Her gün, her gece bu hissi tatmana izin verebilirim. Onun sahip olduğu her şey senin olur. Bana gel, küçüğüm. Elini pullarıma koy. Gücünü tat...

Cora, Ren'in yüzüne bir tokat attı. Fısıltılar kaybolurken Ren çığlık attı.

"Yürümeye. Devam et. Sakın. Bakma."

Theo tekrar ayağa kalkmıştı. İkisi de Cora'yı uzanan kanadın altından takip ederek ilerlemeye çalıştılar. Fısıltılar geri gelmişti ama yine anlaşılmazdı. Tüm cesedin etrafından dolaşmaları bir saat sürmüş gibiydi. Ren bunun imkânsız olduğunu biliyordu. O kadar büyük değildi. Ama bu yerde tuhaf, belirsiz ve geçici bir şeyler vardı. Parlayan cesedi arkalarında bıraktıklarında kendini daha fazla rahatlamış hissedemezdi.

"Bu taraftan," diye fısıldadı Cora.

Tahmin ettiği gibi, odanın arka tarafında dar bir boru vardı. Ancak sürünerek geçebilecekleri kadar büyüktü. Ren'in, bunun orada olduğunu Cora'nın nasıl bildiğine dair hiçbir fikri yoktu ama çiftlikler, ilaçlar ve cesetler onun uzmanlık alanıydı.

"Harika iş çıkardın Cora."

"Henüz sevinme," diye cevap verdi Cora. "İniş muhtemelen zor olacak."

Üçü de elleri ve dizleri üzerinde sürünerek ilerlediler. Ren borunun dibinde biriken sıvıya dokunmamak için elinden geleni yaptı. Daha önce gördüğü hiçbir normal sıvı gibi değildi. Ne kadar az temas ederse o kadar iyiydi. Etraflarındaki hava kadar zehirli olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Son bir köşeyi döndüklerinde fısıltılar nihayet azaldı. Borunun ağzı genişledi. Taştan doğal bir iniş vardı, sekiz adım kadar, sonra dik bir yamaç.

“Sana söylemiştim,” dedi Cora, ileri doğru yürüyerek. Kenardan şöyle bir baktı. “Aslında o kadar da kötü değil. Sadece kısa bir atlayış.”

Orman onları bekliyordu. Uzaktaki dallar eğilmişti, öyle ki Cora sanki büyük bir katedralin kemerinin altında duruyormuş gibi görünüyordu. Cora ve Theo önce indiler, daha sonra Ren’in inmesine yardım etmek için geri döndüler. Orman örtüsüyle aralarında yaklaşık elli adım vardı. Mümkün olduğunca eğilerek ilerlemeye koyulmuşlardı ki Ren tam önlerindeki ağaçların arasından arbaletleri çoktan havaya kaldırılmış iki figürün çıktığını gördü.

Biri eski anılarındaki işkencecisiydi. Diğer verandadaki zayıf adamdı. *Lev*, diye hatırladı Ren. Her ikisi de farklı hedeflere nişan almıştı. Theo ve Cora, Ren’in birkaç adım önündeydi. İkisi de yavaşlamamıştı. İkisi de avcılarının arkalarında değil önlerinde olduğunu fark etmemişti. Ren’in kimi kurtaracağına karar vermek için bir nefesten daha az zamanı vardı.

Parmak uçlarından büyü fışkırdı.

38. BÖLÜM

Büyünün adımları birbiri içine mükemmel bir şekilde geçti. Bariyer, dağılma, yeniden yönlendirme.

Timmons arşiv odasında olduğu gibi büyüü güçlendirmek için orada değildi ama Ren'in adrenalini onun yokluğunu fazlasıyla telafi etti. Lev'in oku Theo'nun önünde havada asılı kaldı. Kısa süreliğine dondu, kuyruğu dönmeye başladı. Enerji, Ren onu kendi amaçları için kullanana kadar üçünün etrafında bir akım halinde dolaştı. Bu onun büyüde yaptığı küçük bir değişiklikti: Yeniden yönlendirme.

Lev daha silahını indiremeden ok boynuna isabet etti. Ren, onun bir balık gibi çırpınarak düştüğünü gördü. Yaşlı adam ise tekrar ateş etmek için hamle yapıyordu ki Theo ona iyi bir sersemletici vuruş yaptı. Onu yanlmasına en yakındaki ağaca savurdu. İkisi de mide bulandırıcı çarpma sesini duydu. Ren'in kalbi boğazında atıyordu. "Onları hakladık. Haydi..."

Ama sonra Cora'yı gördü. Dizlerinin üzerindeydi. Diğer ok göğsünü delip geçmişti. Ren, tam Cora yana doğru devrilirken eğildi ve onu güçlkle yakaladı.

"Cora. Biz buradayız. Bizimle kal..."

Gözleri büyümüşü, ela rengindeydi ve cansızdı. Ok kalbine saplanmıştı. Nabızı atmıyordu, hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Cora'yı yavaşça çimlerin üzerine bırakırken Ren'in tüm vücudu titriyordu. Göğsü sıkışmıştı. Nefes almakta zorlanıyordu. Cora'nın gözlerini kapatmak için uzandı ve kızın vücudu kasıldı.

Ren'den yarı bastırılmış bir çığlık yükseldi. Cora'nın vücudunun seğirmesinin durması birkaç saniye sürdü. Durduğunda, Theo, Ren'in yerine ritüeli gerçekleştirmek için eğildi. İkisi sözsüz bir alışveriş içinde birbirlerine baktılar. Theo, Ren'in sormaya cesaret edemediği soruyu başıyla onayladı. Bir cesedi gömmek ya da Cora'yı yanlarında götürmek için yeterli zaman yoktu. Tabii yaşamak istiyorlarsa.

"Hadi buradan defolup gidelim," dedi Theo.

* * *

Gece kaçışlarını zorlaştırmıştı.

Tepelerden aşağı inerken ışık büyüğü yapma riskini almaya cesaret edemediler. Bu cansız yerde herhangi bir fener ya da ateş dikkat çekebilirdi. Tek rehberleri yıldızlardı. Adrenalin onları hareket ettirmek için yeterli olabilirdi ama ara sıra ekstra teşvik edici sesler duyuyorlardı. Della'nın köpeğinin keskin havlaması. Eğer avcılar dinlenmezse onlar da dinlenemezdi.

Cora Marrin öldü. Ve onun ölmesine izin veren de benim.

Ren ilerlerken bu düşünceyi görmezden gelmeye çalıştı. Üç kez derelerin üzerinden geçtiler. Ne zaman çok dik bir yokuşa ulaşırsalar, engel ne olursa olsun her zaman Kathor yönünde ilerlemeyi umarak güneye -Gözcü Dağı'nın eteklerine doğru- yöneiliyorlardı. Della şehre dört günlük bir yolculuk olduğunu söylemişti. Ren'in kadının bu konuda doğruyu söyleyip söylemediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ayrıca tüm bu mesafeyi katetmek

zorunda olmadıklarını da biliyordu. Ellerindeki yol mumu ile buna mecbur değillerdi.

Sabah, hissettikleriyle uyuşmayan parlak bir gün olarak doğdu. Ren hayatında hiç bu kadar bitkin olmamıştı. Her kası ağrıyordu. Cora'yı kaybetmek omuzlarına bir başka ağır yük bindirmişti. Bir de zihninin bir köşesinde dolaşan, sıkışık bir barakanın renksiz anısı vardı. Kayıp parmakları ve tüm o kan. Bu olaylar gerçekte hiç yaşanmamıştı ama Ren o zaman çizgisi devam etseydi neler olabileceğine dair korkutucu olasılıklardan tam olarak kaçamıyordu. Dinlenmek için durabilecekleri kadar cazip bir yer bulduklarında öğlen olmuştu.

Küçük bir şelale, dibini görebilecekleri kadar berrak olan sığ bir gölete dökülüyordu. Ren onları buraya çeken şeyin bu olduğunu düşündü. Hiçbir tehlike olasılığı içermeyen bir yer. Theo çantasını omuzlarından indirdi ve botlarının bağcıklarını çözmeye başladı.

“Uzun süre durmamalıyız,” dedi. “Elimizi yüzümüzü yıkayalım, yemek yiyelim, yola devam edelim.”

Cora masadan bir somun ekmeğin tamamını çalmıştı. Ren kaçışları sırasında bunu fark etmemişti ama şimdi ölü arkadaşlarına minnet duyuyordu. Yine de tüm olanları çözmeye çalışırken karmaşık bir duyguya kapılmıştı. Zaman büyüsü hakkında öğrendikleri en rahatsız edici soruyu sormasına yol açtı.

“Cora neden onları kurtarmak için bu büyüyü kullanmadı? Timmons'ı ya da Avy'yi?”

Theo yıkanmak için gölete girmek üzere gömleğini ve pantolonunu çıkarıyordu.

“Sanırım bunu bize itiraf etti.”

“Neyi itiraf etti?”

“Bize anlattığına dair bir anım var,” dedi Theo, kafasının arkasına vurarak. “Hiç yaşanmamış olsa da bir şekilde burada.

Zaman büyüsünü kendisi için sakladığını itiraf etti. Ne olacağını bilmediğini, bu yüzden Timmons'ı kurtarmak için kullanmamayı seçtiğini söyledi. Kararına katılmıyorum ama artık bir önemi yok. Bizi oradan kurtarıırken öldü.”

Onun yerine seni kurtarmaya karar verdiğim için öldü, diye düşündü Ren. İçgüdüleri Ren'i ele geçirmişti. Cora'yı Theo'dan daha çok seviyordu. Ren kendisine bu kadar benzeyen, daha parlak bir gelecek kazanmak için Balmerick'te kendi yolunu çizen her kıza saygı duyardı. Ama Theo onun ilerleme yoluydu. Bu bencilce bir karardı, kendini koruma içgüdüleriyle verilmişti. Yükselmeye, hayatta kalmaya devam etmek için daha kaç kez bu kararı vermesi gerekecekti? Suçluluk duygusu omuzlarına ağır bir pelerin gibi çökmüştü.

Ren'in bu duyguları bir kenara bırakması birkaç dakika sürdü. Bölümlere ayırmak. Bu düşünceleri daha sonra kullanmak üzere küçük bir kutuya koymalı, orada bırakmalı ve asıl önemli olana odaklanmalıydı. Hayatta kalmaya. Dikkatini tekrar Theo'ya çevirdi. Beline kadar havuza girmiş, çıplak omuzlarını ve kollarının altını ovmak için ellerini kullanıyordu. Sabunları yoktu ama biraz su, tazelenmiş hissetmek için epey işe yarayacaktı. Yarım gündür hareket halindeydiler. Ren, Theo ile göz göze gelene kadar bekledi.

“Ne var?”

“Yaptığın o dans gözümün önünden gitmiyor.”

Theo gülümsemeyi başardı. “Düşündüğün şeyin enerji sarf etmekle ilgili olduğuna eminim, ki bizde bundan çok az var.”

Ren tek kaşını kaldırdı. “Pekâlâ. En sorumluluk sahibi çocuk ödülünü kazandın. Hadi elimizdekileri bir gözden geçirelim ve sonra ne yapacağımıza karar verelim.”

Ren tek kalan çantalarını açtı. Cora'nın zaman büyüsü oradaydı. Bir at arabası tarafından ezilmiş gibi görünüyordu. Keh-

ribar rengi ışık gitmiş, geriye desenli bir renksizlik kalmıştı. Dokunulduğunda hâlâ sıcaktı. Onu bir kenara itti ve çantaya koyduğu eşyaya uzandı.

“Şey, bu hiç iyi değil.”

Annesinin bileziği. Onu ışığa tuttu. Ejderha dövmesi damarlar donuk bir renk almıştı. Ren onu bileğine taktı ve bildiği en basit büyüyü denedi. Büyü püskürüp başarısız olurken keskin bir cızırtı duyuldu. Bu Theo’nun tüm dikkatini üzerine çekmişti.

“Az önce bir büyüyü mü berbat ettin? Az önce tarihe tanıklık mı ettim?”

“Hayır, seni ahmak.” Ren bileziği havaya kaldırdı. “Cora’nın zaman büyüsü, içindeki büyüyü boşaltmış. Cora büyüyü etkinleştirdiğinde çantanın içine temas etmiş olmalı. Geriye hiçbir şey kalmamış. Orada sakladığım tüm ockley’ler yandı.”

Theo, Ren’in kemerinde asılı duran asayı işaret etti.

“Peki ya bu?”

“Belki... yirmi tane ockley’im var. Büyümün çoğunu annemin bileziğinde saklamıştım. İşler nasıl oluyor da her defasında daha da kötüye gidebiliyor? Eğer hayatta kalırsak, ormanda bir daha asla vakit geçirmeyeceğim.”

Ren hesabını çok sıkı tutuyordu. Eğer bileziğin gücü tükenmemiş olsaydı, hızlı bir düello için fazlasıyla gücü olacaktı. Şimdi ellerinde sadece Theo’nun taşıyıcıları vardı. Ren’in hesabı doğruysa Theo’nun en az beş yüz ockley’i vardı, ama kendisi elindeki ockley’lerle sadece birkaç önemsiz büyü yapabilirdi. Bu iş olaysız bir yürüyüşten öteye gitmezse sorun olmazdı. Avcılarından biri onları yakalarsa işte o zaman sıkıntı yaşarlardı.

Ren sırt çantasını karıştırdı ve çalıntı yol mumunu çıkardı. Öndeki gözde Timmons’ın en başından beri sakladığı küpeyi

buldu. Kendi küpesini çıkarıp yerine sinekkuşunu taktı. Küpe bir an sallanıp yavaşça döndü, ta ki belli belirsiz bir ses duyulana kadar.

“Hoş geldiniz, hoş geldiniz, hoş geldiniz. Sıradaki zamansız bir melodi. Onu hatırlayacaksınız...”

Ren küpeyi çıkarmadan önce Theo’ya baktı. “Sanırım iki seçeneğimiz var. Kıyafetlerini giy. Sırf sen önüne gelenle birlikte oluyorsun diye dikkatimi dağıtıp detayları mahvetmeyeceğim.”

Bu sözler Theo’nun kahkaha atmasına neden oldu. Ren ortamı neşelendirmeye çalışıyordu. Günün geri kalanı diş sıkarak, kasları germek ve ölümün gözlerinin içine bakmakla geçecekti. İkisinin de başlarına gelecekleri atlatmak için bu anlara ihtiyaçları olduğunu biliyordu. Ren ellerini ve ayaklarını yıkarken Theo da giyinmişti. Gömleğinin düğmelerini iliklerken, Ren durumu özetledi.

“İlk seçenek yola devam etmek. En az üç tam gün yürüyüş. Bizi takip eden bir nefes kaçakçımız ve bir iz sürücü köpeğimiz var. Burada başka bağlantıları ya da onlara sadık başka çiftçileri olup olmadığı hakkında hiçbir fikrimiz yok. Kaçışımızı engellemek için önümüze geçmelerine izin verebilecek mummyolu mumları olup olmadığını bilmiyoruz. Ama bildiğimiz bir şey var ki o da bu bölgeyi bizden daha iyi bildikleri. Hareket etmeye devam edersek, onlardan ve Clyde’dan önde olma şansımız var ama bu garanti olmaktan çok uzak.”

Theo başını salladı. “Bu tempoyu sürdürmek için üç gün uzun bir süre.”

“Diğer seçenek de bu gece yürüyebildiğimiz kadar yürümek,” diye açıkladı Ren. “Durmak yok. Mola yok. Savunulabilir bir yer buluruz. Dar noktalar, korumalar falan. Yerleştikten sonra yol mumunu yakacağız. Standart boyutta. Yani tamamen yan-

ması en az üç saat sürecektir. Bu da demek oluyor ki tek yapmamız gereken üç saat boyunca hayatta kalmak. Bu üç tam günden çok daha kolay. Ve sonra Balmerick'e geri döneceğiz."

Ren, Theo'nun gözlerinde bir korku belirtisi gördü. Mumyolu geçidindeki son yolculukları tüm bunlara neden olmuştu. Ormanda kaybolmuş, intikamcıya dönüşen bir arkadaş tarafından avlanmışlardı. Theo'nun o karanlık geçitlerden tekrar geçmeleri gerekebileceği ihtimaline karşı kendini toparlaması bir an aldı.

"O kadar uzağa gidebileceğimizden emin misin?" diye sordu. "Sağ salım?"

Ren küpeyi havaya kaldırdı. "Eğer bu net ve gürültülüysen, sanırım yeterince yaklaşmış olacağız. Ve doğru yöntemi izleyeceğiz. Her zamanki kestirme yöntemleri kullanmayacağız. Kaçak ateş yok. Öncesinde alınan nefes yok. Bu sefer bu risklerin hiçbirini almayacağız. Bu mumu kendimiz yakacağız. Yandığı süre boyunca meditasyon yapıp odaklanacağız. Ve hazır olmadan söndürmek yerine sonuna kadar yanmasına izin vereceğiz. Sana söz veriyorum Theo, bunu doğru şekilde yapacağız. Güvenli yoldan."

Theo başını sallıyordu. Belli ki ihtiyacı olan doğrulama buydu.

"Ayrıca," dedi Ren, en iyi kartını sona saklayarak, "unuttuğum bir sırrım var."

Elini ekose ceketinin önündeki küçük cebe attı. Diğerlerine bundan bahsetmemişti. Sahte bir umut vermek gibi gelmişti. Avcunu açtı. Solmuş çimenlerden beş dal. Theo o mükemmel kaşlarından birini kaldırdı.

"Sormam gerekiyor mu, yoksa açıklayacak mısınız?"

"Sen sorduğunda daha eğlenceli oluyor."

Theo iç çekti. "Pekâlâ. Bunlar ne?"

“Bu otların her biri Balmerick’in alt avlusundan geldi. Geçit odasının hemen dışındaki çayırdan. Sen geçerken orada oturdum. Dalgınca ellerimi toprakta ve çimenlerde gezdiriyordum. Onları koparmışım. Sonra birkaç gece önce onları cebimde buldum ve ne kadar yararlı olabileceklerini fark ettim.”

Theo anlayışla başını sallıyordu. “Gideceğimiz yerin gerçek bir parçası. Bu zihinsel bir imgenin çekiminden çok daha güçlü olacaktır. Bunlara sahip olmak mummyolu geçitlerinden geçişimizi hızlandıracaktır. Haklısın. Kesinlikle işe yarayabilir.”

“Öyleyse, ikinci seçenek?”

Theo kaçınılmaz soruyu sordu. “Mum yeterince yanmadan önce bize ulaşırlarsa ne olacak? Ya Clyde bize ulaşırsa?”

Ren sadece başını iki yana sallayabildi. “Senin taşıyıcıların var. Benim de birkaç büyüm var. Sadece bunların işe yaradığından emin olmamız gerekecek.”

Theo bu cevaptan tatmin olmamış görünüyordu. Ren’in bildiği şeyin o da farkındaydı. Gerçek bir düelloda yirmi ockley bir hiçti. Theo derin düşüncelere dalmış gibi görünürken aralarındaki sessizlik uzadı. Ren başka ne söyleyebileceğinden emin değildi. Bu yolculuğun sonuna yaklaşıyorlardı. Seçenekleri sınırlıydı. Olay aslında basitti. Ya hayatta kalacaklardı ya da kalamayacaklardı.

“Ya daha fazla büyün olsaydı?” diye sordu Theo beklenmedik bir şekilde.

Ren ona dik dik baktı. “Lütfen bana daha fazla büyü elde etmenin sadece şehrin seçkinlerinin bildiği gizli bir yolu olduğunu açıklayacağını söyleme. Yani, bu konuda birkaç teori duydum ve doğru olsaydı büyük bir sürpriz bile olmazdı, ama bunca zamandır profesyonel bir muhasebeci gibi büyülerimizin hesabını tutuyorum...”

“Hayır, öyle bir şey yok.” Theo parmağını dalgınca kalçasındaki zincirde gezdirdi. Sahte taşıyıcısı. “Sadece üç büyüün olması riskini göze alamayız. Ya Clyde gelirse? Ya da Della’nın adamları? Senin büyüün olmadan onlara karşı direnemeyiz.”

Başını salladı, altın sarısı saçları alnına dökülüyordu. Ren’in onun ne düşündüğünü anlaması bir ânını aldı. Bu seçeneği önermemişti çünkü onun böyle bir şey düşüneceğini asla hayal etmemişti. Theo Brood’un konumundaki bir çocuk buna asla cesaret edemezdi...

“Bağ büyüü,” dedi, imkânsızı söyleyerek. “Ben... Seni korkutup kaçırmak istemem. Normalde böyle ileri bir adımı asla düşünmezdim. Ve eğer Kathor’a sağ salim döndüğümüzde bağın kaldırılmasını istersen, bunu anlayışla karşılarım. Başka bir seçenek göremiyorum Ren. Eğer hayatta kalacaksak, sana ihtiyacım var.” Başını kaldırdı. “Vega. Bana gel.”

Ren’in şaşırmış gibi davranmasına gerek yoktu. Bu, Cora’nın bir zaman büyüüne sahip olması kadar şaşırtıcı bir şeydi. Dünyanın en büyük ailelerinden birinin vârisi onunla *bağ* büyüü yapmayı öneriyordu. Ren, Brood ailesinin tarihini çok iyi biliyordu. Kathor’da var olan daha büyük güç düzeninde bir yer edinmek umuduyla Theo’nun ailesini ve diğerlerini incelemişti. Tüm Brood soyunda kaydedilen tek bağ büyüü örneği neredeyse bir asır önce yaşanmıştı. Brood’lar on yıllar boyunca kuzeyli isyancılarla kanlı savaşlar yapmışlardı. Aile, herkesin bildiği gibi acımasız taktikler kullanıyordu. On yıllardır süren bölünmeyi düzeltmenin tek yolu anlaşmalı bir evlilikti. Olivier Brood, kuzeydeki en güçlü çiftçi kabilesinin kızı olan Anni Graylantian ile evlendi. Brood’lar dönüp bu evliliği isyancıların geri kalanına karşı koz olarak kullandılar ve onları teker teker ortadan kaldırdılar. Ren için pek de umut verici bir örnek değildi.

Elbette diğer ailelerde de birbirine bağlanmış evli çift örnekleri vardı. Ancak bu, neredeyse yalnızca birbirine denk güç seviyelerinde bulunan evli çiftlere mahsus bir büyü türüydü. İkinci bir oğul, ikinci bir kızla bağ büyüğü yapabiliirdi. Bir Shiverian bir Brood ile bağlanabiliirdi ama asla bir Swift ya da hatta bir Ockley ile bağ kurmaya tenezzül etmezlerdi. Güç kendini güçsüzlüğe bağlamazdı. Theo'nun bu kadar kısa sürede aralarında böyle bir gelecek hayal edebilmesi zaten yeterince akıl almazdı, ama nesiller boyunca yürürlükte olan kuralları gerçekten görmezden gelebilecek miydi?

Theo'nun gözlerinin içine baktığında, sonunda fark ettiğı şey mantık yürütmesinin önüne geçti. Elbette. Cevap basitti. Theo ona *âşk* oluyordu. Kuşkusuz içinde bulundukları koşulların çaresizliğı de bunda bir rol oynamıştı ama gerçek onun sabırlı ve dikkatli ifadesinde saklıydı. Derme çatma bir sunakta bekleyen hüzünlü bir damada benziyordu.

Vega, Theo'nun omzuna konuştuğunda Ren kelimeleri toparlamakta zorlandı. Theo gergin olduğu zamanlarda hep yaptığı gibi dudağını ısırarak aralarındaki mesafeyi geçti. Diğer elini Ren'e uzatmadan önce bir elini kuşun pençelerine koydu. Bu hareket bilinçli bir hareketti. Üçünü fiziksel dokunuşla birbirine bağlıyordu. Bağlanma büyüünün üzerinde ilerleyebileceğı bir köprü oluşturunuyordu. Ren'in eli ona uzanırken hafifçe titredi.

"Aramızda bir gelecek görüyorum," diye fısıldadı Theo. "Kathor'a geri dönmüş olsaydık, senden bunu bu kadar erken istemezdim. Giver'ın Bahçeleri'nde yürüyebilirdik. Birlikte dışarı çıkabilir ve birbirimizin arkadaşlığıyla vakit geçirebilirdik. Seni asla zorlamak istemezdim. Ama eğer bundan kurtulacaksak, birlikte kurtulalım."

Ren'in içini yavaş yavaş bir korku kapladı. Başından beri istediğı şey buydu. Net bir dayanak noktası. Geleceğe giden bir

yol. Brood ailesinin içine girmek onun asıl hedefi değildi. Başka herhangi bir aileyle çalışmak niyetindeydi -amacı Brood ailesine *karşı* çalışmaktı- ama şimdi ona bu mu teklif ediliyordu? Karanlık görevine içeriden başlaması için bir fırsat mı? Hiç ummadığı kadar iyi bir konumda olacaktı ama korkusunun ikinci bir kaynağı daha vardı.

Bağ büyüğü önemsiz bir şey değildi. İkisini birbirine bağlayacaktı. Ren'in bu bağın ne kadar yakın olduğunu bilmesine imkân yoktu. Bu uygulama hakkındaki bilgilerin çoğu anılardan ibaretti. Sonuçları tahmin etmek için tarihsel olarak çok fazla çeşitlilik vardı. Theo'ya âşık olmaya başlayacak mıydı? Onun özenle koruduğu sırlarından bazılarını öğrenecek miydi? Ren'in midesi bu düşüncelerle tatsız bir şekilde bulandı. Belirsizliğin pençesinde olmasına rağmen konuşmak için kendini zorladı.

“Kendimi bir Brood’a bağlamak kolay bir karar değil,” dedi. “Bunu yapmadan önce, senin sözüne ihtiyacım var, Theo. Daha önce söylediklerinde ciddi olduğunu bilmem gerek.”

Theo kaşlarını çatı. “Ne hakkında?”

“Ne tür bir Brood olmak istiyorsun? Başkalarını umursamayan birine bağlanma düşüncesine katlanamıyorum. Ben... Kanal İsyanları hakkında her şeyi okudum, Theo. Babanın ve büyükbabanın nasıl adamlar olduğunu biliyorum. Arkalarında nasıl miraslar bıraktıklarını. Onların yerine geçmenin ve onlarla aynı yollarda yürümenin senin için ne kadar kolay olacağını biliyorum. Bu mirası değiştirmek konusunda söylediklerinde ciddi olduğunu bilmem gerekiyor.”

Theo kararlı bir şekilde başını iki yana salladı. “Ben babam değilim. Sana söz veriyorum.”

Ren ona gerçekten hiçbir şey için söz veremeyeceğini belirtmek istedi. Theo'nun kim olacağı konusunda son sözü muh-

temelen Landwin Brood söyleyecekti. Kathor'a döndüklerinde babasının aralarındaki bağı koparmalarını talep etmesi bile mümkündü. Böyle bir prosedür pahalı ve tehlikeliydi ama Brood ailesinin yapabileceklerinin ötesinde değildi. Ren durup seçeneklerini tarttı ve potansiyel ödüllerin yanında korkularının çok küçük kaldığını fark etti.

Theo ona kelimenin tam anlamıyla imkânsızı teklif ediyordu. Kabul etmek zorundaydı.

“Evet,” diye fısıldadı Ren. “Yüz kere evet.”

Theo onun elini daha sıkı kavradı.

“Nefesten nefese. Sahip olduğum şeyi sana veriyorum.”

Bu eski bir Tusk deyişiydi. Sözlerindeki kasıt büyüye karıştı. Büyü, görünmez bir bilezik gibi kısa bir süreliğine Ren'in bileğinin etrafında kıvrıldı. Theo'nun parmakları onunkilerin altında gevşedi. Orada öylece durmuş, işe yarayıp yaramadığını merak ediyordu ki Vega'nın varlığı zihnine doldu. Büyünün derin titreşimini hissedebiliyordu. Taş kuşun düşünceli bilincini. Bu bilincin diğer tarafında da Theo'yu hissedebiliyordu. Bu, sadece kendisi için yapılmış bir bahçenin ilk kez yayılan kokusu gibiydi. Bu kokunun duyularına bu kadar hoş ve çekici gelmesi onu korkutmuştu.

Büyüler Ren'e ulaştığında rahatlamış ve dikkati dağılmıştı. Theo'nun yıllar boyunca Vega'nın içinde sakladığı her büyü. Ren bu bilginin kendi zihninde yerine oturduğunu hissetti. Başını kaldırıp Theo'ya baktı. Bu çok samimi bir hareketti. Theo'nun kollarındaki tüyler diken diken olmuştu ve Ren onun ne kadar savunmasız hissettiğini biliyordu. Ona son derece kişisel bir şey teklif etmişti.

Ren havayı yumuşatmaya çalıştı. “Bilirsin, derler ki gerçek bir büyücünün arşivinin gerçek testi...”

“Evert’in temel prensiplerini saklayıp saklamadığıdır. Kitap okuyan tek kişinin sen olmadığını biliyorsun, değil mi? O büyülerin hepsini ezberledim. Güven bana.”

Theo çantalarını omuzlarken Ren güldü.

“Yola devam etmeliyiz.”

Theo bu sözleri sanki az önce dünyadaki en önemli şey gerçekleşmemiş gibi söylemişti. O daha dönmeye fırsat bulamadan Ren onu yakasından yakaladı. Zihni daha düşünceyi onaylamadan elleri harekete geçti. Theo bir gelecekte söz ettiğinde kastettiği bu tür bir şeydi. Ren şimdi kendisinden beklenen adımları atacaktı. Onu kısa bir öpücüğün içine çekti. Öpmeyi bıraktığında Theo’nun gözleri kapalı ve dudakları hâlâ hafifçe ayrıktı.

“Öncelikler,” diye hatırlattı ona Ren. “Hadi eve gidelim.”

Vega tekrar Ren’in omzuna konmadan önce havada süzüldü. Biraz ağırdı ama taş yaratığın içinde onu beklediğini hissettiği büyü bunu fazlasıyla telafi ediyordu. Ren’in planları yavaş yavaş yön değiştiriyordu. Şimdi önünde birkaç farklı yol vardı. Bazıları diğerlerinden daha ışıltılıydı. Tek yapması gereken Balmerick’e geri dönmekti. Yürürlerken zihni tek bir noktaya yoğunlaşmış, tamamen ve sadece bu hedefe odaklanmıştı. İlk adım bir plan yapmaktı.

“Eğer Clyde bizi yakalarsa, bir fikrim var,” dedi. “Bir süredir zorlama anılarımız hakkında düşünüyordum. Benim ve Cora’nın rüyalarında olan ama seninkilerde olmayan figür. Bunun neden olabileceğini bulduğumdan oldukça eminim. Ve eğer haklıysam, bu onu yenebileceğimiz anlamına geliyor.”

Ve ben her zaman haklıyım, diye düşündü.

39. BÖLÜM

Öğleden sonra ormana hoş bir sıcaklık yayıldı. Ren ve Theo yürürken ceketlerini çıkarıp bellerine bağladılar. Köpeğin havlaması kesilmişti. Ren köpeğin sesinin yokluğunun kendisini daha güvende hissettirmesini isterdi. Aksine, bu, Della'nın ekibinin kendilerine ne kadar yaklaştıklarını hesaplayamayacakları anlamına geliyordu. Havada da tuhaf bir durgunluk vardı. Sanki orman onlar geçene kadar nefesini tutmuş gibiydi. Ren son duraklarına vardıklarında biriyle karşılaşmalarının kaçınılmaz olduğunu düşündü. Sadece hangi avcının onlara ilk ulaşacağını bilmeyi diliyordu.

Akşam olduğunda aşağıdaki vadinin yarısına gelmişlerdi. Ancak güneş batmaya başladığında Theo akıllıca rotalarını düzeltti.

“Eğer Doruk’a gidiyorsak, benzer bir yüksekliği korumamız gerekecek.”

Ren başıyla onayladı. Bu, unuttuğu birkaç ayrıntıdan biriydi.

“Haklısın. Zaten büyüden bizi tek bir yöne doğru uzun bir yol göndermesini isteyeceğiz. Onu son anda dik bir açıyla dönmeye zorlamak sorun yaratır.”

Aşağı inmek yerine karşıya doğru yürümeye başladılar. Gözcü Dağı sağ taraflarında karanlık ve katı bir gölge gibi beliri-

yordu. Yoğun bulut örtüsü yıldızların ışığını engelliyordu. Bu karanlıkta sabit hızlarını yavaşlatmak zorunda kaldılar. En azından dağın bu tarafında düzgün patikalar vardı. Daha yerleşik bir bölgeye girdiklerine dair iyi bir işaretti bu. Ren bir öncüyle yollarının kesişmesine itiraz etmezdi ama Della'nın çiftliğini görünce de aynı umudu hissetmişti. Medeniyetten bu kadar uzakta kimsenin onlara yardım edeceğinin garantisi yoktu.

Karanlığın içinde ilerlerken yorgunluk çökmüştü. Theo konuşmaya devam etti, ikisinin de dikkatini uykusuzluktan uzaklaştırmaya çalışıyordu. "... orada en iyi tatlılar var. Köşedeki iskelenin aşağısında. Önünde canlı domuz olan bina. Turtalar kafan kadar büyük. Doruk'taki hiçbir şey o kaliteye yakın bile değil."

"Hı hı," diye mırıldandı Ren.

"O domuz tuhaf bir heykel. Onu kimin yaptığını kimsenin bilmediğini biliyor muydun?"

"Öyle mi?"

"Anonim. Diğer tüm canlı taş heykeller ünlü bir sanatçıya ait. Bazıları yanlış tanınıyor elbette ama her biri *sahipleniliyor*. Hiç kimse domuzu sahiplenmedi. Yine de işe yarıyor. Komşular Savaşı sırasında, valinin evinin altında saklanan bir suikastçının kokusunu alan oydu. Bir domuz tarafından kurtarılmak. Gerçi böyle hikâyeleri asla duyurmazlar."

Ren'in tökezlemeye engel olmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Düz bir zemine sahip geniş bir patikadaydılar ve eğer yol düz olmasaydı, Theo'dan çoktan durup dinlenmelerini isterdi.

"... ama yapacağımız ilk şey aile malikânesini ziyaret etmek olacak. Annem seninle tanışmak isteyecektir. Malikâne güzeldir. Annem sana bahçeleri göstermek isteyecektir. Bu bahçeler onun gururu ve neşesi. Evlendiklerinden beri orayı düzenliyor.

Köpekler de orada olacak. Fisk, Silver ve Roland. Hepsi toprak kadar yaşlı...”

Ren yürümeyi bıraktı. Theo’nun bunu fark etmesi birkaç saniye sürdü. Botları taş yolda gıcırdamaya devam ediyor, sesi ancak Ren’e ulaşacak kadar yüksek çıkıyordu. Aile arazisindeki en sevdiği ağacı tarif ediyordu. Sanki garip bir şey olmamış gibi. Söyledikleri tamamen normalmiş gibi davranıyordu. Ren’in zihnini sürekli aynı rahatsız edici detayı tekrarlıyordu. Altında bir yılanın saklandığını bildiği bir taş gibi. Ama ellerinin uzanmasına engel olamıyordu. Hangi dehşetin ortaya çıkacağını görmek için o taşı kaldırmaktan kendini alıkoyamıyordu. Theo durup ona baktı. Şimdi aralarında beklenmedik bir hava vardı. Ren uzak bir gerginlik hissetti.

Onun duygularını hissedebiliyorum, diye fark etti. Bu da muhtemelen o da benimkilerin bir kısmını hissediyor demektir?

“Ren? Dinlenmek için durmak ister misin?”

“Köpeğinin adı ne demiştin?”

“Fisk mi?”

“Diğerleri.”

“Silver ve Roland.”

Ren karanlık için minnettardı. Yüzündeki ölümcül ifadeyi gizliyordu.

“*Roland mı?*”

Theo başını salladı. “Bir köpek için tuhaf bir isim. Bilmiyorum. Babam seçti.”

“Adını baban mı koydu? Ne zaman?”

Theo’nun başı öne eğikti. Ren onun bu soruları tuhaf bulduğunu anlayabiliyordu. Ren’in umurunda değildi. Hayatı boyunca hiç bu kadar çok şey bilmek istememişti. “Şey, oldukça küçüktüm...”

“Kaç yaşındaydın?”

Theo karanlıkta omuz silkti. “Dokuz ya da on? O benim ilk yavru köpeğimdi. Ailemiz köpeklerle pek evcil hayvan muamelesi yapmaz. Her şeyden çok av köpeği gibiydiler. O zamanı asla unutmayacağım...”

“Konuşmayı kes, Theo. Lütfen konuşmayı kes.”

Ren’in elleri şiddetle titriyordu. Yılların öfkesi içinde canlanmaya başlamıştı. İçinde şekillenen canavarı zihinsel kapılarından içeri geri sokmak, o kapıları onun pençeli parmaklarının üzerine kapatmak için tüm kontrolünü kullanması gerekiyordu. Eğer bu canavarı susturamazsa, birinin zarar göreceğini biliyordu. Ve bu kişi Theo olacaktı.

Ren’in ses tonu Theo’yu alarma geçirmişti. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordu ve şimdi nasıl bir yanlış adım attığını merak ederek sessizliğini koruyordu. Gerçek şu ki Theo’nun hiçbir fikri yoktu. Ren’in öfkesinin derinliğini kavraması mümkün değildi. Ren elleri sabitlenene kadar nefes alıp verdi. Öfkesinin yönünü değiştirdi, onu daha mantıklı bir yöne kanalize etti.

“Ben sadece... anlamaya çalışıyorum. En sevdiğin fırınlardan bahsediyorsun. İskelenin aşağısındaki restoranlardan. Ve şimdi de eve döndüğümüzde annenle buluşmamı mı planlıyorsunuz? Gerçekten de dikkatini vermen gerektiğini düşündüğün ilk şey bu mu?”

Theo cevap vermedi. Dilini tutacak kadar akıllıydı.

Roland. Babası bir köpeğe Roland adını vermiş. Babamın ölümünden sonra... kalpsiz piç...

“Çünkü yapmak isteyeceğin ilk şeyin o çayevine gitmek olacağını düşünmüştüm,” dedi Ren. “Enkazı kaldırmalarına yardım et. Masraflarını karşıla. O gece hastaneye kaldırılan herkesin ismini öğren. Git ve yardıma ihtiyaçları olup olmadığına

bak. Eğer sendikalı değillerse bazıları işten atılmış olabilir. Bu her zaman olur. Belki de yapman gereken ilk şey budur, Theo. Yardımına ihtiyaçları olup olmadığına bakmak. Eğer yardımını istiyorlarsa tabii. On yedi telli enstrümanı çaldığın üç müzisyenle de konuşabilirsin. Belki enstrümanlarını yenileyebilirsin. Senin yerinde olsaydım, yapmayı hayal edeceğim *ilk şeyler* bunlar olurdu.”

Theo kendi kendine başını sallarken Ren’in zihni rahatsız edici düşünceler ve anılarla meşguldü. Öfkesini dikkatle yeniden yönlendirmiş, daha mantıklı bir hale getirmişti ama zihnindeki görüntüden kurtulamıyordu. Brood’ların aile mülkünde Roland adını taşıyan dili dışarıda bir köpek. *Babamın adı*. Hiç şüphesiz bu bir parça kara mizahtı. Landwin Brood’un özel olarak gülümseyeceği bir şey. Sonunda kazandığını hatırlatan bir şey. Yoluna çıkmaya cüret eden aptalı ezip geçmişti.

Bu düşünce Ren’de tüm dünyayı ateşe verme isteği uyandırdı.

“Haklısın,” diye fısıldadı Theo. “Önce kefaret. Bütün bunları düzeltereğim. Ve bunu şehre adımımı attığım anda yapacağım. Sana söz veriyorum.”

Ren ilk kez onları bekleyen yolu görüyordu. Aralarındaki bağ, babası karara itiraz etse bile onun konumunu güvence altına alacaktı. Aynı zamanda Ren’in saldırı planını da zorlaştıracaktı. Theo şu anda tüm planlarının hem köprüsü hem de engeliydi. Kendine bir söz vermişti. Babasının ölümünden sonraki o sessiz ve uykusuz günlerde, onun kanını ellerine bulaştıran kadın ve erkekleri cezalandıracağına yemin etmişti. O sessiz sözü şimdi tekrarlıyordu. İki kez. Üçüncü kez. Ta ki düşüncesi bir kehane-tin kusursuz şekline bürünene kadar.

Landwin Brood ölecek. Tüm ailesi yanacak. Ve onu ateşe veren ben olacağım.

“Güzel,” dedi Ren içi boş bir sesle Theo’ya. “Sözünü tutmanı sağlayacağım.”

Sessizce yürümeye devam ettiler. Ren aslında Theo’ya acıyordu. Kendisinin neyi amaçladığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Şu anda kapıyı açacak ve canavarı ailesinin evinden içeri sokacak anahtarın kendisi olduğunu bilmiyordu. Adımları onları karanlık patikada ilerletirken, Ren’in nefes alışverişi düzene girdi. Geleceği onun yanında adım adım yürüyordu; yakışıklı, sessiz ve tamamen habersiz.

40. BÖLÜM

Köprü mükemmel ve beklenmedikti.

Ren bunu kimin yaptığından emin değildi ama yapanlara sessizce şükranlarını sundu. Tek bir patika, bekleyen köprünün giriş kısmına doğru kıvrılmadan önce çıkıntılı bir kaya oluşumunun etrafından dolanıyordu. Çok dikkatli bir at arabası sürücüsü için yeterince genişti. Köprünün kenarları omuz yüksekliğindeydi ve ahşabın çok fazla su almasını önlemek için el büyüklüğünde delikler açılmıştı. Köprünün altından bir tür geçit geçiyordu. Ren derelerin bu kadar yükselebileceğini sanmıyordu ama yağmurlu bir mevsimde arazinin köprü olmadan geçilemeyecek kadar bataklık haline geleceğini tahmin ediyordu. Della'nın ekibi mallarını şehre taşımak için inşa etmiş olabilirdi. Geçmişi ne olursa olsun, son savunmalarını yapmak için daha iyi bir yer isteyemezlerdi.

“Sence işe yarayacak mı?” diye sordu Theo.

“Dar bir giriş,” dedi Ren. “Aşağıdan erişimin olmadığı yüksek bir yerde. Birinin yaşayabileceği tek görünür nokta şu çıplak çim parçası. Yol onları doğrudan köprüde hazırlık yapacağımız yere götürür. Bunu engellemek için her zaman bir büyü yapabiliriz. Bu da arkamıza geçmenin hiçbir yolu olmadığı anlamına geliyor...”

Theo başını sallıyordu. “Bu mükemmel. Mumu yakalım.”

Ren küpeyi bir kez daha taktı. Üç telli bir çalgıdan kısa bir tıngırtı duydu, bir ses ritme kolayca uyum sağlıyordu ve bu, kulağa hoş gelen bir doğrulamaydı. “Menzildeyiz.”

İkisi birlikte köprünün ortasına doğru yürüdüler. Theo mumun etrafına koymak için kıydan birkaç taş getirdi, hareket köprüyü sarssa bile mumu dik tutmayı umuyordu. Ren yapının eski olduğunu görebiliyordu ama endişe yaratmayacak kadar sağlamdı. Mum derme çatma yuvasına sıkıca sabitlendikten sonra ikisi de alevi çağırdı. Eşleşen hareketlerle, bekleyen fitili yaktilar. Ateş tutuştu ve Ren zihinsel geri sayımına başladı.

“Şimdi de koruyucuları yerleştirelim,” dedi.

Theo’nun arşivinde dolaşmak biraz garipti. Kendisinininki kadar geniş değildi ve farklı bir sırayla düzenlenmişti. Başka birinin kütüphanesinde araştırma yapmak ve aynı kitapların orada olmasını ummak gibiydi. Bu duyguya alışması gerekecekti.

“Mermi önleyici. Üç katman. Ahşabın üzerine bir yangın önleyici koyalım,” dedi Ren. “Sende hız azaltma büyüsü var mı?”

Theo hayır anlamında başını salladı.

“O zaman belki sadece yakıcı bir bariyer? Birkaç büyüyle onlara vurma şansımız olmadan önce birilerinin hücum edip bize ulaşmasını istemiyorum. Ama havayı büyülerle aşırı doldurmadan kaçındığımızdan emin olalım. En iyisi, büyü katmanlarını aralarında birkaç adım boşluk bırakacak şekilde düzenlemek.”

Köprünün girişi boyunca büyü üstüne büyü yapmak zaman aldı. Theo yolun ilerisine doğru bir hareket büyüsü yaptı ve bu sefer çanları daha sessiz çalacak şekilde ayarlayacağına söz verdi. Planın geri kalanını prova ettikten sonra, çantalarını yerleştirip uzanmaktan başka yapacak bir şeyleri kalmamıştı. Köprünün yarı çürümüş tahtaları yatmak için pek rahat sayılmazdı ama

Ren bir wyvern'in pençelerinden sarkarak bile uyuyabileceğinden emindi. Theo ilk nöbeti almayı kabul etti.

"Umarım nöbetin sıkıcı ve sorunsuz geçer," diye fısıldadı Ren, yan dönerek.

Uyku iki gündür Ren'in yorgun bedenini usul usul kemi-riyordu. Baş ı çantaya dokunur dokunmaz rüyasız bir uykuya daldı. Uyandığında sanki birkaç dakika geçmiş gibi hissetti ama kafasını kaldırdığında şafağın sessiz parmakları gökyüzünde geziniyordu.

Theo onun yanında uyuyordu. Ren telaşla doğruldu. Bütün vücudu isyan etti. Baldırları ağrıyordu ve sırtı kaskatı kesilmişti. Kendini iterek ayağa kalktı. Vadiye bir göz attığında takipçilerinden hiçbir iz göremedi. Ağzı kurumuştı. Yeterince su içmediğini fark etti. Tekrar Theo'nun yanına döndü ve onu uyandırmadan matarayı çıkarmak için elinden geleni yaptı. Theo uyurken çok daha masum görünüyordu. Onu bir Brood yapan gözleriydi. Soğuk ve kurnaz. Muhtemelen ailesinin tüm sırlarına tanıklık etmiş gözler. Dünyanın geri kalanının asla bilemeyeceği sırlara.

Theo'nun kurduğu çanların sesi duyulduğunda Ren bir yudum su daha içiyordu. Neredeyse bir fısıltı gibiydi, onu uykusundan uyandıracak kadar bile yüksek değildi. Ne olduğuna bakmak için öne doğru adım atmadan önce Theo'nun ayakkabısının burnuna dokundu. Şöyle bir bakınca yol mumunun bir saatten biraz daha az bir zamanı kaldığını gördü. Alevi her zaman erken söndürebileceklerini biliyordu -tamamen yanıp tükenmeden önce- ama bu onları mummyolu geçitlerinde açığa çıkarma riski taşıyordu. Mümkün olduğunca çok zaman kazanmaları gerekiyordu.

"Uyan, Theo. Birileri geliyor."

Patikada bir hareketlilik vardı. Köprünün kenarları yükseltilmiş ve çitalarla kaplanmıştı. Bir şeyin görüntüsünü yakalamak için yeterliydi ama ne olduğunu anlamak için yeterli değildi. Yaklaşık bir dakika sonra bir figür köşeden döndü: Della'nın köpeği.

“Bu hiç iyi değil.”

Ren, Clyde'in gelmesini umuyordu. Ancak şimdi işler karışmıştı. İkisi de köpeğin bakışlarının burnuyla aynı noktaya odaklanmasını izlediler. Köpek köprünün karşısına baktı, başını kısa bir süre yana eğdi ve sonra ulumaya başladı. Theo ayağa kalktı. Ren'e bakmadan önce muma göz attı.

“Daha çok erken. Daha fazla zamana ihtiyacımız var.”

“Biliyorum.”

Yaratık bütün dağı uyandıracak kadar yüksek sesle ulumaya devam etti. Bu, Ren'e eski cehennem köpeği efsanelerini hatırlattı. Avları mummyolu geçitlerinde seyahat etse bile onların kokusunu takip edebilen köpekler. Köpek sustuğunda Ren'in kollarındaki tüm tüyler diken diken oldu. Parmakları asasını sıkıca kavradı. Sesin yönlendirdiği başka birileri daha yukarı çıkıyordu.

Mackie kardeşler.

Ren'in gerçek anılarında onlar sadece komik bir şekilde yer alıyordu. Her iki adam da Della ve Holt tarafından birkaç kez anılmıştı. Ama zihninin gerisinde dolaşan bir dizi soluk anı, ikisini de masada yemek yerken gösteriyordu. Ren'i işkence edilmek üzere bir kulübeye sürüklerken yüzlerindeki pasif ifadeyi de görebiliyordu. Avy kadar kaslı değillerdi ama ikisi de kapı gibi genişti ve yürüyüşlerinde belli bir şiddet vardı. Kardeşler köprünün en ucuna doğru ilerlerken Ren ve Theo yerlerini aldılar.

Kardeşlerden biri eğildi ve bir taş aldı. Bileğinin rahat bir hareketiyle, derede taş sektiren bir çocuk gibi taşı fırlattı. Hep-

si taşın havada asılı kalışını, zararsız bir şekilde yere düşmeden önce kendi etrafında dönüşünü izledi. Mackie kardeşler karşılıklı bakıştılar.

“Küçük zekice büyüler.”

Kardeşlerden biri yana eğildi. Ren kendini mumun önünü kapatacak şekilde ayarlamaya çalıştı ama bir saniye geç kalmıştı. Niyetleri çok belliydi.

“Görünüşe göre yarım saatiniz var. Gerçekten bizi o kadar uzun süre oyalayabileceğinizi mi sanıyorsunuz?”

Ren’in çenesi gerildi. “Neden şansınızı denemiyorsunuz?”

Adam elini uzatıp savunmalarını yokladı. Keskin bir cızırtı oldu ve elini geri çekti. İki parmağını başparmağını emen bir çocuk gibi ağzına götürdü, sonra Ren’e gülümsedi.

“Merak etmeyin. İkinizi de teste tabi tutacağız. Hunt, git Della’yı getir.”

Köpek yamaçtan aşağı doğru fırladı. Ren ve Theo hayvanın sahibini arayışını izlemekten başka bir şey yapamadılar. Çok geçmeden geri döneceklerdi. Mackie’ler gibi bir çift saldırgan canavarı uzak tutmak başka bir şeydi. Diğer büyücülerin büyülerıyla desteklenirken onları uzak tutmak ise bambaşka bir şeydi. Ayrıca, Ren’in, Della ve Holt’un kaç kişiyi kendi davalarına kattıkları konusunda hiçbir fikri yoktu. Sadece işçileri de olabilirdi, çevredeki komşuları da.

“Ne yapacağız?” diye fısıldadı Theo. Gözleri tekrar muma kaydı. “Onları uzak tutmalıyız. En az yarım saat.”

Ren, Mackie kardeşlerin oturmalarını izledi, doğal taş oluşumlarına yaslanmışlardı, gözlerinde her türlü şiddet vaadi vardı. Her şey Della’nın ne kadar çabuk geleceğine bağlıydı. En kötüsü olursa köprüyü yıkıp kaçmaya devam edebilirlerdi. Yine de bu, yol mumunu arkalarında bırakmak anlamına gelirdi. Ellerindeki tek avantajı da kaybetmiş olacaktı.

“Savaşabiliriz,” dedi Ren yüksek sesle düşünerek. “Onlar takviye almadan önce.”

Theo bunu değerlendirdi. “Kendi korumalarımızın yanlış tarafında olacağız.”

“Ama bunu tahmin edemezler,” diye fısıldadı Ren. “Ve fazla büyü bildiklerini sanmıyorum.”

Büyük Mackie kardeş ayağa kalktığında Theo düşünceli görünüyor, tüm riskleri tartıyordu. Her iki adam da doğruldu. Bir av köpeğinin kokuyu yakalayışını izlemek gibiydi. Sırtındaki tüylerin kabarması ve vücudunun kıpırdamadan durması. İki adam da köprünün uzunluğuna baktı.

“Ne yapıyorlar bunlar?” diye sordu Ren.

Mackie kardeşler başka hiçbir uyarı olmadan ilerlemeye başladılar. Ren gördüklerine inanamıyordu. Adamlar hızlandılar ve koşar adımlarla koruma büyülerine çarptılar. Büyü önce onları geri itti ama onlar büyüünün etkisine rağmen koşmaya devam ettiler, omuzları büyüünün içine doğru koçbaşı gibi inmişti. Ren koruyucularının zayıflamaya başladığını hissedebiliyordu. Ayrıca yanık et kokusu da alıyordu. Büyü, kardeşlerin parmak eklemleri ve burunlarının kenarlarındaki deriyi yakıyordu. Birinin bu acıya direnmesi insanlık dışı bir şeydi ama Mackie’ler buna tepki bile vermediler.

“Bu nasıl mümkün olabilir?..”

Bariyerden bir geri püskürtme daha. İki kardeş hâlâ gelmeye devam ediyordu. İlk Mackie kardeş bariyeri aştığında Ren dehşet içinde onu izliyordu. Adam hızla karşıya geçerek aradaki mesafeyi kapattı. Ren onun gözlerinin yarı kapalı olduğunu gördü.

“Vur onu,” dedi Ren.

Önce Theo’nun saldırısı isabet etti. Omzuna gelen bir darbe adamı döndürdü. Ren’in sarsıcı büyüü onu başka bir darbeye

köprünün yükseltilmiş tarafına fırlattı. Diğer kardeş, onlar daha dönmeden aradan sıyrıldı. İlkinden ders almış, Theo'nun büyüünün altından sıyrılmak için bir omzunu eğmişti. Ren nişan aldı ama adam çoktan oraya varmış, hızla havayı yarmıştı. Bir tür güreş hareketiyle iki kolunu Theo'nun beline doladı. İkisi de sertçe yere düştüler ve tehlikeli bir şekilde titreyen mumlarına doğru ilerlemeye başladılar.

Vega hızla yaklaştı. Taş kuş tam isabetle vurdu, bir pençesi adamın açıkta kalan kulak memesini yakaladı. Mackie kardeş kulağının yarısı kopup kan içinde kalınca çığlık attı. Bu, Theo'nun elleri ve dizleri üzerinde sürünerek kurtulması için yeterli bir açıklıktı. Bu da Ren'in nişan alması için yeterli bir fırsattı.

Bu kadar yakın mesafeden yaptığı büyü bir yıldırım gibi çarptı adama. Kendi ayakları da büyüünün etkisiyle geriye kaydı. Büyü, adamı korkuluklardan aşağı fırlatırken Ren'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

Adam bir çığlık atarak köprüden aşağı uçtu.

Ren artık boş olan alana baktı, kalbi küt küt atıyordu ve gözden kaçırdıkları bir ayrıntıyı fark etti. Bir şey köprünün parmaklıklı tarafına tırmanıyordu. Koruma büyülerinden dikkatlice kaçınıyordu. İlerleyişinin bir çift kararmış el tarafından yönlendirildiğini gördü. Clyde buradaydı.

Hayatta kalan Mackie kardeş ayağa kalkmaya çalışıyordu. Gözleri korkutucu bir şekilde açılıp kapanıyordu. Ren sonunda onların tuhaf saldırısının nedenini anlamıştı. Clyde onları Cora'yı kontrol ettiği gibi kontrol ediyordu. Cora, Clyde'ın gücünün artmaya devam edeceğini söylemişti ve bu ikisini savaştaki piyonlar gibi hareket ettirebildiğine göre, gücünün arttığı açıktı.

Canavar parmaklıkların üzerinde belirdiğinde Ren, Theo'ya doğru ilerledi. Clyde onun hatırladığı Clyde'a daha çok benzi-

yordu. Her iki gözü de parlak maviydi. Dudakları gül kırmızısına ve teni de neredeyse açık ten rengine dönmüştü. Saçlarının çoğu kahverengi parlıyordu ama kafa derisinin sağ yarısında birkaç yanık izi vardı. Koyu renkli deri kabarcıkları boynunu kaplıyordu. Ren, Clyde'in iyileşmesini tamamlamak için artık sadece ikisine ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Ben açım. Sen de yemeksin.

Clyde elini onlara doğru kaldırmaya başladı ama bu sefer onların bir planı vardı.

“Şimdi, Theo.”

Her şey bir anda oldu.

Vega, Ren'in omzuna indi. Kalan Mackie kardeş yarı tökezleyerek ayağa kalktı. Ren öne doğru kayarak Theo'nun biraz önünde durdu. Bunun işe yaraması için zincirleme büyüünün ilk dalgasını alması gerekiyordu. Theo her iki kolunu da Ren'in boynuna dolayarak ten tene temas etmesini sağladı. Ren zihninin gerisindeki daha önce yaptığı araştırmayı gün gibi net görebiliyordu.

Fiziksel bağlantı bağ büyüüne güç katar. Genellikle büyüleri güçlenmeye veya birleşmeye zorlar...

Clyde'in büyüü ona ölümle örülmüş bir darbe gibi çarptı. Bir kez daha anıların içine fırlatılırken köprüünün ve dünyanın avuçlarından kayıp gittiğini hissetti...

Babasını köprüünün yanında beklerken bulmuştu. Güzel bir köprüydü, kanalın diğer tarafındaki eşine doğru boylu boyunca uzanıyordu. Babası her zaman meşguldü, her zaman hareket halindeydi, her zaman konuşurdu. Ama Ren, kendisinin beklediğini fark ettiği anda babasının olduğu yerde durmasına bayılırdı. Elindeki her şeyi bırakıp Ren'i kucaklamasına da. Ona ruloyu uzattı. Babası ona göz kırptı. Ren, babasının, diğer tüm işçilerin önünde

kızının yanında durmaktan duyduğu sessiz gururu gördü. Onu son kez diğerleriyle birlikte o köprüden geçerken gördü. Başını dik tutuyordu. Omuzlarını dik tutuyordu.

Taçsız bir kral

Ren solundaki karanlık yolcuyu hissetti. Pençeli eli Ren'in omzundaydı ve korkusunu içine çekiyordu. İkisi de anının çözölmeye başlamasını izlediler. Zihninin dayanamadığı acıyı silme çabasıydı bu. Diğer her şey çirkin görüntüler halinde geldi. İnsanların çığlıkları havada birbirine karışıyordu. Altlarındaki toprağın parçalanma sesi. Ren aşağıya baktı ve babasını kanalın ortasında ters dönmüş bir şekilde gördü. Bütün kan dışarı akıyordu.

Gölgeli figür tutuşunu sıkılaştırıyordu. Başka bir ses duyulana kadar Ren'i orada tuttu. Bu ses hafızasında doğal olmayan bir şekilde yankılandı. Ren sesin tuhaf olduğunu biliyordu çünkü bu ses de ona ait değildi. Geriye baktı. Gerçek anılarında bu noktada öne doğru yürüyen hep Landwin Brood olmuştu. Gösterişli ve kibirli, yüzü sahte bir dehşetle doluydu. Ama bu kez Theo onun yerini almıştı. Landwin'in oğlu, etrafındakilerden daha parlak görünerek öne doğru yürüdü. Güneş ışığı renginde altın saçlar. Benekli ormanlar gibi gözler. O yaklaştıkça Ren'in omzundaki gölge kayboldu.

"Haydi Ren."

Theo, Ren'in elini tuttu.

Ren, Theo'nun dokunuşuyla ona doğru çekildiğini hissetti. Zincir büyü, tahmin ettikleri gibi onlara bir yol açmıştı. Ve onları birbirine bağlayan bağ büyü, bu yolu birlikte katedebilecekleri anlamına geliyordu. Ren en kötü anısından çıkıp Theo'nunkine doğru sürüklendi:

Theo toplanan kalabalığın ortasına doğru yürüdü. Ren onun omuzlarından taştan endişeyi hissedebiliyordu. Etkileyici olma ih-

tiyacını. Taşıdığı her şeyin ağırlığını. Ren bu duyguların her birini kendi duygularıymış gibi hissediyordu. Derin ve iç içe. Bu durum beklenmedik bir sempati uyandırdı ve kendini bir kenara bırakmaya zorladı. Bu, daha sonra incelenecek bir şeydi çünkü şimdiye kadar ona karşı hiç bu kadar empati hissetmemişti.

Theo'nun emriyle müzisyenler enstrümandan uzaklaştılar. Ren, Theo'nun beklenti içinde kalabalığa nasıl sırtıttığını gördü. Onun tekrar büyü yapmasını izlemekle vakit kaybetmedi.

Bir planları vardı. Tek yapması gereken o planı uygulamaktı.

Timmons'ın kolunu tutuşundan kurtuldu. Direnç vardı. Hafızasında olanlara karşı hareket etmek, bir bataklığın çamur ve balçığında debelenmek gibiydi. Ren yine de ileriye doğru bir yol açtı. Theo nihayet onu fark edene kadar zar zor hatırladığı kalabalığın içinde yürümeye devam etti.

Çocuğun donuk gözleri onu fark edince parladı. "Ren?"

"Benimle gel, Theo."

İkisi de dönüp yüzlerden oluşan kalabalığa baktı. Bazıları silikti. İkisinin de hafızasında o gece olanlara dair bir yer edinecek kadar önemli değillerdi. Hedeflerini ilk Theo fark etti.

Korkulukta oturuyordu, ayakları sallanıyordu. Yakası biraz gevşekti. Ren bunun Timmons'la geçirdiği zamanın bir sonucu olduğunu biliyordu. Gözleri iri ve dikkatliydi. O gece erken saatlerde aldığı nefes sayesinde etraflarındaki havada parlayan büyüğü daha iyi gördüğüne şüphe yoktu. Clyde Winters dünyada hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi görünüyordu.

Timmons'ın söylediklerini hatırladı. Clyde için son iyi şeyin kendisi olduğunu söylemişti. Ren şimdi onu izlerken bunun doğru olduğunu görüyordu. Clyde tamamen rahat görünüyordu. Ertesi gün kendi büyüü tarafından içten dışa yakılmak üzere olduğunu bilmeyen bir çocuk. Ren ve Theo yerlerini aldılar ve anıları garip bir şekilde titreşti.

Ren'i rahatsız eden bilmecenin cevabı buydu.

Theo anılarında bir gölge hatırlayamıyordu. Ren ve diğerlerinin rüyalarındaki sürünen varlık Theo'nun rüyalarında yoktu. Bu çok garip bir tutarsızlıktı. Ren sonunda intikamcının bu anıyı Co-ra'ninkini ya da kendisinininkini ziyaret ettiği gibi ziyaret etmediğini, çünkü burada zaten var olduğunu fark etmişti. Buraya zaten davet edilmişti. Gerçek Clyde'in derinliklerinde saklanan yaratık onların yaklaşmasını izledi. Ren onun gözlerinin hafifçe açıldığını gördü. Clyde'in elleri bir savunma hareketiyle kalktı.

Bu, geçmişini değiştirmek gibi bir şey değildi. Bu bir silah olarak kullanılan hafızaydı. İntikamcının fiziksel bedenlerini kontrol altına almak için kullandığı felç ediciydi. Ren böyle bir büyüye maruz kalabiliyorlarsa, bunun tersinin de mümkün olduğunu biliyordu. Clyde'in canavar versiyonu sonunda bir hata yaptığını anlamıştı. Yırtıcı hayvan av olmuştu.

Bu anıda Clyde'in karşı koyabileceği karanlık bir büyü yoktu.

Bu anıda o, sadece partideki bir çocuktü.

Ren ve Theo asalarını kaldırdılar.

Köprü bir anlığına yeniden var oldu.

Sadece birkaç saniyeliğine gerçek zamana geri gitmişlerdi.

Clyde şimdi olduğu yerde donup kalmıştı. Korkuluklardan yere inmeyi başarmış ve değerli kemiklerinin illiğini emmek niyetiyle onlara yaklaşmıştı. Birleştirdikleri büyü onu dizlerinin üzerine düşürmüştü. Akılsız bir kararlılıkla aralarındaki boşluğa baktı. İşe yaramıştı. Zincir büyüsünün felç etkisi tersine dönmüştü. O diğer dünyada meşgulken, bu dünyada yoktu.

Büyüler asalarının uçlarını aydınlattı.

"Şimdi," diye homurdandı Ren. "Şimdi onun işini bitireceğiz."

İkisi de aynı anda ateş büyülerini serbest bıraktı. Parlak oklar Clyde'in hareketsiz göğsüne isabet etti. Ren bir tane daha gön-

derdi. Theo da yaptı. Acı Clyde'ı şimdiki zamana geri döndürdüğünde artık çok geçti. Büyüleri Clyde'ın üzerine çöktü, etini yaktı, derisinin altındaki parlak kemikleri görene kadar daha da derine indi. Yaratığın çığlıkları sessizliğe bürünene kadar ikisi de büyü yapmayı bırakmadı. Onları bir dağ zinciri boyunca kovalayan -arkadaşlarını öldüren- intikamcı kül ve kemiğe dönüşmüştü. Ren'in göğsü inip kalkıyordu.

“Başardık.”

O kadar rahatlamıştı ki neredeyse diğer Mackie kardeşi görmeyecekti. Adam doğruca Theo'ya yöneldi, Theo hafifçe arkasını dönmüştü ve başına geleceklerden habersizdi. Hiçbir büyü yeterince hızlı etki edemezdi. Ren onun hamlesine kendi hamlesiyle karşılık verdi. Omzuyla saldırganın kalçasına çarptı. Bu adamı hafifçe rotasından saptırdı ve Theo'nun göğsüne saplanmak üzere olan bıçak onun yerine omzunun alt kısmına saplandı.

Hayatta kalan Mackie, Theo'yu yakasından tutup geriye doğru çekildi ve bu sefer de bıçağı karnına saplarken Theo bir çığlık attı. Ren at nalı asasını kaldırdı.

Mackie kardeşler ikiz değildi ama tamamen aynı şekilde öldüler. Ren'in büyüü onu şiddetli bir güçle Theo'dan uzaklaştırdı. Köprünün kenarından aşağıya attı. Arkasından bir çığlık ve uzaktan gelen bir çarpma sesi duyuldu, sonra Ren, Theo'nun yanında dizlerinin üzerine çöktü. Theo'nun teni soluk mermer gibiydi. İki farklı yaradan kan akıyordu. Sağ kürek kemiğinin hemen altında derin bir kesik ve biraz daha sığ görünen bir karın yarası. Yaptığı büyü Mackie'nin bıçağını tamamen saplamasını engellemişti ama kan hâlâ büyüüz durduramayacağı kadar hızlı akıyordu. Theo'nun kir bulaşmış çenesinden aşağı gözyaşları süzülüydü. Acınası bir inilti çıkardı.

“Ren. Yardım et bana. Ren, çok acıyor.”

Ren'in zihninden bir dizi görüntü geçti. Köprüye doğru gelirken hayal ettiği olasılıklardan biri. En karanlık olasılık. Ren için her olasılığa hazırlanmak ikinci doğasıydı. Theo ölürse yine de eve dönebileceğini biliyordu. Birbirlerine bağlanmışlardı. Brood ailesine ikisinin gizlice evlendiğini söyleyebilirdi. Brood'lar karşı çıkacaktı ama dulluk iddiasında bulunabilirdi - ve sonunda Theo'nun mirasını talep edebilirdi. Hiçbir tanık onun iddiasına karşı çıkamazdı, çünkü ormandaki bu yolculuktan başka kimse sağ çıkmamıştı. Para ve güce giden en hızlı yol bu olacaktı. Ona sunulan diğer tüm yollardan çok daha hızlı.

Ama sonra Theo yine inledi.

Bazı içgüdüler Ren'i kontrol altına aldı. Aralarındaki bağ -o tanıdık olmayan büyü- yeni oluşmakta olan ilişkilerini harekete geçiriyordu. Ren kendinden çok daha büyük bir şey tarafından ele geçirildiğini hissetti. Acıma, merhamet ve mantıkla eşdeğer bir güç. Theo'nun ölmesine izin verme düşüncesine katlanamıyordu. Zihni tekrar hayatta kalma moduna geçti.

"Büyüler. Düşünmem gerek. Ne büyüsü yapmalıyım?"

Kan, yayılmış parmaklarının arasından akıyordu. Theo'nun tüm önünü ıslatmıştı. Nefes alıp verişisi sık ve düzensizdi. "Ren. Lütfen. Con... Connery'nin bağı. Ondan bende de var. Anatomi dersinden."

Sözleri bulmacanın eksik bir parçasını kızın önüne koydu. Fikirler bu düşüncenin etrafında şekillendi. "Hayır. Connery'nin bağı değil. Önce Ockley'in arındırma büyüsünü kullanmam gerek. Enfeksiyonları azaltır. Senin... senin muhtemelen iç yırtıkların var, bu yüzden Connery'nin bağı içeride kanayan şeyi iyileştirmeden seni mühürleyecektir. Benim... Yırtık dokuyu bulmak için bir duyu büyüsüne ihtiyacım var, sonra da onu yeniden canlandırmak için Hagland'ın hızlandı-

rıci büyüüne. Sonra da her şeyi kapatmak için Connery'nin bağını kullanırım...”

Theo'nun kanı, altlarındaki köprüyü renklendirmeye devam ediyordu. “Pekâlâ. Yap o zaman. Yap şunu.”

Ren işe koyuldu. Soğukkanlılığını korumak zordu ama Theo'dan yayıldığını hissedebildiği panik ve korkuyu bir kenara bırakıp Theo'nun dağarcığındaki doğru büyüleri aramaya odaklandı. Zihinsel dosyalarında her birini sessizce buldu, düşüncelerinin ön saflarına getirdi ve büyü yapmaya başladı. Theo gözlerini ona odaklamakta zorlanıyordu.

“Benimle kal,” diye tısladı. “Benimle kal, Theo.”

Ren bunun Cora'nın yokluğunun ağırlığını hissedeceği son sefer olmadığını biliyordu. Kendi anatomik büyüü incelikten ve beceriden yoksundu. Cora bu büyüleri kullandığında, bunu bir sanatçının tüm dokunuşu ve zarafetiyle yapmıştı. Ren'in denemeleri buna kıyasla çok basitti. Renkleri bilen ama fırçayı nasıl tutacağını ya da nereyi boyayacağını bilmeyen biri gibi.. Temizleme büyüü öyle bir güçle parladı ki Theo'nun tüm vücudunu kısa süreliğine sarstı. Dişlerini birbirine çarptırarak kadar büyük bir sarsıntı. Theo acınası bir inilti daha çıkardı.

“Özür dilerim... üzgünüm. Sadece benimle kal, Theo.”

Daha da kötüleşeceğini bile bile devam etti. Duyusal büyü daha az rahatsız ediciydi ama ilk büyü denemesinden bir şey çıkmadı. *Derin nefes al*, diyerek kendi kendine telkinde bulundu Ren. *Tekrar dene*. İkinci deneme işe yaradı. Hasarlı doku büyüünün dikkatini çekmişti. Büyüsü bu noktalara bağlandı. Görünmez iplikler gibi parmak uçlarından Theo'nun içinde hasar gören yerlere uzandıklarını hissedebiliyordu.

“Şimdi Hagland'ın hızlandırıcı büyüü...”

Büyüsü yine çok fazla güçle harekete geçti. Theo haykırdı ve Ren, onun büyüü bozmasını engellemek için sağlam omzuna diziyle bastırmak zorunda kaldı. Theo gırtlaktan bir çığlık attı. Ren, Theo'nun dokularının hızlı ve acı verici dalgalar halinde birbirine örüldüğünü biliyordu. Hızlandırılmış bir iyileşme, sanki birinin parmakları karnının içine sıkışmış gibi hissettiriyordu.

Theo keskin bir nefes aldı ve sonra vücudu hareketsiz kaldı. Çok hareketsiz. Ren onun neredeyse yarı saydam olduğunu gördü. Hayalet olma yolunun yarısına gelmişti. “Hayır. *Dayan*, Theo.”

Dikişleri çok kötüydü ama yaralar kapanmıştı. Yaranın içindeki doku yeniden oluşmaya başlamıştı. Theo'nun ne kadar kan kaybettiğini anlamak için Ren'in sendeleyerek ayağa kalkması gerekti. Tüm kanın köprünün ahşap panellerine bulaştığını görünce Ren'i yeni bir panik kapladı. Ya çok yavaş davrandıysa? Ya gerçekten öldüyse? Gözleri tekrar muma kaydı.

Zamanlama neredeyse kusursuzdu. Uzaktan gelen havlama seslerini duyabiliyordu. Della ve ekibi çok geç kalmıştı. Biraz çaba harcadı ve Theo'yu oturduğu yerden kaldırıp muma yaklaştırdı. Theo'nun gözleri bir kez açılıp tekrar kapandı. Dudakları maviye dönüyordu.

“Ölme, Theo. Lütfen ölme.”

Ren, Theo'yu desteklemek ve arkasına oturacak şekilde pozisyon almak için tüm çabasını harcadı. Başını omzunun üzerine yerleştirdi ve karnındaki yarayı hafifçe bastırarak tutmak için uzandı. Kan gömleğinin önünü kaplamıştı. Hâlâ doğru yapılması gereken bir parça büyü vardı.

Ren elini cebine atıp çim parçalarını aldı. Otlardan birini mumun titreyen alevinin üzerine koydu. Ot yanmaya ve duman

çıkarmaya başladı. İkinci ot parçasını avcunun tam ortasına sıkıştırdı ve Balmerick'in görüntüsünü zihninde sıkıca sabit tuttu.

Theo hareket etmeyi bırakmıştı. Ren onu korumak için daha sıkı sarıldı. Daha fazla havlama sesi geliyordu. Gittikçe yaklaşıyordu. Gelenler köprüye giden yolda ilerliyorlardı. Ren, mummyollarının büyüü ikisini de çekip alana kadar sabırla orada oturdu.

41. BÖLÜM

Tüm aşağı avlu Ren'in yardım çığlıklarını duydu. Hâlâ tatil zamanıydı. Kampüs çoğunlukla boştu, ancak birkaç profesör ve doktora öğrencisi gürültüyü duymuş ve yakındaki binaların mermer basamaklarından hızla inmeye başlamıştı. Birkaç gün önce Theo Brood ve Clyde Winters için bir arama ekibi yola çıkmıştı. Ren Monroe, Timmons Devine, Avy Williams ve Cora Marrin'in de kayıp olduğunu fark etmeleri biraz daha uzun sürmüştü.

Görgü tanıkları, ekipler ve arkadaşlar, kaybolmadan önce hepsinin mummyolu geçidi odasına doğru gittiği iddiasını doğrulamıştı. Müfettişler gelmiş ve bir şeylerin ters gittiğini hemen anlamışlardı. Dekanlardan biri tahmini mesafeleri birleştirmeyi ve bu şekilde bir arama yarıçapı oluşturmayı önermişti. Geçit binası geçici olarak kapatılmıştı.

Şimdi insanlar bakımlı çimenlerin üzerinde koşuşturuyordu. Ren, solgun Theo'yu kanlı kollarıyla tutarken nasıl görüldüğünü ancak hayal edebiliyordu. "Sağlık görevlilerini çağırın, hemen!"

Theo nazikçe Ren'in kollarından alındı. Olayın duyulmasıyla birlikte bir profesör, Ren'i bekleme odasına götürdü. Müfettiş-

ler, Ren'i sorgulamakta gecikmedi. Ren onlara olanları baştan sona anlattı. Arızalı geçitten köprüdeki çatışmaya kadar. Arkadaşlarının duygusal ölümleri. Nefes ticareti yapan bir çiftliği keşfetmeleri. Theo'nun kendisine olan sevgisi hakkında tüm ayrıntıları vermeye büyük özen gösterdi ve yeni bağ büyülerinden birkaç kez bahsetmeyi ihmal etmedi. Theo'nun gerçekten hayatta kalıp kalmayacağını hâlâ bilmiyordu. Eğer birisi daha sonra bu bağlantıyı inkâr etmeye kalkarsa, bu suçlamalara karşı koyma konusunda iki adım önde olmak istiyordu. Müfettişler her bir kelimeyi resmi kayıtlarına geçirdiler.

Onlar gittikten sonra Ren'in banyo yapmasına izin verildi. Ren temizlendi, yeni giysiler giydi ve Theo'nun götürüldüğü ameliyathanenin önünde nöbet tuttu. Söylentiler kampüste dolışmaya başlamıştı bile. Neler olduğuna dair fısıltılar. İnsanlar haklı olarak onun Theo'nun hayatını kurtardığını iddia ediyordu. Tıbbi binanın önüne bir at arabası geldi. Ren annesinin gelmesini bekliyordu. Onun yerine Landwin Brood'un avluda yürüdüğünü görmek sürpriz olmamalıydı.

Theo'nun babası onun daha yaşlı bir versiyonuydu. Çenesi biraz daha sivri, gözlerinin çevresi biraz daha cansızdı. Ren'in onu ilk gördüğü zamandan beri pek değişmemişti. Ren'in göğsünde on yıllık bir nefret gümbürdeyerek canlandı. Bir dizi çirkin, küçük anlık görüntüler gördü. Landwin'in kanalın korkuluklarına dayanıp babasının parçalanmış cesedinin görüntüsüyle keyiflenmesi. Ertesi hafta cenaze töreninde takındığı kendini beğenmiş gülümseme. Hatta köpeğin, Landwin'in arazisinde bir yerlerde, son bir hakaret olarak babasının adını taşıdığını hayal etti. Tüm bu nefreti aldı ve bir kutuya koydu. Daha sonra çabalarını güçlendirmek için ona ihtiyacı olacaktı. Ama bu uzun bir oyun olacaktı. İlk hamlesi önemliydi.

Ren saygılı bir şekilde eğildi. Bir an sonra omuzlarını dikleştirdi. “Bir Monroe her zaman dik durur,” derdi babası. Sesi titremedi.

“Siz Theo’nun babası mısınız?”

Adam başını salladı. “Evet, benim.”

“Konuşacak çok şeyimiz var efendim.”

Adam ona katıksız bir tiksintiyle baktı. “Sen onunla birlikte olan kızsın. Hayatta kalan diğer kişi. Bak, hayatta olduğu için minnettarım. Ona yardım etmek için bazı basit büyüler yaptığını duydum. Ama şu anda önceliğimin oğlum olmasını anlayışla karşılayacağını umuyorum. Boş konuşmalara ayıracak vaktim yok.”

Bu tam da Ren’in ondan beklediği türden bir savuşturmaydı. Landwin Brood etrafında dönüp Theo’nun tedavi gördüğü yere giden koridora yönelmeden önce son bir kez baktı. Ren şimdilik başını öne eğerek onun gitmesine izin vermeyi düşündü ama bu ânın geçip gitmesine izin vermeyecek kadar uzun süre beklemişti.

“Müstakbel gelininizle bile konuşmayacak mısınız?”

Bu sözler adamın yüzündeki kendini beğenmişliği sildi. Onun yerine yüzünde beliren tedirgin ifade Ren’in hoşuna gitmişti. “Anlamadım?”

“Ah. En içten özürlerimi sunarım. Zaten bildiğinizi sanıyordum.”

Adamın kafa karışıklığını seyretmek Ren için bir zevkti. Onun bir yanıt oluşturmaya çalıştığını görebiliyordu. Ren bir kolunu uzattı. Taş kanatların çıkardığı uzak bir ses duyuldu. Vega büyük kubbeli tavanın kirişlerinde görünmeden yuvalanmıştı. Şimdi Ren’in bileğine bir hareketle kondu.

“Theo ve ben bağlandık.”

Landwin Brood, Ren'i ilk kez görüyor gibiydi. Vega'nın, kolunda bu kadar rahat bir şekilde tünediğini görünce gözleri kısıldı. Ren, onun zeki bir adam olduğunu biliyordu. Oğlunun ne yaptığını ve bunun gelecekleri üzerindeki tüm etkilerini görecektik kadar zeki. Ren son darbeyi de vurdu.

“Ailenize katılmak benim için büyük bir onur olacak.”

Adam ileriye doğru tehditkâr bir adım attı ama sözleri bir kapı gıcırtısıyla kesildi. Koridorun sonunda sağlık görevlilerinden biri ortaya çıktı. Ren, Theo'yu hayatta tutmak için yaptığı büyülerden arta kalan altın ışığın parıltısını gördü. Sağlık görevlisini bir çift cerrah izledi. Tanıklar Landwin'i dilini ısırmaya zorladı. İfadesindeki kısa süreli öfke parıltısı, Theo'nun ormanda pek çok kez kullandığı aynı parlaklıkla yumuşadı.

“Oğlunuz uyandı,” diye seslendi doktor. “Eğer onu görmek isterseniz.”

Landwin, Ren'e bir bakış attı. “Senin hakkında daha fazla şey öğrenmek için sabırsızlanıyorum.”

Sonra da yürümeye başladı. Cerrahlar kenara çekildi. Adam büyüyle aydınlatılmış odaya girdi ve kapıyı arkasından çarparak kapattı. Diğerleri de bunu gitmek için bir işaret olarak algıladı.

“İyi iş çıkarmışsın,” dedi doktor, Ren'e. “Mükemmel bir büyü sayılmaz ama hayatını kurtardı.”

Ren başıyla onayladı. Landwin Brood ile ilk karşılaşmasının etkisiyle hâlâ cevap veremeyecek kadar sarsılmıştı. Orada öylece durup ameliyathanenin kapalı kapısına baktı, ta ki acı, kolundan aşağı inene kadar. Vega'nın pençeleri derisine saplanmıştı. Kumaşın üzerinden bir kan lekesi görüldü. Ren koyuluğun bir daire şeklinde yayılmasını izledi.

Bu iyi bir hatırlatmaydı. Kan akacaktı. İlk saldıran Ren olabilirdi ama Landwin Brood iyi korunuyordu. Evinde bol miktarda

kaynak vardı. Onu yok etmek büyük fedakârlıklar gerektirecekti. Zaten gerektirmişti de. Bir süre sonra Vega'yı uzaklaştırdı.

Dikkatlice iki kolunu da sıvadı.

“Hakkımda öğrenebileceğin her şeyi öğren Landwin Brood. Bu seni kurtarmayacak.”

42. BÖLÜM

Ren annesinin evinde volta atıyordu. Brood'ların aile mührünü taşıyan bir mektup yeni gelmişti. Annesi çay yapmıştı. Oturma odalarının köşesine çekilmiş, sessizce çayını yudumluyordu. Ren'in kendi fincanından tüten buhar bir süre önce kesilmişti. Annesi mektubu açması için onu zorlamadı ama Ren onun birkaç saniyede bir okuduğu kitabın arkasından göz ucuyla kendisine baktığını görebiliyordu.

Köprüdeki çatışmadan kurtulup Balmerick'e geri döndüklerinden bu yana üç gün geçmişti. Ren'in Theo'ya ulaşmasına izin verilmemişti. Açıklama makul olsa bile -Brood'ların aile doktoru Theo'nun dinlenmesi için ziyaretçi kabul edilmemesini emretmişti- Ren, Theo'nun izole edilmesini istemelerinin gerçek nedenini biliyordu. Brood'lar Theo'yu yaptığı hataya ikna etmek için zaman istiyorlardı. Ren ve Theo arasındaki bağ taze ve yeniydi, ortadan kaldırılması nispeten acısızdı. Ancak zamanla daha da güçleneceğini biliyorlardı.

Ren, Theo'yu ikna etmekte başarısız olduklarına inanmak için kendine izin vermişti çünkü Theo'nun artan hayal kırıklığını *hissedebiliyordu*. Bu, vücudunun işlemeye ve normal, yaşayan bir parçası olarak kabul etmeye çalıştığı altıncı bir histi. Duyma

mesafesinin hemen dışında bir ses. Gözünün ucunda, doğrudan ona bakmak için döndüğünde kaybolan bir hareket titreşimi. Ren, kısa süreli sabırsızlık, yorgunluk ve kalp kırıklığı anları hissetmişti. Ama mektup gelmeden önceki saatlerde, aralarındaki bağlantıda tek bir duygunun mırıldandığını fark etmişti: Korku.

Mektupta ne yazıyordu? Theo neyden bu kadar korkuyordu da bu korku onun her düşüncesine hükmediyordu? Ren dayanamayacak hale gelene kadar volta atmaya devam etti. Bir nefes verdi, mektubu masadan aldı ve mührü yırtarak açtı. Mektup ortaya çıktı. Gözleri sayfanın aşağısına kaydı. Bu, çoğu öğrenciden daha hızlı okumasını sağlayan eski bir çalışma numarasıydı. Anahtar cümleleri saptıyor ve zihninin, geri kalanını mantıksal tahminlerle doldurmasına izin veriyordu.

“Eee?” diye sordu annesi. “Ne yazıyor?”

“Bu bir davetiye.”

Ren şimdi Theo’nun korkusunu anlıyordu. İlk darbeyi Ren vurmuştu. Belki de Landwin Brood ile ilk karşılaşmasında fazla cesur davranmıştı. Şimdi o da karşılık veriyordu. Beklediği gibi ölümcül bir darbe değildi bu. Oğlunu aralarındaki bağı koparmaya zorlamıyordu. Bu çok daha kurnazcaydı. Ren bunun kendi hatası olduğunu biliyordu. Bir hata yapmıştı.

“Clyde’in cenazesini ayarlamışlar.”

“Winters’in oğlu mu?”

“Evet. Timmons ve diğerlerinininkiyle aynı zamanda.”

Ren’in tek bir isteği olmuştu. İki cenaze töreninin ayrı zamanlarda yapılmasını istemiş, ikisinde de hazır bulunmayı ummuştu. Landwin bu isteğini öğrenmiş olmalıydı ve şimdi bunu ona karşı kullanıyordu. Clyde’in cenazesi Güvenli Liman’ın Yukarı Bölge’de bulunan büyük manastırında, statüsüne yakışır bir şekilde gerçekleşecekti. Bu aynı zamanda Theo’nun eve dön-

düğünden beri herkesin önünde katılacağı ilk etkinlik olacaktı. Ren'i katılması için bizzat davet ettiği bir etkinlik. Mektupta, *"En iyi arkadaşımın yasını tutarken seni yanımda görmek istiyorum,"* yazıyordu.

"Zalimlikten besleniyorlar," diye belirtti annesi.

"Zalimce," diye onayladı Ren. "Ve oldukça zekice."

Diğer cenaze töreni Avy Williams, Cora Marrin ve Timmons Devine için yapılacaktı. Gömecek cesetleri olmayan aileler sembolik küllerini denize savurmak istiyorlardı. Tören, şehirlerinin ünlü limanının güneyindeki sahillerde bulunan Seaside Şapeli'nde yapılacaktı. İki yer birbirinden daha uzak olamazdı.

Landwin, Ren'in her ikisine de katılamayacağını bildiği için töreni kasten bu şekilde ayarlamıştı. Eğer Seaside'daki törene katılırsa, Theo'nun davetini reddetmiş olacaktı. Bu, Theo'nun aklına şüphe sokmak için Brood'ların bir çabasıydı. *İhtiyacın olduğunda seni nasıl desteklemediğine bir bak. O senin önceliğin olabilir ama sen onun önceliği değilsin, gördün mü?* Theo onların iddialarını reddetse bile, bu aralarındaki bağı zayıflatmak için bir başlangıç noktası olacaktı.

Diğer seçenekse en iyi arkadaşının cenazesini kaçırmaktı. Cora ve Avy'nin cenazelerini de. Ren hepsine ne kadar borçlu olduğunu biliyordu. Onlar burada olmadığı için o buradaydı. Bu onların hayatlarına, fedakârlıklarına saygısızlık olurdu. Cenazelerinde bulunması onlara en azından bir teşekkür borcuydu.

Landwin, Ren'e bir meydan okuma sunuyordu ve Ren'in meydan okumadan daha çok sevdiği bir şey yoktu. Mektubu bir kenara bıraktı ve annesine baktı.

"Sanırım ne yapacağımı biliyorum."

Ren, cenaze sabahı annesinin odasındaki aynanın karşısına geçti ve bulabildiği en güzel yas elbisesini giymeye hazırlandı. Timmons'ın Theo'nun partisinde giydiği kıyafete çok benziyordu. Omuzları kumaştan çok zırh gibi görünecek şekilde tasarlanmıştı. Ayrıca siyah, zarif bir şapka da satın almıştı; bu şapkadan sarkan bir tül yüzünü kısmen gizliyordu. Ren annesinin bileziğini bileğine geçirdi ve kollarını düzeltti.

Annesi mutfakta bekliyor, kendisine bir fincan çay hazırlıyordu. Ren onu görünce durdu. Yıllar önce annesinin giydiği siyah elbisenin aynısını giymişti. Bu bir sürpriz olmamalıydı. Aynı beden ve boydaydı, aynı fiziğini korumuştı. Ama annesinin şimdiki görüntüsü -ve o zamanki anısı- Ren'i odanın diğer ucuna çekti. Annesine arkasından sarıldı. Ona intikam vaktinin yaklaştığını söylemek istiyordu. Hayatlarını mahveden adam nihayet elinin altındaydı. Artık fazla uzun sürmeyecekti. Şehrin adaletinin onları yüzüstü bıraktığı yerde, Ren bırakmayacaktı. Bu kehanetleri yüksek sesle söylemek yerine annesinin yanağına bir öpücük kondurdu ve ona bir mum uzattı.

“Birkaç saat sonra görüşürüz.”

Güneş daha doğmamıştı.

Ren cenaze için yola çıktı.

* * *

Ren, Güvenli Liman'ın manastırının çatısında gezinen canlı taştan çirkin yaratığı gördüğünde çok daha zengin bir mahalleye ayak bastığını anladı. Yaratık, korumakla görevlendirildiği şehri daha iyi görebilmek için çan kulesine tırmanırken sadece çökmüş omuzlarını ve sivri kulaklarını seçebilecek kadar gün ışığı vardı.

Rahipler dışında oraya ilk varan Ren oldu. Geniş vitray pencerelerin altında mumlar parlıyordu. Her birinde tarihi bir ola-

yın tasviri vardı. Ejderhaların yaşadığı toprakları aramak için bu kıtaya yelken açan ilk Delvealıları gördü. Eski Delvea'ya saygı duruşunda bulunan tek resim buydu. Diğer her şey kusursuz şehirlerinin kuruluşuna odaklanmıştı. Kıyıya doğru yelken açmış olan dört ünlü gemiyi gördü. Başka bir pencere Kathor'u böylesine bir güç merkezi haline getiren yeraltı büyü kaynağının keşfini gösteriyordu. Önemli savaşların, düelloların ve icatların tasvirleri vardı. Brood'ların Graylantian'larla anlaşmalı evliliği bile -ki bu Anlaşma'yı etkili bir şekilde mühürlemişti- güzel cam goblenin içinde resmedilmişti. Seçtikleri hikâyelere dayanarak -insan yapımı kahramanlığın görkemli boyutları- Ren buranın şehrin en varlıklı insanların kutsal günlerde kendilerine tapınmak için geldikleri yer olduğunu tahmin etti.

O kadar büyük bir binaydı ki bir rahip onu selamlamak için öne çıkmadan önce ancak sol kanadı yürüyebilmişti. “Yardımcı olabilir miyim canım?”

“Dua etmek için buradayım,” dedi Ren. “Cenazeden önce.”

Rahip de ciddiyetle başını salladı. “Sevgili Clyde’ımızın şerefine bir tane yakmak istersen, ön bölmede mumlar var. Çok başarılı bir genç adamdı. Tanıştığı insanlar üzerinde her zaman bir etki bırakırdı. Onu nereden tanıyordun?”

Her zaman bir etki bırakırdı, diye düşündü Ren. Evet, onu asla unutmayacağımı söyleyebilirim.

“Sınıf arkadaşıydık. Bir mum. Sanırım mum yakacağım. İzin verirsiniz.”

Rahip oradan uzaklaştı. Ren onun gösterdiği yönü takip ederek ana salonun bitişiğindeki bir odaya yerleştirilmiş, ıslıl ıslıl parlayan vitrine gitti. Diğer cemaat üyeleri tarafından yakılmış mumlar vardı, çoğu gece boyunca yanmıştı. Bazıları ölenleri onurlandırmak içindi. Diğerleri yeni başlangıçları simgeliyor-

du. Ren bu uygulamada hiçbir zaman rahatlık bulamamıştı ama kendi planı için mükemmel bir kılıf sağlıyordu.

En yakındaki rahip arkasını dönene kadar bekledi, sonra elbisesinin içinden bir mumyolu mumu çıkardı. Fitili en yakın aleve doğru tuttu. Fitil tutuştu ve kısa bir ışık huzmesiyle dans etti. Ren girintinin derinliklerine doğru ilerledi. En arka köşede, kadınlar tuvaletine açılan bir kapı vardı.

Ren etrafı inceledi. Derin pervazlı bir pencere vardı. Pencerenin en iyi yer olduğuna karar vermeden önce her bir kabin, her bir köşeye baktı. Mumu pencereye yerleştirdi, kasıtlı bir dekorasyon gibi görünmesini sağlamaya çalıştı. Çalışmasından memnun kaldığında girişe döndü ve odanın ayrıntılarını dikkatle ezberledi.

Görselleştirme için. Eğer kendinizi bir yerde göremiyorsanız, oraya seyahat etmeniz mümkün değildir.

Ana salona döndüğünde, katılımcılar ön kapıdan içeri giriyordu. Saat hâlâ erkendi. Ren yüz ifadesini peçesinin ardına gizleyerek yerine oturdu ve Brood'ların gelmesini bekledi. Bir grup şövalye, Clyde'in tabutunu ön platforma taşıırken katedralin ön tarafında kasvetli bir koşuşturma vardı. Ren tabutun içinde ceset olmadığını biliyordu. O ve Theo cesedi köprüde bırakmışlardı. Tanınmayacak kadar yanmıştı. Bu düşünce hâlâ tüylerini diken diken ediyordu.

Şehrin en varlıklı ailelerinden bazıları yerlerini almaya başladı. Önce Graylantian'lar geldi. Her biri Ren'in uğradığı aynı bölmede mum yakmaya gitti. Ren oturduğu yerden, geçerken onların yas dualarını fısıldadıklarını duyabiliyordu. Onların Kathor'un kuzeyinden geldiklerini biliyordu. Tusk'larla en çok evlenen ilk Delvealı ailelerden biriydiler. Ama onları yüzyılın başında kraliyet ailesine yükselten, Brood'larla yaptıkları anlaş-

maydı. En azından atalarının daha dindar tarafını tamamen terk etmemişlerdi.

Muhafızlar tarafından çevrelenmiş olan valinin ön sırada oturduğunu gördü. Büyük elçi onun arkasından içeri girdi. Ardından şahin amblemleri ve ilgisiz ifadeleriyle dikkat çeken tüm Shiverian'lar geldi. Ren bir başka soylu hanenin girişini izlerken hafif bir adrenalın patlaması hissetti. Kaynağın kendisi olmadığını biliyordu. Theo ile arasındaki bağdan kaynaklanıyordu.

Brood'lar gelmişti.

Girişte onlara liderlik eden Landwin Brood'u gördü. Altın sarısı saçları beyaza çalıyordu. Takım elbisesi o kadar düzgündü ki sanki o gün dikilmiş gibi görünüyordu. Onun manastırın arka tarafındaki görüntüsü kısa bir süre için Ren'in anılarıyla birleşti. Ren onu kendi babasının cenazesinin başında hatırladı. Bu yabancının -köprüde yardım isteyen tek yabancının- babasının cenazesine katılmasının büyük bir nezaket olduğunu düşünmüştü. Babasının tabutunun yanında durup sessiz bir kelime fısıldadığında büyük bir onur gibi hissetmişti.

Ta ki adam, annesiyle konuşmaya çalışana kadar. Annesi geri çekilmesi için tıslayarak onu uyarmıştı. Landwin Brood şaşırmış gibi yapmıştı. En içten taziyelerini sunmuştu. Ren çok utanmıştı.

O gecenin ilerleyen saatlerinde annesi Ren'e gerçeği anlattı. Ren'in babasının savaştığı adam Landwin Brood'du. Roland Monroe'nun sendikası Landwin Brood'un kanallarını ve üretimlerini engellemişti. Köprü yapımcıları gecenin köründe onları ziyaret etmişti. Her biri çocuklarının hayatı üzerine yemin etmişti: Köprü sağlamdı. Birisi kasıtlı olarak temelleriyle oynamıştı. Çöküş kaza değildi. Babasının ölümü ayarlanmıştı.

Ren şimdi Güvenli Liman'ın manastırının koridorunda yürüyor ve o korkunç olayı gerçekleştiren adama doğru ilerliyordu.

Adamın etrafı diğer Brood'lar tarafından sarılmıştı. Yıldızlı karısı yanında süzülüyordu, sanki bir tablodan fırlamış gibi görünüyordu. Theo'nun kardeşleri ve kuzenleri, her biri bir diğeri kadar altın renginde olan gölgeleriyle geziniyorlardı. Ren, Theo'yu görmeden önce kendini tüm aileye tanıtmak zorunda kalacağını düşündü.

Theo diğerlerinin yanından geçerek hızını artırdı ve Ren aralarındaki bağda kısa bir nabız atışı hissetti. Theo pirinç düğmeli siyah bir ceket giymişti. Daha eski bir modaydı ve Ren'e gülümsemiyor olsaydı kaskatı görünmesine neden olabilirdi. İyileşme sürecinde geçirdiği zaman onu inceltmiş, elmacık kemiklerinin keskinliğini ve çenesinin sivriliğini ortaya çıkarmıştı. Ren yine o garip çekimi hissetti. Theo'nun zayıflığını görmek Ren'e güç veriyordu. Kollarını ona dolamak ve hayatta olduğu için mutlu olduğunu söylemek istedi ama bunun bir cenaze töreninde uygun olacağından şüphelendi.

Görünüşe göre Theo aynı fikirde değildi. Ren'i beklenmedik bir şekilde kucakladı. Ren kucaklamayı kabul etmeden önce derin bir nefes aldı ve hafifçe ona sokuldu. Ren'in boyu Theo'nun omzunun üzerinden bir bakış atmaya yetecek kadardı. Brood ailesi bu karşılaşmayı keyifsiz izledi. Karşılıklı gülüşmeler yoktu. Gençlik aşkı hakkında şakacı fısıldaşmalar yoktu. Ren, bunun cenaze adabından daha fazlası olduğundan şüpheleniyordu. Her birinin yüzünde onaylamama ifadesi vardı. Ren onların bakışlarını görmezden gelerek geri çekildi.

"Bu hiç de *uygun* değildi."

Theo'nun yüzünde kısa bir gülümseme belirdi. "Bu bir teşekkürdü. Beni kurtardığın için."

"O mu?" diye sordu Ren. "Anatomiye Giriş dersini alan herhangi bir ikinci sınıf öğrencisi de aynısını yapabilirdi. Pek de zorlu bir büyü çalışması sayılmaz."

Theo bir cenazede olduğunu hatırlamadan önce yüzünde ikinci bir gülümseme belirdi. Daha sonra o ciddi tavır tekrar yüzüne yerleşti. “Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Çok zekiceydi. Baş şifacı raporunda çok netti. Sen olmasaydın ölebilirdim. Sana borçluyum...”

Biri boğazını temizledi. Landwin Brood öne doğru yürümüştü. Ren’e bir kez başıyla selam verdi.

“Bize katılabildiğine çok sevindim. Theo, yürümeye devam edelim. Ne de olsa bu bir cenaze *töreni*.”

Ren onun sesindeki kendini beğenmişliği fark etti. Bu açık bir güç testiydi. Ren hangi cenazeyi seçecekti? Onun oyun tahtasında hareket ettirilecek bir piyon muydu, yoksa başka bir şey mi? Şimdilik onu gelmeye zorlayarak kazandığını düşünmesine izin verdi. Ona ve diğerlerine kendisinden beklenen selamlamayı verdikten sonra Theo’yu ana koridorda takip etti. Winters ailesi ön girişten içeri giriyordu. Ren, kendini üçüncü sıranın sonunda otururken buldu, omzu hafifçe Theo’nunkine yaslanıyordu.

Yaşlı bir din adamı ilahiler söyleyerek ayini yönetiyordu. Ren ayin boyunca mırıldanarak konuştu, Landwin’in sesinin diğerlerinin sesine baskın çıkmasını görmezden gelmeye çalıştı. Dua ve düşünme zamanına geldiklerinde Ren, Theo’ya fısıldadı, “Hemen döneceğim. Bir mum yakmak istiyorum.”

Theo bir kez başını salladı. Ren o sabah daha önce gittiği yolu izledi, aynı bölmeye girdi ve orada bekleyen normal dua mumlarını görmezden geldi. Ana cemaatten gizlenen Ren, önceden hazırladığı tuvalete doğru yürüdü. Tanık olmadığından emin olmak için kabinlere bir göz attı, sonra pencereye doğru gitti. Zamanlaması neredeyse mükemmeldi. Yol mumu çok hızlı yanmıştı. Neredeyse tamamen bitmişti.

Ren çok sıcak olan muma uzandı. Zihninde bir görüntü canlandırdı ve alev parmaklarının arasında söndüğünde, manastırdan dışarı, şehrin öbür ucuna çekildi ve bir gün önce seçtiği bir kum tepesinde belirdi. Mütevazı bir şapelin içinde toplanan insanlar vardı. Okyanus dalgaları kıyı şeridini aşındırıyordu. Ren elbisesini düzeltti ve diğerlerini içeri kadar takip etti. Ren'in annesi ona ikinci sırada bir yer ayırmıştı. Ölenlerin aileleri içeri girerken Ren de sessizce kolunu annesinin koluna dolayarak yerini aldı. Törenin başlangıcını kaçırmıştı ama en çok önemseddiği kısmını değil.

Arkadaşlarının ailelerinin yüzlerini görmek çok tuhaftı. Birleştirilip karıştırıldıklarında Ren'in kaybettiği arkadaşlarını yaratan iksirler gibiydiler. Avy'nin annesi, kolunda diğer oğlu Pree Williams ile koridordan geçiyordu. Oğullarına kıyasla çok zayıf görünüyordu, bir fısıltıdan bile daha güçlü değildi. Ren, Cora'nın itirafını, Avy'nin annesine bağlandığını ve hayatta kalmak için onun büyüsunu kullanmasına izin verdiğini hatırladı. Söylentilere göre Pree kardeşinin yerini almak için gönüllü olmuştu. Bu yorucu bir büyüydü ama bu, Pree'nin sıranın sonunda Ren'i gördüğünde ona göz kırpmasına engel olmamıştı.

Ren de ona gülümsedi ama içten içe onun hayatının artık kendisine ait olmadığını biliyordu.

Sırada Cora'nın ailesi vardı. Babası da Cora gibi siyah saçlı ve zeytin tenliydi. Şık görünmek için saçlarını geriye doğru taramıştı. Bu karar alınının üst kısmındaki soluk çizgiyi ortaya çıkarmıştı. Ren bu çizginin de çiftçilerin her şeyi zamanla ve tekrarlayarak kazandıkları gibi kazanıldığını biliyordu. Annesi hafif yapıydı, kambur duruyordu. Gözleri Cora'nın keskin bakışlarını yansıtıyordu. Ren onun da tırnaklarını kızınıninki gibi gergin bir şekilde kemirdiğini fark etti. İkisi, hepsi de Cora'dan küçük olan üç çocuğu sıraya dizdiler.

Bir sonraki çift, görmesi en acı verici olanıydı. Ren, Devine ailesiyle birçok kez karşılaşmıştı. İkisinde de Timmons'a dair çok şey vardı. Annesinin gümüş beyazı saçları aynıydı. Babası o tanıdık soluk mavi gözleriyle sıralarına bakıyordu. Ren, adamın eliyle yaptığı hareketlerde Timmons'ı görüyordu. Annesinin bir şeyler fısıldamak için eğilip, Timmons'ın yapacağı gibi meydan okuyan kaşlarını kaldırışında da. Bu, bir zamanlar vaat edilmiş bir geleceğe bakmak ve kehanetin artık bir yalan olduğunu bilmek gibiydi.

“Bugün burada üç parlak genç öğrencinin hayatlarını onurlandırmak için toplandık...”

Clyde Winters için yapılan ayinin aynısı şimdi onlar için yapılıyordu. Çoğu Delvealı ölüm karşısında ne yapacağını bilemezdi. Tusk'ların sonraki yaşamla ilgili inançları çok daha rahatlatıcıydı. Bu dünyada nasıl yaşadıklarının temel ilkeleri olan inançlar. Ren kendisi için ya da çoğu Delvealı için durumun böyle olmadığını biliyordu. Dinlerinin çoğunu eski ülkede bırakmışlardı, bu da tek tesellilerinin sıralarda onlarla birlikte oturan diğer yas tutanlar olduğu anlamına geliyordu.

Ren cenaze töreni sırasında iki kez ağladı. Birincisi, Bayan Devine kızlarının güçlendirici yeteneğini nasıl keşfettiklerini anlattığındaydı.

“Zavallı kocam, Tanrı onu korusun, yemek yapamaz. Yapmak için çaba sarf ediyor ama elinden gelen bu kadar. Çaba sarf etmek. Ve bir de bulaşıklar, sanırım. Yine de bir gece, o güne kadar tattığım en lezzetli çorbayı yaptı. Şok ediciydi. Ve ertesi gece, kıyaslanamayacak kadar güzel kızarmış bir balık yapmıştı. Timmons geceyi bir arkadaşının evinde geçirene kadar bu böyle devam etti. O gece hayatımda gördüğüm en kötü tuzlanmış pilavı yedim.” Gözyaşlarının arasından güldü. “Timmons, ye-

meğin tadını daha iyi hale getiriyordu. Babasının duygularını incitmektense, kendi yöntemiyle yardım etmeye karar vermişti. İşte Timmons buydu. Her zaman gücünü ödünç verirdi. Her zaman herkesi biraz daha iyi yapardı.”

Cora'nın annesi daha konuşmasını yapamadan gözyaşlarına boğulduğunda Ren ikinci kez ağladı. Kendini toparlayamayınca konuşmasını tek bir satıra indirdi.

“Sağlam elleri olan iyi bir kızdı.”

Pree, kardeşi adına konuştu. Grubun hepsini olmasa da bir kısmını gülmekten kırıp geçiren çılgın hikâyeler anlattı. Ren o sırada etrafına bakındı ve Balmerick'teki akranlarının çoğunun orada olmadığını fark etti. Onlar da Landwin'in kararıyla seçim yapmak zorunda kalmış, şehrin diğer tarafındaki manastıra gitmişlerdi. Bu, hepsinin aleyhine saymayı düşündüğü bir işaretti. Koltuğuna geri yerleşti ve zamanı dolana kadar ayini takip etti. Bir süre sonra geri dönme vakti geldi.

Annesinin yanağına bir öpücük kondurdu, sonra şapelin sağ ön tarafındaki تنها bölmeye yöneldi. Çok fazla hareket vardı -küçük çocuklar sıraların altına saklanıyor ve sıkılmış amcalar arka sıralarda volta atıyordu- bu yüzden kimse onun gidişini fark etmedi. Ren kendisini bekleyen ikinci bir mum buldu, planlandığı gibi yerleştirilmişti, o sabah annesi tarafından yakılmıştı. Yanında bırakılmış bir kibrit duruyordu. Ren mumu yakma hareketini tekrarladı.

Zihnini Güvenli Liman'ın manastırındaki o tuvaletin görünüşüne sabitledi. Uzun bir dakikadan sonra gözlerini kapadı ve iki parmağını da bekleyen aleve bastırdı. Kısa bir tıslama oldu ve sonra o güç onu tekrar uzay ve zamanda sürükledi.

“Kapıyı kilitlediğimi sanıyordum!” diye haykırdı kız, yarı fısıltıyla. “Hangi cehennemden...”

Ve sonra elini tekrar ağzına kapattı, bir ibadet yerinde cehennem fikrini çağrıştırdığı için utanmıştı. Ren gözlerini kaçırdı ve kahkahalarını bastırdı.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı. “Kilitli değildi. Hemen gidiyorum. Tekrar özür dilerim.”

Ve sonra bölmeden süzülerek çıkıp ana salona girdi. Theo endişeli bir bakış attı. Landwin dikkatliydi ama şüpheli değildi. Ren, her iki yanağında da kurumuş gözyaşı izleri olduğunu bildiği için başını öne eğdi. Landwin onun ağladığını fark edecekti. Theo bunun dağlarda yaşadıklarına verdiği tepki olduğunu düşünecekti. Bir canavara dönüşen ve onları avlayan bir çocuğun yasını tutmak kolay değildi. Ren orada oturdu, Clyde’in babası oğlunun hayatı hakkında konuşurken onu sabırla dinledi. Planı işe yaramıştı. Manastırdan ayrıldığını kimse bilmiyordu.

Ren’in zaferi kısa sürdü. Son konuşma bittiğinde, “Kış Kaçamağı” çalmaya başladı. Theo’nun yanı başında irkilerek donup kaldığını hissetti, o gece çaldığı şarkının bu olduğunu çok iyi hatırlıyordu. *Her şeyi* başlatan şarkı. Ren o andan önce Timmons’la dans ettiğini hatırladı. Ne kadar canlıydı. Ama şimdi dört boş tabut vardı.

Sonunda keder çöktü. Ren ağladı. Salonun geri kalanı dışarı çıkmaya başladığında, iki elini önündeki sıranın ahşap arkılığına dayayarak ayakta durdu. Theo onun yanında duruyordu, ailesi sıranın sonunda ikisini de garip bakışlar atarak bekliyordu. Ren yine de soğukkanlılığını koruyamıyordu. Bu kadar büyük bir acıyı bölümlere ayıramazdı. Orada durdu ve Theo bir kolunu omzuna dolayana kadar ağladı.

“Hepsi benim suçum,” diye fısıldadı. “Hepsi benim suçum...”

Theo rahatlatıcı sözler fısıldadı ama yeni kurdukları bağa rağmen Ren’in kederinin ağırlığını anlayamadı. Onun sırlarını

bilmiyordu, suçluluk duygusunu kavrayamıyordu. Şarkının son notası çalmayı bırakana kadar ağladı. Tülünün arkasına saklanabildiği için şükrederek Theo'nun elini tuttu ve onu sıranın aşağısına kadar takip etti. Brood'lar çoktan dönmüş ve şehrin diğer varlıklı ailelerini dış avluya kadar takip etmeye başlamıştı.

Dışarıda çeşitli aileler ayrı gruplar halinde duruyordu. Ren o kadar uzun zamandır hepsini inceliyordu ki soyağaçlarını ve yüzlerini ezberlemişti. İlk doğan vârislerin kimler olduğunu ve hangi endüstrileri miras alacaklarını biliyordu. Yatırımları ve holdingleri hakkında okudukça -en azından yasal olarak halk tarafından görülebilir olması gerekenler- bu büyük aileleri ejderhalar olarak düşünmeye başlamıştı. Dünyalarının zenginliklerini kendileri için biriktiren kadim yaratıklar. Diğer herkesi soğukta bırakmaya niyetli, ateş püskürten yaratıklar. Şimdi onlara bakıyor ve planlarına her zamankinden daha çok güveniyordu.

Bir gün sizin de soyunuz tükenecek.

43. BÖLÜM

Çayevinin adı Spheres'di. Ren bu ayrıntıyı unutmuştu ama kokuyu ya da görüntüyü unutmamıştı. Burası Pree Williams'la ilk buluştuğu yerdi. Girişte küçük bir kuyruk vardı. Müşterileri, çatısı çöktüğü için iç mekânda oturtamayan dükkân, masaları sokağa taşımış ve etraflarına uyumsuz sandalyeler serpiştirmişti. Yeterince güzel bir sabahtı, masaların çoğu doluydu ve dedikodular ileri geri konuşulmaya başlanmıştı bile. Kaynayan çaylar havayı buharla dolduruyordu. Ren'in gözleri kaçınılmaz olarak binanın karşı tarafına kaydı.

Enkazın çoğu temizlenmişti ama bu, hasarın daha az sarsıcı görünmesini sağlamıyordu. On yedi telli enstrüman yukarıdan çarptığında çatının yarısı çökmüştü. Ren binanın o tarafındaki bir dizi vitray pencereyi hatırladı. Şimdi çerçeveleri boş ve renksizdi. Ren enstrümanın hâlâ orada durduğunu görünce şaşırdı, bükülmüş tahta ve kopmuş tellerden oluşan neredeyse tanınmaz bir kütleydi bu. Pree ile randevularında oturdukları yerin birkaç masa ilerisine düşmüştü. Ren, Theo'ya dönmeden önce dükkânın açıkta kalan bölümüne baktı.

“Burada kal,” diye fısıldadı Theo'ya. “Vega, benimle gel.”

Kuş onun omzuna doğru kanat çırparken Theo sessizce başını salladı. Ren caddenin karşısına doğru ilerlerken kafalar ona doğru döndü. Bu sabah Brood ailesinin müstakbel bir üyesine yakışır şekilde giyinmişti. Bu şekilde görünmek her zaman işe yarardı. Gardırobunun geri kalanının toplamından daha pahalı olan özel dikim ekose bir ceket giymişti. Ona uygun deri eldivenler ve botlar seçmişti, ikisi de aynı fırtına grisi rengindeydi. Vega, Ren'in vatkalı omzunu sessizce kavrayan pençeleriyle görünümünü tamamlıyordu. Hepsi de Theo'nun zengin banka hesapları sayesinde alınmıştı.

Sıradakilerin ona yol açmak için bu kadar çabuk yer değiştirmelerinden nefret ediyordu. Kasıtlı olarak sıranın en arkasındaki yerini aldı ve kimseyi geçmeye niyeti olmadığını anlamalarını bekledi. Bazı tedirgin bakışlar vardı ama çay sipariş ediliyordu ve bir çayevindeki tek günah, elinizde içecek bir şey olmadan oyalanmaktır. Sıra yavaşça ilerledi. Ren ön tarafa ulaşana kadar siparişler alınmaya devam etti. Yakındaki bir servis masasında, Ren'in ne konuşacağına kulak misafiri olmak umuduyla çaylarına çok yavaş bal karıştıran müşterileri gördü. Sıra kendisine geldiğinde kasada duran kendi yaşlarında bir çocuğa gülümsedi.

“Buranın sahibiyle konuşmam gerekiyor.”

Çocuğun boğazı düğümlendi. “Tabii. Tabii ki. Hımm. Biraz...”

“Bekleyebilirim.”

Çocuk içeri girdi. Birkaç garson pencereden ona bakıyordu. Çocuk birkaç dakika sonra, Ren'in daha önce gördüğünü bildiği bir kadına eşlik ederek geri döndü. Kadın uzun boylu ve önlüklüydü. Saçları sıkı bir örgü halindeydi ve gümüş rengindeydi. Sanki son birkaç gün içinde bir-iki yıl yaşlanmış gibi görünüyordu. Ren gibi birini görmek onu rahatlatmamıştı ama yine de eliyle sıcak bir işaret yaptı.

“Bu taraftan.”

Ren ön girişe doğru yönlendirildi. İçeride garsonlar meşguldü ama yine de geçerken her birinin bakışlarını yakaladı. Karşılıklı bakışlarda bir önsezi duygusu vardı. Onun gibi giyinmiş insanlar böyle yerlere iyi haberlerle gelmezlerdi. Bu, yaraya tuz basmaktı şüphesiz. Belki de daha fazla boş söz sarf edilecekti. Ren arka ofis bölümüne ulaşana kadar konuşmadı. Burası derme çatma bir masanın bulunduğu düzenli bir dolaptan biraz daha fazlasıydı. Ona sert arkalıklı bir sandalye uzatıldı. Kadının gözleri Ren’e kaymadan önce kısa bir süre Vega’ya takıldı.

“Benim adım Marlow. Kocam ve ben çayevinin sahibiyiz. Olanları polis memurlarına çoktan bildirdik. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Ben de size bu soruyu soracaktım. Benim adım Ren Monroe. Brood ailesi adına buradayım.”

Ren, bir tanıma işareti olup olmadığına baktı. Kıvrılan bir dudak ya da sıkılmış bir yumruk. Herhangi bir şey. Ama bir süre sonra Marlow başını iki yana salladı. “Kanalı inşa eden Brood’lar mı?”

Bu, Ren’in şüphesini doğruluyordu. Hiç kimse Marlow’a gerçekte neler olduğunu anlatmamıştı. Muhtemelen soruşturma “devam ediyordu”. Şehrin yöneticisi ve onun sadık polisleri ipuçlarını takip ediyor, tanıklarla görüşüyor ve belirsiz bir sonucu rapor ediyorlardı. O gece yüzlerce tanık olmasına rağmen suçlunun kim olduğunu bilmediklerini söyleyeceklerdi.

Brood ailesi ile resmi bir bağlantı olmayacaktı. Tabii Ren bir tane öne sürmezse.

“Çayevinizin başına gelenlerden kimin sorumlu olduğunu biliyorum,” dedi Ren. “O gece Brood ailesinin Doruk’taki villasında bir parti vardı. Şu anda bulunduğumuz yerin neredeyse tam

üstünde yer alıyor. Theo Brood başarısız olan bir büyü denedi. Bunu yaparken de o on yedi telli enstrümanı çay dükkânınızın üzerine düşürdü.”

Marlow’un sakın yüz ifadesinin altında karanlık bir fırtınanın çalkalandığını gördü Ren. Brood’lar adına burada olduğunu iddia etmişti. Aklındaki en kolay adım Ren’i düşman olarak işaretleme olacaktı.

“Neden buradasın? Yaptıkların yanına kâr kalacağı için böbürlenmeye mi geldin?”

“Kefaret için,” diye yanıtladı Ren.

“Ah. Ben de bu işin nereye varacağını merak ediyordum. Kan parası.”

Ren bunun üzerine onaylayarak başını salladı. “Hiç para olmamasından çok daha iyi. Bu arada, olacak olan da bu. Soruşturmadan hiçbir şüpheli çıkmayacak. Bu bir gizem olarak kalacak. Araştıramayacağınız bir gizem çünkü Doruk’a erişiminiz yok. Sizi başka türlü bilgilendirebilecek hiçbir bağlantınız yok. Bu dükkândan geriye kalanları kendi başınıza toplamak zorunda kalacaksınız. Adalet yerini bulmayacak. Çoktan karar verildi. Kaybedeceksiniz.”

“Ne yani, bundan kurtulmanın yolunu satın alarak bulabileceğini mi sanıyorsun?”

Ren, Marlow’un kararlılığına hayran olmaktan kendini alamadı. Aşağı Bölge’de yetişmiş, düzgün bir kadın böyle bir teklife tükürürdü. Farklı bir yaklaşım denedi.

“Roland Monroe adını biliyor musunuz?”

Marlow’un gözleri kısıldı. “Kanal Ayaklanmaları’nı organize eden adamlardan biriydi.”

Ren evet anlamında başını salladı. “Ben onun kızıyım. Ölümünden Brood ailesi sorumluydu. Hayatımın çoğunu onu öl-

düren güce erişmeye çalışarak geçirdim. Ben gerçek bir Brood değilim. Bu damarlarda altın akıyor. Sadece sizinkiyle aynı demir akıyor. Ancak bana nadir bir fırsat verildi. Şu anda onların küçük güzel evinin içindeyim. Orayı yerle bir etmeye niyetliyim ama bunu yapmadan önce elimdeki kaynakları iyi bir şey yapmak için kullanmak istiyorum.”

Ceketinin cebine uzandı ve bankadan aldığı yeni bir para çekini havaya kaldırdı.

“Fiyatınızı söyleyin.”

Marlow hâlâ bunlara inanıp inanmayacağından emin değilmiş gibi görünüyordu. Ren ciddi ifadesini koruduğunda homurdandı. “Elbette. Yirmi bin mid işimi görür.”

“Bu sadece tamirat için mi?”

Marlow başını salladı. “Evet.”

“Beni yanlış anladınız. Bu, iki yakanızı bir araya getirmeniz için bir davet değil. Daha büyük hayaller kurun. Çayevini eski haline getirecek rakamı istemiyorum. Her zaman olabileceğini düşündüğünüz şeyi yapmanıza yardımcı olacak rakamı istiyorum. O rakamı buraya yazın.”

Ren boş çeki masaya doğru kaydırды. Marlow bir an dudağını ısırды. Uzandı, bir yazı kalemi aldı ve bir rakam karaladı. Ren rakama bakmadı bile. Kâğıdı çevirdi ve bir kez başını salladı.

“Bu paranın hesabınıza geçmesini sağlayacağım. Gitmeden önce size bir sorum daha var. Sakıncası yoksa...”

* * *

Ren, Theo’yu ara sokakta beklerken buldu. Marlow, Ren için bir liste yazmıştı. Ren, kâğıt parçasını Theo’nun bekleyen avcuna sıkıştırdı. “İsimler ve adresler,” dedi. “Bunlar kurbanlar. O gece yaralanan herkes. Marlow ziyaret edilmekten memnun

olacakları işaretledi. Ayrıca hesaplarına isimsiz bir şekilde para yatırılmasını tercih edecek olanları da işaretledi.” Ren, Theo’ya biraz daha yaklaştı. “O isimlerden bazılarını tanıyorum Theo. Annemle kâğıt oynayan teyzeler. Birlikte okula gittiğim arkadaşlarım. Eğer farklı türde bir Brood olmak istiyorsan, bu şimdi başlıyor. Onlarla başlıyor.”

Aralarındaki bağ kararlılık hissiyle doluydu. Ren, Theo ile göz göze gelmesine bile gerek kalmadan, onun durumu düzeltmek ya da en azından elinden geldiğince telafi etmek, sahip olduğu önemli kaynakları kullanmak ve gerektiğinde özür dilemek konusundaki sarsılmaz kararlılığını hissedebiliyordu. Onun yapacaklarının Brood ailesinin başka herhangi bir üyesinin yapabileceklerinin çok ötesinde olduğunu anlamıştı.

“Balmerick’te bir randevum var,” dedi Ren. “Agora beni bekliyor.”

Theo başını salladı. “Vega’yı da yanına al.”

Taş kuş bir kez daha Ren’in omzuna konmadan önce hafifçe kanat çıırttı. Ren başını sallamadan önce taş pençelerden birine dokundu. “Doğru olanı yapıyorsun Theo.”

“Senin sayende.”

Son bir bakış attılar ve sonra ikisi de kendi yollarına gittiler.

44. BÖLÜM

Ren ıssız kampüste ilerliyordu. Öğrencilere yas tutmaları ve kendilerini toparlamaları için zaman tanımak amacıyla dersler iptal edilmişti. Yürürken arada bir oraya buraya yerleşmiş, kendini işine fazlasıyla adanmış öğrenciler görüyordu ama çoğunlukla burası hayalet bir kampüstü. Ren, Brood'lardaki yeni pozisyonunu Agora'ya doğrulatmak istiyor ve ders yükünü buna göre değiştirmeyi umuyordu.

Ancak ziyarete gitmeden önce sessizce her şeyin başladığı yere döndü. İşte tanıdık ağaç korusu oradaydı. Cora Marrin'in hayaletinin yanından geçtiğini, bekleyen binaya girmeden önce kısa bir süre kendisine el salladığını hayal etti. Kapılar, yoldan çıkmış büyü'nün gücüyle eğilmişti. Bütün binaya girişin yasak olduğunu gösteren ipler vardı. Ren arkasına baktı ve kimsenin izlemediğinden emin olunca ipin altından eğilip içeri girdi.

Bütün alevler sönmüştü. Sadece kemik kalınlığındaki pencerelerin hafifçe dağıttığı sabah ışığı hasarı görebilmesine olanak sağlıyordu. Duvarlarda yanık izleri vardı. Yanan fitillerin hepsi ortadaki balmumu modelinde delikler açmıştı. Ren yavaş bir daire çizerek yürüdü. Theo ve Clyde'ın oturduğu yerlerin yanından geçti. Theo'nun balmumu kanalına bastırıldığı çizmesinin

topuğunu ve dudaklarını kıvıran alaycı gülümsemesini hâlâ görebiliyordu. Dairenin etrafında dönmeye devam etti.

Burası Avy'nin ayaklarını koyduğu yerd. Boynundaki bütün damarların öfkeyle gerildiğini ve sesinin bir uyarı gibi olduğunu hatırlıyordu. Cora'nın sinirle Avy'ye durması için seslendiği ve bu sırada tırnaklarını kemirdiği yerin yanından geçti. Sonunda Ren, kendisinin ve Timmons'ın oturduğu yere geldi.

Oda boştu. Sandalyeler boştu. Hayaletleri dışında. Arkadaşının mükemmel bir duruşla oturduğunu, gümüş beyazı saçlarının mumların ışığında parladığını gördü.

"Timmons..."

Sahne zihninde canlandı. Clyde'ın büyü patlaması ve Theo'nun havaya kaldırdığı asası. *Şüphelenmeyen büyücü büyüden en çok etkilenen kişidir.* Ren o noktada kaderlerini çoktan hesaplamıştı. Kavga sadece kendi planları için daha iyi bir kılıf sağlamıştı.

Aslında, Theo ve Clyde'ın dışarıdaki avluda yanından geçtiğini görür görmez ne yapacağına karar vermişti. Zihni neden-sonuç ilişkisini, A noktasının B noktasına nasıl yol açabileceğini kurmuş ve oraya uzanmıştı. Otları koparmış ve cebine saklamıştı. Odanın içinde saniyeleri geri saymış, odanın yaklaşan büyüye dair uyarılarını takip etmişti. Büyü onları ayrı yerlere çekmeden hemen önce Ren kendi asasını kaldırmıştı.

"Vega. Beni yalnız bırak."

Kuş uçarak karanlık girişe doğru gitti. Heykelin sözlerine ya da büyüüne tanık olmasını istemiyordu. Theo'nun, aralarındaki bağın özünde var olan bu taşıyıcı sayesinde neler öğrenebileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Taş kanatların çıkardığı sesler azaldığında Ren kendini ölümlere anlatmaya başladı.

"Değiştirilmiş sarmal büyümü kullandım Timmons. Bunu hatırlıyor musun? Son sınıfta mekaniği üzerinde çalışmıştım.

Sen... benimle çalışmıştın. Kütüphanede. Ben üzerinde çalışırken yanımda oturmuştun. Ama araştırmayı yaparken beraberdik. Her zaman ikimiz...”

Ölü arkadaşı yanıt vermedi. Ren’in planı çok basit görünüyordu. Sarmal büyüler her şeyi kısa süreliğine birbirine bağlardı. Bu büyüyü kullanarak gideceği yeri Clyde ve Theo’nunkiyle kısa süreliğine birleştirmeyi planlamıştı. Üçünün de biraz kaybolacağını düşünerek rotalarını özellikle dağlara doğru yönlendirmişti. Ren yeteneklerini şehrin en güçlü iki vârisine göstermek için çok değerli bir zamana sahip olacaktı. Bu, onların ailelerinden birinde bir yer edinmek için çok önemli bir şanstı.

“Ama yanlış yaptım Timmons. Ben... Nasıl bu kadar yanlış yaptığımı bilmiyorum.”

Avy, Cora ve Timmons’ın, yaptığı büyüden neden etkilendiklerinden hâlâ emin değildi. Büyü sırasında belirli bariyerler oluşturmuştu. Büyüsünü Clyde ve Theo’ya yöneltmişti ve diğerlerini etkilemesini önlemek için akla gelebilecek her türlü tedbiri almıştı.

Ne olmuştu da işler ters gitmişti? Sarmal büyü başlangıçta hesapladığından daha mı güçlüydü? Ya da mummyolu geçitlerinde, büyüsünün dikkatle belirlediği sınırlarını aşan bir şey mi vardı? Kesin olarak bildiği tek şey, yaptığı büyüün işe yaradığıydı. Hem de çok. *Altısının* da etrafını sarmıştı. *Hepsinin* yerini belirlemişti. Ve sonra Timmons istemeden de olsa mesafeleri büyütmişti. Tüm bunlar olurken Clyde kendi aktif büyüü tarafından tüketiliyordu.

“Orada olmaman gerekiyordu. Ormanda. Sadece ben, Clyde ve Theo olmalıydık. Hiçbiriniz... Bunların hiçbiri olmamalıydı.”

Hepsi benim hatam.

Theo, onları koruyamadığı, büyüüyle herkesi hayatta tutacak kadar zeki olmadığı için kendini suçladığını sanıyordu. Bū-

tün bunlara en başta Ren'in neden olduğunu bilmiyordu, asla da bilemezdi. Ren'in büyüü onları kaybolmaya sürüklemişti. Onun büyüü ölümlerine neden olmuştu.

En iyi arkadaşının hayaleti o parlak gözleriyle dik dik ona bakıyordu. Odanın diğer ucunda Cora ve Avy'nin hayaletleri de ayaklanmıştı. Hepsinin öldüğünü biliyordu ama bu onların hayali bakışlarının suçlayıcılığını ortadan kaldırmıyordu. Onlara bağırarak karşılık verdi.

“Özür dilerim! Bunun olmasını istememiştim! İstedğim bu değildi!”

Göğsü hızla inip kalkıyordu. Ren'in onlara dökcek gözyaşı kalmamıştı. Çoktan yaslarını tutmuştu. Hayır, buraya gerekli bir görevi tamamlamak için geri gelmişti. Daha önce olduğu gibi aynı yerde durmak önemliydi. Ayaklarını aynı şekilde ayarladı ve asasını aynı yükseklikte tuttu. Vücudunu tam olarak bu şekilde yönlendirmişti. Konumundan emin olunca, sarmal büyüünü ikinci kez yaptı. Bu işlevsel bir büyü değildi. Bu sefer değildi. Kendisini bağlayabileceği hiçbir kaynak yoktu. Ama bunun bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey performansıydı.

Ren, tozlar tamamen durulduğunda müfettişlerin geri döneceğini biliyordu. Kazaya neyin sebep olduğunu belirlemek için izleri araştıracaklardı. Sarmal büyü şüphesiz bir iz bırakacaktı. Her büyü öyle yapardı. Şimdi ona sorarlarsa makul bir mazereti olacaktı. Sarmal büyü mü? Evet, tabii ki. Cenazelerden sonra geri dönmüştü, en iyi arkadaşının son anısına tutunmayı umuyordu. Kaybolmadan önce. Sınıf arkadaşlarından biri tarafından vahşi doğada avlanmadan önce. Hissettikleri büyüünün kaynağı buydu. Sadece üzgün bir kız, kendisini ölen arkadaşlarının anılarına son bir kez daha bağlayabilecek bir büyü yapmaya çalışıyordu.

Odanın etrafına son bir kez baktı.

Hayaletler titreşti ve kayboldu.

“Bunu boşa harcamayacağım,” diye fısıldadı Ren. “Bu şansı boşa harcamayacağıma söz veriyorum.”

Ölüler onu affetmek için hiçbir şey söylemedi. Boş odanın sessiz yankısı onu arkasını dönmeye zorladı. Karanlık kapıdan geri dönerken omurgasından aşağı akan ürpertiye görmezden gelmeye çalıştı. Vega yakındaki bir ağaçtan kanat çırpıtı. Kuş keskin bir pençe hareketiyle omzuna kondu. Ren dişlerini sıktı ama yürümeye devam etti. Gözleri uzaktaki binalara sabitlenmişti. Balmerick’in kömür karası kulelerinin bulutları mızrak gibi nasıl deldiğini gördü. Bu ona neyle karşı karşıya olduğunu hatırlatıyordu. Tüm o güç ve zenginlik, sınırsız hırs.

Ren geçmişe takılıp kalmayı göze alamazdı.

Kazanmak istiyorsa yapamazdı.

“Gel Vega. Hadi avlanalım.”

TEŞEKKÜRLER

Bitirdiğim ilk kitabın adı *Greyglance* idi. Yaratıcı yazarlık dersleri için ve yayınlanmak üzere kısa öyküler yazmıştım. Birkaç iddialı projeye başladım. Ama bu kitap gerçekten *tamamladığım* ilk uzun roman oldu. Yazma grubumla birlikte kitabı geliştirdikten sonra ajanslara gönderdim. Oldukça büyük bir ret mektubu yığının sessizce topladı. Ajanslar çalışmamın bazı yönleriyle ilgileniyordu ama gerçek çok açıktı: Hazır değildim. Yazdıklarım henüz o noktada değildi.

Bu kitap -basılmış, ciltlenmiş ve elinizdeki haliyle- o ilk kitabın çok uzak, yetişkin bir kuzeni. Yazı grubumla birlikte bu kitap üzerinde çalışmaya başladığımda, uzun süredir birlikte çalıştığım bir üye, “Bu *Greyglance*! Bunun farkındasın, değil mi? Ne kadar ilerlediğinin farkında mısın?!” demişti. Açıkçası ben de unutmuştum. Birkaç isim aynıydı. Bir iki benzer olay örgüsü vardı. Ara sıra da biraz büyü. Ama o eski hikâyeyi yeniden ziyaret etmek gibi büyük bir niyetle yola çıkmamıştım. Bazı fikirler sizi tekrar tekrar bulmak için geri gelir.

Eşim Katie’ye teşekkür ederek başlamak istiyorum. Bu hikâyenin her versiyonunu dinledin. Farklı karakter isimleri. Değiştirilmiş büyüler. Hepsini. İlk versiyona inandın ve buna

da inandın. Her seferinde seni mummyolu geçitlerinden geçirip farklı bir dünyaya sürüklüyormuşum gibi hissettirsem de beni her zaman dinlediğin için teşekkür ederim.

Harika editörüm Kate Prosswimmer'a beni bu konuda desteklediği için çok minnettarım. Bu hikâyeyi yoktan var ettin, geliştirilebileceği her yeri buldun ve bu hikâyenin mümkün olan en iyi versiyonunu yazmam için beni en kibar şekilde yönlendirdin. İlk sayfadan itibaren bu kitaba inandığın için teşekkür ederim.

Hiçbir editör tek başına çalışmaz, tıpkı hiçbir yazarın tek başına çalışmadığı gibi. McElderry'den Justin Chanda ve Karen Wojtyla'ya teşekkürlerimi sunarım. Eugene Lee'ye tüm bunları organize ettiği için ve Greg Stadnyk'e de bu kitabın kapağını ortaya çıkaran dâhiyane konseptler için minnettarım. Nicole Fiorica'ya dünya inşası, düzenlemeler ve daha pek çok konuda yaptığı uygulamalı çalışmalar için çok teşekkür ederim. Erica Stahler ve Gary Sunshine'a bu taslaktaki her kuytu köşeyi temizledikleri için ve çevrilmedik taş bırakmadıkları için teşekkür ederim. Ayrıca Bose Collins stüdyosuna ve sanatçılarına kalbimi çalan ve şüphesiz birçok insanın ilk etapta bu kitabı almasının nedeni olan kapağı ürettikleri için teşekkür borçluyum.

Sanırım tüm kitaplarım arasında bu, yazı grubuma ve ilk okuyucularıma en çok borçlu olduğum kitap olabilir. Yazım sürecinde -hatta teslim sürecinde- kaybolduğumu hissettiğim birkaç an oldu ve hepiniz kıyıya geri dönmemde yol gösterici ışıklar oldunuz. Özellikle Caitlin ve Jen'e ilk okumaları için teşekkür borçluyum. Tavsiyeleriniz hikâyenin son üçte birlik kısmını tamamen değiştirdi ve muhtemelen bu serinin tamamına rehberlik etti. Teşekkür ederim.

Menajerim Kristin Nelson'a ve Nelson Literary Agency'deki tüm ekibe teşekkür ederim. Bu kitabı düşündüğümde, yaptığımız birkaç uzun telefon görüşmesi aklıma geliyor. Bu hikâyeyeyle ilgili pek çok şeyi tartıştık, ama beni en çok etkileyen şey, benimle bu görüşmeleri derinleştirmek için zaman ayırmış olmanız. Sohbet etmek için asla çok meşgul olmadığınız için teşekkürler.

Son olarak, teşekkür ederim sevgili okuyucu. İlk versiyonu değil de bu versiyonu okuyabildiğin için mutluyum. Bazı hikâyelerimiz taş gibidir. Kaba ve köşeli. Onları zaman nehrine bırakmalı ve yokluğumuzda şekillenmelerine izin vermeliyiz. O ilk versiyonla size sıkıcı ve zor bir şey vermiş olurdum. Bunun yerine, umarım bu versiyonu okurken, uzattığınız ellerinize ince, cilalı bir taş koymuşum gibi hissedersiniz. Parıltılı bir şey. Ters çevirip başkalarına göstermeye değer bir şey. Bu kitabı aldığınız için çok teşekkür ederim.

